

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONALLY BESTSELLING AUTHOR
KIRSTY GREENWOOD

The **Movie Star** *and* **Me**

She's a total Plain Jane.
He's Hollywood's
hottest movie star.
She's got zero chance
with him...
Or has she?

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SİNEMA YILDIZI VE BEN

KIRSTY GREENWOOD

İÇİNDE

<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[42. Bölüm](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[52. Bölüm](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Kirsty Greenwood'un diğer eserleri](#)

Lynette için. Çok zeki, havalı, esprili ve iyi kalpli ablam, ona çok hayranım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Nora

Her serbest çalışan için günün bir noktasında, çok önemli bir soruyu kendilerine sormaları gerekir.

Bugün giyinmeye zahmet etmeli miyim?

Genellikle birkaç soruyu daha sorarak bir sonuca varılabilir, örneğin:

1. Evden çıkmam gerekiyor mu?
2. Kapıya teslimatçı gelecek mi?
3. Pijamalarım bulutlar kadar yumuşak mı?
4. Söz konusu pijamaların bel kısmında, öğle yemeğinde yemeye planladığım dev peynirli tostı sığdırabilecek kadar fazladan yer var mı?
?
5. Son zamanlarda bu tür soruları kendime sık sık soruyorum ve cevaplarım genellikle beni belden büzgülü bir pijama giyip kanepeye uzanmaya yönlendiriyor. Sanal asistanlık, insanlık tarihinin en sıkıcı mesleklerinden biri olabilir, ama aynı zamanda son derece rahat bir iş.

Son zamanlarda kendime bu soruları sık sık soruyorum ve cevaplarım genellikle beni belden büzgülü bir pijama ile kanepeye götürüyor. Sanal yönetici asistanlığı, insanlık tarihinin en sıkıcı işlerinden biri olabilir, ama çok rahat

ve esnek çalışma saatleri sayesinde bazı günler (son zamanlarda çoğu gün) sabahın ortasında uzun ve köpüklü bir banyo yapabilir, öğleden sonra 2'de uzun bir şekerleme yapabilir, e-postalar arasında lezzetli aşk romanları okuyabilir veya en sevdiğim aktris Meg Ryan'ın oynadığı en sevdiğim filmlerden biri olan *Sleepless in Seattle*'ı istediğim zaman yeniden izleyebilirim. Sıradan bir içe dönük insan için oldukça güzel bir hayat.

Kendimi oturma odasındaki kanepeye atıyorum, eski, biraz yıpranmış *Sleepless in Seattle* DVD kutusunu görüyorum ve iç çekiyorum.

"Bugün olmaz Meg Ryan," diyorum onun sevimli yüzüne.

Maalesef bu sabah giyinmek zorundayım. Rahat küçük dairemden çıkıp dışarıya gitmeliyim ve bunu en korkunç sebepten dolayı yapmak zorundayım: Sevgili annem ve babam iki yıl önce bugün öldüler ve kız kardeşim Imogene, onların anısına yaptırdığımız anıt bankını ziyaret etmek için sevdikleri yerel parkta yürüyüşe çıkmamızda ısrar ediyor. Orada muhtemelen bir süre oturup ağlayacağız ve sonra Imogene "hayatımın endişe verici boşluğu" hakkında dırdır etmeye başlayacak ya da belki de "en verimli yaşlarımda olduğum ve erkekler konusunda seçici olamayacak durumda olduğum" için tanıdığı basit biriyle beni tanıştırmaya çalışacak.

Eyvah.

Yatak odasına giriyorum, yatağın üzerinde katlanmış soluk mavi, bulutlar kadar yumuşak pijamalarımı bakıyorum ve onları nazikçe okşuyorum. Sonra, bugün, yarın ve açıkçası öngörülebilir gelecekte kendimi gömmek istediğim romantik komedi filmleri ve *Harcourt Royals* romanlarının yığına bakıyorum.

Kalın, dalgalı siyah saçlarımı en sevdiğim mor kadife saç lastiğiyle geriye çekiyorum, büyük bir tişört ve kot pantolon giyiyorum ve gözlerimin altındaki gölgeli torbaların bir haftalık market alışverişini taşıyabilecek kadar büyük olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Seni şimdiden özledim, evim," diye teatral bir şekilde fısıldadıktan sonra, isteksizce eski ama çok rahat spor ayakkabılarımı giyip sevdiğim kozamdan çıktım.

* * *

"Çok solgun görünüyorsun Nora. Yemek yiyor musun?" Brigglesford Village parkındaki nehir kenarında karşılaştığımızda Imogene'nin ilk sözleri bu. Üzerinde

mükemmel temiz, göz kamaştırıcı beyaz bir kolsuz bluz ve şık, dar siyah kot pantolon giymiş. Bir yaşındaki yeğenim Ariana, onun yanında bebek arabasında, aynı derecede temiz ve göz kamaştırıcı beyaz bir sundress giymiş. Bebek arabasına eğilip onu öpücüklerle boğuyorum.

"Merhaba, benim tatlı pudingim," diyorum, o bana gülerek ve tükürük dolu bir öpücük gönderirken. Güneş gözlüklerimi çıkarıp Imogene'ye gülümsüyorum. "Merhaba sana da, sevgili kardeşim."

Kısa ve biraz garip bir şekilde birbirimizin koluna dokunduktan sonra, yan yana nehir kenarındaki patikadan yürümeye başladık.

Yürürken Imogene beni baştan aşağı süzer, gözleri karnımda ve uyluklarımda biraz oyalanır, şu anda rahat bir beden olan 16 bedenim. "Eh, belli ki yemek yiyorsun," der. "Ama *doğru düzgün* besleniyor musun? Sürekli peynirli tost mu yiyorsun? Güneşleniyor musun? Çok solgun görünüyorsun. Temmuz ayındayız! Sıcak hava dalgası var. Bronzlaşmış olman gerekirdi. Benim bronzluğuma bak!" Spor salonunda şekillendirdiği altın rengi kollarını gururla gösterir. Dirsekleri şüpheli bir şekilde lekeli görünür.

"O sahte bronzluk, Imogene," diyorum.

O, başını sertçe sallar. "Hepsi değil. Bir kısmı doğal bronzluk. Gerçek vitamin D'den. Bu ülkedeki çoğu insan vitamin D eksikliği çekiyor, biliyor musun? Yeterince almazsan ruh halin değişebilir..."

"Takviye alabilirim."

"Sesine ne oldu? Boğuk ve kısık çıkıyor. Michael Bolton gibi, ama seksi değil."

Boğazımı temizledim. Haklıydı. Sesim gerçekten kısık çıkıyordu. Ama sonra dört gündür başka bir insanla konuşmadığımı fark ettim. Ses tellerim biraz paslanmış, hepsi bu. "Sadece boğazım kurudu," diye yalan söylüyorum omuz silkerek. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Evde tek başıma çok zaman geçirmek utanılacak bir şey değil. Benim için sorun değilse, başkası için de olmamalı, değil mi? Orada olmak hoşuma gidiyor ve kimseye zarar vermiyorum.

"Sen de uyumamış gibi görünüyorsun."

Imogene bu konuda haklı. Yaklaşık iki yıldır düzgün uyumuyorum. Bu yüzden öğleden sonra saat 2'de yaptığım uzun şekerlemelere çok alıştım.

"Biraz makyaj yaparsan kendini daha iyi hissedersin. Biraz daha düzenli görünürsün, anlarsın ya?"

Yüzüme utangaçça dokunuyorum. Aslında en son ne zaman makyaj yaptığımı hatırlamıyorum. Eskiden sürekli makyaj yapardım – daha sade bir tip olduğum için

Güzel demek, cesur dudak makyajı ve birkaç kat maskara sürme sanatında ustayım demektir, ama son zamanlarda bu alışkanlığımdan kesinlikle vazgeçtim. Ama önemli değil. Son zamanlarda kimseyle çıkmıyorum ya da pek dışarı çıkmıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum Imogene'e kararlı bir şekilde. "Endişelenmeyi bırak, seni aptal. Seni seviyorum ve beni korumaya çalıştığını biliyorum, ama ben iyiyim, gerçekten!"

"Hmmm." Beni inceliyor, gözlerinde acıma var, bu da beni biraz sinirlendiriyor. Hayatımı onun gibi milenyum pembe saten kurdelelerle süsleyip toparlayamamış olmam, benim acınacak biri olduğum anlamına gelmez.

Köşeyi dönüp bir açıklığa giriyoruz ve annemle babam öldükten sonra koyduğumuz siyah dökme demir bankın yanına yaklaşıyoruz. Dünkü yaz yağmurları sayesinde temiz ve parlak. Etrafını çevreleyen çiçek bahçesi rengarenk çiçeklerle dolmuş: pembe, sarı ve turuncu çiçekler, kalın yağlı boya lekeleri gibi her yere dağılmış. Çok güzel bir yer.

Bankaya yaklaşırken midem burkuldu. Yanımda Imogene'nin hıçkırmaya başladığını duyunca elini tutup hafifçe sıktım. Birlikte altın plaketin üzerindeki yazıyı okuduk.

Emily ve Daniel Tucker. Birbirlerinin gerçek ruh ikizleri, Imogene ve Nora'nın sevgili ebeveynleri.

Otururuz, Imogene bebek arabasını önünde ileri geri yuvarlar ve birkaç dakika boyunca tek ses, ara sıra geçenlerin ayak sesleri, başımızın üstünde cıvıldaayan kuşlar ve Ariana'nın bebek arabasının tekerleklerinin altında çıtırdayan çakıllardır.

Annemle babamı düşünüyorum. Cenaze töreninde herkes onların mükemmel bir çift olduğunu söyleyip durmuştu. Onlar mükemmel bir çiftti. Onlarıki gerçek bir aşk hikayesiydi. 80'lerin sonlarında tanıştıkları gece, yılbaşı partisinde kalabalık bir bahçede birbirlerini gördüler. Saat gece yarısını vurduğunda, havai fişekler parıldayıp patlarken, birbirlerinin gözlerine baktılar ve anında birbirleri için yaratıldıklarını anladılar. Annem bunu *büyük bir şimşek çakması* olarak tanımlamıştı: *karnının ortasından geçmişti.*

Babam, onun gülümseyen, yaramaz yüzünü gördüğünde, sanki hayatı boyunca onu özlemiş ve sonunda karşısına çıkmış gibi başının döndüğünü söyledi. O andan itibaren her şeyin harika olacağını bildiğini, kötü anlar da dahil, çünkü o ve annem birlikte olacaktı ve tek önemli şey buydu. Bana her şey çok büyüdü geldi. Sanki bağımlısı olduğum *Harcourt Royals* romanlarından birinden çıkmış gibiydi. Sonuna kadar birbirleriyle gerçekten mutluydular.

Hala hafifçe ağlayan Imogene'ye yan gözle bakıyorum. Ariana'nın ve sanırım benim için de ağlamasını belli etmemeye çalışıyor. Kendine sadece bu gün, yılda bir kez üzülmeye izni veriyor. Geri kalan zamanlarda hiç durmadan, etrafındaki herkesi organize ediyor, her şeyin mükemmel olmasını sağlıyor.

Dışarıdan bakıldığında, annemle babamın ölmesinin onu benim kadar etkilemediğini düşünmek çok kolay. Ama şu anda onun da benim gibi kalbinin sessizce parçalandığını görebiliyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum küçük bir sesle.

Imogene bana bakar, gözleri kızarmış, iç köşelerinde rimeli biraz akmış. Elini uzatıp kolumu okşar. "Tanrı aşkına Nora. Senin suçun değildi."

Beni rahatlatmak için yalan söylüyor. Çünkü gerçek şu ki, bu tamamen benim hatamdı.

Ailemin ölmesinin sebebi benim.

İKİNCİ BÖLÜM

Nora

Büyüyünce şarkıcı olup şarkı yazmaya karar verdiğimde, on bir yaşında erken gelişmiş bir çocuktum. Joni Mitchell'ı televizyonda izlemiştim ve hemen hayran olmuşum. O yıl Noel'de küçük kırmızı bir gitar hediye aldım ve her fırsatta şarkı yazmaya başladım. Uzun bir süre şarkılarım çoğunlukla berbattı; komşumuzun soğuk kedisi hakkında ufak tefek şarkılar ya da okuldan Jamie Braithwaite hakkında, onun tüm sınıfın en iyi ressamı olduğu ve belki bir gün benimle evleneceği hakkında hüznü baladlar. Neyse ki zamanla geliştım ve şarkı yazmak dünyadaki en sevdiğim şey haline geldi – kelimeleri ve cümleleri tam olarak doğru melodiye uydurarak daha önce var olmayan bir şey yaratmanın o sihirli hissi.

Ailemin kaza geçirdiği gece, Londra'da bir kabare kulübünde bir showcase konseri veriyordum. Sheffield şehir merkezindeki bir barda çaldığımı gören bir indie plak şirketinin A&R temsilcisi beni oraya davet etmişti. Kulüpte bir sürü plak şirketi çalışanı olacaktı ve onlara yeteneğimi gösterebilecektim, belki hatta bir sözleşme bile imzalayabilirdim! Yıllarca çok çalışıp, hayatta kalmak için ailemden borç para alıp, geçici işlerde çalışıp, pub ve kulüp sahnelerinde kendime yol açmaya çalıştıktan sonra, sonunda gerçek bir şansım olmuştu.

Annem ve babam şarkı söylemeyi bir hobi olarak, sevdiğim bir şeyi yapmamı destekliyorlardı, ama kariyer seçeneği olarak mı? Bunun getireceği güvensizlik onları endişelendiriyordu. Showcase'e katılacağımı öğrendiğimde, gelip izlemeleri için ısrar ettim. Neden? Çünkü kendimi göstermek istedim. Onlara bu işi kariyerim haline getireceğimi kanıtlamak, insanların gerçekten

benim yeteneklerim için para ödemeye hazır olduğunu göstermek istedim. Konuyu bilen önemli insanlar.

Ailem en iyisiydi, bu yüzden elbette evet dediler, dört saatlik yol olmasına ve babamın son zamanlarda kendini iyi hissetmemesine rağmen. Onlara geç kalmamalarını, hayatımın en önemli gecesinde beni utandırmamalarını rica ettim. İşte bu yüzden otoyolda acele ediyorlardı...

Bu korkunç anılar, Imogene parkta dolaşırken telefonunu yüzüme tutmasıyla kesildi.

"Biliyor musun Nora, Roger Pepper senin için *harika* bir seçim olur," diyor kararlı bir sesle. "O çok yakışıklı. Ve dişleri çok güzel. İşte bir fotoğrafı."

Imogene telefonu bana uzatmak üzereyken, altın rengi bir köpeği gezdiren uzun boylu bir kadın yanımdan geçiyor. Köpek heyecanla dizlerime atlıyor ve beni çamurlu bir su birikintisine itiyor.

"Oh!" diye bağıyorum, aşırı hevesli köpeklerle ya da herhangi bir köpekle karşılaştığımda ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum. Köpeğin sahibi, sanki köpeğinin benimle bir alıp veremediği olduğu ve şu anda beni yere devirmeye çalıştığı için sevinmem gerektiğini düşünürcesine bana şefkatli bir gülümseme atar. "Um, ha ha. Aferin köpekçik? Çekil üstümden, aferin köpekçik," derim beceriksizce, köpeği bacağımdan silkip Imogene'nin biraz arkasına geçerim.

"Aman Tanrım, ne kadar tatlı!" Imogene kadına coşkuyla seslenir, köpeğin kulaklarını okşayarak benim uygunsuz tepkimi telafi eder. "Küçük yüzü!"

"Aww, teşekkürler," diyor kadın, sanki köpeği kendisi doğurmuş gibi gururla. "Çocuğunuz çok güzel."

Imogene ve kadın küçük bir sohbe dalarlar – dünyadaki en sevmediğim şey. Imogene beni sohbe dahil etmeye çalışır, ama ne zaman bir şey söylemeye kalksam, kekeliyorum, mırıldanıyorum ve aptalca kızarıyorum, ki bu son zamanlarda çok sık oluyor. Bu yüzden onları sohbet etmeye bırakıyorum, bebek arabasına eğilip Ariana ile saklambaç oynuyorum, "Boo!" dediğimde ve ellerimin arkasından yüzümü gösterdiğimde sevinçle zıplayıp kıkırdayan Ariana'ya gülümsüyorum. Sohbet etmekten çok daha eğlenceli!

Kadın ve köpeği gittikten sonra, Imogene sonunda telefonunu bana uzatır ve kaldığımız yerden devam ederiz. Ekranda, Imogene'nin kıdemli pazarlama müdürü olarak çalıştığı ofisteki iş arkadaşı Roger Pepper'ın fotoğrafı vardır.

yöneticisi olarak çalıştığı ofisteki iş arkadaşı Roger Pepper'ın bir fotoğrafı var. Roger Pepper'ın yüzü anormal derecede uzun, hipster tarzı sakalıyla daha da uzamış. Dişleri çok mükemmel; hepsi aynı boyda ve o kadar beyaz ki parlıyorlar. Başparmağı ve işaret parmağıyla minik bir espresso fincanı tutuyor. İğrenç!

Kafamı sallayıp telefonu ona geri veriyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Roger Pepper'la geçen yıl senin Noel partisinde tanışmıştım, hatırladın mı?" diyorum Imogene'e. "Üst dudağının köşesinde vol-au-vent kalıntısı vardı. Herpes gibi görünüyordu."

"Esprisi çok iyi!" diye karşılık veriyor Imogene. "Ve kendi evi var. Evi de çok şık. Bide falan var. Düşünsene!" "Roger Pepper'ı bide üzerinde mi hayal edeyim? Hayır, etmem."

"Nora! İğrenç. Şaka yapma. Roger Pepper çok sevimli, daha kötüsünü bulabilirdin."

"Kendi evinde bide olabilir ama espri yapma yeteneği sıfır. Benden bile daha az, bu da bir şey demek! Cidden, Fitbit adım sayarından bahsedip durdu, Imogene. *Fitbit adım sayarından*. Detaylara bile girdi, telefonundaki tüm küçük çizelgeleri ve her şeyi gösterdi. Ondan kurtulmak için tuvalete koşup kusacağım dedim."

"Yapmadın değil mi? Tanrım, Nora."

"Ne? En iyi zamanlarda bile yabancılarla sohbet etmekte zorlanırım. O kadar garip ve sıkılmış hissettim ki kafam patlayacak gibiydi."

"Muhtemelen sadece gergindi. Sen çok mantıksız bir şekilde titizsin."

Ben burun kıvırdım. "Aşk konusunda titiz olmak mantıksız değil. Aşk, bir insanın başına gelebilecek en büyük şeydir. Ben sadece ruh ikizimi bekliyorum, o kadar. Roger Pepper'ın o olmadığına eminim."

Imogene aniden durur, derin bir nefes alır ve ellerini havaya kaldırır. "Aaaaaargh. Yine mi bu!"

"Ne?"

"Ruh ikizi saçmalığı. Bu bir bahane!"

"Vay canına!" Kollarımı kavuşturup kenara çekildim, böylece dar yolda koşan bir adam yanımdan geçebildi. "Ne için bahane?"

"Karşına çıkan tüm iyi erkekleri, sihirli bir kıvılcım hissetmedikçe reddetmen için." Imogene, *sihirli kıvılcım* derken tuhaf bir hareket yapar. "Sihirli kıvılcımlar gerçek hayatta olmaz, abla."

"Annemle babamda oldu," diyorum sessizce. "Annem bir gün bana da olacağını söylemişti..."

Üç yıl önceki rastgele bir geceyi hatırlıyorum. O zamanlar erkek arkadaşım olan Timmo ile randevum vardı. Timmo, benim ara sıra şarkı söylediğim bir kulüpte barmen ve amatör gitaristti. "Ruh ikizinden daha azıyla asla yetinme," demişti annem, Barry M'nin bronz parlak pudrasını göz kapaklarıma sürerken. Pudranın çoğu yanaklarıma düşmüştü. "Bugünlerde herkes çok mantıklı ve gerçekçi. Artık kimse sihirli anların peşinde koşmuyor! Oysa o sihirli anlar orada, Nora. Tam orada."

Sihir kulağa harika geliyordu.

"Sence Timmo benim ruh ikizim mi?" diye düşünceli bir şekilde sormuştum. "Bunu nasıl anlayacağım ki?"

"Oh, anlarsın," demişti annem gizemli bir şekilde, sıcak yeşil gözleri masa lambasının ışığında parıltıyordu. "Hissedersin. İlk başta belli olmayabilir ve bazen kafanın kalbini yakalaması biraz zaman alabilir. Ama anlarsın, canım... Anlarsın. Bu sihir."

Meğer Timmo benim ruh ikizim değilmiş. Tam tersi bile denebilir. Timmo'nun tek sihirli yanı, annemle babam öldükten sonra ne kadar çabuk ortadan kaybolduğu. "Hüzünlü enerjinin yaratıcı keşiflerini engellediğini" söylemişti. O yüzden hâlâ o büyük şimşek çakmasını bekliyorum.

"Annem ve babam normal değildi," diye mırıldanıyor Imogene, parkın kenarından geçerken, birkaç genç ailenin top oynadığı yeri görerek. "Dan ve ben yıldırım çarpmadı ama bak bize! Altı yıldır birlikteyiz ve çok mutluyuz."

Ah *Dan*. Imogene'nin oldukça yakışıklı ama oldukça küçümseyici kocası, ona hiç yakışmayan bir adam.

"Ve zaten," diye devam ediyor Imogene, "aşkın ilk görüşte olması gerçek olsa bile, Nora, sen artık çıkmaya bile *çalışmıyorsun*."

Buna cevap veremiyorum, çünkü haklı. Geçen yaz, ruh ikizimi bulma işini kendi ellerime almaya karar verdim ve "*milyon randevulu yaz*" ilan ettim. Dışarı çıkıp "o kişi"yi bulmak için proaktif olacaktım. Çok yorucuydu. Annemi ve babamı kaybettiğimden beri genel olarak sosyalleşmekte, özellikle de yeni insanlarla tanışmakta zorlanıyordum. Ruh ikizimle tanışma ihtimalinin olduğu bu maceraya atılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm... Ama değildi. Aslında, daha da depresif bir deneyim oldu çünkü kağıt üzerinde mükemmel görünen erkekler bile benim için uygun değildi

. Şimşek çakması falan yoktu! Bu erkekler, şenlik gecesinde ıslak havai fişekten daha az parıldıyorlardı.

"Brigglesford ve komşu köylerdeki tüm erkeklerle çıktım," diyorum. "Denemedim değil. Yedi hafta boyunca haftada iki kez tamamen yabancı erkeklerle randevuya çıktım!"

"Ve hiçbirine şans vermedin." "Vermedim!

Herkese gerçekten şans verdim."

"Her birimiz birer kez çıktık. Jonathan çok hoş biriydi."

"Yemeğini düzgün çiğnemiyordu."

"Peki ya o beden eğitimi öğretmeni?"

"Alan mı? Evet, fırında pişmiş fasulye

kokuyordu." "Ama sen fırında pişmiş

fasulyeyi seviyorsun."

"Tostta severim, hayat arkadaşımda değil."

"Peki ya bowling oynadığın seksi, kaslı Asyalı adam?"

"En sevdiği film *The Next Karate Kid*'di, Imogene. *Karate Kid Bir, İki ve Üç* arasından seçim yapabilirdi ama *The Next Karate Kid*'i seçti. Hadi ama."

"Ama senin en sevdiğin film *While You Were Sleeping*!"

"Sandra Bullock ve Bill Pullman birlikte sinema sanatıdır, bunu inkar edemezsin."

Imogene tısladı. "Bak, demek istediğim, o adamlarla gerçek bir ilişki kurmanı engelleyen tüm o şeyler, hepsi önemsiz, aptalca, anlamsız şeyler. Kimse mükemmel değildir."

Imogene haklı. Annemin hissetmem gerektiğini söylediği o şimşek çakmasını hissetmiş olsaydım, muhtemelen o 'önemsiz şeylerin' üstesinden gelebilirdim. Ama hissetmedim, birazcık bile hissetmedim, öyleyse neden kaçınılmaz olarak büyük bir utanç yığınının dönüşecek bir şeyin peşinde koşarak kimsenin vaktini boşa harcayayım?

Bunu Imogene'e açıklıyorum ve o yüzünü buruşturuyor, sonra tekrar yürümeyi bırakıp bana ciddi ve kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyor. Sanki söyleyeceği şeyi tartıyormuş gibi sertçe yutkunuyor ve derin bir nefes alıyor.

"Kimsenin zamanını boşa harcamamak bir şey, Nora," diye başlıyor. "Bak, seni üzmem istemiyorum, ama anne ve babamıza olanlardan sonra, sen *tamamen* pes ettin. Şarkı söylemeyi, şarkı yazmayı, pijamalarınla tembellik etmekten başka hiçbir şeyi yapmayı. Hatta temel sosyal ilişkilerden bile vazgeçtin. Artık hiç arkadaşın yok. Tanımadığın biriyle karşılaştığında elin ayağın titriyor ve kızarıyorsun. Eskiden utangaç değildin.

Şimdi ise sürekli evde kalıyorsun. Dışarı çıkmalısın. Dünyayı görmelisin. Hayatı yaşamalısın! Saklanmamalısın."

"Ben içe dönük biriyim," diye karşılık veriyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, her zamanki gibi göğüslerimin bunu rahatça yapamayacak kadar büyük olduğunu unutarak. Kollarımı tekrar yanlarıma indiriyorum. "Hayatımı yaşıyorum, sadece, bilirsin... evde. Evde kalmayı seviyorum! Çok keyifli. Kokulu mumlar yakıyorum, yumuşacık bir battaniyeye sarılıyorum, tatlı, sütlü çay yapıyorum ve kitaplarımı okuyorum. Ben çok hygge'yim. Bizim gibiler çok var! Hygge çok önemli bir şey. YouTube'da gece rutini videoları izledin mi hiç? Ben öyleyim, sadece geceleri değil, çoğu zaman. Çok güzel. Ayrıca arkadaşlarım da var. İnternette çok arkadaşım var."

Imogene, çevrimiçi arkadaşların avatarların arkasında gerçek insanlar değil, sadece botlarmış gibi gözlerini devirir. "Bence sen depresyondasın," der alçak ve tereddütlü bir sesle.

Ne?

"Depresyonda değilim!" diye itiraz ediyorum. "Ben iyiyim!

Hayatım gayet iyi." "Ve *gayet iyi* olmaktan memnun musun?"

"İyiyim... iyiyim," diyorum sonunda, kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Artık eve gitmek istiyorum. Her şeyin sıcak ve rahat olduğu, zor olmayan işlerimi yapabileceğim, sevdiğim filmleri izleyebileceğim, *Harcourt Royals* kitap serisini okuyabileceğim ve huzur ve sessizlik içinde gelecekteki ruh ikizimi hayal edebileceğim rahat yatağıma.

Imogene bir an bana bakar, gözleri yaşlarla parlar. "Bence... Bence belki de kederinde biraz fazla rahat hissediyorsun," der, sesi biraz titrer.

Kalbim sıkışıyor. "Rahat mı? *Bu acıyla mı?* Bu ne anlama geliyor ki?" "

every meet,

onları "sihirli bir şimşek" olmadığı için reddederek, yalnız kalmak, içine kapanmak ve sefaletinde boğulmak için bir bahane yaratıyorsun, çünkü dışarı çıkıp kendini daha fazla acıya açmaktan daha kolay.

Gözlerim aniden yaşlarla doldu. Bu çok acımasızcaydı. Neden bugün, hem de bugün böyle bir şey söyledi?

"Kahretsin, Imogene," diye mırıldanıyorum, sesim kısılıyor. "Kahretsin. Ben... şey... evet, ben... gitmem gerek."

Ariana'nın alnına nazikçe bir öpücük kondurmak için eğildikten sonra, topuklarımı dönüp yarı yürüyor yarı koşarak parktan çıkıyorum. Eve varana kadar bekleyip, kendime bir ağlayış tutuşturuyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gary

Sevgili Günlük

Bu çok garip. Kendimi on beş yaşında bir kız gibi hissediyorum. Hmm. Belki "Sevgili Günlüğüm" yazmasam daha iyi olur.

Sadece "Hey" yazayım. Fonz gibi. Heeeeeey. Gary, sen bir pisliksin.

Heeeeeeyy.

Hey.

İşte buradayım, terapistim Ira'nın tavsiyesi üzerine, otuz yıllık hayatımda ilk kez günlük yazıyorum. Onun uzmanlığına göre, bu son birkaç aydır yaşadığım bu tuhaf ve ezici duyguyla başa çıkmama yardımcı olacak.

Sanırım artık ünlü oldum ve dürüst olmak gerekirse, bu gerçeklik oldukça beklenmedik. Bundan daha mutlu olmam gerekirdi, değil mi? Başarı istediğim şeydi.

Mutlu olmamam, benim nankör bir pislik olduğumu düşünmeme neden oluyor. İstediğim her şeye sahibim. Yeni filmim, ilk başrolüm, gişe rekorları kırdı ve şimdi tüm büyük stüdyoların senaryoları okunmak için çalışma odamda yığılmış durumda. Artık Cedar Creek'teki Eckerman'ın şarküterisinde para için didinip, Teksas'tan bir çıkış yolu bulmayı dilemiyorum. Babam benimle gurur duyuyor. Kız arkadaşım Tori sadık, çok seksi ve benim için çok, çok, çok fazla. Öyleyse neden hayatımın bu kadar güzel olduğu için aptal bir gülümsemeyle dolaşmıyorum?

Çünkü ben bir pisliğim. Bunu Ira'ya da söyledim ama o bana katılmadı, ama ona para ödediğim için... bilirsiniz.

Bu hafta sonu kafamı dinlemek için bir yere gidiyorum. Tori ve Janet'i (gördüğünüz en iyi, en devasa köpek) Cedar Creek'e götürüp babama sürpriz bir ziyaret yapacağım. Los Angeles'tan bir süre uzaklaşmak iyi gelecek, evde olmak beni kendime getirebilir; seni tek başına büyüten adamın yanında pislik gibi davranmak biraz zor. LA'de her şey güneşli ve parlak ve *Justice of The Peace* geçen ay çıktı, insanlar sokakta beni durdurup imza istiyor, birdenbire bana ilgi göstermeye başladılar, ki bu beni biraz tedirgin ediyor. Menajerim (ve Tori'nin annesi) Aileen bana böyle olacağını söylemişti ama ben pek inanmamıştım. Ve sonra bir gün, hoş bir şekilde tanınmayan biri olmaktan, palmiye ağaçlarının arkasına saklanan paparazzilerin, bir seferde ağzıma sığdırabildiğim kadar burrito tıkıştırırken fotoğraflarımı çektiğini fark ettim.

Şikayet etmiyorum, çünkü bunun işin bir parçası olduğunu biliyorum. Ama yine de sinir bozucu, dostum.

Her neyse, Ira, terapiye gitmenin ve daha fazla zamanı dışarıda geçirmenin yanı sıra, her gün başıma gelen üç harika şeyi günlüğüme yazmamı önerdi, çünkü bunları yazmak zihnimi olumlu şeylere odaklayacak ve böylece doğal olarak eğilimli olduğum karamsar bir aptal yerine daha mutlu ve sağlıklı bir insan olacağım.

İşte bugünkü üç harika şeyim:

1. Köpeğim Janet mutfaktan kocaman bir çiğ havuç çaldı ve onu bir puroymuş gibi ağzında evin içinde dolaştı. Yüzünde sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi bir ifade vardı. O kadar çok güldüm ki burnum akmaya başladı.
2. Haftaya yeni bir filmin çekimlerine başlıyorum ve çok heyecanlıyım. *Nightcar* adında bir aksiyon filmi. Yeni bir çekimin ilk günü inanılmaz bir enerjiyle geçer, çılgın bir beklenti ve birlikte yaratacağımız şeyin tüm umutları vardır. Önümüzdeki üç ay boyunca dalacağım yepyeni bir karaktere dalmak için sabırsızlanıyorum. Oyunculuğu ne kadar sevdiğimi yazmak tamamen utanç verici mi? Evet. Evet, sanırım öyle. Ama siktir et, seviyorum. OYUNCULUKU SEVİYORUM.

3. Tori tatmak istemediği için emin olamıyorum, ama bu öğleden sonra şimdiye kadar yapılmış en iyi kızarmış peynirli sandviçi yaptığımı düşünüyorum. Tavada yaptım ve keskin Cheddar ve Gruyère peynirlerini karıştırdım ve tadı, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... neredeyse cinsel bir tada yakındı. Belki biraz ereksiyon oldum. En azından birazcık.

Umarım Ira bunu gerçekten okumaz.

Tamam. İlk resmi günlük yazımı bitirdim. Bunun ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum ama en azından denedim diyebilirim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nora

Ekstra olgun Cheddar ve Gruyère peyniriyle yaptığım peynirli tostla kendimi neşelendiriyorum ve tüm duygularımdan uzaklaşmak için DVD oynatıcıya *Serendipity*'yi koyuyorum.

Kate Beckinsale ve John Cusack ile terli beş dolarlık banknotları nihayet bir araya geldiğinde, e-postalarımı kontrol ettikten sonra üye olduğum *Harcourt Royals* kitap forumuna giriyorum. Küçük ama tutkulu hayran grubunun adı The Crown Kissers ve *Harcourt Royals* romantik kitapları benim en sevdiğim kitap serisi olduğu için neredeyse her gün bu siteyi ziyaret ediyorum. Onları geçen yıl, kafamı dağıtacak bir kitap ararken internette keşfettim. Yazar CJ West'i hiç duymamıştım, ama Goodreads'teki diğer okuyucuların yorumları o kadar coşkulu ki, ilk kitabı sipariş ettim.

Şu anda, Esme adında bir prensesin ve onun sıradan bir adamla yaşadığı gizli aşkını anlatan bu seksi, süper kitsch indie dizisine tamamen bağımlı oldum. Esme'nin aşığı, trompet çalan, çevre aktivisti, geek bir adam olan Bastian, deniz biyolojisi bölümünde okumak için Dreamy Dix adlı bir kulüpte striptizci olarak çalışıyor. Dizi, gülünç derecede ateşli, biraz ucuz ve tamamen ironik, ama aynı zamanda baş döndürücü, bağımlılık yapıcı ve şaşırtıcı derecede komik.

Crown Kissers forumundaki güncellemeleri okuyorum, herkes yarın çıkacak yeni kitabın heyecanını yaşıyor. Konuyu tahmin eden birçok yorum var ve bunları okumayı çok seviyorum. Geçen hafta boyunca her gün kendi fikirlerimi de ekledim.

En sevdiğim tahminler her zaman SunshineKennedy90291 adlı kullanıcıdan geliyor. Genellikle tamamen saçma ve komik. Bazen anlık mesajlaşma özelliğiyle *Harcourt Royals* kitapları hakkında sohbet ediyoruz ve bazen, biraz huysuz hissettiğimizde, forumda sinirimizi bozan diğer üyeler hakkında konuşuyoruz.

Gördünüz mü? Imogene yanılıyor. Arkadaşlarım var. SunshineKennedy90291 benim arkadaşım! Evet, profil resmi bir gün batımı fotoğrafı ve bildiğim kadarıyla soyadı 90291, ve evet, internet güvenliği çok önemli olduğu için mesajlarımızda kişisel bilgileri paylaşmaktan genellikle kaçınıyoruz, ama neredeyse her gün birbirimizin gönderilerini beğeniyoruz ve o beni güldürüyor. Arkadaş!

Ne yazık ki SunshineKennedy90291 şu anda çevrimiçi değil, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı kapatıp yatak odama gidiyorum ve elimi yatağın altına uzatıp orada sakladığım eski sandığı arıyorum. Elim yanlışlıkla altında duran devasa gitar kılıfına takılıyor. Kazadan beri gitarıma dokunmadım ve bir daha dokunmayı da düşünmüyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp onu görmezden gelerek sandığı bulana kadar elimi sağa sola sallıyorum.

Çekip açtım ve tüm hayatımın duygusal hatıralarını içeren eşyaları karıştırmaya başladım: eski doğum günü kartları, konser afişleri, fotoğraf albümleri ve ürkütücü bir şekilde, eski bir kibrit kutusunda sakladığım üç tane çocukluk dişim. Boş DVD kutusunu bulana kadar eşyaları karıştırdım. Kutuyu bir an göğsüme bastırdıktan sonra oturma odasına götürdüm ve diski oynatıcıya koydum. Kanepeye çöküyorum, bacaklarımı kısıtırıp oynat düğmesine basıyorum.

Gösterişli bir açılış jeneriği yok, Hans Zimmer'in neşeli, coşkulu müziği yok. Bu benim romantik komedi filmlerimden biri değil, ama izlediğim en romantik film. Annemle babamın düğün videosu.

Renkli giysiler giymiş, heyecanlı konukların kiliseye girişini gösteren titrek kamera görüntülerini hızlıca geçip en sevdiğim kısma geliyorum. Papaz, annemle babamı karı koca ilan ettiği ve öpüştükten sonra el ele tutuşup aptal gibi zıplamaya başladıkları an. Yüzlerindeki saf sevinç ve heyecan, tamamen birbirlerine olan aşklarından kaynaklanıyor, aptalca, neşeli ve büyülü.

Anneminki gibi kalın ve parlak uzun siyah saçlarımı parmaklarımla okşuyorum. Sonra babaminki gibi ucu hafifçe yukarı kıvrık burnuma hafifçe dokunuyorum. Tekrar izlemek için geri sarıyorum, ama oynat düğmesine basmadan kapı çalıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Tesco'dan gelen teslimatçı dışında kimse kapımı çalmaz ve dün tüm tuvalet kağıdı ve peynirli tost malzemelerimi teslim aldım.

Ön kapıya doğru ağır adımlarla yürüdüm ve kapıyı açtığımda Imogene'nin suçlu bir ifadeyle orada durduğunu gördüm.

"Özür dilerim, abla," diyor. "Az önce olanlar için."

"Önemli değil." Omuz silkiyorum ve onu hemen affediyorum. Bugün ikimiz için de berbat bir gün.

İçeriye bakıyor ve televizyon ekranında annemle babamın fotoğrafını görüyor.

Bir saniye gözlerini kapatıyor.

Ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyorum.

"Bir şey yapmak ister misin? Biraz dışarı çıkalım mı?" diye soruyor sonunda.

Sıcak kanepeme bakıyorum ve Brigglesford'un ana caddesini ve orada mutlu ve eğlenen tüm insanları düşünüyorum. "Emin değilim..."

"Hadi ama. Dan, Ariana'yı bu gece almayı kabul etti. Şehre gitmemize gerek yok. Sinemaya gidebiliriz. Sinemaya uzun zamandır gitmedik. Hadi ama. Filmi sen seç. Romantik komedi bile izlerim," der ve kusma hareketi yapar.

Karanlık bir oda ve kendimi kaybedebileceğim bir büyük ekran romantizm, aslında yapmak istediğim birkaç şeyden biri gibi geliyor...

"Ben varım."

* * *

Brigglesford Sineması, dev bir Next mağazası, dev bir Boots mağazası ve son denetimlerde iki yıldızlı gıda hijyeni derecesi alan bir İtalyan restoranının da bulunduğu bir alışveriş merkezinde yer alıyor. İzlemek istediğim, Kristen Wiig'in oynadığı hoş bir romantik komedi var, ama gişedeki genç kadın biletlerin tamamen tükendiğini söylüyor.

"Ooooh hayır," diyor Imogene alaycı bir hayal kırıklığıyla. Romantik komedileri "gerçekçi olmayan fantezilerin aracı" olarak görüyor. Gerçi onun gerçek romantizm anlayışı, Dan'in osurmak üzereyken ona beş saniye önceden uyarı vermesi.

"Başka, şey, romantik film var mı?" diye soruyorum, bu tanımadığım kişinin önünde kekelememeye çalışarak.

"Hayır," diye cevapladı asistan. "Ama mutlaka izlemeniz gereken bir film var. Adı *Justice of The Peace*. Efsanevi bir film. Dedikleri gibi, şok edici bir sonla, koltuğunuzun kenarında izleyeceğiniz bir gerilim filmi."

Kim koltuğunun kenarında oturup film izlemek ister ki? Hiç rahat gelmiyor!

"O film ne hakkında?" diye sorar Imogene.

"Genç ve güçlü bir yargıç hakkında... ve dinle, boş zamanlarında kanunsuz bir kahraman!" Asistan, bu konseptten heyecanla gözleri parlayarak açıklıyor. "İlçedeki tüm suçluları, suçlu olduğunu düşündüklerini, bulup kendi intikamını alıyor! Sanki *kendi* mahkemesinde sürekli meşgul olmak yetmezmiş gibi!" Ellerini havaya kaldırır.

Ugh. Bir aksiyon gerilim filmi. Erkekler birbirlerine yumruk atıp, masum insanların iş yerlerinin camlarına arabaları çarpıyor. Harika.

"Aslında kulağa harika geliyor," diyor Imogene. "Bir intikamcı yargıç!"

"Öyle." Kızın gözleri kocaman ve ciddi. "Ama daha bir buçuk saat sonra başlamıyor. Bara gidip bir şeyler içip yemek yiyebilirsin. Ve bu kadar erken geldiğin için, sana ücretsiz olarak daha iyi koltuklar ayarlayabilirim!"

"Ücretsiz mi!" Imogene heyecanla bana dirsek atar. "Gidelim mi?"

Yani, ideal değil ama Mama Romano's'ta E. coli kapmaktan başka yapacak bir şey yok. Buraya taksiyle gelmek on sterline mal oldu. Ana cadde de kalabalık ve gürültülü olacaktır. Ve Imogene ile dışarıda olmak beklenmedik bir şekilde hoş geliyor.

"Harika," diyorum sonunda. "Hadi yapalım."

"İçkiler benden," diyor Imogene heyecanla hafifçe kıpırdanarak. "*Sulh hakimi*," diyor asistan. "Ona aşık olacaksın

."

Evet, buna pek inanmıyorum.

* * *

Sinemaya girdiğimizde, ikimiz de üçer kadeh şarap içmişiz ve uzun zamandır içki içmediğim için, biraz sarhoş hissediyorum.

Vücudumda yayılan bu rahat, mutlu sıcaklık oldukça hoş. Her ne kadar yapay bir his olsa da, şaşırtıcı bir şekilde rahatlama hissi veriyor, bu da aklıma Imogene'nin bu sabah söylediği şeyi getiriyor. Depresyonda mıyım? Yani, sevinçten dans etmiyorum ya da öyle bir şey değil, ama eskisine göre çok daha fazla ağlıyorum...

Kahretsin. *Bunu düşünme, Nora.*

Zihnimde o düşünceyi karate vuruşuyla uzaklaştırıp su şişesinden bir yudum alıyorum.

Neyse ki ışıklar söner ve telefonlarımızı kapatmamızı söyleyen anons surround hoparlörlerden duyulur. Komşu koltuklara göz atarım. Burası şaşırtıcı derecede kalabalık, bu da izleyeceğimiz filmin o kadar da kötü olmayabileceğini düşünmemi sağlar.

Aldığım patlamış mısırdan bir avuç alıp, elimi ağzıma götürüp hepsini birden yiyorum, ki bu kesinlikle patlamış mısır yemenin en iyi yolu. Imogene bana yan gözle bakıp patlamış mısıra bakıyor, gözlerinde kıskançlık var. Ona da ikram ediyorum ama reddediyor. Sürekli diyet yaptığı için üzülüyorum. Dan'ın onu 10 bedenken evlendiği için onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söylüyor ama bence bu saçmalık. Ama ben Dan'ın en büyük hayranı da değilim. Imogene tam zamanlı çalışıyor ve ev işlerini yürütmek için her şeyi yapıyor, çoğu zaman Ariana'ya bakıyor, Dan ise ara sıra serbest gazetecilik işleri alıyor ve neredeyse hiç yardım etmiyor. Imogene mutsuz görünmüyor ama yine de.

Bir yudum daha su içip, film nihayet başladığında koltuğuma yerleşiyorum. Etrafımızı havalı, baslı elektronik müzik sesleri sarıyor ve geniş bir çekimde, parlak turuncu bir gün batımının önünde bir adamın silueti görünüyor. Adam bir evrak çantası tutuyor ve eski bir bordo renkli arabaya doğru yürüyor. Gözlerimi kısıyorum. Karakterin sırtının şekli bana garip bir şekilde tanıdık geliyor.

"Bu filmin başrol oyuncusu kim, biliyor musun?" diye Imogene'ye fısıldadım. O, gözlerini ekrandan ayırmadan omuzlarını silkti.

"Şşş!" diye bir ses duyulur arkamdan.

Dönüp sinirli görünen yaşlı adama özür dilercesine omuz silkiyorum. Haydi ama, daha hiçbir şey olmuyor ki!

Ama sonra bir şey olur. Çok büyük bir şey olur.

Kamera aktörün önüne doğru kayar ve bir anda yüzü şiddetli gün batımının sıcak altın ışığıyla aydınlanır.

kameraya *bakıyor*, kömür rengi gözleri parılıyor. *Bana bakıyor*.

Arabaya yaslanıp yıkıcı bir karizma ile gülümsüyor, hafif kıvrıcık saçlarını parıldayan alnından geriye doğru tarıyor ve derin Teksas aksanıyla şöyle diyor: "Kendime asla bu kadar ileri gitmeyeceğimi söyledim. Ama bunu söylerken bile, içten içe bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Gerçek şu ki, her zaman buraya gelecektim. Ve sorun şu ki, geri dönmenin yolunu bilmiyorum..." Başını eğip kameraya yoğun bir şekilde bakıyor.

Kalbim takılır, nefesim boğazıma gelir ve keskin bir şekilde nefes alırım.

Aman Tanrım.

AMAN.

TANRIM.

Kahretsin.

Bu o.

O!

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Nefesim hızlanıyor. Saç çiziminde ter damlacıkları hissediyorum. Imogene'nin nefes nefese olduğumu duyup duymadığını veya belki de tıbbi bir acil durum yaşadığımı fark edip etmediğini görmek için sağıma bakmak istiyorum, ama gözlerimi ekrandaki devasa yabancınn görüntüsünden ayıramıyorum.

Karakter şimdi telefonuyla birine bir şey söylüyor, ama surround ses sistemi sayesinde sıcak ses tonu göğsümde titreşiyor olmasına rağmen tek kelime bile duyamıyorum.

Bu delilik.

Bu çok saçma.

Ruh ikizimi ilk kez böyle göreceğimi hayal etmemiştim.

BÖLÜM BEŞ

Nora

Belki de deliriyorum diye düşünüyorum. Çizgi film karakterleri gibi gözlerimi ovuşturup filmdeki adama bakıyorum.

Evet.

Tamamen, gerçek bir yıldırım. Annemin söylediği gibi, karnımın içinden hissedebiliyorum.

Ve bunun nedeni, ekrandaki adamın şimdiye kadar gördüğüm en koyu, en yoğun gözlere sahip olması ya da parlak obsidyen bukleleriyle okşanmak için yalvarıyor gibi görünmesi ya da ön kollarının bir insanı lanet olası *bir ön koldan* azdırmaya yetecek türden olması değil. Öyle değil... Ben... Tanrım, onu *tanıyormuşum* gibi hissediyorum. Onu devasa HD renkli ekranda izliyorum ve o hem yabancı hem de derin, kesin bir şekilde tanıdık geliyor.

Uzanıp ekrana dokunmak ve "Ah, işte buradasın. Hadi, gidelim ve sonunda bu işi başlatalım!" demek istiyorum. Bu delilik, biliyorum. Kim ki o?

Sinemanın geri kalanı ölüm sessizliğinde, ben de diğerleriyle birlikte oturuyorum, dünyam ekseninden sapmış gibi. Kahretsin. Kendimi çok heyecanlı hissediyorum. Gerçekten felç mi geçireceğim? Bugün, anne ve babamın ölüm yıldönümü olduğu için özellikle stresli bir gün. Bu, yasımın garip bir tezahürü mü? Neler oluyor?

Sıcak ve garip hissediyorum, harika ve çok çok garip, ama kesinlikle harika ve heyecanlı. Ve sıcak. Çok sıcak. Bu havasız odadan çıkmam lazım. Hemen buradan çıkmam lazım.

Yerdeki çantamı alıp hızla ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun? Ne oldu?" Imogene şaşkınlıkla bana bakarak tıslar.

Arkamızda oturan yaşlı adam homurdanıyor, "Lütfen çekilin, görüşümü engelliyorsunuz!"

"Üzgünüm!" Imogene'ye dönerek "Tuvalete gitmem lazım" diyorum.

Ben sıradaki herkesi geçerek ilerlerken, çantamla birkaçının dizine çarparak, gözleri tekrar ekrana döner.

"Üzgünüm, çok üzgünüm. Özür dilerim!" diye mırıldanıyorum, bu da daha fazla rahatsızlık yaratıyor.

Sinemadaki herkesi kızdırdıktan sonra, çift kapıyı itip açtım ve gözlerimi kırparak sinema kompleksinin parlak renkli, yapay ışıkla aydınlatılmış lobisine sendeleyerek girdim. Nefes almak için duvara yaslandım ve bana ne olduğunu anlamaya çalıştım. Çok sıcak hissediyorum. Elimini alnıma götürüp ateşimin çıkıp çıkmadığını kontrol etmek için, dirseğim büyük bir karton kesime çarparak onu yere düşürür.

"Oops," diye fısıldadım, onu tekrar dikleştirirken fark ettim ki, orada, benimle göz göze, gerçek boyutta... o duruyordu. Yani, onun resmi, az önce izlediğimiz filmin reklamını yapan karton standın üzerinde. Elimini uzattım ve onun koyu renkli karton buklelerine dokundum, kalbim tekrar çarpmaya başladı. Bu his, düşündüğümünden çok daha güçlüydü. Annem ve babamın bana açıklayabileceğinden çok daha güçlüydü.

"Tanrım, çok yakışıklı, değil mi?" Daha önce koltuklarımızı yükselten sinema görevlisi gelip afişi düzeltir. "Tipik bir kalp hırsız değil, ama gerçekten seksi ve *erkeksi*."

Sıçrayarak elimi karton yanağından çekip ceketimin cebine soktum.

"Adı ne?" diye soruyorum, yüzünü aklıktan ölmüş bir insan gibi inceleyerek.

Kız posterin üst kısmını işaret edip iki kez dokundu. "Burada yazıyor. Gary Montgomery."

"G-Gary?" diye soruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bu... beklenmedik bir şey. Görünüşünden, adının Fitz, Ace veya Maverick olmasını beklerdim. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, adı Adolph Van Soggy pants olsa bile, şu anda hissettiğim bu çılgın duyguları bastıramazdı. "Merhaba, Gary Montgomery," diye gülümsüyorum ona.

"Tanrım, sen garip birisin," diyor görevli, sanki çok normal bir şey söylemiş gibi. "Dinle, karton kesikleri çalmaya kalkma, tamam mı? Onları değiştirmek için bir servet harcıyoruz."

La La Land çıktığında, Ryan Gosling'leri çalınmasın diye saklamak zorunda kaldık."

"Tabii ki çalmam!" Diye gülerek cevap verdim, ama kesinlikle aklımdan geçtiği için yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Gary Montgomery," diyorum yine geniş bir gülümsemeyle.

"Tamam... şey... sizi yalnız bırakayım," diyor kız, şaşkın bir şekilde geri çekilirken.

Gary'ye gözlerimi kısarak bakmaya devam ediyorum, onu daha önce bir yerde görmüş müyüm, neden bu kadar tanıdık geliyor, bu muazzam çekim nedir diye anlamaya çalışıyorum.

"Nora, burada ne yapıyorsun?" Düşüncelerim Imogene'nin sesiyle kesildi. Gözlerimi Gary'den ayırdım. "Çok geciktin. Tuvalette olduğunu sandım, sonra da senin halka açık yerlerde tuvalete gitmeyi sevmediğini hatırladım. Geri geliyor musun? Filmi kaçırıyorsun. *Çok heyecanlı.*"

Titrek bir eliyle gerçek boyuttaki Gary Montgomery maketini işaret ettim. "O... o."

"Ne? Kim?"

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Sanırım... Sanırım bu adam... benim ruh ikizim olabilir."

Bu kelimeleri ağzımdan çıkarır çıkarmaz, ne kadar saçma olduklarını anladım.

Imogene, sanki berbat bir fıkra anlatmışım gibi gülerek güldü, ama sonra gözleri titrek elim ve ciddi ifademine üzerine kaydı. "Kızdın mı?"

Kafamı sallıyorum: hayır. "Daha önce içtiğim şaraptan biraz sarhoşum. Aslında oldukça sarhoşum, ama o değil. Onu görür görmez garip bir hisse kapıldım ve

—
Imogene'nin yüzü derin bir endişe ifadesine büründü. "Oh Nora... Kahretsin. Bu kötü. Gerçekten kendinden geçiyorsun."

"Hiçbir şey söylememeliydim. Aptalca geldiğini biliyorum. Ben sadece... Ben sadece..." Yüzüne tekrar bakıp yavaşça başımı sallıyorum. "Beni dinleme. Açıkça deliriyorum."

"Hadi," der Imogene nazikçe, elimi tutup beni lobiden çekerek. "Buradan gidelim."

ALTINCI BÖLÜM

Gary

Selam

Evde geçirdiğim hafta sonu, bu taşralı çocuğun tam da ihtiyacı olan şeydi. Eski atım Bess'i gördüm. Artık binilemeyecek durumda ama onu tımarlamak ve ağılda yavaşça gezdirmek iyi geldi. Yapmak istediğim her şeyi yaptım; okumak istediğim kitapları okudum, çok fazla cevizli turta yedim ve babamla bilardo oynadım. Tori'nin sonunda Pops'la tanışması harikaydı. Sanırım onu sevdi. Bana onun benim ligimin çok üstünde olduğunu söyledi ve haklı da. Keşke kendisi de birini bulsa. Annem beni doğururken öldü (Ira bu bilgiyle çok eğleniyor) ve babam hiç kimseyle çıkmadı. Yalnız olmadığını söylüyor ama bence yalan söylüyor.

Los Angeles'a dönerken uçakta bazı şeyler düşündüm. Komik, hep saçma bir fikrim vardı, hayatının geri kalanını geçireceğin kişiyle tanıştığında bunu hemen anlarsın diye. Onu gördüğünde kafanda meleklerin ilahi sesi duyulur ya da kalbinin göğsünden çıkacak gibi çarpar. Sanki bu yabancının senin için yaratılmış olduğunu içinden bir ses söyler, büyük bir aşk okusu gibi. Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama tüm romantik filmleri izlemeyi seven bir dadiyla büyüdüğünüzde böyle olur. Filmleri izlemiyor olsa bile arka planda oynatırdı. O bayat şeyler gelişmekte olan beyninize girer!

Neyse, demek istediğim, her zaman böyle muhteşem bir an yaşayacağımı ummuştum. Sonra Tori ile tanıştım ve hiç de öyle olmadı. İlişkimiz yavaş yavaş gelişti. Düşünceli, özenli ve sağlamdı. Bunu seviyorum. Bazı anlamsız aşıklıklardan çok daha sağlam hissettiriyor. Sağlamlığı seviyorum. Sağlamlık güven verir. Sağlamlık kalıcıdır.

Tamam, bugün için üç harika şeyim:

1. Kapıda görüldüğümde babamın yüzü. Çok mutluydu. Biraz ağladım. Ama sadece bir damla. Güzel, maço bir damla.
2. Ah, bunu yazarken bile utanıyorum, ama o kadar muhteşemdi ki yazmam lazım. Dustin Hoffman. LANET OLASI DUSTIN HOFFMAN, *Justice of The Peace*'i beğendiğini söyleyen bir not gönderdi. Hayatım ne hale geldi böyle? Hayatım ne olacak? Onu arayayım mı? Ona bir not yazayım mı? Mektup arkadaşı olur muyuz? Dustin Hoffman ile mektup arkadaşı mı olacağım? Düşünecek çok şey var.
3. Arkadaşım Seth, kız arkadaşı Olive'in yazdığı bir senaryoyu gönderdi. Aileen, JOTP bu kadar başarılı olduktan sonra bunun benim için çok küçük bir iş olduğunu düşünüyor. ama çok seviyorum. Adı *Chuffed*. Bağımsız bir komedi draması ve İngiltere'nin Yorkshire bölgesinde zengin bir ataları olduğunu keşfeden parçalanmış bir Amerikan ailesi hakkında. Vasiyeti dinlemek için birlikte vasiyeti duymak için birlikte okyanusu geçmek zorundalar. Oldukça küçük ölçekli bir film ama çok komik ve Joseph, pislik kardeş rolünü oynamak çok eğlenceli geliyor. Aileen'i okuması için ikna etmeliyim. Yani, *Justice of The Peace*'i sadece senaryosu çok iyi olduğu için yaptım. Bu artık sadece büyük bütçeli filmlerde oynamam gerektiği anlamına mı geliyor? Bilmiyorum. Yapmak istediğim şeyi yapmak istiyorum, anlıyor musun?

Tori arıyor. Kapatmalıyım!

YEDİNCİ BÖLÜM

Nora

Yakınlarda başka bir yer bulamadığımız için Mama Romano's'a gittik. Hayatımda ilk kez hiç iştahım yok. Hatta biraz kusacak gibi hissediyorum, ki bu, buradaki şüpheli yemek hazırlama yöntemlerini düşününce iyi bir şey. Imogene bardan içeceklerimizi alırken, büyük tabaklarda soslu yapışkan yemekleri tıkanan insanlarla dolu kırmızı deri koltuklara bakıyorum. İki yıldızlı restoran olduğunu bilmiyor olmalılar.

Hala biraz titrek ellerimle telefonumu çıkarıp Gary Montgomery'yi aratıyorum.

Gary Montgomery.

Üç milyon sonuç! Vay canına. Onu daha önce hiç görmediğime veya duymadığıma inanamıyorum. Sanırım Netflix hesabımı sadece eski romantik komedileri izlemek için kullanıyorum ve Crown Kissers forumunun dışında gazete okumuyorum veya sosyal medyada çok fazla vakit geçirmiyorum. Ama burada onunla ilgili o kadar çok makale ve fotoğraf var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Bu çok garip. Hayalimdeki erkeği trende ya da sokakta göreceğimi düşünmüştüm, belki lüks bir restoranda fileto biftekten boğulurken onu kurtarırdım ya da tozlu ama çok şirin bir ikinci el kitapçının rafları arasında gözlerimiz karşılaşırdı. Brigglesford Sineması'nda süper HD görüntüde değil.

Google'da onun Los Angeles'ta yaşadığını hemen fark ettim.

Omuzlarım çöktü. Los Angeles. Bana çok soyut, uzak bir yer gibi geliyor!

Her zamanki sosyal medya hesaplarından hiçbirine sahip görünmüyor, bu yüzden Wikipedia sayfasına tıklayıp biyografisini açgözlülükle okudum. Çok uzun değil, ama Gary Montgomery'nin 1990 doğumlu olduğunu, yani benden üç yaş büyük olduğunu öğreniyorum. Los Angeles'ın Venice Beach bölgesinde yaşıyor, Teksas'ta doğup büyümüş ve *Justice of The Peace* ikinci büyük filmiymiş. İlk filmi, küçük bir bağımsız filmdi ve ona En İyi Erkek Oyuncu dalında Critics Choice Award ödülünü kazandırmıştı. Ondan önce çoğunlukla New York tiyatrolarında oynamış ve bağımsız filmlerde birkaç küçük rol almıştı.

Yarım saat önce varlığından bile haberdar olmadığım birine karşı hissettiğim gurur ve öfke çok tuhaf bir duygu. Sonra *Justice of The Peace*'deki oyunculuğunu "tek boyutlu" olarak eleştiren bir makale görüyorum ve onun adına öfke duyuyorum. Bunu yazan kişi, açıkça aptal, saçmalayan ve hiçbir şeyden anlamayan biri.

Ah! Neden hiç tanımadığım birinin adına bu kadar sinirleniyorum? Üstelik sadece üç dakika kadar gördüğüm oyunculuk yeteneği için?

Kalbimin hızını yavaşlatmak için derin bir nefes alıp Google Görseller sayfasına tıklıyorum. İşte orada. Gary Montgomery'nin fotoğrafları birbiri ardına çıkıyor. Çoğu film galalarından ve bazıları da paparazziler tarafından çekilmiş, benim popcorn yediğim gibi devasa bir burrito yediği fotoğraflar.

İlk filminin bir yakın çekimi var. Daha da yakınlaştırıyorum. Yüzünün bana ne kadar tanıdık geldiği bir kez daha dikkatimi çekiyor. Gözlerinin yoğun karanlığı, keskin çenesi ve biraz geniş, biraz fazla büyük burnu. Yanaklarındaki soğuk pembe kızarıklık ve kısa kirpiklerinin yukarı doğru kıvrımı. Filmlerde gördüğünüz diğer yıldızların yüzlerine benzemiyor. Daha sıradışı, daha yoğun, daha dikkat çekici. O gözleri tanıyormuşum gibi hissediyorum. Gerçekten tanıyormuşum gibi.

Bir ödül töreninde Gary Montgomery'nin fotoğrafına tıklıyorum. Uzun boylu, ince yapılı, şık bir pixie kesim saçlı ve Victoriana tarzı kabarık kollu şık bir elbise giymiş sarışın bir kadının yanında duruyor. Kadın çok güzel. Eşlik eden makaleyi açıyorum. Gary Montgomery, Screen Guild Actor's Brunch'ta, ünlü makyaj sanatçısı, Instagram influencer'ı ve Gary'nin son derece başarılı Hollywood menajeri Aileen Gould'un kızı Tori Gould ile birlikte. Gary ve Tori bir yıldan fazladır birlikte ve Tori, Gary'nin son basın gezisine eşlik etti.

Kıskançlık ve üzüntüyle midem
bulanıyor. Demek öyle.

O dünyanın öbür ucunda ve bir kız arkadaşı var. Açıkça deli oluyorum. Ama sinemada hissettiğim o duygu. Hala karnımda hissettiğim o duygu...

Imogene iki kola ile yanımıza geliyor, benimkini almakta tereddüt ettiği tam yağlı olanı ve tabii ki kendininkini diyet olanı, ve masaya koyuyor. Çantasından antibakteriyel mendil çıkarıyor, iki bardağın kenarlarını siliyor ve derin bir nefes alıyor. "Senin için endişeleniyorum Nora. Çok garip davranıyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum, hala titrek bir eliyle onu uzaklaştırarak, omuzlarım her zamanki gibi kulaklarıma kadar çekiliyor, sanki o benim ruh sağlığımdan endişelendiğinde olduğu gibi. "Boş ver gitsin. Gerçekten önemli bir şey değildi. Sadece garip bir gün geçiriyorum."

"Hayır, değildi. Az önce o filmdeki adamın, bir *yabancı*nın, senin tek gerçek aşkın olduğunu söyledin. Bu çok saçma. Cidden saçma."

"Lütfen söylediklerimi unut." İçkimin pipetini karıştırıp iç çekiyorum. "Lütfen."

"Onun ruh ikizinin olduğunu *gerçekten* düşünmüyorsun, değil mi?" Imogene ısrar etti. "Düşünmüyor musun?"

Yeşil bir kağıt peçete alıp parçalara ayırmaya başladım. "Onu gördüm ve, bilmiyorum, annemin hissedeceğimi söylediği gibi hissettim... Onun yanında olmam gerektiğini hissettim. Ama belli ki kafam karışık, değil mi? Ve, diyelim ki ruh ikizim olsun, yapabileceğim bir şey yok ki. O Los Angeles'ta ve bir kız arkadaşı var, o kadar. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece, bilmiyorum, unutmam gerek, değil mi? Of. Bu çok garip."

Imogene başını sallar ve tıslar. "Oh... ne kadar da uygun." "Ne?"

"*Ne kadar uygun* dedim. Bana yalan kokusu geliyor

Nora." "Neden bahsediyorsun?"

"Geçen yılı Brigglesford bölgesindeki tüm erkeklerde bir kusur bulmakla geçirdin ve şimdi de bir film yıldızının ruh ikizinin olabileceğini söylüyorsun, o kadar saçma ve ulaşılmaz biri ki, sürpriz sürpriz, bunun için hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece somurtup, "hoooga kozasına" daha da çekilip, belki de bulmaya takıntılı olduğun o özel kişiyi bulduğunu kendine söyleyebilirsin, ama hayır! O nişanlı ve, hayır! O ünlü ve HAYIR, dünyanın diğer ucunda yaşıyor. Ve şimdi başka hiçbir erkek ona layık olamaz mı? Yani, şahsen benim

O, Adam Driver'ın kovboy versiyonu gibi görünüyor. Bu psikolojik akrobasi, Nora, senin için bile. Bu kadar üzücü olmasa komik olurdu. Ama kesinlikle üzücü.

Her şeyi bilen tavırları beni sinirlendiriyor. Benim nasıl hissettiğimi, zihnimin nasıl çalıştığını bilmiyor. Bilmiyor mu?

Bu psikolojik akrobasi *mi*? Eskisinden biraz daha üzgün olduğum için zihnim bana oyun mu oynuyor? Film yıldızlarına, müzik gruplarındaki erkeklere ve ölüm hücresindeki mahkumlara aşık olan kadınlar gibi miyim? Asla sahip olamayacakları, bu yüzden kalplerini kıramayacakları insanlara?

Hayır. Eminim öyle değil. Olamaz. Ben öyle biri değilim. Gerçek biriyle tanışmak *istiyorum*. Annemle babamın yaşadığı sihirli aşkı yaşamak *istiyorum*. Bunu her şeyden çok istiyorum.

"Bence öyle bir şey olmuyor!" diyorum sonunda. "Neden böyle hissettiğimi hiç bilmiyorum, ama bunun gerçek bir duygu olduğunu biliyorum. İnsanlar duygularını kontrol edemezler. Ve bu *sadece* birine ilgi duymak değil." Boğazımı temizliyorum. "Ben... Onunla bir bağ hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiç."

Imogene yanaklarından havayı dışarı üfler ve iki elini saçlarının arasına geçirir. "Tamam," der sonunda. "Öyleyse kanıtla."

Gözlerimi kırıyorum. "Ne? Neyi kanıtlayayım?"

"Yalan söylemediğini kanıtla. Bunun kendini kapatmak için başka bir bahane olmadığını kanıtla."

Kollarımı kavuşturup suratımı buruşturuyorum. "Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

Imogene iki kolunu masanın üzerine düz bir şekilde koyar. "Los Angeles'a git," der basitçe. "Gary Montgomery'yi bul. Bahsettiğin bu 'bağlantı'nın senin için olduğu kadar onun için de gerçek olup olmadığını gör."

Gergin bir şekilde gülmeye başlıyorum. "Kapa çeneni, Imogene.

Aptalca konuşuyorsun." "Ciddiyim. Bu hayali gör."

"Hayal görmüyorum."

"KANITLA."

Hızla başımı salladım. "Amerika'ya öylece gidemem, benim..."

"Ben öderim. İki hafta. Açıkçası, bahanelerinden bıktım ve artık bunları kabul etmeyeceğim." Çenesini kaldırdı, yüzünde sert bir kararlılık vardı.

"Mazeret uydurmuyorum! Peki ya işim ne olacak? Gary Montgomery'yi nasıl bulacağım?"

"İşin uzaktan yapılabilir, yani her yerden çalışabilirsin. Gary Montgomery ile bir "bağlantı" varsa, kader müdahale eder, *değil mi?* Annemle babam hep kaderin korkusuzları sevdiğini söylerdi. Bir yolunu bulursun. En azından birkaç saatliğine evden çıkarsın..."

"Ben... Yapamam..." diyorum. Tanımadığım birine, sinemada gördüğüm bir film yıldızını görmek için başka bir ülkeye uçma düşüncesi, kurdeşen çıkacakmış gibi hissettiriyor. "*Los Angeles'a* gidemem. Bu saçmalık. Sen saçmalıyorsun, Imogene. Ben saçmaladığımı biliyorum, ama sen de öyle. Ben stalker değilim. Onu bulmak için Los Angeles'a gitmek stalkerlık gibi geliyor! O kadar deli değilim."

"Tam da söyleyeceğini tahmin etmiştim." Imogene kendini beğenmiş bir şekilde gülümser.

Ugh. Beni kendimden daha iyi tanıdığını düşünmesinden nefret ediyorum.

"Pazartesi için sana doktor randevusu alayım," diye devam eder. "Bence bir psikologla görüşmelisin. Anne ve babanın ölümünü kabullen, sonunda olanları anlat. Belki ilaç falan alırsın."

Annemle babama ne olduğunu anlatırken Imogene'nin telefonda sesini net bir şekilde hatırlıyorum. Bu düşüncüyü tüm gücümle kafamdan silmeye çalışıyorum. Sonra Gary Montgomery'nin garip bir şekilde tanıdık gelen yüzünü hayal ediyorum. Tüm vücudum, buz gibi bir kış gününde sıcak bir banyoya girmişim gibi hoş ve keyifli bir şekilde ısıyor. Gary ve benim parıldayan bir okyanusta yüzdüğümüz, birbirimize gülümsediğimiz, güneşin parlaklığından gözlerimizi kısarak baktığımız garip bir görüntü belirir. O kadar canlıdır ki, dudaklarımda tuzlu suyun hafif acısını neredeyse hissedebiliyorum. İçimde derin bir özlem acısı hissediyorum.

"Yapacağım!" diye aniden patladım, etrafımdaki birkaç müşteri bana tiksintiyle baktı, ki bu ironikti çünkü hepsi akşamın geri kalanını şiddetli ishal ile geçireceklerdi.

"İyi. Sabah kliniği arayacağım. Artık senin de..."

"Hayır, hayır, o değil. Los Angeles'a gideceğim demek istedim. Delirmediğimi kanıtlayacağım."

Imogene'nin kaşları neredeyse saçlarına kadar yükselir. "Lanet olsun. Tamam... Peki o zaman! Ama o seni reddettiğinde, ben seni seviyorum ve seni çok güzel buluyorum, ama o seni reddedecek, Nora, o zaman buraya geri gel

buraya geri gelip doktora gideceksin? Bununla başa çıkmaya başlayacaksın." Bana, sanki benim dağınıklığımı işaret eder gibi, belirsiz bir şekilde eliyle işaret etti.

Yutkunuyorum ve boğazımda keskin bir acı hissediyorum. "Tamam," diyorum kayıtsız bir sesle.

"Ve Roger Pepper ile randevuya çıkacaksın."

"Ugh, gerçekten mi? Hayır!"

"O çok hoş biri," diye itiraz ediyor Imogene. "*Gerçekten* iyi bir parti. Hem bu ülkede yaşıyor *hem de* seni tanıyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

Imogene elini uzatır. "Tamam." Elini tutup sıkarım.

Um. Az önce neye razı oldum ben?

BÖLÜM SEKİZ

Gary

Selam

Sanırım Tori ve ben ilk kavgamızı yaptık. Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz ve daha önce hiç kavga etmemiştik. Bir kez bile. Ama bugün formumda değilim galiba, çünkü sinirlendim ve gerçek bir kavga ettik. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Tori'nin annesi, Tori ve benim evlenme vaktimizin geldiğini söylüyor. Yeterince uzun süredir ciddi bir ilişkimiz olduğunu ve bunun ikimizin kariyeri için de harika bir adım olacağını, hayran kitlemizi birleştireceğini ve Aileen'in deyimiyle (ben asla böyle bir şey söylemem!) "yıldız gücümüzü" birleştireceğini söylüyor. Midem bulandı. Tori'nin bu kadar planlı ve romantik olmayan bir şekilde evlenme teklif etmeme karşı çıkacağını düşünmüştüm. Aileen'e bunu söyleyeceğini sanmıştım ama bu fikri çok beğendi, bu beni şaşırttı. Sanki hemen Aileen'in önünde diz çöküp evlenme teklif etmem gerektiğini düşünür gibi umut dolu gözlerle bana bakıyordu.

Yani, Tori'nin mutlu olmasını istiyorum. İsteddiği her şeye layık. Ve o olmasaydı, bugünkü başarıyı asla elde edemezdim. Los Angeles'a taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra tanıştık. Tam bir acemi aktör klişesiydim: lüks bir restoranda garsonluk yapıyordum ve reklamlarda ufak tefek roller için seçmelere katılıyordum. Bir gece Tori'ye servis yaptım, biraz flört ettik ve o benim numaramı istedi. Beni arayacağını hiç beklemiyordum.

—O, bir garson adayıyla uğraşmak için fazla şık ve başarılı görünüyordu, ama beni aradı ve arkadaş olarak takılmaya başladık.

Birkaç hafta sonra beni annesi Aileen Gould ile tanıştırdı. Aileen Gould, Hollywood'un en büyük menajerlerinden biriydi. Tori ile arkadaşlığımız sonunda cinsel ilişkiye dönüştü ve ben Panorama City'de nemli bir bodrumda üç garson adayıyla birlikte yaşadığım için, beni Beverly Hills'teki dairesinde sembolik bir kira karşılığında kalmam için davet etti. Kısa süre sonra Aileen ile sözleşme imzaladım, dikkatleri üzerime çekmeye başladım ve ardından *Justice of The Peace* ile kariyerim bir anda zirveye çıktı. Bunun için tamamen Tori'ye teşekkür ederim. Ve her şey harika gidiyordu. Bugüne kadar. Aileen evden çıktıktan sonra, Tori bana evlenme teklif etmeyi planlıyorsam, bunu ne zaman yapacağımı önceden haber vermemi istedi, çünkü o anı kaydetmek ve Instagram hesabında paylaşmak istediğini söyledi. Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündüm, romantizm ve duygusallıktan tamamen yoksun olduğunu söylemeye gerek bile yok. Ona da öyle söyledim. O da çok sinirlendi ve benim kariyerimi destekleyen tek kişinin o olduğunu, benim ise onun kariyerinin doğasına saygı göstermediğimi söyledi. Muhtemelen haklı. Makyaj sanatçısı kısmını anlıyorum ama Instagram influencer'lığı, hayatının her anını internette paylaşmak? Bu benim kafamın almadığı bir şey.

Neyse, birbirimize kızdık, bağırdık ve şimdi kendimi biraz sakinleştirmek için oturma odasında günlüğüme yazıyorum. Tanrım. İkimizin de kamuoyunun gözü önünde olduğumuzu biliyorum, ama biraz özel anlar da olmalı, değil mi? Biraz sihir? Tori'ye evlenme teklif etmek, uzun zamandır düşündüğüm bir şey. Ama kariyerlerimiz için akıllıca bir hamle olduğu için aceleye getiremem.

Bilmiyorum. Sanırım düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Tamam. Bugün olan üç harika şey:

1. Biri YouTube'a üniversitede oynadığım *Macbeth* oyunundan bir klip yayınladı. Daha önce hiç görmemiştim ve çok kötüyüm. Çok, çok kötüyüm. Beni o kadar güldürdü ve utandırdı ki, yerde top gibi kıvrıldım. Tanrıya şükür daha fazla oyunculuk dersi aldım.
2. Sörf yapmayı öğrenmeye karar verdim. Oturup okyanusta dalgaların üzerinde sörf yapanları izliyorum ve kıskanıyorum. Orada çok özgür görünüyorlar. Ben de öyle olmak istiyorum.
3. Bunu yazmak kendimi daha iyi hissettirdi. Huh. Ira akıllı bir adam.

BÖLÜM DOKUZ

Nora

Dün gece sinemada ve ardından Mama Romano's'ta olanlar hakkında çok karışık duygular içindeyim. Bir yandan, bu tamamen delilik. Gary Montgomery ile tanışmanın, onunla konuşmanın, hatta ruh ikizimin gerçek olmasının bilimsel olasılığının gülünç derecede düşük olduğunun tamamen farkındayım. Annem ve babam her zaman hayaller söz konusu olduğunda kaderin müdahale ettiğini, korkusuzları sevdiğini söylerlerdi, ama bu, ruh ikizlerine, kadere ve tek gerçek aşk kavramına son derece inanan biri olarak bana bile biraz abartılı geliyor.

Bir de sevimli, huzurlu, güvenli, sıcak ve rahat evimden ayrılıp, başka insanlarla, gerçek insanlarla ve gerçek hayatla karşılaşma düşüncesi var. Bu düşünce bile omuzlarımdaki tüm kasları gerip ağrıtıyor.

Kanepeden kalkıp başımı ve omuzlarımı daireler çizerek gevşetmeye çalışıyorum.

Kaliforniya, içe dönük birinin ziyaret etmesi için en uygun yer gibi görünmüyor. Eminim orası çok gürültülüdür. Gürültüden nefret ederim. Eskiden gürültü beni rahatsız etmezdi, ama annem ve babamdan sonra müzik, kalabalık, parlak ışıklar, partiler, hepsi beynimin kaşındığını hissettiriyor.

Kesinlikle gitmemeliyim. Bu korkunç, aptalca bir fikir.

Mutfağa girip kendime rahatlatıcı bir fincan sıcak çikolata yapmak için yavaşça yürürken, dün gece gördüğüm aynı canlı görüntüyü tekrar görüyorum. Gary ile birlikte okyanusta yüzdüğümüz görüntü. Elim o kadar titremeye başlıyor ki, çay kaşığı tezgahın üzerine düşüyor. Onun gözlerini hayal ediyorum ve

garip, çaresiz bir aciliyet hissediyorum. Sanki ona bir an önce ulaşmam gerekiyormuş gibi.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıp sıcak çikolatamı hazırlıyorum ve sinirlerimden dolayı ekstra krem şanti eklemeye karar veriyorum.

Yatak odama gidip yatağımın üzerine çapraz bacaklı oturuyorum ve iç çekiyorum.

Imogene'nin iyi niyetli ama sinir bozucu mikro yönetiminden birkaç hafta uzak kalacağım düşüncesi bir tür rahatlama gibi geliyor, bunu inkar edemem. Bir süreliğine başka şeyler düşünmek iyi olur, değil mi? Polis, babamın mucizevi bir şekilde zarar görmemiş telefonundan arayıp olanları anlatırken, kafamda sürekli o anın tekrarını yaşamadan yatmak iyi olur. Bu düşünce zincirinden biraz uzaklaşmak iyi gelir...

Telefonum titriyor, ekran yatak odasının loş ışığında parlıyor.

Imogene'den mesaj: *Yarın gece için iade edilmeyen bir uçak bileti ayırttım. Çok kısa sürede olduğunu biliyorum, ama bu işten vazgeçmene izin vermeyeceğim. E-postanı kontrol et. Bilgileri oraya gönderdim. En kısa sürede Airbnb rezervasyonu yapmalısın. Gecelik 100 dolardan az olsun. Dan, konaklama masraflarını da benim ödediğimi öğrenirse çıldırır.*

Siktir. Uçak biletlerini mi ayırttı? Bu kadar kısa sürede ucuz olmamıştır herhalde. Kahretsin.

İade de edilmiyor. Karar verilmiş sayılır... değil mi?

İçkimin geri kalanını yudumlarırken oturma odasına geri döndüm ve aniden hayatımın büyük bir kısmının bu evde odadan odaya dolaşmakla geçtiğini fark ettim. Bu kötü bir şey değil. Sadece... bunu bu kadar çok yaptığımı fark etmemiştim.

Yeni bir odaya girmek nasıl olurdu acaba? Olasılıklarla dolu bir oda... Sinirlerim bozuldu. Of.

Mutfak masasına oturup dizüstü bilgisayarımı açtım. Imogene'nin e-postasını hızlıca okudum. Uçuş Leeds Bradford havaalanından saat 9'da kalkacaktı.

Yarın öğleden sonra. Kahretsin. Hazırlanmak için çok az zamanım kaldı.

Virtual Assistants 4U'daki patronuma bir e-posta yazıp, önümüzdeki iki hafta boyunca Los Angeles'ta olacağımı, ancak ABD saatine göre çevrimiçi ve çalışmaya hazır olacağımı bildiriyorum.

Bir sonraki görevim, kısa sürede iki haftalık konaklama için makul bir bütçeye uygun bir Airbnb bulmak, ama pek şansım yok. Bulduğum her yer ya çok pahalı ve lüks, ya ağaç ev, ya da Los Angeles'ın 20 mil dışında, ya da oda ucuz ama ziyaretçilerin yorumlarına göre evin küflü ve terli koktuğu şüpheli bir adamla paylaşmak zorunda kalacağım.

Otelleri hızlıca gözden geçiriyorum, ancak çoğu açıkça sonsuz bütçeli zengin Hollywood tiplerine hitap ettiği için hemen eleniyor. Sonra aklıma bir fikir geliyor. SunshineKennedy90212... Los Angeles'ta yaşıyor, değil mi? Harcourt Royals forumundaki profil resmi, "Melekler Şehrine Hoş Geldiniz" yazan bir tabelanın arkasındaki gün batımı. Orası Los Angeles, değil mi? Belki üç aylık maaşımdan daha ucuz Airbnb'ler hakkında bilgisi vardır.

Foruma giriş yapıp, diğer Crown Kissers üyelerinin sonsuz gönderilerini ve bir sonraki kitabın çıkması için heyecanla dolu GIF'leri kaydırıyorum. Bunları atlayıp doğrudan gelen kutuma gidip Kennedy'ye mesaj atıyorum.

Oh, güzel, adının yanındaki küçük yeşil nokta onun çevrimiçi olduğunu gösteriyor.

NoraHarcourtLove: *Kennedy! Garip bir şekilde, yarın son dakika LA'ya gidiyorum. Çok çok çok kısa sürede karar verdim, araba kadar pahalı olmayan Airbnb veya otel biliyor musun?*

Yeni insanlarla tanışmaya alışkın olmadığım için bir sonraki satırı yazmadan önce derin bir nefes alıyorum. Ama Kennedy'ye bu kadar yakın olup da tanışmaya çalışmamak çok yazık olur.

Ayrıca, ben oradayken bir şeyler içebilir miyiz? Eve dönüş uçağım iki hafta sonra, yani zamanın varsa oldukça esnekim. Esme ve Bastian hakkında

gerçek hayatta bir insanla Esme ve Bastian hakkında konuşmak harika olurdu! Çok meşgulseniz sorun değil. Tamam. Bana haber verin!

Hemen cevap veriyor.

SunshineKennedy90212: *Harika! Vay canına, çok heyecan verici. Neden Los Angeles'a geliyorsun?*

NoraHarcourtLove: *Son zamanlarda hayallerimin erkeğinin LA'de yaşadığını öğrendim. Sanırım o... benim ruh ikizim olabilir, lol. Gerçek hayatta hiç tanışmadık. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve inan bana, bunu düşünen ilk kişi sen değilsin. Kız kardeşim, onu görmek ve onun hakkındaki hislerimin doğru olup olmadığını anlamak için LA'ye gitmem için ısrar ediyor!*

Bahsettiğim adamın ünlü bir Hollywood aktörü olduğunu söylemeyi unuttum.

SunshineKennedy90212: *Haklısın. Bu kesinlikle çılgınca!*

İç çekiyorum, yanaklarımdan sıcak bir kızarıklık yayılıyor. Sonra Kennedy'nin bir sonraki satırını okuyorum ve her şey aydınlanmaya başlıyor.

Tıpkı benim yapacağım bir şey gibi! Bir keresinde, Silverlake'de çok yakışıklı bir caz müzisyeni olan Paul Peter Macafferty'nin dikkatini çekmek için trompet çalmayı öğrenmiştim. Joseph Gordon-Levitt'e çok benziyordu, ama tabii ki o kadar yakışıklı değildi. Meğer o sadece erkeklerle çıkmak istiyormuş. Sence ben bu durumda kibarca geri çekilip, onurumu koruyup onu rahat bırakır mıydım? Hayır

hayır. Paul Peter'in evine sadece bir trençkot giyerek gittim ve o kapıyı açtığında trençkotumu açtım, trompetimi ağzıma götürdüm ve Mariah Carey'nin "Love Takes Time" şarkısını çaldım. Öldürücü vücudum ve tüm kalbimle çaldığım trompetin onu kadınlara da ilgi duyabileceğine ikna edeceğini ummuştum. Tabii ki olmadı. Beni buzlu çay içmeye davet etti, omuzlarıma bir battaniye sardı ve sınır sorunlarımla ilgilenebilecek harika bir refleksologun adını verdi.

Üniversitedeyken gazetecilik profesörümünden hoşlanıyordum. Belki o da benden hoşlanıyordur diye düşündüm ve onun ne kadar güzel olduğunu anlatan bir kompozisyon yazıp ofisinin kapısının altına bıraktım. Bana hiç ilgisi olmadığını, çok uygunsuz davrandığımı söyledi ve sonra beni başka sınıfa aldı! Ah! Aşk için aptalca şeyler yaparız, değil mi?

Kahkahayla gülerek okumaya devam ediyorum.

Airbnb'den ev kiralama! Daha önce de bahsetmiştim, kardeşim Brandon'la Venice Beach'te yaşıyoruz, ama kalabileceğin küçük bir odamız var. Harcourt Royals hakkında konuşacak birinin olması fikri çok hoşuma gitti. Gerçek hayatta tanıştığım kimse onları duymamış!

Tabii ki, beni veya kardeşimi öldürmeyeceğine ve evimize et veya hayvansal ürünler getirmeyeceğine dair bir beyanname imzalamalısın, çünkü biz tamamen vegan, bitkisel beslenen bir aileyiz. Ama bunun dışında, oldukça rahat insanlarız.

Aman Tanrım, ne?!

NoraHarcourtLove: *Kulağa harika geliyor. Ücretin ne kadar olur?*

Ekranda "yazıyor" simgesi yanıp sönerken gergin bir şekilde bekliyorum. Bir dakika içinde cevap geliyor.

SunshineKennedy90212: *Crown Kisser için ücret gerekmez, ama... sevgili Yorkie Winklepuff'umuz için bir köpek bakıcısı/gezdiricisi tutmayı düşünüyorduk. Ama sen buradayken yardım edebilir ve iki hafta boyunca başka birini aramakla uğraşmamı engelleyebilirsin diye düşündüm. İşlerim çok yoğun ve Brandon da şu anda başka sorunlarla uğraşıyor. Köpeklerle deneyimin var mı? Çok küçük ama oldukça hareketli bir köpek!*

Köpeklerle hiç tecrübem yok. Sıfır. Bunu yazmayı düşündüm ama küçük bir köpeğin, ücretsiz kalacak bir yer gibi harika bir teklifi engellemesine izin veremem. Köpek gezdirmek ne kadar zor olabilir ki? Kimseyle konuşmamak için kulaklıklarımı takarım ve işini görmesi için mahallede dolaştırırım...

NoraHarcourtLove: *Köpeklerle çok deneyimim var.*

Düşünmeden yazıyorum bile.

SunshineKennedy90212: *Oh, harika!*

Panikleyip daha da ısrarcı davranmam onu çok memnun etmiş gibi görünüyor.

NoraHarcourtLove: *Ailem köpek yetiştiriyordu.*

Yazdıktan hemen sonra yalan söylediğime pişman oldum. *Köpek yetiştiriyor mu?! Neden böyle bir şey yazdım ki? Neden çocukken evcil köpeğim vardı gibi küçük bir yalan söylemedim? Neden bu kadar aptalım? Gerçeği söylemeyi düşünüyorum ama şimdi geri dönersem, zaten deli gibi görünen halim daha da kötüleşir.*

SunshineKennedy90212: *Dalga mı geçiyorsun? Bu harika! Böyle bir şans ne kadar olabilir ki?! Yatağını hazırlayayım! Adres burada, indiğinde mesaj at. Bu çok heyecan verici!*

Eek.

Tamam o zaman.

Bu gerçekten oluyor. Bunu gerçekten yapıyorum. Hay sıçayım.

* * *

Annem ve babam öldüğünden beri tatile çıkmadım ve sürekli yağmur yağan İngiltere'nin kuzeyinde yaşıyorum, çoğunlukla evde kalıyorum, bu yüzden sıcak havaya uygun kıyafetlerim yok. Gardırobumun altından eski bir valizi çıkarırım. Bu valiz en son dört yıl önce arkadaşlarımla Yunanistan'a gittiğim tatilde açılmıştı. Arkadaşlarım varken. O zamanlar üyesi olduğum müzik grubunun diğer üyeleriyle güldüğümüzü hatırlıyorum, her şey renkli, canlı ve ışıltılıydı. Sonra annemle babamı kaybettiğim dönemi hatırlayınca kalbim sıkışıyor, tüm mesajları ve telefonları görmezden geldiğim, davetleri reddettiğim günleri hatırlıyorum. Sonunda arkadaşlıklarım da sona erdi ve yalnız kaldım. Filmlerimi izleyip kitaplarımı okuyarak, istemediğim hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmadan huzur içinde yaşıyordum.

Bavuldan buruşuk eşyaları tek tek çıkarıyorum. Bavuldan güneş kremi kokusu ve daha mutlu, daha basit zamanların kokusu geliyor. Yazlık kıyafetleri yatağımın üzerine seriyorum. Bir sürü güneş elbisesi, birkaç kot şort, açılmamış bir paket tişört, parmak arası terlikler, birkaç mayo, sevimli, kocaman, geniş kenarlı bir güneş şapkası. Bu kadar açık kıyafetler giymek tuhaf olacak. Buradaki hava ve herkesten on dakika önce selam vermek isteyen göğüslerim yüzünden

herkese selam vermek isteyen göğüslerim yüzünden, çoğu zaman üstümü örtüyorum. Los Angeles'ta bu mümkün olmayacak. Yarın gideceğim yer.

Yatak odamın halısına oturup, bu yolculuk düşüncesiyle heyecanla atan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. Telefonumu alıp YouTube'a giriyorum, son baktığımdan beri Gary'nin yeni bir videosu var mı diye bakmak için... yarım saat önce. Onun yüzünü görmek, sesini duymak, tüm bu olay hakkında daha iyi hissetmemi sağlayacaktır.

Aha, yeni bir röportaj var! "Yetişkin Bir Adam Sorularınızı Yanıtlıyor" adlı bir diziden. Bunu daha önce görmüştüm. Oldukça sevimli bir dizi; yetişkin bir adam, yeni bir okulda arkadaş edinmekten vücut kokusuna kadar her konuda gençlerin sorularını yanıtlıyor. Hevesle bağlantıya tıklıyorum, kameraya gülümseyen yüzünü görünce nefesim biraz sakinleşiyor. Profesyonel bir video değil, telefonuyla çekilmiş gibi görünüyor. Üzerinde hiçbir prodüksiyon değeri olmayan yüzünü görmek garip geliyor. Stil ve makyaj yok, profesyonel mikrofon ve ışıklandırma yok. Sadece o, biraz yorgun görünüyor ve çenesinde yoğun bir şekilde dağınık koyu renkli sakalları var. Vay canına. O gerçekten, gerçekten çok seksi. Kendini tanıtıyor.

"Ben Gary Montgomery ve bu programın adı 'Yetişkin Bir Adam Sorularınızı Yanıtlıyor'. Hemen bir uyarı: Otuz yaşındayım, yani teknik olarak yetişkin bir adamım, ama bugün bir toplantıyı iptal ettim, böylece iç çamaşırlarımla kitap okuyup, kızarmış peynirli sandviç yiyip, bira içebildim... Bu yüzden cevaplarımı biraz tuzlu alın, çünkü hayatımı düzene sokmak için hâlâ uğraşıyorum."

Kitap okuyor! Ve benim gibi peynirli tost seviyor! Yüzümün kızardığını hissediyorum. Sadece bir kitap kurdu toplantısını iptal edip kitap okumak için iptal eder. Ruh eşim olacak isimsiz, yüz­süz adamın tüm hayallerimde elinde bir kitap vardı. Acaba ne tür kitaplar okuyor? Ona sorabilecek miyim? Peynirli tost paylaşacak mıyız?

Gary bir kağıt açar ve soruları okumaya başlar, içgörülü, tatlı ve komik cevaplar verir. Bir kelimeye takıldığında gülerim, aşırı duygulanma hissiyle başa çıkma konusunda tavsiyelerde bulunurken duygulanırım. Dinleyicilere böyle hissetmenin tamamen normal olduğunu ve bunu konuşmanın zayıflık olmadığını söyler.

Amacımı yenileyerek videoyu kapatıyorum, yanıma alacağım eski yazlık kıyafetleri seçiyorum. Sonra gardırobumdan bazı temel parçaları alıyorum – sütyen, külot, kot pantolon ve üstler – ve bunları valize koyuyorum.

Şimdi, pasaportum nerede?

ONUNCU BÖLÜM

Gary

Selam

Saat 10 ve bütün gün *Nightcar* için repliklerimi ezberledim ve işlerimi hallettim. Yatağa düşmek üzereyim ama bugün olan üç harika şeyi yazmak istedim, unutmayayım diye.

1. Bu sabah güneş doğarken okyanusta yüzdüm. Gökyüzü mor renkteydi ve su inanılmazdı. Sessiz ve uçsuz bucaksızdı, birkaç haftadır kendimi biraz dengesiz hissediyordum, bu mükemmel bir huzur anıydı.
2. Janet köpek kuaförüne gitti ve tüylerini kestirdiler, ama çok kısa kestiler, neredeyse tüm vücudunu tıraş ettiler. Çok komik görünüyor. O bundan hiç memnun değil. Ben ise çok memnunum.
3. Bugün Orta Doğulu bir Lyft şoförüm vardı, aynı zamanda Adam Levine taklidi de yapıyordu. Bana Maroon 5'in en güzel şarkılarını söylemeyi teklif etti. Kabul ettim, bu onu şaşırttı çünkü genellikle insanların kötü bir ruh hali içinde olduğunu ve hayır dediğini söyledi.
harikaydı. Belki Adam Levine'den bile daha iyiydi. Kabul ettiğim için çok mutluyum, LA trafiğinde sıkışıp kalmışken gerçekten moralim düzeldi, ama şimdi Maroon 5'in şarkı sözleri kafamdan çıkmıyor: 'Gülüşü kırık kırık gülümsemeli kızı ara. Ona biraz kalmak ister mi diye sor.'

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Nora

Imogene'den mesaj: *Oraya vardın mı? Nasıl bir yer? Dan, senin ruh sağlığını düşünerek seni buna zorlamamın riskli bir hareket olduğunu düşünüyor, ama ben gerçeklerle yüzleşmenin sana iyi geleceğini düşünüyorum. Ayrıca, gerçek hayatın yerine fantezileri kullanmanın SENİN İÇİN NE KADAR KÖTÜ olduğunu anlatan bir makaleyi e-postayla gönderdim. Lütfen oku. Seni seviyorum. Im x*

Neredeyse on bir saatlik uçuştan sonra, sonunda geldim! Gerçek Amerika'dayım. Ve, vay canına, Los Angeles sosis kadar sıcak. Her şeyin garip bir ateşli rüya gibi geldiğini hissederek, valizimi LAX'in önüne sürükleyip hemen terlemeye başladım. Saat gece 10, ama İngiltere'de bir yaz öğleden sonrası kadar sıcak. Akşam saatlerinde ineceğim için havanın serin olacağını düşünmüştüm.

Uçakta giymek için çok rahat olacağını düşündüğüm kot pantolon ve yünlü süveterime bakıp, el çantama daha hafif bir şey koymadığım için kendime zihinsel olarak azar veriyorum. Telefonumu açarken, yeni saat dilimine uyum sağlamasını beklerken ve bu sabah indirdiğim Lyft uygulamasını açarken, saç çizgimde ter damlacıklarının batmasını hissediyorum. Kennedy'nin *Harcourt Royals* forumundaki mesajından adresi kopyalayıp yapıştırarak uygulamaya giriyorum ve benim gibi insanların en az insanla etkileşime girmelerine yardımcı olan bu tür uygulamaların varlığından memnuniyet duyuyorum. Aslında, buraya gelirken ne kadar garip durumlardan kaçınabildiğime şaşırmış ve memnun olmuşum.

. Tabii, uçak koltuğumdaki adam bana fındık ister misin diye sorduğunda ve onun bir paket KP uzattığını fark edene kadar boğulmak üzere olduğum an hariç.

Birkaç dakika içinde, şık ve parlak mavi bir araba tam önümde durdu. Yakışıklı bir Orta Doğulu adam arabadan indi ve valizimi bagaja koymama yardım etti. Ona teşekkür ederek, fanın serin havası yüzüme çarptığında rahat bir nefes alarak arabaya bindim.

"Tanrıya şükür klima var," diye mırıldandım.

"Değil mi?" diye onayladı şoför, arka aynadan bana gülümseyerek.

Otoyolda hızla ilerlerken pencereden dışarı bakıyorum. Ellerim gerginlikten biraz titriyor, bu yüzden onları sabit tutmak için sıkıca birbirine kenetliyorum. Aman Tanrım, Gary Montgomery bu şehrin bir yerinde. Muhtemelen havalı bir film partisinde ya da malikanesinde hiçbir şeyden habersiz bir şekilde vakit geçiriyordur. Onunla tanışacağımı düşünerek kendi kendime gülümsüyorum ve sonra arka aynada kendimi görüyorum. Gülümsemem biraz ürkütücüydü. Ve tam da bir sapığın, çeşitli takip faaliyetlerini planlarken düşüneceği türden şeyler düşünüyordum. Kahretsin, ben... bir sapık mıyım? Sapıklar, takip ettikleri kişinin tek gerçek aşkı olduklarını gerçekten düşünüyorlar mı? Çünkü ben Gary Montgomery'nin tek gerçek aşkım olabileceğini gerçekten düşünüyorum... Hayır. Ben sapık DEĞİLİM. Tek istediğim onunla bir kez karşılaşmak. Sanki onu bir barda görmüşüm gibi. Ve yanına gidip konuşmak istiyorum. Tek fark, bar Atlantik Okyanusu'nun öbür tarafında ve ben o okyanusu aşip bara gitmek için uçtum. Her neyse, eğer onunla karşılaşırsam ve o korkup kaçarsa ya da benden uzak durmamı söylerse ya da beni sevmezse, o zaman öylece bırakıp hemen eve dönerim. Saygılı davranırım. Bu *çok* önemli. Sapık gibi davranmam.

"İyi misiniz? Çok endişeli görünüyorsunuz!" Lyft şoförü, aynadan gözlerime bakarak sordu.

Öksürür ve başımı hızla sallarım, tanıdık yeni insan kaygısı boğazımı sıkar.

Şoför, gerçek bir cevap bekleyerek bana bakmaya devam ediyor, çünkü çoğu insan için konuşmalar genellikle böyle işler.

"Sadece düşünüyordum," diyorum sonunda, garip bir Amerikan aksanıyla, ki bu çok tuhaf çünkü ben İngilizim ve hayatımda hiç Amerikan aksanı kullanmadım.

"Amerika'ya ilk kez mi geliyorsunuz?" diye soruyor şoför. Belli ki Amerika'ya gelip hemen sahte bir Amerikan aksanıyla konuşmaya başlayan ilk kişi ben değilim.

Yüzüm kızardı.

"Evet." Başımı sallayıp dizlerime bakarak, küçük sohbetlere hiç niyetim olmadığını anlamasını umuyorum.

Mesajı almadı. Bunun yerine telefonunda gideceğim yere bakıp heyecanla bağırdı. "Venice Beach! Çok heyecan verici. Çok heyecanlı olmalısınız."

"Evet, şey, bir arkadaşım kalacağım," diyorum, ki bu tam olarak doğru değil. İki yabancı ve bir köpek kalacağım ve onlarla nasıl başa çıkacağımı bir uzman gibi bilmem bekleniyor.

"Benim adım Billy Fever." Şoför bana sırtarak bakıyor.

"Bu gerçek bir isim *değil*!" Şaşkınlık ve eğlence, bir an için her zamanki utangaçlığımı unutturur. Sonra kendimi kötü hissederim. Belki onu utandırmışımdır. "Üzgünüm," derim küçük bir sesle. "Ağzımdan öyle çıktı."

Adam alınmış gibi görünmüyor. O da gülüyor. "Haklısın. Gerçek adım Farooq Tabassum Hanania, ama isim için yeterince akılda kalıcı değil."

"Sürücülük mü?"

"Hayır, hayır, hayır. Ben şarkıcı ve eğlence sanatçısıyım. Bu benim gündüz işim, ama hafta sonları ve özel günlerde, iş aldığım Adam Levine taklidi yapıyorum."

Koltuğumda daha dik oturuyorum. "Ciddi misin?"

Şoför geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet. Bu işte çok iyiyim. Dinlemek ister misiniz? Zaten arabadasınız, ücretsiz bir performans olur."

"Şu anda mı?"

"Evet. Aynı anda hem şarkı söyleyip hem de araba kullanabilirim. Çok yetenekli bir adamım." Yüksek sesle gülüyorum. "Evet, tabii. Kesinlikle şarkı söylemeni dinlemek istiyorum."

Billy Fever sevinçle küçük bir çığlık attı. "Bugün güzel bir gün. Birçok insana ücretsiz performansımı sunuyorum ama çoğu hayır diyor. Sen bugün evet diyen ikinci kişisin! Çok heyecanlıyım! Dedikleri gibi, ateş oldum!"

Koltukta öne eğilerek gülümserim.

Billy, *Moves Like Jagger* şarkısını söylemeye başlar ve yalan söylemiyorum, gerçekten çok iyidir. Belki Adam Levine'den bile daha iyidir! Birlikte şarkı söyleme ve armoni yapma isteği duyarım, ama bu dürtüyü çabucak bastırırım. Şarkıyı bitirdiğinde Billy'ye ne kadar harika olduğunu söylerim ve o da heyecanla kornaya basarak cevap verir.

"Diğer yolcu da öyle dedi! Bugün çok güzel bir gün geçiriyorum. Mail listeme kaydolmak ister misin? Şu ana kadar on iki kişi kaydoldu!" diyor gururla.

E-postalarındaki gereksiz mesajları ve kaydolduğum eski haber bültenlerini temizlemek üç yılını aldı. Ama Billy Fever, Los Angeles'ta tanıştığım ilk kişi, sinemadaki asistanından sonra sohbet ettiğim ilk kişi ve ayrıca çok iyi birine benziyor.

"Neden olmasın," diyorum ve o da bana mavi mürekkeple yazılmış web sitesi adresi ve telefon numarasının yazılı olduğu küçük beyaz bir kart veriyor.

"Web sitemdeki bağlantıyı takip ederek kaydolabilirsiniz."

Billy bana bir kez daha ücretsiz bir performans sunarken, otoyolda hızla ilerlemeye devam ediyoruz. Bu sefer *She Will Be Loved* şarkısını söylüyor ve bu beni biraz duygulandırıyor, çünkü Billy'nin şarkı söylerken yüzündeki mutluluk, eskiden her sahneye çıktığımda hissettiğim duyguyu hatırlatıyor.

Birkaç evin arkasında durduk ve hava tamamen karanlık olduğu için pek bir şey göremiyorum.

"34 numara şu küçük yoldan geçiyor olmalı," diyor Billy. "Harika, teşekkürler."

"Size beş yıldız verdim, çok hoş bir müşterisiniz. Alın, bir de Hershey çikolata. Amerika'da en sevdiğim şeylerden biri ve bence siz de seveceksiniz çünkü Hershey çikolatayı sevmeyen birine hiç rastlamadım."

Çikolatayı sevinçle alıyorum. Bu, şimdiye kadar yaptığım en iyi taksi yolculuğu. Birdenbire her şeye daha olumlu bakmaya başlıyorum. "Teşekkürler, Billy," diyorum neşeyle. "Ben de sana kesinlikle beş yıldız vereceğim."

"Melekler Şehri'nin tadını çıkarın!" diyor. "Umarım La La Land kalbinizin arzuladığı her şeyi size getirir."

"Ben de," diyorum sessizce, arabadan inmeden önce.

Güçlü ve anormal derecede sıcak bir esintiye adım attım ve Kennedy'nin evine doğru yola çıktım, *She Will Be Loved* şarkısının sözleri kafamda dans ediyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nora

Pleasant Beach Court yazan küçük bir tahta tabelayı takip ediyorum ve turuncu ışıklı bir sokak boyunca ilerleyerek bir yan kapıya varıyorum. 34 numara. Burası. Burası Kennedy'nin evi.

Son bir yıldır en yakın arkadaşım olan, ama aynı zamanda neredeyse hiç tanımadığım bu kişiyle tanışmanın gerginliği ve heyecanıyla gerginleşen omuzlarımı silkiyorum. Titreyen kalbimi sakinleştirmek için boşuna bir çabayla ağzımdan yavaşça nefes veriyorum. Sonra, ne kadar kontrol etsem de her zaman orada olan maskara kırıntılarını silmek için parmaklarımı gözlerimin altına sürüyorum. Terli saçlarımı yüzümden çekip, umarım psikopat gibi görünmeyen bir gülümseme takınıyorum. Sonra kapı zilini bulup basıyorum. Zilin sesi, açıkçası gerekenden çok daha yüksek olan bir rüzgâr çanı sesiyle beni şaşırtıyor. Hemen ardından evin içinden çılgın ve heyecanlı havlama sesleri geliyor.

Cam kapının arkasında bir silüet belirince titrek bir nefes alıyorum.

Tamam, Nora. Kendini utandırma. Utangaçlıktan eriyip gitme. Kendine güven. Emin ol. Gülümse! Bu hoş bir insan. Seninle tanışmayı dört gözle bekleyen hoş bir insan. Kennedy, tıpkı senin gibi hoş, arkadaş canlısı bir kitap kurdu.

Kapı açılır ve gerçek hayatta gördüğüm en seksi kadın karşımda belirir. Tanrım. Düşünmeden gözlerim büyür ve onu daha iyi görebilmek için biraz yaklaşıyorum, çünkü sanki cildi pürüzsüzleştiren, gözleri büyütüp gözleri daha belirgin hale getiren fotoğraf filtrelerinden biriyle aydınlatılmış gibidir. Butterscotch sarı saçları

Omuzlarından yumuşakça dökülen saçları, bronzlaşmış, kırışksız, tamamen parlak yüzü bana gülümsüyor ve mükemmel düzgünlükte, bembeyaz dişlerini gösteriyor. Burnu biraz kısa, bu da yüzüne bir tür samimi bir sevimlilik katıyor. Soluk gri renkli jarse eşofman altı ve benim beyaz giysilerimin aksine, yıkamada hafif pembe-griye dönmemiş düz beyaz bir tişört giyiyor. Üstünde tek bir küçük domates sosu lekesi bile yok. Omuzlarına rahatça atılmış, yakası ve ceplerinin kenarlarında küçük altın işlemeli, uçuşan krem rengi bir bornoz var. Bu kadın, muhtemelen benim düğün günümde olacağım halimden daha güzel görünüyor. Gülümsemesi sıcak ve dostça, gözleri heyecan ve merakla parlıyor.

"Sen Nora olmalısın! Ben Kennedy!" Hafifçe eğiliyor. "İçeri gel!" Genel havası hafif ve sakin olmasına rağmen sesi beklediğimden çok daha güçlü. Beni kendine çekip sıkıca sarıyor ve boğazıma bir düğüm atıyor. En son ne zaman birinin bana sarıldığını hatırlamıyorum. Muhtemelen annemle babamın cenazesindeydi. Imogene ve ben genellikle koluna hafifçe vurmak ya da yanağa kısa bir öpücük kondurmak gibi şeyleri tercih ederiz. Zorlukla yutkunup, onun kucaklamasından garip bir şekilde kurtuluyorum, ama o benim iki elimi de tutup neşeyle sallamaya başlıyor. Ellerimi onun ellerinde sallamasına izin veriyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? "Gelmişsin!" Kennedy neşe ve coşkuyla haykırıyor.

"Uh, ben buradayım! Merhaba!" diye cevap veriyorum, onun enerjisine ayak uydurmaya çalışırken o kadar abartıyorum ki, kelimeleri neredeyse bağırarak söylüyorum ve Kennedy korkarak geri atlıyor.

Harika bir başlangıç, Nora.

Kıkırdar. "Yorgun olmalısın. İngiltere'den buraya uçuş ne kadar sürdü? Dokuz saat, değil mi?"

"Neredeyse on bir saat sürdü," diyorum, yüzümden saçlarımı çekerek, ama bu çılgın sıcak rüzgar onları bir kez daha savuruyor ve uzun saçlarım *The Ring*'deki kız gibi yüzümü kaplıyor.

"Santa Ana Rüzgârları esiyor!" Kennedy, uzanıp ağır valizimi hiç zorlanmadan kaldırarak açıklıyor. Herhalde sürekli spor salonuna gidiyor. Hmm. Belki de gerçek hayatta çevrimiçi olduğumuz kadar uyumlu olmayacağız.

"Santa Ana Rüzgarı mı?" diye soruyorum, onu kapıdan takip ederek ve normal bir insan gibi sohbet etmeye çalışarak. "Onlar

en sevdiğim filmlerden birinde bahsediliyordu: *The Holiday*. Burada rüzgarlara özel isimler verdiğinizi unutmuşum. İngiltere'de rüzgar sadece rüzgardır."

"Santa Ana Rüzgarları katabatik rüzgarlardır," diyor Kennedy bilgili bir şekilde. "Büyük havzadan gelen yüksek basınçlı hava kütlelerinden oluşurlar."

"Ah," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. Kennedy rüzgârlar hakkında neden bu kadar çok şey biliyor?
Ve bunların ne anlama geldiğini kim bilir?

"Santa Ana rüzgarları, tüm Angeleno'ların baş belasıdır. Soğuk alınlığı ve orman yangınlarına neden olurlar," diye devam ederken, İspanyol fayanslı koridorda valizimi taşır ve ara sıra bana bakarak konuşur. "Ayrıca, bu rüzgarlar esiyorken şehirde çılgın şeyler olur. Mistik, büyü, garip ve tuhaf şeyler. Bu adamla tanışmak için doğru zamanda geldin! Geçen yıl, Santa Ana rüzgarı esiyorken o kadar azmıştım ki, aslında biraz nefret ettiğim iş arkadaşım Erin ile yattım. Seksi ama berbat bir insan. Aslında işimdeki baş belası sayılır. Ama o alçakça büyü şeytani rüzgarlar. İkimiz de geç saatlere kadar ofiste çalışıyorduk ve kendime engel olamadım."

Sihirli şeytani rüzgarlar mı? Rüzgar çanı sesi veren kapı zilleri mi? Bir de Imogene *bana* gerçeklikle bağlantım olmadığını söylüyor?

Kennedy beyaz ahşap çift kapıyı iterek açar ve mükemmel evini göstermek için kusursuz kolunu uzatır.

"İşte oturma odası!" der neşeyle, valizimi yere bırakıp bir oyun programı asistanı gibi odayı gezdirir.

Etrafımı dönerek her şeyi gözlemliyorum. Burası çok güzel ve forum mesajlarında anlattığından çok daha büyük. Zemin, neredeyse tamamen soluk mavi renkli, yıpranmış bir İran halısı ile kaplı, beyaz boyalı, temizlenmiş tahta döşeme. Duvarda üç küçük renkli ukulele asılı, birbirine bakan iki kabarık krem rengi kanepeler ve ortada, üzerinde birkaç kalın beyaz mum ve yasemin ve gül kokulu yanan bir tütsü çubuğu bulunan bir dalgaların getirdiği tahta sehpa var.

Kennedy havayı kokladığımı fark etti. "Ne kadar güzel, değil mi?" Odanın solundaki açık merdiveni işaret etti. "Brandon yatıyor, bu yüzden sadece bu saatlerde tütsü yakabiliyorum. Kokuyu hiç sevmiyor. Ona eski, küflü ikinci el dükkanlarını hatırlatıyormuş, onları da sevmez. Yarın işe gitmeden önce kalkarsan onunla tanışırsın. Genelde çok meşguldür, bu yüzden sana kırmızı halı serip krallar gibi karşılamazsa alınma.

Kraliyet, anladın mı? *Harcourt Royals* gibi. Ha ha! Üzgünüm. Seni burada ağırlayacağımız için biraz heyecanlandım."

Gülmeden edemiyorum. Kennedy, Netflix'teki parlak gençlik dizilerindeki aktrislerle benziyor, ama içten içe çevrimiçi görüldüğü kadar, hatta belki daha da fazla, bir inek olduğunu görebiliyorum.

"Brandon da senin burada olmana çok sevindi, söz veriyorum!" Kennedy devam ediyor. "O sadece, şey, biraz huysuz görünebilir, anlarsın ya? Kalbi kırık ve kafası dumanlı. Ama ısındığında çok tatlıdır, söz veriyorum."

"Harika," dedim omuz silkerek, merdivenlere bakarak ve sabah odama saklanıp bu suratsız adamla karşılaşmayı mümkün olduğunca ertelemek için not aldım. Kennedy gibi neşeli, arkadaş canlısı insanlarla karşılaşmak yeterince zor zaten! "Çalıyor musun?" diye sordum, duvardaki ukuleleleri işaret ederek.

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece görünüşlerini seviyorum. Ama trompet çalabilirim. Lisede tam bir bando manyağıydım.

"*Harcourt Royals*'daki Bastian gibi mi?"

Kennedy başını sallar. "Evet! Evet. Eski dost Bastian." Beni oturma odasının sonuna çeker ve dramatik bir hareketle ağır krem rengi perdeyi açar. Perdenin arkasında, tavandan yere kadar uzanan büyük bir pencerenin önünde bir çift kişilik yatak vardır. Dışarısı o kadar karanlık ki, sadece biraz şaşkın görünen kendi yansımamı görebiliyorum. Burası odadan çok, bir alanın çevrilmiş hali gibi.

"Burası senin odan," diyor. "Perdeler çok ağır: neredeyse duvar gibiler. Gel, dokun." Uzanıp perdeyi kaldırıyor, sanki kaldırmak çok zormuş gibi mimiklerle ve inlemelerle. Onu taklit ederek perdeyi kaldırıyorum. Çok ağır. Kapı değil, ama serbest ve çok güzel. Kennedy'nin beni burada kalmama izin vermesi inanılmaz bir nezaket.

Kennedy, gizemli Brandon'ın odası hariç, evin geri kalanını gösterirken neşeyle konuşmaya devam ediyor. Dekorasyon muhteşem, krem, beyaz ve soluk mavi gibi sakin tonlarda ve hasır ve dalgaların getirdiği odun gibi doğal malzemeler kullanılmış, bu da onun sakin, güneşli havasına çok yakışıyor. Büyük, ağır lambalar ve evin her yerine serpiştirilmiş sanat eserlerinden, Kennedy'nin ya da kardeşinin iyi para kazandığı belli. Aslında onun ne iş yaptığını bile bilmediğim aklıma geliyor. Televizyonla ilgili bir iş olduğunu biliyorum, ama hepsi bu kadar. Forumda kişisel konulardan nadiren bahsediyoruz.

Ona işinin ne olduğunu sormak üzereyken, sanki eski arkadaşlarmışız gibi elimi tuttu ve beni dar ama mükemmel tasarlanmış mutfağın sonundaki başka bir çift kapıya götürdü ve yüzünde çok ciddi bir ifadeyle bana bir soru sordu.

dar ama mükemmel tasarlanmış mutfakın sonundaki başka bir çift kapıya götürdü ve çok ciddi bir ifadeyle bana bir soru sordu. "Ee... benim küçük Winklepuff'umu görmeye hazır mısın?"

Yüzüm kızardı. Onun küçük *Winklepuff'u* mu? Ne halt ediyorsun... Ah! Tabii ya. Köpeği. Kalacak yer karşılığında baktığım köpek. Köpekler hakkında hiçbir şey bilmediğim halde, onun gözünde bir uzman olduğumu sandığı hayvan. Imogene ile çocukluğumuzda paylaştığımız televizyonda *Crufts't* izlemek istediği için onunla tartışmaktan başka bir şey bilmediğim halde.

Kennedy'ye bir köpek sever gibi heyecanla başımı sallarım. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!" derim ve coşkulu görünmesi gereken bir başparmak hareketi yaparım, ama korkmuş gibi göründüğümü sanıyorum.

Kennedy çift kapıyı açar ve küçük bir sundurma ile karanlık, yıldızlı bir gökyüzü ortaya çıkar. Yakınlarda dalgaların sesini duyuyorum ve kalbim heyecandan biraz hızla atıyor. Ve sonra, başka bir şey düşünmeden, düşük bir hırıltı duyuyorum ve küçük, kahverengi ve gümüş rengi, sıçan benzeri bir yaratık eve giriyor, mutfak zemini üzerinde kayıyor, zıplıyor ve bir koala gibi bacağıma yapışıyor. Hırıltıyor ve onun bana aşık mı olduğunu yoksa bacağımdan bir parça koparmak mı istediğini bilmiyorum, ki itiraf etmeliyim ki bacağımda koparılacak pek bir şey yok.

"Winklepuff! Aşağı!" Kennedy o kadar sinirli bir sesle bağılıyor ki, bu köpeğe bunu daha önce defalarca söylediği izlenimini ediniyorum.

Bana hızlıca başını sallıyor, sanki küçük Winklepuff'a köpek uzmanı bilgimi kullanmamı bekliyor gibi. Kahretsin. En azından uçakta biraz araştırma yapmalıydım. Köpekler hakkında tek bilgim, Imogene'nin uzun zaman önce bana izlettirdiği *The Dog Whisperer* dizisinden.

Bu kararlı Yorkshire Terrier hayatı pahasına bana yapışıp hırlarken, bacağımy önümde tutarak garip bir şekilde öksürdüm.

"Uh, heel! Heeeeel," derken sonunda derin ve otoriter bir sesle konuşmaya çalışıyorum. Sinirli bir ayak hastalıkları uzmanı gibi sesim çıkıyor.

Beklendiği gibi, Winklepuff komutu duymazdan gelir ve bunun yerine kot pantolonumu kemirmeye başlar. Yani, kot pantolonum oldukça eski ve kenarları yıpranmış olsa da, yine de! Onu *yemeye* çalışıyor!

"Topuk, şimdi!" biraz daha yüksek sesle söylüyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Kennedy bana daralmış gözlerle bakar. Yakalanmak üzereyim. Aptalca yalanımı anlayacak ve beni kovacak. Bu görevi bir saat içinde mahvetmiş olacağım, bu da işleri batırma ustası olan benim için bile utanç verici olur.

"Bu komut İngiltere'de her zaman işe yarar," diye yalan söylüyorum, sesim titriyor. Kennedy başını sallıyor. "Evet, aksanla bir ilgisi olmalı."

"Kesinlikle," diyorum. "Çık şimdi, çocuk!" Winklepuff'a diyorum, küçük pislik yavaşça sürtünmeye başladığında küçük pislik yavaşça sürtünmeye başlarken çıldırmamak için elimden geleni yapıyorum. İğrenç. Bu çok iğrenç.

"Hmmm... Onun oyuncaklarından birini alayım," diyor Kennedy. "Belki dikkatini dağıtır!"

O merdivenlerden çıkar çıkmaz, Winklepuff'a eğilip ona yalvarırcasına yalvarırım. "Lütfen bunu mahvetme! Dediğimi yap! İn aşağı! Bacağımdan in. Ayak başına. Hemen, oğlum."

Sıkıca tutunur ve mutlu bir şekilde tekrar havlar.

"Hadi ama!" diye yalvarırım, sanki MDMA almış ve Hokey Cokey dansı yapmak istemiş gibi bacağımyı şiddetle sallayarak. "Lütfen, oğlum! Aşağı inersen, bulur bulmaz sana jambon veririm, ya da vegan köpeklerin yediğı et yerine geçen ne varsa."

Winklepuff, "jambon" kelimesini duyar duymaz kulaklarını dikti. Gözlerimin içine baktı ve bacağımdan bırakarak halının üzerine yumuşakça düştü. Anlaşmışız gibi görünüyor.

"Otur," diye emrediyorum, tam o sırada Kennedy oyuncağıyla geri geliyor. Winklepuff düzgünce oturuyor ve sanırım yakında gelecek olan jambonu bekleyerek bana bakıyor.

Kennedy'nin çenesi düşüyor. "Başardın! Seni dinledi

Kennedy'nin ağzı açık kalır. "Başardın! Seni dinledi! Genelde ona doldurulmuş hayvan vermek zorunda kalırım. Vay canına."

Çok şaşırmış görünmemeye çalışarak omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum.

"Her şey, şey, güvenle ilgili," diye uyduruyorum. Köpek terbiyecisinin yüzünü hayal ediyorum. O bölümde neyden bahsediyordu? Liderlerle ilgili bir şeydi. Alfa! Evet, buydu... "Onlara kimin alfa olduğunu bilmesini sağlamalısın," diye ekliyorum. "Alfa benim."

Kennedy yavaşça başını sallar, kaşları hafifçe kalkar. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Terli, uysal, sersemlemiş bir kadının kendini alfa ilan etmesi, alfa olmaktan en uzak şey gibi görünüyor. Kendimi tanıyorum. İnek, belirsiz, konuşmaktan çok dinleyen, dikkat çekmekten utanan biri. Alfaların tam *tersi*.

Winklepuff odanın köşesinde doldurulmuş bir fil ile mutlu bir şekilde oynarken, onun güvenini kırmamak için yarın ona nasıl ham getireceğimi düşünürken, Kennedy bana papatya çayı ikram etti. Minnettarlıkla kabul ettim.

O, benim yaptığım gibi poşet çaydan değil, gerçek bir çiçek poşetinden papatya çayını ölçerken, bana yerel bir TV kanalında hava durumu spikeri olarak çalıştığını anlatır.

"Ah, demek bu yüzden Crown Kissers forumunda Sunshine Kennedy olarak biliniyorsun," diyorum gülümseyerek.

"Aynen! Haftaya öğleden sonra haber spikeri olmak için mülakata gireceğim. Bu yüzden Winklepuff'a yardım ettiğin için çok minnettarım. Erin de dahil olmak üzere birkaç kişiyle rekabet halindeyim; hani, yattığım düşmanım var ya?" Gözlerini devirir. "O benden çok daha uzun süredir orada, bu yüzden yarınki ilk ekran testinden önce çok çalışmam lazım."

"Vay canına. Haber spikeri! Bu bana gerçekten korkunç geliyor. O kadar insanın önünde olmak." Bu düşünce beni ürpertir. O kadar zamanı sahnede şarkı söyleyerek nasıl geçirdim, korkudan kusmadan?

Kennedy yüksek sesle güler ve omzunu silker. "Beş yıldır hava durumu sunuyorum, gerginlik artık uzak bir anı. Annem, büyüdüğüm Ohio'da yerel bir kanalda haber spikeriydi. Brandon ve ben doğmadan önce hep Katie Couric gibi olmak istemişti. Northwestern'da gazetecilik okumam için beni "şiddetle teşvik etti", bu yüzden bu konuda çok yatırım yaptı. Tanrım, o kadar heyecanlı ki, hazırlık için her gün arayıp güncel olayları ve siyaseti tartışmak istiyor."

Kimse ebeveynlerinden bahsettiğinde içimde oluşan kıskançlık duygusunu görmezden geliyorum. "Senin için rüya gibi bir iş gibi görünüyor," diyorum.

Kennedy'nin gülümsemesi milisaniyeler boyunca titrer, o kadar kısa sürer ki hayal mi ettim diye merak ederim, sonra "Heyecan verici bir fırsat, orası kesin!" der.

Kupalarımızı alıp oturma odasına geçiyoruz.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor Kennedy. "İstediğin kadar kalabilirsin, biliyorsun. Brandon'ı takma kafana. Muhtemelen itiraz eder ama ciddi değildir. Dediğim gibi, yakın zamanda terk edildi, bu yüzden biraz garip bir durumda, zavallı şey. Ayrıca, hep işte ya da odasında yazıyor."

"Yazıyor mu?"

"Oh, sanırım senaryo falan yazıyor. Hep orada kapanıp yazıyor. Neyse, onun için endişelenme. Yakında ısınır. Burada çok hoş karşılanıyorsun, bunu bil."

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Eve dönüş uçağım iki hafta sonra. Umarım bu süre Gary meselesini çözmek için yeterlidir."

Kennedy papatya çayını öksürerek içti, birazı çenesinden damladı. "Hayalindeki adamın adı *Gary* mi? Bu bir sürpriz."

Daha dik oturuyorum. "Biliyorum! Tipik bir romantik kahraman ismi değil. Daha çok Maverick ya da Jonny gibi, ya da Bastian gibi."

"Gary olsun ya da olmasın, bu kadar yolu onunla birlikte olmak için geldiğine göre çok yakışıklı olmalı. Fotoğrafı var mı?"

Google'da gördüğüm yüzlerce resmi gözümün önüne getiriyorum. "Yanımda yok," diyorum sahte bir üzüntüyle.

Kennedy buna şüpheyile yaklaşıyor, çünkü günümüzde dünyadaki her insanın fotoğrafını beş saniye içinde bulmak oldukça mümkün.

"Çok romantik," diyor, ellerini göğsüne bastırarak. "Bastian ve Prenses Esme'nin geçit törenindeki kalabalığın içinde birbirlerini ilk gördükleri ve bir anda birbirleri için yaratıldıklarını anladıkları gibi."

"Ama biraz çılgınca, değil mi?" diyorum. "Buraya gelmek. Aslında bu benim kız kardeşimin fikriydi."

"Tamamen çılgınca. Ama cesurca. Kaybedecek neyin var ki?"

Onurumu mu? Aklımı mı? Kendime bir daha güvenebilme yeteneğimi mi? Gary'yi mi? Başparmaklarıma bakıp, riske attığım şeyleri düşünmemeye çalışıyorum.

Kennedy kocaman bir esneme yapıp ağzını kapattı. "Aman, pardon! Çok yorgunum! Yatmam lazım."

"Tabii ki," diyorum. "Beni beklediğin için teşekkür ederim. Sen yat." "Her şeyin var mı?" diye soruyor Kennedy, kanepeden kalkmış, kollarını havaya uzatıp bir yandan diğer yana eğiliyor. "Banyo nerede biliyorsun, kendini evinde hisset ve sabah kahvaltı ve çay için kendin hazırla! Anahtarları kapının yanındaki kancaya bıraktım. Oh, odadaki perdeleri kapatmayı unutma. Brandon'ın kamyoneti dışarıda park edilmiş, manzarayı kapatıyor ama o işe gidince herkes görebilir. Horladığımı duyarsan şimdiden özür dilerim. Burun kemiklerinde sapma var ve mukusum çok kalın. Pardon, fazla bilgi verdim. Tamam. İyi uykular..."

Hızla başımı salladım. "Teşekkürler! Ben de çok yorgunum. Muhtemelen hemen uyuyacağım."

Merdivenlere çıkmadan önce Kennedy bana dönüyor. "Yarın akşam yemeğe çikalım, olur mu? Haber araştırması için dışarıda olacağım, ama öğleden sonra dönerim ve birbirimizi biraz daha tanıyabiliriz. Hayalindeki adamın, onun için bu kadar yolu geldiğin için ne düşündüğünü çok merak ediyorum. Çok gurur duymuş olmalı!"

Şey...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gary

Hey

Arkadaşlarım şehre geldi! Seth ve Olive, biraz güneş almak ve Manhattan'daki işlerinin çılgınlığından kaçmak için kalmaya geldiler. Seth gelip saçımın "aptalca ve gülünç" görüldüğünü söyleyene kadar, New York'taki eski arkadaşlarımı özlediğimi fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, tamamen haklı. Eskisine göre çok daha uzun ve kabarık ve şimdi siyah saçlarıma "derinlik katmak" için küçük, narin kahverengi vurgular ekledim. Çok Hollywood tarzı ve kamerada iyi görünüyor, ama gerçek hayatta Liberace 90'ların erkek grubuna katılmış gibi görünüyorum. Ve bilginiz olsun, bana kalsaydı hepsini kesip kurtulurdum. Ama Aileen, saçımın tek bir telini bile değiştirirsem beni kovacağını söylüyor ve bunu ciddi olarak söylediğinden şüphem yok. Özellikle de bir erkek saç ürünleri şirketi beni ürünlerinin yüzü olmamı istediği için.

Tanrım. "Ürün serisinin yüzü." Ben kimim ki? Umarım Seth ve onun kız arkadaşı, çok tatlı bir İngiliz kadın, ile geçireceğim birkaç hafta beni tekrar ayaklarımın üzerine indirir ve son zamanlarda hissettiğim bu kopukluk hissini yumuşatır.

Tamam, Seth bana kaba bir pislik gibi davranmamamı ve hemen ona bira getirmemi söylüyor.

Ama önce, bugün için üç harika şeyimi paylaşayım:

1. Seth hiç bu kadar mutlu olmamıştı. O ve Olive sürekli birbirlerine ve birbirleriyle gülüyorlar. Bunu görmek çok güzel. Tori ve ben birbirimize hiç böyle gülmeyiz. Bizim yapacağımız bir şey değil. O gerçekten harika bir kadın ve milyonlarca başka özelliği var. Ama seni gözyaşlarına boğacak kadar güldüren biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeden duramıyorum. Yorucu olur herhalde.
2. *Nightcar*'ın çekimleri başlamasına sadece iki gün kaldı. Sete çıkıp diğer oyuncularla tanışmak ve karakterime dalmak için sabırsızlanıyorum. Oyuncululuğu seviyorum dostum. Beni gerçekten özgür hissettiren tek şey bu. Tamamen farklı bir insanın bedenine, dünyasına, zihnine giriyorum ve bir şekilde kendi sorunlarımdan kaçıp bir süreliğine başka birinin duygusal deneyimlerine uçabiliyorum. Bu çok güzel.
3. Harika bir kitap okuyorum ve herkes yatınca okumaya devam etmek için sabırsızlanıyorum. Biraz garip çünkü İngiliz Edebiyatı bölümünden mezun olduktan ve kitaplardan tüm eğlenceyi çıkardıktan sonra, son zamanlarda okuduğum kitaplar Lee Child ve John Grisham gibi oldukça sıradan kitaplar. Ama bu kitabı Malibu'da bir ikinci el kitapçıda buldum ve itiraf etmeliyim ki, biraz alay etmek niyetiyle ilk sayfayı açtım – kapakta yarı çıplak, dev mücevherli taçlar takmış seksi bir çift vardı. Yani, hadi ama! Bu, *Harcourt Royals* adlı bir serinin ilk kitabıydı ve hiç duymadığım bir yazar tarafından yazılmıştı – CJ West adında biri, ki bu açıkça bir takma ad. On dakika geçmişti ki dükkan sahibi, "Dostum, onu alacak mısın yoksa dükkanımı doldurup orada okuyacak mısın?" dedi. İlk bölümün sonuna geldiğimde ilk bölümün sonuna geldiğimde tamamen bağlandığımı fark ettim. Şu anda serinin dördüncü kitabını okuyorum. Çılgın, müstehcen, kitsch ve aşırı romantik, ama şu anda hayatımın büyük bir kısmı çok ciddiye beni mutlu ve gülünç hissettiriyor. Tamamen eğlenceli ve aklı başında kim bunu reddedebilir ki?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nora

Imogene'den mesaj: *Orada durum nasıl? İyi misin? Kaldığın kişi bir Catfish mi?! Öldürüldün de ben bu mesajı bir hayalete mi gönderiyorum? Dan uçak biletlerinin fiyatını öğrendi ve bana çok kızgın. Umarım bu seyahat kafanı toplar ve büyük değişiklikler yapmanın zamanının geldiğini anlarsın. Sevgiler, Im.*

Her zamanki gibi, bütün gece boyunca tuhaf rüyalar görüyorum. Bu tekrarlayan rüyaların çoğunda, büyük bir sahnede, parlak bir kıyafet giymiş ve bir oda dolusu yabancıyı kontrol etmenin verdiği güçle doluyum. O hissi çok *severdim*; insanların yüzlerinde, kendileriyle bağlantılı sözleri söylediğimde, ulaşılması imkansız gibi görünen notalara ulaştığımda ortaya çıkan mutluluğu görmek. Rüyada, şarkı söylemeyi bitirdikten sonra, her zaman karanlık, serin bir afterparty'ye geçilir, arkadaşlarla takılmanın, utangaçlık ve içe kapanıklıkla eriyip gitmeden konuşabileceğim insanların olduğu günlerin anılarıyla dolu bir parti. Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, rüyadaki partide herkes ağlamaya başlar, gerçekten hıçkırarak ağlar. Onlara ne olduğunu sorarım, ama kimse bana söylemez. Bu çok sinir bozucu. Her zaman, her zaman, ağlayan insanlarla dolu bir odada olmadığım için rahatlamış olarak uyanıyorum, ama aynı zamanda artık şarkılarımı dinleyen bir seyirciye karşı hissettiğim

sevinç ve güç hissine erişemediğim için üzgün ve şaşkın hissediyorum.

Bu sabah, bu rüyalardan birinden ter içinde ve ağzım kumlu krakerden daha kuru bir şekilde uyandım. Neden bu kadar sıcak? Gözlerimi bulanık bir şekilde açtım. Tanrım, çok da parlak. İki günlük maaşımı verip aldığım karartma perdelerime ne oldu?

Ah.

Evde değilim.

Los Angeles'tayım.

Amerika'da.

Sinirlerden karnım ağrıyor. Bugün Gary Montgomery'yi nasıl bulacağıma dair bir plan yapmam gerekiyor. Gary Montgomery, her açıdan benden daha seksi ve daha başarılı bir kız arkadaşı olan film yıldızı.

Kafamdaki sesin, ne halt etmeye çalıştığımı soran sesini bastırıp, Imogene'nin bana saçmaladığımı ve Gary hakkındaki tuhaf içgüdülerimin sonsuza kadar yalnız kalmak için bir bahane olduğundan bahseden sözlerine odaklanmaya çalışıyorum. Ki bu kesinlikle, kesinlikle, kategorik olarak doğru değil. Hayır. Bana bunu kanıtlamamı istedi ve ben de kanıtlayacağım.

"Ben saçmalamıyorum!" diye mırıldanıyorum, körü körüne yatağın başucundaki masada gözlüğümü ararken, onun hala odanın diğer tarafındaki çantamda olduğunu hatırlıyorum. Telefonumu alıp yüzüme yaklaştırıyorum: Saat 10.20. Kennedy, herkesin saat dokuzdan önce evden çıktığını söylemişti, yani burada tek başımayım, ki bu, Kennedy'nin huysuz kardeşi hakkında verdiği uyarıyı düşünürsek iyi bir şey.

Yatağa otururum, yanaklarımdan havayı dışarı üflerim ve ellerimle kendime öfkeyle yelpaze yaparım, çünkü duvarda çalışan klima olmasına rağmen oda çok sıcak. Vücuduma bakıyorum ve gece bir ara pijamalarımı çıkarmış olmalıyım, çünkü şu anda üzerimde sadece bir çift yatak iç çamaşırı var. Bilmeyenler için açıklayayım, bu iç çamaşırları o kadar büyük, yıpranmış ve aşırı yıkanmış ki, sadece yatakta yalnızken (ki benim için her zaman öyledir) veya adet kanamanız çok ağır olduğunda giyilebilir.

Sertleşmiş omuzlarımı hafifçe döndürüp gererek odanın karşısına geçip tuvalet çantamdan gözlüğümü alıp takıyorum. Aha, güzel görüşüm geri geldi. Yatağa doğru dönünce, dün gece jet lag'in etkisiyle perdeleri kapatmayı tamamen unuttuğumu fark ediyorum.

Büyük bir şaşkınlık ve dehşetle, dün gece hayranlıkla baktığım yerden tavana kadar uzanan devasa pencereler, muhteşem beyaz kumlu bir plaj manzarasına açılıyor. Plajda birçok insan var ve çoğu, ağzı açık, göğüsleri dışarı çıkmış bir şekilde orada duran beni kesinlikle izliyor. Güzel ve parlak İsveçli bir çift pencereden beni işaret ediyor, onların iki parlak, birbirine benzeyen genç çocukları da bu pek de parlak olmayan anı yakalamak için telefonlarını kaldırmış durumda.

Çılgınca ellerimi göğüslerimin üzerine koydum, ama bu boşuna bir hareketti çünkü bedenim 36 DD ve bir santim bile mahremiyet sağlamak için çok daha fazla el gerekirdi. Pijama üstümü yerden alıp başımın üstüne geçirdim, yüzüm utançtan kızardı.

"Gidin! Gidin!" İsveçli görünümlü aileye bağıryorum, onlar da bana el sallıyor ve sahile gelmem için işaret ediyorlar. Ne oluyor? Anne iç çamaşırımı işaret ediyor ve üzgün bir yüz yapıyor.

"Onlar yatak iç çamaşırı!" Camın arkasından açıklıyorum. "Halka açık yerlerde giyilmez!" Sonra kendime, neden bu sapık yabancılara pencereden kendimi açıklamaya çalıştığımı soruyorum. "Gidin buradan!" Diye sesimi yükseltmek için cesaretimi topluyorum. "Burası özel bir ev. Pencerenin halka açık bir plaja baktığını bilmiyordum. Gidin artık!"

Yüzüm kızarmış bir şekilde, hızla panjurları indiriyorum. İsveçli ailenin gölgeleri hala dışarıda, kıpırdamadan duruyor. Hayatımda gördüğüm en ürkütücü sarışınlar ve bunu *Beverly Hills'in Gerçek Ev Kadınları'nın* tüm sezonlarını izlemiş biri söylüyor.

Titreyerek mutfığa kahve aramaya gittim ve bu yerin ne kadar muhteşem ve mükemmel düşünülmüş olduğunu bir kez daha hayranlıkla düşündüm. Mutfağın kapısını açtığımda, Winklepuff hemen dışarı atladı ve bir kez daha bacağıma tırmandı.

"Ham!" diye sertçe söylüyorum, bu hemen işe yarıyor, köpek bacağımdan atlayıp itaatkar bir şekilde önümde oturuyor, dili hafifçe dışarı çıkmış.

Buzdolabını açıp, en ufak bir ihtimal bile olsa gerçekten jambon var mı diye bakıyorum. Ama elbette yok. Tofu dolu bir Tupperware kutusu buluyorum ve küp şeklinde bir parça çıkarıp umutla Winklepuff'a sallıyorum. Yemin ederim, tiksintiyle üst dudağını kıvırıyor.

"Anlıyorum," diyorum, koklayıp burnumu buruşturarak. "Soğuk kalırsan, daha sonra dışarı çıkıp sana iyi bir şeyler buluruz.

Yakınlarda bir şarküteri olmalı."

Winklepuff, "şarküteri" kelimesini duyunca kulaklarını yukarı doğru kaldırıyor, bu da yine çok garip. Sonra evin arkasındaki küçük bahçeye açılan kapıyı tırmalıyor. Onu dışarı çıkarıyorum ve kahvaltı için bir şey var mı diye bakıyorum. Buzdolabını karıştırıyorum, daha fazla tofu, garip kurutulmuş mantarlar ve Kombucha adında devasa bir şişe buluyorum. Hmmm. Winklepuff'u gezdirirken sonra bir şeyler alırım. Zaten sinirlerim çok gergin.

Sonunda, şimdiye kadar icat edilmiş tüm bitki, meyve ve süper gıda çaylarıyla dolu bir dolabın arkasında biraz kahve buluyorum. Sonra odamdan/yatak alanımdan defterimi alıp geri dönüştürülmüş ahşap mutfak masasına oturuyorum. Şimdi ne yapmam gerektiğini bulma zamanı.

Sayfanın üstüne "*Nora Loves Gary*" yazıyorum, "loves" kelimesindeki "o" yerine kalp işareti koyuyorum. Sonra sayfanın kenarlarına milyonlarca kalp çiziyorum. Okulda hiç kalp çizmezdim çünkü hiç bir erkeğe aşık olmamıştım, çünkü hiçbirisi ruh ikizim olmadığını biliyordum ve bir keresinde aşık olduğum çocuk da Imogene ile çıkmaya başladı.

Nora Loves Gary'nin altını üç kez çizdim. Sonra iyice düşündüm. Ve sonra biraz daha düşündüm. Öncelikle, onunla tanışmam gerekiyordu. Eğer içgüdülerim doğruysa ve o benim ruh ikizimse, o da bana benim ona karşı hissettiğim gibi hissedecekti, değil mi?

Karşımdaki duvarda duran boy aynasında kendimi görüyorum. Yüzüm yastıkla buruşmuş ve kızarmış, pijama üstüm bu hantal göğüslerime biraz dar geliyor, iç çamaşırım ise, şey, iç çamaşırı. Hmmm. Belki o *da* aynı tepkiyi vermez.

Telefonumu açıp Tori Gould'un son Instagram gönderisini açıyorum. Plajda bikiniyle mükemmel bir yoga duruşu yapan bir fotoğrafı var, her şeyi tam olması gerektiği gibi. Masum bir kadının erkek arkadaşını takip ettiğim için kıskançlık ve suçluluk karışımı bir duyguya kapılıyorum. Zaten bir ilişkisi olan erkeklerin peşinden gitmeye kesinlikle inanmıyorum. Ama... ya Tori benim erkek arkadaşım ile vakit kaybederek gerçek ruh eşini bulamıyorsa? Böyle düşünürsem, belki de Tori'ye bir iyilik yapıyorumdur. Değil mi? Ve dediğim gibi, eğer bana cevap vermezse, bunu saygıyla karşılayıp eve döneceğim ve Imogene'e söz verdiğim gibi Roger Pepper ile çıkacağım.

Tamam. İlk adım, onun programını öğrenmek. Bunu onun menajerinden başka kim bilebilir ki?

Google'ı açıp Gary Montgomery'nin menajерinin iletişim adresini arıyorum. West Hollywood'da bulunan bir menajerlik şirketi ve halka açık bir telefon numarası var. Çok basit!

Numarayı tuşladım ve boğazımı temizledim. Gary Montgomery'nin menajерine, onun eski bir arkadaşı olduğumu ve yeniden iletişime geçmek istediğimi söyleyecektim.

Telefon iki kez çaldıktan sonra, genç ve sıkılmış bir sesle bir adam cevap verdi.

"A-merhaba," diyorum neşeyle, tüm cesaretimi toplayarak ve kekelememeye ve mırıldanmamaya çalışarak. "A-Aileen Gould ile görüşebilir miyim, lütfen?"

"Kim arıyor?"

"Nora Tucker."

"Bir saniye lütfen."

Evet! Vay canına. Beni bağıyorlar. Ses tonumda gerçekten doğal bir ciddiyet var galiba. Bu sandığımdan daha kolay olacak.

Birkaç tıklama sesi duyuyorum, ardından cızırtılı ama kararlı bir ses geliyor. "Aileen, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oh, merhaba!" diyorum neşeyle. "Gary Montgomery ile görüşmek istiyorum. Eski bir üniversite arkadaşım ve acaba..."

"Dur tahmin edeyim. Onun programını öğrenmek *istiyorsunuz*, değil mi? Telefon numarasını? Adresini, böylece habersizce evine gidip ona sürpriz yapabilirsiniz, değil mi?"

"Şey, evet! Teşekkürler. Harika olur. Çok teşekkürler, Bayan Gould."

Aileen başka birine fısıldarken telefonda boğuk sesler duyuyorum. "Gary'ye ulaşmaya çalışan başka bir ürkütücü kız. Lütfen daha iyi bir eleme yap, Andre! Tanrım!"

"Ben ürkütücü bir kız değilim!" Haksız bir öfkeyle nefes nefeseyim. "Ben Gary'nin eski üniversite arkadaşım!"

"Oh, gerçekten mi? Hangi üniversitede okudun peki?"

"Austin'deki Teksas Üniversitesi," diyorum, Gary hakkında kapsamlı araştırma yaptığım için şükrederek.

"Hangi yıl?"

"2011 mezunları," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyorum. Gary'nin üniversitede hep tiyatro oyunlarında oynadığını hatırlıyorum. "Aslında onun tiyatro grubundaydım," diye ekliyorum. "Tabii, İngiliz Edebiyatı bölümünde ders çalışmak için sınıfta olmadığı zamanlarda kampüste onu görürdüm."

grupta yer almıştım," diye ekledim. "Tabii, İngiliz Edebiyatı bölümünde derslerine girmediğinde kampüste onu görürdüm."

"Oh!" diyor Aileen, ses tonu değişiyor. "Onu gerçekten tanıyorsun. Şüphelendiğim için özür dilerim. *Justice of The Peace* yayınlandığından beri Gary'yi tanıdığını iddia eden birçok kişi aradı. *Romeo ve Juliet*'te onunla birlikte mi oynadın? İzlemek isterdim. Harika bir Romeo olduğunu hayal ediyorum."

"Evet! Harika bir Romeo'ydu. Mükemmel!"

"Ah, bu çok ilginç, çünkü Gary Montgomery *Romeo ve Juliet*'te hiç oynamadı. O *Macbeth*'te oynadı. Eğer tekrar ararsanız, polisi arayacağım."

Arama karşı tarafça sonlandırıldı. Şok içinde ağzım açık bir şekilde telefon ekranına bakıyorum.

Polis mi? Tanrım, o kadın çok agresifti. Gary'nin açıkça korunduğunu bilmek beni mutlu etse de, yine de... Ah! Çok sinir bozucu.

Telefonu kucağıma düşürdüm ve iç geçirdim.

Bunun zor olacağını düşünmek, büyük bir yetersizlikti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nora

Sonunda giyinirim, ama birkaç yıl önceki yaz tatilinden aceleyle topladığım kıyafetlerin artık bana olmamasını fark ederim.

Hiç uymuyorlar.

Yani, biraz kilo aldığımı biliyordum ama bu kadar da değil. Hay aksi. Her zaman kendime büyük gelen kıyafetler alırım, rahat ve gizli olmayı severim. Ama o peynirli tostlar şişmanlatmış olmalı. Şişman olmayı umursamıyorum, yumuşaklık bana yakışıyor ama yeni, daha bol kıyafetler alacak kadar param yok ve Imogene'den zaten çok para istediğim için ondan daha fazla isteyemem.

Banyodaki boy aynasının önünde durmuş, denediğim dördüncü şeyi inceliyorum: önü düğmeli, Fransız tarzı mavi çizgili bir yazlık elbise. Düğmeler göğüslerimin etrafına o kadar sıkı düğmeli ki, göğüslerimi o kadar düzleştirip yukarı itmiş ki, dekoltem neredeyse çeneme geliyor. Taşralı, iri göğüslü bir kadın gibi görünüyorum. Üstelik bu elbise, getirdiğim kıyafetlerin en dar olanı bile değil. İki şortum da neredeyse tamamen iç çamaşırımı gösteriyor, mayomu artık sadece aşırı ağda yaparsam giyebilirim ve eskiden bol olan yeleklerim artık bacaklarımın üstüne kadar kıvrılıyor ve solgun karnımı gereğinden fazla ortaya çıkarıyor.

Gözlüklerimi kontakt lenslerle değiştirip, banyo penceresinden dışarıdaki muhteşem kumsal manzarasını izliyorum. İnsanların kaygısızca yüzüp, koşup, takıldıklarını izliyorum. Hepsi küçük elbiseler ve popolarını ortaya çıkaran bikinilerle bolca ten gösteriyorlar.

Burada kimse bol giysiler giymiyor gibi görünüyor. Bu giysiler yeterli olacaktır. Mükemmel değiller, ama zaten kimse beni fark etmeyecek. Böylesine göz alıcı, güzel insanlarla çevrili bir yerde görünmezlik süper gücüm daha da etkili olacaktır.

Saçlarımı tarayıp iki örgü yapıp başımın iki yanına bağladıktan sonra, Winklepuff'a bitkisel, glütensiz mamalarını verip kendime bir fincan çay daha yapıyorum. Bu sırada, bir sonraki hamlemi ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Sadece Gary'nin yerini öğrenmem gerekiyor. Tori'nin Instagram'ına gizlice girip fotoğraflarının arka planını yakınlştırarak nerede olduğunu bulmaya çalışabilirim. Sonra oraya koşup onun tekrar ortaya çıkmasını ve beni Gary Montgomery'ye götürmesini umabilirim.

Bu aptalca bir fikir.

Ve sonra, sanki Cupid tarafından gönderilmiş gibi, gerçekten parlak bir fikir aklıma geldi. Tek yapmam gereken Aileen Gould'u tekrar aramak. Ama bu sefer, eski bir üniversite arkadaşı gibi davranmak yerine, film endüstrisinde çalışan biri gibi davranmam gerekiyor. Gary'yi bir rol için isteyen biri. Her iyi menajerin onun kaçırmamasını istemeyeceği büyük bütçeli bir rol.

Hmmm. Kesinlikle Amerikan aksanıyla konuşmalıyım ki inandırıcı olayım. Winklepuff'un önünde prova yapıyorum. "N'aber? Bana bir hamburger getir! Tam bir sporcu, değil mi? Greg. Creg. Benimle dalaşmak ister misin? Tabii, *sanki*."

Winklepuff bana göz kırpmıyor ve dudaklarını hafifçe kıvrıyor. Sabahın büyük bir kısmında bacağıma tırmanmaya çalışıp

a) b) en sevdiğim rahat terliklerimi mahvetmeye çalışıyordu.

Derin bir nefes alıp birkaç Amerikan kelime ve cümle daha prova yapıyorum. "Drive-in sinemasına gidelim. Tomayto. Tomaaaaaaaayto. Aynaya bir bak. Mirrrrrrrrrrr. Tamam, sanırım hazırım."

Telefonumu alıp verandaya çıkıyorum, tahta bankta oturuyorum, Winklepuff peşimden gelip ayaklarıma tünüyor, ona söz verdiğim jambonu bekliyor. Numarayı bir kez daha çeviriyorum. Telefon çalarken, zihnimde kendimi çok daha agresif ve başarılı birinin yerine koyuyorum. Mırıldanmayan ve kekelemeyen biri. Gözlerimi kapatıyorum ve Imogene'yi taklit ediyorum, biraz da Gordon Ramsey'i, eğer Amerikalı olsaydı.

"Merhaba, Gould Management, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aileen Gould'u verin, hemen, lanet olsun," en iyi, kendinden emin, işini bitiren Hollywood oyuncusu Amerikan aksanıyla tükürdüm.

"Pardon?" diye bir ses geliyor.

"Aileen Gould?" diye tekrar deniyorum. "Dinle, neden dinlemiyorsun?"

Boğazını temizliyor. "Tamam. Kimle konuşuyorum, sorabilir miyim?"

Kahretsin. Yine gerçek adımlı veremem. Sonra, yeni kitabı okuduğum için aklıma gelen tek seçenek bu olduğu için, kendi adım yerine *Harcourt Royals* kitaplarının yazarının adını veriyorum. "CJ West," diyorum. "Adım CJ West, tamam mı?"

Ah. Ya bu adam Harcourt Royals'ı duymuşsa? Hayır, hayır. Çok niş bir kitap. Onun duymuş olma ihtimali çok düşük.

"Bir saniye."

Beş saniyelik bir sessizlik.

Sonra, "Aileen Gould konuşuyor."

Evet!

"Nasılsınız?" diyorum, sanki onu hiç umursamıyormuş gibi. "Adım CJ West ve büyük bir proje için Gary Montgomery ile ilgileniyorum."

"Sen ve Hollywood'daki herkes," diye tersledi Aileen.

Tanrım, bu kadın çok acımasız. Onu etkilemem lazım.

"Evet, Martin Scorsese'nin asistanıyım," diye çıkıyor ağzımdan. Kahretsin. Aklıma gelen ilk yönetmen o oldu. Scorsese oldukça büyük bir isim, ama geri dönmek için çok geç, devam ediyorum. "Şey... evet. Benden şahsen sizinle iletişime geçip bir toplantı ayarlamamı istedi, böylece Marty bu projeyi görüşebilir."

Aileen bir an sessiz kalır ve sonra iç çeker. "Yine sen olduğunu biliyorum." "Ne? Ben kimim? Ben Marty Scorsese'nin asistanıyım."

"Amerikan aksanın berbat."

"Neden bahsediyorsun? Sanki! Unut gitsin!" Batıyorum. Çok hızlı batıyorum.

"Gerçek adın ne?" diyor Aileen. "Andre yazmamış ve polise haber verdiğimde sana ulaşabilmek için bilmek istiyorum."

"Ben CJ West!" diye panik içinde söylüyorum. "Çekmem gereken büyük bütçeli bir film var! Hey!" Telefon diğer uçta çınlayarak kapanıyor ve ben hayal kırıklığıyla inliyorum. "Şimdi ne yapacağım?" diye Winklepuff'a üzülerek soruyorum. "Amerikan aksanım

Amerikan aksanım harika sanıyordum. Ayırt edilemezdi!"

"1940'ların New York gangsterleri için öyleydi herhalde," der derin, sıkılmış bir ses kapının önünden.

Arkamda, kapı çerçevesine yaslanmış, tıknaz bir adam görürüm. Sarı saçları dağınıktır, yüzü biraz bitkidir ve gözleri kan çanağıdır. Beni, kötü gizlediği bir eğlence ve tiksinti karışımıyla izliyor. Bu Brandon olmalı. Kennedy'nin söylediği gibi huysuz görünüyor.

"Ben Brandon," diye kendini tanıttı. "Yan kapıdan girdim ve sesinizi duydum. O çılgın telefon görüşmesi neydi?"

Tanrım.

"Sen... şey, hepsini duydun mu?"

"Oh, her kelimesini duydum," diyor, dilini dudaklarının arasından hafifçe dışarı çıkarıyor.

Kahretsin.

Brandon bana doğru büyük adımlarla yaklaşır ve bankın diğer ucuna oturur, kalın bacakları o kadar yer kaplar ki ben daha aşağıya kaymak zorunda kalırım.

Öksürdüm. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, en normal, psikopat gibi olmayan sesimle. "Seni göreceğimi beklemiyordum. Kennedy, işin geç biteceğini söylemişti."

"Set tasarımıyla çalışıyorum, saatlerim düzensiz olabilir. Burada olmam sorun mu? Kendi evimdeyim." Gözleri kaçan göğüslerime kaydı, ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Çenemi kaldırıyorum, sahile koşup kendimi kuma gömmek ve bir daha hiç çıkmamak için elimden geleni yapıyorum. "Hayır, tabii ki değil. Ben... Ben öyle demedim..." Kekeliyorum. "Burada kalmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim."

"Bu konuda pek söz hakkım yoktu." Tanrım. Çok huysuz.

Bana bakıyor, kan çanağına dönmüş mavi gözleri taş gibi sert. Ondan hoşlanmıyorum.

Bir anlık dayanılmaz bir sessizlikten sonra Brandon içini çekip bankadan kalkar. "Güzel sohbetti. Tamam, ben tenis raketimi ve dizüstü bilgisayarımı almaya geldim. Hemen çıkıyorum, yabancı." "Ben... ve ben yabancı değilim.

Ben, şey, Nora Tucker. Ben, şey,

ve oldukça normal biriyim! Ha ha."

"Eminim öylesindir." Bir saniye duraksadı. "CJ West ne, senin gizli takma adın mı?"

Tabii ki. Telefonda sahte bir isim verdiğimi duymuştu. Öksürdüm. "O... şey... Evet. Şey, biraz karmaşık."

Ağzı seğırdi ve ayağını verandanın çitine hafifçe vurdu. "Bu, buraya gelme sebebin olan 'ruh ikizin'le bir ilgisi var mı? Gerçek hayatta hiç tanışmadığın ruh ikizinle?"

"Kennedy sana neden burada olduğumu anlattı mı?" diye soruyorum, yüzüm kızarıyor, sonra Kennedy'nin görevimin hedefi olan Gary'nin Amerika'nın en seksi film yıldızı Gary Montgomery olduğunu bilmediğini hatırlıyorum. O, onun sadece rastgele, ünlü olmayan bir Gary olduğunu sanıyor. Bu da, onun görünüşte pislik olan kardeşine, normal hisler beslediğim normal bir adamla bağlantı kurmak için burada olduğumu söylemiş olduğu anlamına geliyor, ki bu tamamen makul ve normal bir davranış.

"Tabii ki söyledi," diyor Brandon. "Kız kardeşim tatlı ve açık kalpli olduğu için evimizde kimi ağırlayacağına pek aldırmış etmiyor olabilir, ama ben biraz daha bilgi toplamayı tercih ederim."

"Oh." Brandon, sanki benden karanlık bir sırrı, kız kardeşinin bana güvenmemesi için bir nedeni söylemem için zorluyormuş gibi, gözlerini kısarak bana bakarken, ben defalarca başımı sallıyorum.

"Sırrım yok!" diye patladım sonunda, hemen ellerimle ağzımı kapattım.

Brandon burnunu çekip sarı saçlarını yüzünden geriye atıyor. "Herkesin sırları vardır." Sonra mavi gözleri parlıyor ve neredeyse kendi kendine mırıldanıyor, "Özellikle de en beklemediğin kişilerde."

Onun ne dediğini bilmem mi gerekiyor? "Evet, doğru." Sanki biliyormuş gibi söylüyorum.

Winklepuff, Brandon'ın bacaklarına hevesle tırmanarak bu tuhaf anı keser. Brandon onu kaldırır ve Winklepuff çılgınca yüzünü yalarken yüzünü buruşturur. Köpeğin kafasını okşar ve onu verandanın zeminine geri koyar, sonra eve geri girer, ancak bir dakikadan az bir süre sonra tenis raketi şeklindeki bir çanta, bir spor çantası ve bir dizüstü bilgisayar ile geri döner.

"Benden al," diyor soğuk bir ifadeyle. "Ruh eşlerinin, gözleri parlayan aptalları sömüren ticari hediye şirketleri tarafından geliştirilmiş bir kavramdan ibaret olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun."

Bu korkunç ve açıkça yanlış ifadeye bir cevap bulmaya çalışırken ağzım öfkeyle açılıp kapanıyor. Ben gözleri parlayan, hayran hayran bakan bir aptal değilim

aptal değilim. Annem ve babam da gözleri parlayan aptallar değildi. Göğsümde yükselen öfke beni kendimi savunmaya itti. Ne alaycı, kaba, huysuz bir adam. Sevimli kız kardeşinin tam zıttı.

"Senin *neyin var?*" diye soruyorum, bankadan fırlayarak. "Senin kalbin yok mu?"

Omuzlarını silkiyor ve bana yarı gülerek cevap veriyor. "Sanırım yok."

Ve bununla birlikte, topuklarını döndürür, verandanın merdivenlerinden atlar ve sahile doğru yürür.

Bu da neydi *böyle?* Burnumdan havayı üflerken kalbimin normalden daha hızlı attığını fark ettim. Ugh. Ne pislik. İnsanlar bana pek kaba davranmazlar. Çoğunlukla beni fark etmiyorlar gibi görünüyor, ki bu tam da istediğim şey. Yetişkin bir kadın olarak birinin bana doğrudan kaba davranması çok rahatsız edici. Ve sonra, sanki her şeyi daha da kötüleştirmek istercesine, Winklepuff ayağımın dibine çömelip küçük bir bitki köpüğü çıkardı.

Bu gezi hiç iyi gitmiyor. Hem de hiç.

ON ALTI.

Gary

Selam

Ünlü olmak garip bir şey dostum. Yani, herkesin yüzünü ve işini bilip birdenbire sana ilgi duymasının garip olacağını hep düşünmüştüm. Oyunculüğümün iz bırakacak kadar iyi olmasını, adımın duyulmasını umuyordum ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, kimse beklemiyordu. Aileen ile ilk sözleşmeyi imzaladığımda, bu işin uzun soluklu olduğunu ve aktörlükten geçimini sağlayan çoğu kişinin IMDB'de otuzdan fazla filmde rol aldığını söylemişti. O zamanlar benim iki filmim vardı.

Aileen ve şöhretin tamamen tuhaf olmasından bahsetmişken, az önce beni aradı ve konuşmaya "Dikkatli olsan iyi olur" diyerek başladı. Bu, konuşmanın herhangi bir anında, hele de başlangıcında söylenecek çok uğursuz bir söz.

"Ne?" diye cevap verdim, yanlışlıkla kavga ettiği birinin numarasını mı aradı diye düşündüm, bu ilk kez olmuyordu.

Ama hayır. Beni kastetmişti.

"Son zamanlarda bir sürü kadın seni aramış, seninle iletişime geçmeye çalışmış, seni okuldan, üniversiteden, eski işlerinden tanıdıklarını söyleyen saçma sapan şeyler söylemişler."

"Kim? Onlara numaramı verdin mi?" diye sordum. Üniversitede ya da okulda popüler bir sporcu değildim, ama yeniden bağlantı kurmak isteyeceğim birkaç arkadaşım var. Bu garip başarıdan önce beni tanıyan insanlar

başarıdan önce beni tanıyan çok az insan var ve Seth ile takılmak, birkaç arkadaşın daha olmasının bana iyi geleceğini fark etmemi sağladı.

"Sapıklar, takipçiler, tuhaf tipler, onlar. Karizmatik, yetenekli erkekler ünlü olunca böyle olur," dedi Aileen bilgeliğiyle.

"Onların gerçek olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

Aileen sinirli bir ses çıkardı. "Çünkü onları test ettim!" "Test mi ettin?"

"Onlara gerçek sorular ve tuzak sorular sordum. Onları sinsi küçük fareler gibi ortaya çıkardım. Arayan kadınlardan biri İngiliz'di! Sahte bir Amerikan aksanı takındı ve - dinle bunu - Martin Scorsese'nin asistanı olduğunu söyledi. Bu kadınların cesareti yok mu yok!"

"Onun gerçek olmadığına kesinlikle emin misin? Martin Scorsese hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Güven bana. Sen harika bir sanatçısın, hayatım, ama Martin Scorsese şu anda hiçbir şey için oyuncu seçmiyor."

"Oh," dedim, biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek.

"Evet, *Oh*. Dikkatli ol. Tek söylediğim bu. Sana kötü bir şey olmasını istemiyorum."

"Çünkü sana çok para kazandırıyorum diye mi?" diye şaka yaptım.

"Çünkü seni seviyorum, başımın belası olsan bile. Ve Tori sonunda senin sayende mutlu oldu, mucizeler mucizesi. Ve bu hayran kızlar, tatlım, gerçek tavşan avcıları olabilirler. Her türlü korkunç hikayeyi duydum, sen bilmiyorsun bile. Bilmek *istemezsin*."

"İyi ki tavşanım yok." "Köpeğin var."

Janet'i düşündüm. Ne kadar şapşal ve güvenilir olduğunu. Eğer kötü niyetli bir hayran ya da intikam peşinde bir yabancı onu kandırmak isterse, beş metre çapında parlak renkli bir top tutmaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmazdı. Evet, o anda Aileen'e, sapıklar, takipçiler ve tuhaf tiplere dikkat edeceğime söz verdim. Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok; insanlar kendilerini öyle tanıtmazlar, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, o kadar da endişelenmiyorum. Hayranlar bu işin bir parçası ve ben de bunu kabul ettim, değil mi? Ira, gelecekte kötü şeyler olacağı konusunda çok endişelenme eğilimim üzerinde çalışmam gerektiğini söyledi. Annem beni doğururken öldüğü için, hayatımda sürekli felaketlerin tekrarlanacağını bekleyerek büyüdüğümü ve şimdiki zamanda yaşamayı öğrenmem gerektiğini söylüyor. Hmmm, bunu nasıl yapacağım acaba?

Sürekli sapıklar, takipçiler ve tuhaf tiplerden kaçınmaya çalışırken nasıl şimdiki anda yaşayabilirim? Bir sonraki seansımızda Ira'ya soracağım, sanki bu çok normal bir şey gibi.

Janet'i yürüyüşe çıkarmak üzereyim, gitmeden önce üç harika şeyi paylaşayım.

1. Aileen deli olabilir, ama o ve Tori kimse bana inanmazken bana inandılar ve bir sonraki projemin çekimlerinin arifesinde bunun için gerçekten minnettarım.
2. Seth ve Olive Los Angeles'ta çok eğleniyorlar. Biz çoğunlukla bira ve atıştırmalıklarla takılıyoruz (Seth köfte pizzası ısrar ediyor). Olive, senaryosunu çok beğenen menajerlerle toplantılar yapıyor ve ben hala Aileen'e okumasını sağlamaya çalışıyorum, böylece Joseph rolü için ne kadar mükemmel olduğumu görebilir. Başrol olmasa da umurunda değil. Senaryo çok komik. Seth ve Olive'in burada kalması harika. Keşke sürekli burada yaşasalar, ama New York'a çok bağlı görünüyorlar. Ayrıca, Tori'nin onlara benim kadar hayran olduğunu sanmıyorum. Dün gece bana, onların biraz "fazla" olduğunu, çünkü sürekli şaka yapıp birbirlerini güldürmeye çalıştıklarını söyledi. Onlara birkaç hafta sonra Manhattan'a döneceklerini ve her şeyin normale döneceğini söyledim.
3. Dün, okyanusa düşmeden sörf tahtamın üzerinde tam on saniye ayakta kalmayı başardım. Sonunda suya düştüğümde, tuhaf, İsveçli görünümlü bir aile bana bakıp işaret etmeseydi, o kadar utanç verici olmazdı. Her neyse, o on saniyeyle gurur duyuyorum ve daha sonra tekrar ders almaya gideceğim. Sabırsızlanıyorum. Orada nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nora

Imogene'den gelen mesaj: *Tanrım, mesajıma cevap vermen lazım Nora! Orada saat kaç? Hayatta olduğunu ve Amerika'ya sağ salim vardığını bilmem lazım. Ayrıca sana döndüğünde iletişime geçebileceğin terapistlerin ve yas destek gruplarının listesini e-postayla gönderdim. Gary Montgomery gerçekten ruh ikizince, benim söylediklerimi bir daha asla yapmak zorunda olmadığını söylemiştim, ama ikimiz de Gary Montgomery'nin ruh ikizince olmadığını ve oraya bunu kendin görmek ve bu durumdan kurtulmak için gittiğini biliyoruz. Bu yüzden, eve döndüğünde seni daha iyi bir yere yerleştirmek için seçenekler hazırlamaya başlamak akıllıca görünüyor. Bana mesaj at! Gitmem gerek. Dan, telefonumun ekranının ışığı onu uyandırdığı için sinirli. Öptüm xx*

Brandon gittikten sonra, Imogene'den gelen mesajlara cevap veriyorum. Her konuda tamamen yanıldığımı söylemesi, Gary ile buluşmak için daha iyi ve daha uyumlu bir plan yapma kararlılığımı daha da artırıyor. Bu yüzden sabahın geri kalanını araştırma ve Google'da arama yaparak ve onu nerede bulabileceğime dair örümcek grafiği önerileri hazırlayarak geçiriyorum. Kennedy'nin yazıcısını kullanarak, sık sık gittiği restoranlardan paparazzi fotoğraflarını yazdırıyorum. Birkaç harita ve Gould Management'ın adresini, ayrıca Tori'nin Instagram'da Gary'nin olduğu birkaç fotoğrafını da yazdırıyorum. Ünlülerin görüldüğü bir forum da buluyorum ve Gary'nin görüldüğü tüm yerleri yazıyorum.

Gary'nin görüldüğü yerleri not alıyorum. İşimi bitirince tüm kağıtları katlayıp defterimin sayfaları arasına düzgünce yerleştiriyorum.

Öğleden sonra Winklepuff'u yürüyüşe çıkarırım ve onun sözde vegan yaşam tarzından daha da şüphelenirim, çünkü beni yerel bir şarküteriye sürükler ve sanki daha önce oraya gelmiş gibi kapının önüne düzgünce oturur. İçeri girip ona iyi bir jambonlu sandviç ve kendime peynirli tost alırım, ama benim yaptıklarımın yanına bile yaklaşmaz; peynir plastik gibi ve ekmek tohumlarla doludur. İğrenç.

Deli'nin dışında Winklepuff itaatkar bir şekilde oturuyor, boynu kavisli, sanki et için can atıyor gibi.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyerek, yağlı kağıttan küçük bir parça domuz eti çıkarırım. "Bu jambon."

Jambon kelimesini duyar duymaz, arka ayakları üzerinde dikilir ve yalvarmaya başlar.

"Çok meraklısın," derim, gözlerimi kısarak, ona parçalar veririm, o da sanki cennetin iksiriymiş gibi yutar ve sonra dudaklarını yalar.

Artık çok memnun olan köpeği, kalabalık sahil caddesinde gezdiriyorum, ara sıra durup Kennedy'nin bana verdiği küçük katlanabilir kaseye şişe suyundan döküyorum. Cildime vuran D vitamini, tuzlu deniz kokusu ve yakındaki bir kamyondan gelen tatlı pamuk şeker kokusu, ruh halimi neşelendiriyor ve bu sabahki berbat olayları unutmamı sağlıyor.

Burası sanki başka bir dünya. Herkes bronzlaşmış, gülümsüyor ve aktif, çoğu çok neşeli ve renkli görünüyor. Brigglesford'un yağmurlu, gri ve sıkıcı havasıyla tam bir tezat oluşturuyor. Beklendiği gibi, kimse bana bakmıyor bile, bu da dünyanın en dar elbisesini giymiş olmam ve bunun göğüslerim üzerindeki etkisinden dolayı kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor. Açıkçası, şimdiye kadar gördüğüm insanlara kıyasla, üst kısmı altın rengi boya ile boyanmış bir kadın ve tek tekerlekli bisiklet süren ve melon şapka takan yirmili yaşlarında bir adam dahil, hiç kimse beni fark etmiyor.

Bir saat kadar dolaştıktan sonra yüzüm ve kollarım karıncalanmaya başladı. Bu acımasız Kaliforniya güneşinin altında, çok soluk İngiliz tenime yeterince güneş kremi sürmemiş bir aptal olduğumu fark ettim. Kollarımı aşağıya baktığımda, pembeye dönmüş olduklarını gördüm. Eyvah! Telefonumu çıkarıp kamera ekranına hızlıca baktım. Yüzüm ve burnum kiraz kırmızısı olmuştu. Kahretsin. Bir an önce içeri girmem gerekiyordu.

Artık resmi olarak onun et satıcısı olduğum için her emrimi yerine getiren Winklepuff'la birlikte aceleyle geri dönüyorum. Çiçek ve bitki satan sevimli bir arabada durup Kennedy için küçük bir demet papatya alıyorum. Sonra bir markete girip daha sonra takılmak için bir şişe beyaz şarap alıyorum. Tabii ki ona Gary'nin *gerçekte* kim olduğunu söylemeye niyetim yok, ama birkaç kadeh şarap, bana sadece nezaket gösteren birini aldattığım için kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacak.

Terli ve bitkin bir halde Kennedy'nin evine girerken, buraya gelme nedenimi açıklamam gerekmediğini hemen anlıyorum. Hayır, olamaz. Kennedy oturma odasının ortasında duruyor ve etrafında dağınık bir daire şeklinde Gary Montgomery hakkında araştırma çıktılar var.

Kennedy, defterimi açmış, *Nora Loves Gary* yazdığım sayfayı tutuyor ve sayfada yaklaşık iki yüz elli üç farklı büyüklükte kalp var.

"Konuşmamız gerek," diyor, elindeki defteri sallayarak, gözleri fal taşı gibi açılmış ve oldukça korkmuş görünüyor.

Kahretsin. Yüzüm güneş yanığından zaten kıpkırmızı olmasaydı, şimdi kızarmış olacaktı. Utançtan vücudum kaskatı kesildi.

Kennedy sadece bana bakıyor, ağzı hafifçe açık. Benden uzaklaşmak için küçük bir adım atıyor. Belli ki beni ürkütücü ve tehlikeli buluyor.

Dur... Neden özel eşyalarımı karıştırdı? O... o ürkütücü ve tehlikeli *biri* mi? Ben de bir adım geri çekilip gözlerimi kısıyorum.

Kennedy aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü yüzü kızarıyor ve yatak odamın olduğu yere işaret ediyor, ağır perde şimdi açık. "Oraya sadece sana Los Angeles'a hoş geldin kristalleri koymak için girdim!"

Yatağa bakıyorum ve orada, kalp şeklinde dizilmiş, farklı renklerde küçük taşlar var.

"Kristalleri yerleştirmek için defterini kaldırdım ve ters tutmuş olmalıyım çünkü hepsi... yere düştü..."

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ciddi bir deli gibi gelmeyecek hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordum.

Bu kötü görünüyor. Bu gerçekten çok kötü görünüyor.

Kennedy, çıktılarını nazikçe alıp kahve masasına düzgün sıralar halinde yerleştirir. İnternette çıktısı alınmış Gary'nin fotoğrafları, üniversite mezuniyet bilgileri, IMDB sayfası, makaleler, haritalar ve Tori'nin sosyal medya hesaplarından alınmış ekran görüntüleri.

Tori'nin sosyal medya hesaplarından ekran görüntüleri. Kahretsin. Gary Montgomery'yi öldürmeye hazırlanıyormuşum gibi görünüyorum. Sanki tüm bu fotoğrafları, kağıtları ve çıktıları bir mantar panosuna renkli iplerle bağlayıp üzerine kan kırmızısı rujla "Öl!" ve "Yakında intikamımı alacağım!" gibi sözler yazacakmışım gibi.

Kennedy boğazını temizledi. "Bunu sorduğuma inanamıyorum, ama... bu... bu adam, bu ruh ikizin... Gary Montgomery mi, yani Gary Montgomery mu? Şu anda dünyanın en büyük filminin yıldızı olan adam mı? Adam Driver'ın daha seksi ve daha tehlikeli bir versiyonu gibi görünen adam mı? Vay canına. Onunla internette nasıl tanıştın? Dur, onunla internette mi tanıştın? Neden bu kadar rahatsız edici çıktıların var? Soracak çok şeyim var! Bana anlattığından daha kötü niyetli nedenlerle mi buradasın? Dur, neden yüzün bu kadar kırmızı? Kafam çok karıştı. *Kimsin sen? Harcourt Royals* forumlarından tanıdığım Nora mısın? Tanrım, sen bir Crown Kisses mısın?

Uçuşun etkisiyle hala şişmiş olan parmak arası terliklerime bakıyorum. Winklepuff, karnı yasadışı jambonla dolu, bana sadakatle bakıyor.

Gerçekten kaçış yok. Bu evden atılmamak ya da daha kötüsü, Kennedy ile yeni başlayan arkadaşlığımı sonsuza dek mahvetmemek için tek şansım, buraya gelme nedenimi itiraf etmek.

Derin bir nefes alıp tüm cesaretimi topluyorum.

"Ben Nora Tucker, gerçek bir Crown Kisses, gerçek bir *Harcourt Royals* süper hayranı, Bastian-Esme hayranı ve ben... şey, evet, ben, şey, ruh ikizimin Gary Montgomery olabileceğini düşünüyorum. Film yıldızı. O, şey, aslında benim burada olduğumu bilmiyor. Ve bunu bilmesinin sebebi... çünkü biz hiç tanışmadık. Ne internette, ne de gerçek hayatta. Adımı bile duymadı. Onu birkaç gün önce sinemada bir filmde gördüm..."

"*Justice of The Peace*" mı?

"Evet, *Justice of The Peace*. Yüzünü gördüğümde, tüm vücudumu çok güçlü bir his sardı. Sanki o, bu dünyada birlikte olmam gereken tek kişiymiş gibi."

"Hay sıçrayayım," diye nefes nefese Kennedy. "Kaba olmak istemem ama *Adalet Hakimi*'ni izleyen hemen hemen herkesin Gary Montgomery'ye aşık olduğunu biliyor musun? Yani, Joseph Gordon-Levitt değil ama şu anda herkes ona bayılıyor."

"Bence bu sadece aşık olmak değil!" diye itiraz ediyorum, iç çekerek Kennedy'ye doğru adım atıyorum ve o korkuyla geri çekilmeyince rahatlıyorum.

Ona, ruh eşlerine her zaman inandığımı olabildiğince açık bir şekilde anlatıyorum. Annemle babamın ruh eşleri olduğunu, birbirleri sayesinde ne kadar gerçek ve derin bir mutluluğa sahip olduklarını, birlikte vakit geçirebildikleri için neredeyse her gün ne kadar mutlu olduklarını anlatıyorum. Annemle babamın sahip olduğu şeye sahip olabilirim hayatımın da sihirli bir hal alabileceğini düşündüğümü söylüyorum. Imogene'nin, buraya gelip Gary tarafından reddedilmemin bu hayali sona erdirmenin tek yolu olduğunu düşündüğünü söylüyorum. Bir film aktörünü gerçek aşkım olarak görmemin, başka kimseye şans vermemek, romantik romanlar ve DVD'lerle çevrili, gerçek anlamda rahatlatıcı battaniyeler ve çok fazla cips paketinin kırıntıları içinde, sonsuza kadar keder ve depresyon içinde yaşamak için bir bahane olduğunu düşündüğünü söylüyorum.

Tutkulu açıklamamı bitirdiğimde, Kennedy hafif bir gürültüyle kanepeye çöküyor. "Vay canına. Kız kardeşin çok ilginç birine benziyor."

"Harika biridir," dedim, ben de iç çekerek yanına oturdum. "Ama oldukça güçlü fikirleri var ve benim hayalperest olduğumu düşünüyor. Ama sana yemin ederim Kennedy, ben deli bir sapık değilim. Evet, Gary ile tanışmam gerektiğini gerçekten düşünüyorum. Ve teorik olarak Imogene'nin haklı olabileceğini ve benim bir tür zihinsel çöküntü yaşadığımı biliyorum. Ve benim gibi birinin," diyorum ve çok dar giysilerime, terden kızarmış yüzüme, şişmiş bacaklarıma ve genel olarak utangaç, sıradan bir kız görünüşüme işaret ediyorum, "onun gibi biriyle birlikte olması biraz... hayır, çok abartılı göründüğünü biliyorum." Kahve masasının üzerinde dizili sayısız fotoğraflardan birine elimi sallıyorum. Gary, kameraya kendinden emin bir şekilde gülümsüyor, koyu renkli, zeki gözleri keskin bir şekilde parlıyor, gülümsemesi karizma ve sıcaklık yayıyor. "Bunun tamamen farkındayım. Ama denemeliyim, anlıyor musun? Eğer hislerim doğruysa, onunla tanışmaktan vazgeçemem. Ve eğer tanışırsam ve o bana karşı bir şey hissetmezse, o zaman onu saygıyla sonsuza kadar rahat bırakacağım. Ama görmem lazım..." Yavaşça nefes veriyorum, ağzım O şeklinde. Bu, bir yıldan fazla süredir Imogene dışında birine söylediğim en uzun cümle olmalı. Oldukça bunaltıcı.

Kennedy başını sallar ve dudağını ısırır. "*Harcourt Royals*'da Bastian, Esme'den asla vazgeçmedi," der sessizce. "Hayatındaki herkes, bir prensesin onun gibi fakir ama çok seksi bir striptizci-deniz biyolojisi öğrencisine bakmayacağını söylese de."

"Hmmm, belki de o lanet kitapları çok fazla okudum," diye gülüyorum. "Bana fikirler veriyorlar."

"*Harcourt Royals*'ı çok okumak diye bir şey yoktur," diye gülümser.

"Doğru."

Kennedy bana bakıyor, mükemmel şekilli sarı kaşları çatılmış. "Peki... Gary Montgomery'nin kız arkadaşı ne oldu?"

İnlerim, başım kaneppe yastığına düşer. "Biliyorum. Başka bir kadının erkek arkadaşına göz süzdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ama içimde bir *his* var. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir his. Onu görmezden gelemem. Eğer görmezden gelirim, sonsuza kadar pişman olabilirim ve zaten başımda yeterince sorun var. En azından denediğimi bilmek için bunu yapmalıyım."

"Şarap mı getirdin?" diye sordu Kennedy, yere bıraktığım şarabı işaret ederek. İçeri girdiğimde papatyalarla birlikte yere bırakmışım.

"Evet," diyorum omuz silkerek. "Beyaz Rioja. Dükkândaki adam çok güzel olduğunu söyledi. Çiçekler ise, işin ve büyük haber sunucusu röportajına hazırlanmakla meşgulken beni burada kalmama izin verdiği için teşekkür etmek için. Ama şimdi gitmemi istersen anlarım."

Kennedy hızla başını sallar, bana döner ve iki elimi tutar. "Dalga mı geçiyorsun? Bu görev, hayatımda karşılaştığım en çılgın şeylerden biri ve ben bir keresinde Lady Gaga'nın Santa Monica Bulvarı'nda bir yağmur oluğunu yaladığını görmüştüm. Gitmene izin veremem kızım. Artık bu işe bulaştım. Sen tamamen delisin ve açıkçası, alınma ama, beni büyüledin."

"Almadım. *Bu* delilik."

"Gerçekten bunu yapacaksın?"

Hafifçe başımı salladım. "Evet. Deneyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, oldukça korkuyorum."

Kennedy başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Hmmm. Bence şarabı açmalıyız," dedi ve kahve masasındaki Gary ile ilgili çıktılar ve notları işaret etti. "Ve bu saçmalıkları bir şekilde düzenlemeliyiz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nora

Imogene'den gelen mesaj: *Bugün Los Angeles nasıl? Çok sıcak mı? Herkes çok mu güzel? Keşke seninle gelseydim... Seni orada bırakmış gibi hissediyorum. Seni bu işe sinirli olduğum için gönderdim, ama ruh sağlığını düşünmeden aceleci davrandım mı diye merak ediyorum. Burada yağmur yağıyor. Dan, oluklar taşıdığı için söyleniyor, geçen ay temizlenmesi gerektiğini hatırlatmadım. Bugün şehirde Roger Pepper'ı gördüm. Gerçekten çok hoş biri. Sen daha kötüsünü bulabilirdin! Sen yokken ve UMARIM gerçeklerle yüzleşirken düşünmen için. Ariana da sana öpücükler gönderiyor, ben de. Ha, gönderdiğin fotoğrafta yüzündeki güneş yanığı korkunç. Sheffield'da spin dersine gittiğimiz ve o kadar terlemiştin ki bisikletini havlularla sarmışlardı. Ha ha. Bol bol güneş kremi sür. Ve bol bol makyaj yap. Sevgiler, Im xx*

Kennedy beni ertesi sabah uyandırdığında saat gerçekten çok kötüydü. O şarap şişesini ve şüpheli tadı olan "organik" şeftali şarabını tamamen bitirmiştik. Şu anda tüm vücudumun hareketsiz yatmaktan başka bir şey yapmaya isyan etmesinin sebebi kesinlikle budur. Beynim kafatasımla boks maçı yapıyormuş gibi hissediyorum ve dilim, bir an önce ağız gargarası yapması gereken bir kadının dili gibi.

"Saat kaç?" diye inleyerek gözlerimi açtığımda, mükemmel bir şekilde taranmış saçları ve parıldayan gözleriyle Kennedy'nin başımda durduğunu gördüm. Sert görünümlü bir bluz ve keskin mavi etekli bir takım elbise giymişti, uzun sarı saçları mükemmel bir topuzla düzgünce toplanmıştı. Son birkaç gündür gördüğüm rahat ve gevşek halinin tam tersi gibi görünüyordu. Bluzunun yakasını rahatsız bir şekilde çeker, sonra kocaman bir gülümsemeyle gülümser ve ben, kim bilir ne kadar zamandır ilk kez gerçek bir arkadaşım olduğu için uzun zamandır hissetmediğim bir mutluluk hissederim.

Sabaha kadar takılıp sohbet ettik. En son ne zaman saat 10.30'da sıcak çikolatamla yatağıma girip, umutsuzca bütün gece uyuyabileceğimi umarak uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Dün geceyi hatırlıyorum: Kennedy'ye Brigglesford'daki hayatımı anlatıyordum. Çoğunlukla işimi yapıp romantik komedi izlediğimi, kitap okuduğumu ve ruh ikizimi bulduğumda hissedeceğim mutluluğu hayal ettiğimi. Kennedy'nin sarhoş bir şekilde ellerimi tutup, mutluluğu bulmak için bir erkeğe ihtiyacım olmadığını haykırdığını hatırlıyorum. Bu fikre tamamen katılıyordum ama o bunu görmezden geldi ve Kennedy Cooper olarak *benim* mutluluğumu yeniden bulmama yardım edeceğine yemin etti. Bu ne anlama geliyorsa.

"Saat 6.10," diyor Kennedy, sanki bu normal bir saatmiş gibi. "Çok farklı görünüyorsun!"

Kıyafetime işaret ediyor. "Aslında bugün ofisteyim, işte böyle giyinirim. İlk ekran testlerim var, bu yüzden hazırlık yapmak için erken çıkacağım, ama seni uyandırmamın sebebi bu değil... Buraya geldim çünkü... sana *harika* bir haberim var!"

Yavaşça yataktan otururum ve başım ağrıyarak yüzümü buruştururum. Bu saatte uyanmaya değer ne olabilir ki?

"Ne oldu?" diye soruyorum, sabah ağzımın kokusunu Kennedy'ye bulaştırmamak için ağzımı kapatarak.

Kennedy yatağın kenarına oturur ve bana telefonunu uzatır. Ekranda Los Angeles'ta bir adres görünüyor. "Gary Montgomery yeni filmi *Nightcar*'ı burada çekecek."

Nefesimi keserek tamamen uyanırım. Başımdaki ağrı artar ama birdenbire umurumda olmaz. "Nasıl... Bunu nasıl öğrendin?"

"Bu resmi düşünüyordum." Yatağın yanındaki duvara işaret ediyor. Onu görünce boğazım düğümleniyor ve öksürüyorum. Kahretsin, dün gece sarhoşken tüm notlarımı ve çıktıları duvara yapıştırdığımızı unutmuşum. Kennedy, bunu yapacaksan, kendini ver ve doğru düzgün yap demişti.

düzgün yapmam gerektiğini söylemişti. Şeftali şarabını kadehlerimizi tokuşturup duvarı "Ürkütücü Ruh Eşi Bulma Duvarı" ilan ettiğimizi hatırlıyorum. Bu mantıklı çünkü duvar kesinlikle rahatsız edici. Gerçekten, gerçekten rahatsız edici. Gary'nin yüzünün basılı olduğu devasa bir renkli çıktı dikkatimi çekiyor. Tanrım, o kadar olağanüstü görünüyor ki.

"Hangi resim?"

Kennedy yataktan kalkıp "Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall"un önüne geliyor. Küçük bir kahve arabasının önünde buzlu kahve içen Tori Gould'un basılı bir ekran görüntüsüne dokunuyor. Bu fotoğrafı hatırlıyorum çünkü başlığına imrenmiştim:

"Sevgilim G'ye kostüm provasına eşlik ediyorum. Onu giyinik görmek için her bahane iyi... Ya da giyinik değilken."

Dürüst olmak gerekirse, bu biraz kendini beğenmiş bir sözdü.

"Ne var bunda?" diye soruyorum Kennedy'ye.

"O kahve arabasını ve arka plandaki uzun, komik şekilli binayı tanıyorum," diyor. "Bir zamanlar, tam bu stüdyoda çalışan Andre the Avocado Guy adında bir set cateringçisiyle çıkmıştım. Burayı çok iyi tanıyorum ve adresi de bu. Gary bugün çekime başlıyor!"

"Ne? Nereden biliyorsun?"

"Twitter'da aradım. Stüdyonun adını yazdım ve bir figüran onları etiketlemiş ve yarın *Nightcar'da* çalışmaya başlayacağı için heyecanlı olduğunu yazmış. Yani bugün."

"Aman Tanrım!" diye haykırıyorum, gözlerim bir anda açılıyor. "Bunu nasıl buldun?"

"Ben gazeteciyim," dedi Kennedy gülerek, ellerini beline koyarak aptalca bir poz verdi. "Yetişkin hayatımın tamamını bu iş için eğitime adadım."

"Sen harikasin."

"Bunu patronlarıma da söyler misin? Tamam, gitmem gerek. Dolabımdan istediğini alabilirsin. Bu şehirde bir yere gitmenin en iyi yolu taksi uygulamalarıdır, adresi sana mesaj atarım. Ve olan biteni bana haber et. Film setindeki ilk günler genellikle çılgınca geçer, herkesin dikkati dağıktır ve ortama alışmaya çalışır, bu yüzden gizlice girmek için daha fazla şansın olur. Oraya aйтmış gibi davran! Bu, tüm kariyerim boyunca bana çok yardımcı oldu."

Gözlerimi kırıpıyorum, şu anda planlananlara inanamıyorum.

"Bugün Santa Ana rüzgarları oldukça şiddetli..." Kennedy, ellerini göğsünde birleştirip gözlerini parlatarak diyor. "Bu da en beklenmedik şeylerin bile olabileceği anlamına geliyor."

Aman
Tanrım.
Bugün.
Bugün Gary Montgomery'yi bulacağım.

* * *

Planımı yapmaya bile odaklanamadan, birikmiş tüm Virtual Assistants 4U e-postalarına cevap vermem, bir müşterinin gelecek haftanın takvimini düzenlemem, bir abonelik kutusu şirketinin CEO'su için uçak bileti rezervasyonu yapmam ve İskoç halı mağazası için sosyal medya paylaşımları yapmam gerekiyor. Bütün bunları yataktan yapıyorum çünkü hala şeftali şarabı sersemliğinden kurtulamamış durumdayım. Şu anda en son ihtiyacım olan şey işimi kaybetmek; son zamanlarda aksini gösteren kanıtlar dışında, kendimi genel olarak mantıklı ve güvenilir bir insan olarak görüyorum.

Görevlerimi hızla bitirdikten sonra, duvardaki Gary'nin posterine bakıyorum. Bugün o yüzü gerçek 3D görüntüde görmek için elimden geleni yapacağım. Gerçek hayat, gerçek Gary Montgomery. Kıvılcımlar çakacak mı? Kimyamız o kadar güçlü olacak ki ikimiz de direnemeyecek ve hemen sevişmek zorunda kalacak mıyız? Bana gülecek ve benden uzak durmamı söyleyerek Imogene'nin hakkımda haklı olduğunu kanıtlayacak mı? Tori beni görüp bacaklarıma sertçe tekme atacak mı?

Hayır, kötü şeyler düşünme Nora. Gary Montgomery ile tekrar sevişmenin olasılığını düşün. Böyle daha iyi...

Başımı yastığa yaslayıp, Gary'nin beni karavanına çekip kıyafetlerimi yırtıp, karavanın duvarına yaslanarak çılgınca seviştiğimizi hayal ediyorum. Sevişme bittiğinde Gary, "Vay canına. Bu... vay canına," diyor ve ben de "Biliyorum," diyorum. Sonra o, "Sanırım seni tanışmadan önce sevmiştim," diyor ve ben de "Seni sonsuza kadar seveceğim, Gary Montgomery," diyorum. Ya da belki ruh halime göre ona Gar ya da Gazzo diye seslenirim. Bunun, olabileceklerin çok iyimser bir versiyonu olduğunun tamamen farkındayım ve gerçekte ona ulaşmak bile büyük bir zorluk olacak. Ama bir gün, bir şekilde, benim için iyi bir şey olacağına inanmazsam, burada ne işim var ki?

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum, dağınık siyah saçlarımı timsah tokasıyla tutturup yüzümü buz gibi suyla yıkıyorum. Karavanda seks hayali beni çok tahrik etti. Yüzüme bakıyorum.

hala kanlı bir posta kutusu kadar kırmızı. Burnum hafifçe soyuluyor. Evet. Tüm makyaj malzemelerine ihtiyacım olacak.

Dişlerimi fırçalarken Gary ile ne konuşabileceğimi düşünüyorum. Kendimi tamamen rezil etmemek ve ona aşık olduğumu söyleyip, birbirimiz için mükemmel olduğumuzu görmeden onu korkutup kaçırmamak için iyice düşünmem lazım. Güvenli konular. Kitaplar, müzik, peynirli tostlar, çünkü YouTube videosunda sevdiğini söylemişti...

Aklıma harika bir fikir gelince diş fırçamı lavaboya düşürdüm. Aha! Ona muhteşem peynirli tostlarımdan yapacağım. Bu hem ilginç hem romantik olacak ve çok abartılı olmadan kesinlikle dikkatini çekecektir. Zooey Deschanel veya Kate Hudson'ın bir romantik komedi filminde yapacağı bir şey gibi. Çok sevimli! Ama çok rahat davranacağım. Nasıl gidecek bir bakalım, ortamı yoklayayım, eğer kabul edici görünürse, ki bence öyle olacak, ona şimdiye kadar yediği en mükemmel tostı yapmak için gerekli malzemelerin bende olduğunu söyleyeceğim. Tuhaf mı? Hayır. Yani, biri beni bu şekilde etkilemeye çalışsa çok hoşuma giderdi. Sevimli bir fikir. Değil mi? Hmmm...

Sanırım...

Sadece yapacağım.

Mutfğa gidip dolapta bulduğum küçük George Foreman ızgarayı silmeye başladım. Bunu paketleyip, uygun tabak ve çatal bıçak alacağım, sonra da yola çıkarken ekşi mayalı ekmek ve iki çeşit peynir, Maldon tuzu ve taze çekilmiş karabiber alacağım. Umarım buralarda İngiliz peyniri satıyordur. Özel bir peynir dükkanı bulmam gerekebilir. İnsanlar LA'de peynir yer mi ki? Umarım yerler, onların iyiliği için, çünkü başka bir seçenek düşünmek bile istemiyorum.

Winklepuff cesaret vermek için bileğimi yaladı. Çok duygulandım. Su kabını doldurdum ve o su içtikten sonra onu kucağıma alıp mutfakta küçük bir dans yaptık. Mutlu bir şekilde esnedi ve korkunç nefesini yüzüme üfledi.

"İğrenç, Winklepuff," diyorum. "Ağzın çok kokuyor."

O da yüzümün yanını yalayarak cevap veriyor, bu iğrenç olsa da beni güldürüyor. Hmmm. Köpekler sandığımdan daha havalı olabilir. Winklepuff, canlı ve gizli bir et canavarı olan bir oyuncak ayı gibi.

Winklepuff'u göğsüme sıkıca sararak dönmeye başlıyorum. "İnanabiliyor musun? Cevap her zaman aşk ve peeeeeeynirmiş," diye şarkı söylüyorum ona.

dans. "Nora için sevgi ve peeeeeeynir lütfen. Sonunda ihtiyacım olan şeyi buldum. Sevgi. Ve. Peeeeeeynir. Sana peeeeeeynir yok, çünkü nefesin poooo gibi kokuyor..."

"Sen gerçekten tuhafsın, değil mi?"

Arkamdan gelen sesle irkilirim ve Winklepuff'u göğsüme daha sıkı çekerim. Dönüp bakınca Brandon'ı görürüm, omzunda "What The Hel – Vetica?" yazan bir çanta asılıdır. Kahretsin. Çoktan gitmiş sandım. Kennedy her sabah saat yedi buçukta evden çıktığını söylemişti. Gecelik olarak giydiğim eski *Friday Night Lights* tişörtünü aşağı çekiyorum ve vulvamı gerçekten kapattığından emin olmak için aşağıya bakıyorum. Kapıyor, ama zar zor. Bu da demek oluyor ki, Winklepuff'la dans ederken Brandon neredeyse kesin olarak popomu görmüş. Kendime not: yatak odasından çıkmadan önce tamamen giyin. En azından yatak külotunu giymeyi unutma.

"Beni korkuttun," diyorum utangaç bir şekilde, Winklepuff'u tutmayan elimle tişörtümü olabildiğince aşağı çekmeye devam ediyorum.

Brandon'ın gözleri yüzümde kalıyor, bu onun lehine. "Hmmm," diyor. "Bazı insanlar başkalarının önünde gösteriş yapmak, dikkat çekmek için tuhaf davranır. Özellikle de herkesin dikkat çekmek için çabaladığı Los Angeles'ta. Ama sen gerçeksin. Gerçek, samimi bir tuhaflık. Köpeğime söylediğin şarkı neydi?" Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi uzanıp Winklepuff'u benden alır.

"Hangi şarkı?" diyorum kayıtsızca. "Şarkı söylemiyordum."

Alt dudağını ısıırıyor. "Sanırım '*aşk ve peynir*' kelimesini duydum?" Bu adam berbat. "Oh. Önemli değil," diyorum sessizce. "Sadece, şey, mırıldanıyordum. O günü iple çekiyorum ve bazen, bilirsin, bir şeyi iple çektiğimde tra la la la yaparım."

"Tra la la mı? Tamam. Peki tam olarak neyi bekliyorsun?" diye sorar, bu anın son derece rahatsız edici olduğunun ve kaçmamamın tek nedeninin, zaten yeterince açığa çıkardığım alt bölgelerimi daha fazla açığa çıkarmaktan korktuğumun farkında değilmiş gibi.

Omuz silkiyorum. "Şey, çünkü hava güneşli ve..." "Burada hava her zaman güneşli," diyor alaycı bir şekilde.

Gah. Neden bu kadar kaba? Sırf terk edildi diye, karşılaştığı herkesi de kötü hissettirmek zorunda değil ya. Çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Eğer bilmek istiyorsan, bugün ruh ikizimle tanışmayı umuyorum. Sabırsızlanıyorum. Tamam mı?"

Brandon biraz sırtıttı ve beni baştan aşağı süzdü. "Gary Montgomery'nin, seksi ve kariyerinde başarılı kız arkadaşını *senin için* terk edeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Kahretsin. Kennedy ona buraya Gary Montgomery için geldiğimi söylemiş olmalı. Ne zaman söylemiş ki? Saat daha sabah 8! Bu şehirde neden herkes bu kadar erken kalkıyor? Ah. Onun kardeşi olduğunu ve çok yakın olduklarını biliyorum ama yine de... Utançtan yanaklarım yanıyor.

Kafamı sertçe salladım. "Ben... Tori Gould'un ona uygun olduğunu düşünmüyorum. Sadece içimde çok güçlü bir his var. Yanılıyorsam, sorun değil. Ben gidiyorum."

Brandon Winklepuff'u nazikçe yere bırakıp kollarını kavuşturur. "Onu tanımıyorsun bile. *Ya da onu.*"

Başımı sallıyorum. Tabii ki haklı. "Teknik olarak haklısın. Ama ben bu yüzden Los Angeles'a geldim. Yani, onun benimle tanışıp aramızda hiçbir şey olmadığını karar verme hakkı var, değil mi? Ben de bunu yapıyorum. Bu önsezimin bir önseziden ibaret olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum."

Bana gülüyor. Ama dostça değil. Kötü niyetli, yargılayıcı bir şekilde, göğsümü gerçekten yakacak kadar.

"Bana gülmeyi kes," diyorum, iki elim tişörtün eteğine yapışmış halde. Durmuyor. Sadece daha çok gülüyor.

"Bak," derim, bu duruma daha fazla dayanamayarak, "sırf kız arkadaşın seni terk etti diye, ve açıkçası onu suçlayamam, bu senin tüm alaycılığını ve mutsuzluğunu herkese yayman gerektiği anlamına gelmez. Lütfen beni rahat bırak."

Brandon gözlerini kırıştırdı ve sonra hafifçe kaşlarını çattı. Ben de gözlerimi kırptım. Bunu söylediğime inanamıyordum. Mırıldanmadım, kekelemedim bile. Kahretsin, Kennedy, Brandon'ın son terk edilmesinden onun yanında bahsetmememi söylemişti. Bunun onun için çok hassas bir konu olduğunu söylemişti. Bunu söyleyecek cesaret nereden geldi? Aslında kendimi oldukça güçlü hissediyorum. Bu hissi hatırlıyorum. Onun bakışlarını karşıladım. Geri adım atmak istemiyordum. O korkunç biriydi.

Brandon'ın gözleri sertleşir. Gülmeyi keser ve boğazını temizler. "Burada kaldığın sürece lütfen düzgün giyin." Gözleri vücudumu tarar, dudakları kalın uyluklarım ve yuvarlak karnımda dururken hafifçe kıvrılır. "Sabahları ya da herhangi bir zamanda kimse bunu görmek zorunda değil."

Onun yanından fırlayarak kendi bölgame giriyorum, sallanan şişman popomun görünmesi umurumda bile değil.

İstiyorsa öpebilir.

** *

Brandon'ın arka kapıyı çarpıp çıktığını duyduğumda, öfkeyle nefes verip yastığımı yumruklayarak bu öfkeli enerjiyi içimden atmaya çalıştım. Çok çok çok uzun zamandır böyle bir öfke hissetmemiştim. *Gossip Girl*'ün finalinin ne kadar berbat olduğunu düşündüğümde bile.

Uzun ve serin bir duş almak için banyoya gittim ve en çılgın hayallerim gerçek olur da Gary beni karavanında becermek isterse diye, diken diken olan bacaklarımı tıraş etmek için fazladan zaman harcadım.

Yumuşacık lacivert bir havluya sarınarak Kennedy'nin odasına girip, önümdeki önemli görev için uygun bir şey bulmak için dolabını karıştırıyorum. Kennedy kendi kıyafetlerini giyebileceğimi söylemişti ama gerçekte o benden en az üç beden küçük. Seçeneklerim çok az, ben olmasam bile. Elastik bantlı üst kısmı ve ayak bileklerine kadar uzanan bol etekli, yeşil ve tavus kuşu mavisi renkli, paisley desenli uzun bir elbise buluyorum. Elbiseyi başımdan geçiriyorum ve göğüslerime biraz dar olsa da yeterince düzgün duruyor. Aynaya bakıyorum. Elbisenin rengi, ela gözlerimdeki yeşil benekleri ortaya çıkarıyor ve en güzel özelliğim olan bol ve dalgalı siyah saçlarımı daha da güzelleştiriyor.

Yatak odama geri dönüp makyaj yapmaya başlıyorum. Çoğunlukla kapalı mekanlarda geçen Brigglesford hayatımda makyaja hiç gerek kalmadığı için biraz paslanmışım. Her gece konserlerde sahneye çıktığım zamanları hatırlamaya çalışıyorum. O zamanlar bu işte ustaydım, yaklaşık on dakikada sahne makyajını kolayca yapabiliyordum. Sahneye çıkıp şarkı söylediğim, diğer müzisyenlerle gülüp şakalaştığım halimi, göğsümde garip bir acı hissettirdiği için kafamdan uzaklaştırıyorum.

Derin bir nefes alıp, bu aşırı kızarıklığı mümkün olduğunca kapatabilmeyi umarak fondötenle başlıyorum. Hmm. Fena değil. Biraz pudra gibi görünüyor ve burnumdaki pullanma gitmek bilmiyor. Ama kızarıklık kesinlikle çok daha azalmış. Gözlerimin dış köşelerine gri kohl sürerek çerçeveleyorum ve mercan rengi dudak balsamı sürüyorum. Sonra havaalanındaki duty-free mağazasında ucuza aldığım yeni highlighter'ı açtım. Instagram'daki tüm modeller bu ürünü kullanıyor. Ciltlerini nemli, parlak ve ışıltılı gösteriyor, elmacık kemiklerini çok yüksek ve belirgin yapıyor. Yumuşak yuvarlak yanaklarıma da kesinlikle bu ürün yakışır. Parmaklarıma bir damla highlighter sıkıp, Instagram videolarında modellerin yaptığı gibi yüzümün yüksek noktalarını dikkatlice dokunarak uyguluyorum.

Instagram videolarında modellerin yaptığı gibi yüzümün yüksek noktalarına dikkatlice sürüyorum. Yanaklarım boyunca, kaşlarımın üstüne, burnuma biraz ve sonra kalanını dudaklarımın ortasına sürüyorum. İşte. Güzel oldu. Aynada başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Aydınlatıcı beni Instagram'daki insanlar gibi güzel, ışıltılı ve parlak gösteriyor!

Telefonuma bakıyorum ve saatin 11 olduğunu fark ediyorum. Eyvah. Peynirli tost malzemelerini bulup öğle yemeğinden önce stüdyoya gitmek için acele etmeliyim. Boğazıma ve bileklerime biraz Tom Ford'un *Black Orchid* parfümünden sıkıyorum. Imogene'nin benim için biraz fazla cesur olduğunu söylediği bu parfüm, bana cesaret veriyor. Bale ayakkabılarımı giyip, en sevdiğim turkuaz renkli çantamı alıyorum ve yeni itaatkar Winklepuff'u, sahip olduğum tüm çantalardan daha şık olan Kennedy'nin şık deri köpek taşıma çantasına koyuyorum. Winklepuff'un başı çantanın üstünden çıkıyor ve onu mutlu etmek için yolda biraz daha jambon almayı not ediyorum.

"Hadi gidelim, dostum," diyorum küçük köpeğe, kalbimdeki gerginliği gizleyen kendinden emin bir sesle.

Bunu

yapabilirim.

Yapabilirim,
değil mi?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gary

Selam

Bugün büyük gün. *Nightcar*'ın ilk çekim günü! Çok heyecanlıyım. Herkesi tanıyacağım için gerginim ve yeterince iyi olabileceğimden emin değilim, ama içimden bir ses bu günün unutamayacağım günlerden biri olacağını söylüyor. Çekim saatim yaklaşık on dakika sonra ve sahnemi bir kez daha gözden geçirmek istediğim için kısa bir günlük yazısı yazıyorum.

Üç harika şey:

1. Bunu iş olarak yapacağım!
2. Tori, *Harcourt Royals* serisinin ilk kitabını okumayı kabul etti, böylece neden hep kitaplara gömülü olduğumu anlayabilecek. Kapakta yarı çıplak vücutların olduğu seksi bir roman okurken fotoğrafımın çekilmemesi gerektiğini, bunun "imajım" için iyi olmayacağını düşünüyor. Kitabın tanıtım yazısını okudu ve klişe olduğunu söyledi. Haklı. O kitaplar çok, çok klişe, yüzüne çarpan klişe. Klişeye klişelere yaslanıyor. Aynı zamanda çok komik ve çok tuhaflar. Bu yüzden okumaya doyamıyorum.
3. Üç harika şeyin en iyisi: Babam bu sabah bana mesaj attı. Yerel bir çiftlik malzemeleri dükkanında bir kadınla tanışmış. Adı Tammy ve babam onun "gerçekten çok hoş" olduğunu söylüyor, ki bu babamdan alabileceğiniz en büyük iltifattır.

fazla bir Şey anlatmadı ama mesajın sonuna gülen bir yüz ekledi ve hayatında hiç emoji kullanmamıŐtı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nora

Gözlerime toz üfleyen bu zihinsel rüzgar dışında, şu ana kadar her şey yolunda gidiyor. Belki de kader bana yardım eli uzatıyor ve beni bu güne getiriyor diye düşünmek istiyorum. Annemle babamın, James Russell Lowell adında romantik bir şairin, kaderin korkusuzları sevdiğini söyleyen sözlerini sık sık alıntı yaptıklarını hatırlıyorum. Onların ölümünden beri tam olarak korkusuz sayılmam, ama şu anda yaptığım şey bu, değil mi? Korkusuz olmak için çok uğraşıyorum. Kader bana yardım edecek mi? Lütfen, lütfen yardım et.

Google Haritalar'ın yardımıyla, Abbot Kinney Boulevard adlı bir caddede küçük bir zanaatkar dükkanında peynirlerimi buldum. Kocaman bir kütle Cheddar peyniri ve orta boy bir kütle ufalanmış beyaz Cheshire peyniri aldım. Dükkanda şarküteri reyonu da vardı, bu sayede Winklepuff'u kontrol altında tutmak için kocaman bir yığın jambon alabildim.

Peynir dükkanındayken, çok sivri burunlu başka bir müşteri, Winklepuff'un orada olmasına kızdı, oysa o, sık taşıma çantasında düzgün ve hijyenik bir şekilde duruyordu. Üstelik benden önceki müşteri köpeğini içeri almıştı ve köpek çantada bile değildi, bu kesinlikle hijyenik değildi. Huysuz müşteri dükkândaki herkese homurdanıp şikayet ederken, ben de bir Camembert peyniri alıp onun sivri burnuna yapıştırırsam ne olacağını hayal ettim. Diğer tüm müşteriler, onun kötü niyetli "peynir dükkanında köpek yok" nutkunu durdurduğum için beni alkışlayacak ve belki dükkan sahibi bana bir yıl boyunca bedava peynir hediye edecek, Gary ve ben de her akşam Frasier ve Niles gibi küçük bir kadeh şeriyle peynirimizi yerken

birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatıp, sonra da aqua renkli yüzme havuzumuzda ateşli bir aşk yaşadık.

Hayalim sona erdiğinde, müşteri kızgın bir şekilde bana tıslayarak gitmişti. Onu görmezden geldim, bugün başka bir erkeğin beni sinirlendirmesine izin vermeye kararlıyım.

Güneşli sokağa çıktığımda bir Lyft çağırdım, ama hayal kırıklığına uğradım, şoför Adam Levine taklidi yapan Billy Fever değildi. Lyft beni film setinin köşesine bıraktığında, şoföre teşekkür ettim, arabadan indim ve elbisesinin düzgün ve temiz olduğundan, saçlarının düzgün ve bir omzunun üzerine atılmış olduğundan ve gözlerimin altında sürekli tozu silmekten bir ton maskara kalmadığından emin oldum.

Film setinin girişinde biri kimliğimi sorarsa ne diyeceğime dair bir plan yaptım bile. Peynir bloklarımı çıkaracağım ve catering şirketi için teslimat yaptığımı söyleyeceğim. Kennedy'nin internet araştırma becerileri ve Avokado Adam Andre ile olan ilişkisi sayesinde, stüdyonun catering şirketinin adının Yum Hollywood olduğunu ve catering müdürünün adının Julie Pleppi olduğunu biliyorum. İşe yaramalı.

Stüdyonun dışına dikkatlice yaklaşırken, buranın ne kadar sıkıcı ve endüstriyel bir yer olduğuna şaşıyorum. Ne hayal etmiştim bilmiyorum, belki daha renkli bir yer: payetli şov kızları ve puro içen erkekler falan? Beklediğim bir şey, buranın ne kadar kalabalık olacağıydı. Çoğunluğu tişört ve kot pantolon giymiş her türden insan, çeşitli binalardan diğer binalara koşturuyor, telaşlı ve dalgın görünüyor, telsizlere bir şeyler mırıldanıyor ve ara sıra iPad'lere veya milyonlarca kağıdın rüzgarda uçuşan klipsli dosyalara bakıyor. Kimse çok göz alıcı görünmüyor, bu yüzden buraya tam uyum sağlıyorum.

Giriş kapılarında bir tür güvenlik görevlileri olmasını bekliyorum, ama etrafa bakınıyorum ve yakınlarda bu tanıma uyan kimse yok.

Kader korkusuzları sever! Derin bir nefes alıp çenemi dik ve adımlarımı kararlı bir şekilde atarak alana giriyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece karavanları bulmam gerektiğini biliyorum. Kennedy, karavanların genellikle içinde yaşayanların isimleriyle etiketlendiğini söylemişti.

Sevincime rağmen, ama hiç de şaşırmadan, park yerinden geçerken kimse bana dikkat etmiyor. Görünmezlik süper gücümün

bunun için işe yarayacağını biliyordum. Bir kadın bana belirsiz bir şekilde selam verip "İlk günler çok zor, değil mi?" diyor.

"Oh, evet, çok zor," diye titrek bir sesle cevap verip, onun yanından hızla geçiyorum. Setdeki bu ilk günümde, herkesin birbirine yabancı olduğu için kimsenin bir yabancıyı fark edemeyeceği için mutluyum. Set alanına gerçekten girmiş olmanın verdiği başarı duygusu, kısa bir süreliğine endişeyle yer değiştirir. Gary ve diğer oyuncuların, insanların setlerine rastgele girebildiğini öğrenince pek mutlu olmayacaklarını düşünürüm. Yani, en azından benim kötü niyetim yok, ama başkalarının olabilir! Dışarıda her türlü sapık insan var!

Winklepuff çantasının içinde kıvranıyor. Kafasını okşayıp, jambonlu tatlı sözlerle onu sakinleştiriyorum. O da karşılık olarak elimi bir kez yalıyor.

Köşeyi dönünce, uzun bir sıra halinde dizilmiş büyük ve küçük gri renkli karavanların bulunduğu daha sakin bir alan buluyorum. Kennedy'nin söylediği gibi, her kapının üzerine küçük isim levhaları yapıştırılmış. Neredeyse geldim!

Tanıdık gelen birkaç aktörün isimlerinin yazılı olduğu karavanların önünden geçiyorum. Ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor ve alnımdaki teri kolumla siliyorum. Sonunda en büyük karavanın önünden geçiyorum ve – aman Tanrım – kapıya mavi bir kağıt yapıştırılmış, üzerinde Gary Montgomery'nin adı yazıyor.

Kahretsin. Burası. Bu onun karavanı! Yan tarafta krem rengi bir perdeyle kaplı uzun bir pencere var. İçeride bir gölge hareket ediyor. Gary! O *şu anda* orada. Tanrım, o, tam orada, çok yakın!

Kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı ve ağzım kurudu.

Bu mu? Bu olacak mı? Sanırım bu

o an.

Gerçek an geldi. Kahretsin.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum ve titrek ellerimle karavanın kapısını çalıyorum.

Birkaç dayanılmaz saniye sonra kapı açılır ve orada, ilk kez yüzüme bakarak duran kişi...

... *Nicolas Cage?*

"Oh, Nicolas Cage!" diye bağıriyorum çünkü o çok ünlü ve tam karşımda duruyor ve "buraya aitmişim gibi davranma" gücüm, büyük bir aptallık havuzuna dönüşüyor.

Nicolas Cage. *Gerçek* Nicolas Cage, ünlü gözlerini bana dikti. "Sen kimsin?" diye sordu, şüpheyi dolu bir sesle.

Kahretsin. Benim bir davetsiz misafir olduğumu anladı. Anlayabiliyor. Muhtemelen hayatında binlerce davetsiz misafirle uğraşmıştır.

"Şey... Şey..." diye kekeliyorum.

Nicolas Cage kendini korumak istercesine karavanın kapısını hafifçe kapatıyor.

Beni ispiyonlayacak. Hayır!

Sonra birden aklıma bir fikir gelir ve uydurduğum hikayeyi hatırlarım. "Ben catering şirketinden," derim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Evet. Julie gönderdi. Julie Pleppi, Yum Hollywood catering şirketinin sahibi." Cheshire peyniri paketini çıkarır ve kanıt olarak gösterircesine sallarım.

"Evet, Julie'yi tanıyorum," dedi Nicolas Cage, Nicolas Cage sesiyle.

"Öğle yemeği siparişinizi almaya geldim," diyorum çabucak.

Nicolas Cage gülümser ve megavatlık karizması ve saç eklemeleriyle neredeyse bayılmak üzereyim.

Sol gözüm, daha önce esen rüzgardan kalan tozun etkisiyle aniden batmaya başladı. Acıyı dindirmek için gözümü sıkıca kapattım. Sonra Nicolas Cage'e göz kırptığımı fark ettim.

Biraz şaşırmış gibi görünüyor, sonra rahatça göz kırptıyor.

"Harika. Öğle yemeği," diyor. "Evet, somonlu poke bowl alacağım, ama mutlaka oltayla yakalanmış somon olsun, unutma. Vitaminli su, üç portakal, yumurta akı omlet ve MCT yağı karıştırılmış mantarlı kahve alacağım. Çok sıcak olmasın, tamam mı? Sonuncusu dilimi yaktı ve dili olmayan bir aktör işini yapamaz."

Çoğu şey bana pek anlamlı gelmese de hızlıca başımı salladım. Durdu ve kaşlarını çatı. "Bunu yazmıyorsun, değil mi?"

"Hatırlarım," diyorum, kafama dokunarak ve Nicolas Cage ile konuştuğum gerçeği dışında tek bir şey bile hatırlamayacağımı bilerek.

Nicolas Cage, "Çantada ne var, evlat? Hareket ediyor," diye sorduğunda, fazla uzatmadan oradan ayrılmak üzereyim.

"Uh..." Winklepuff'un çantasının içinde kıvrılan şeye bakıyorum, onun sevimli yüzünü gösteren file pencerenin Nicolas Cage'den gizli olmasına şükrediyorum, çünkü film setlerinde birçok insanın köpeği olduğuna eminim, ama catering departmanında çalışan birinin kesinlikle köpeği olmayacağına eminim.

"Tavuk," diyorum panik içinde, sesim 13 yaşındaki bir erkek çocuğu gibi titreyip cızırtılı çıkıyor. *Tavuk mu, Nora? Tavuk mu?*

"Canlı bir tavuk mu?" Nicolas Cage kaşlarını kaldırdı. Kahretsin. Bana inanmadı.

"Evet, şey... Gary Montgomery. Tavuğunu taze sever."

Nicolas Cage yavaşça başını sallar ve düşünceli bir şekilde uzağa bakar. "Vay canına. Yeni yetmeler, ha?"

"Biliyorum," derim, komplo kurar gibi gözlerimi devirerek.

Nicolas Cage karavanın kapısına yaslanır. "Ve sen de şey yapmalısın..." Boynunu kesme hareketi yapar ve kıvrılan çantaya bakar.

"Evet," diyorum, üzgün bir şekilde başımı sallayarak.

Nicolas Cage dudaklarını bir an için birbirine bastırır. "Adın ne demiştin?"

"Söylemedim..."

Bana sert bir bakış atar. "Adın ne, evlat?"

"CJ West," diye patlar ve hızla geri çekilmeye başlarım, çünkü Nicolas Cage bana ve canlı tavuk kurban etme hikayeme çok şüpheyle bakıyor ve yakalanmak üzereymişim gibi hissediyorum. Bu olmadan Gary'ye ulaşmam lazım. Onunla tanışmak için tek şansım bu olabilir. "Hoşça kalın, Nicolas Cage, efendim," diye bağıryorum ve koşmaya başlamadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde park yerinden uzaklaşıyorum. "Kahve çok sıcak olmasın," diye panik içinde geriye doğru bağıryorum. "ATM yağı! Multivitamin! Ben, şey, ben hallederim."

Daralmış gözlerle benim uzaklaşmamı izliyor ve alnımda ter damlaları beliriyor. Kahretsin. Nicolas Cage'in karavanında neden Gary'nin adı yazıyor? Karavanları değiştirmiş olmalılar. Karavanların üzerindeki tabelaları tekrar okumaya başlıyorum, Nicolas Cage'in adını bulmak için çılgınca arıyorum. Üç karavan geçtikten sonra durup yukarı bakıyorum.

Ve o orada.

Gary.

Beş metreden daha az mesafede.

Sinema ekranında, dizüstü bilgisayarda, dergi sayfasında ya da kafamın içinde değil.

Telefonuna bakıyor ve yavaşça onun olduğunu düşündüğüm karavana doğru ilerliyor.

Komik: ekranda görüldüğünden daha kısa ama yine de onu öpmek için yüzümü yukarı kaldırmam gerekecek kadar uzun. Mükemmel boyda. O mükemmel. Yüzünü sadece profilden görebiliyorum ama dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme var

ve onu böyle gülümseten her neyse, ona minnettarım.

Kalbim kıpır kıpır oluyor ve onu sinemada ilk gördüğümde hissettiğim o ezici duygu milyonlarca kat artıyor. Onu tanıdığımı hissediyorum. Kalbim şişiyor ve sanki tüm hayatım, binlerce küçük an, bugüne, bu ana, onunla tanışmaya ve onun benimle tanışmasına kadar uzanıyormuş gibi özlemle doluyor.

Hâlâ telefonuna bakarak Gary karavanına girer ve kapıyı arkasından kapatır. Başımı sallayarak üzerime çöken sersemliği atmaya çalışırım, donmuş gibi olduğum yerden kıpırdamıyorum. Kapıyı çalacağım. Tanrım. Lütfen haklı çıkayım. Lütfen, *lütfe*n haklı çıkayım.

Karavanına doğru yürümeye başlıyorum, geleceğime doğru, ve o anda, Gary'nin duygularına karşılık vermese bile, ruh ikizimi bulduğum için sonsuza kadar minnettar olacağımı biliyorum. Ve nefes aldığım sürece onu seveceğim...

"Ah!" diye bağırıp zıplıyorum, biri aniden omzuma ağır bir elini koyuyor. Hızla dönüp bakıyorum, kırklarının sonlarında, varil gibi şişman, kafası kazınmış, çok dar bir siyah takım elbise giymiş, ağzına bir telsiz tutan bir adam var. Çok sinirli görünüyor. Ceketindeki rozette "Güvenlik" yazıyor.

Oh, bu hiç iyi değil.

Bu tehditkar görünümlü adamdan o kadar hızlı uzaklaşıyorum ki, geriye doğru koşar gibi oluyorum ve momentumun etkisiyle geriye düşüyorum. Çantamı düşürüyorum ve korkuyla çantanın asfaltta kayarken peynir, bıçak ve çatal, jambon ve ekmeğin kirli yere yuvarlanmasını izliyorum. İçgüdülerim

Winklepuff taşıyıcısını göğsüme sıkıca bastırmamı söylüyor. onu korumak, yani düşüşünü kollarımla engellemek anlamına geliyor.

Ağzım. Kırım.

İri adam hızla bana doğru yürür ve daralmış gözlerle bana bakar. "Kimliğin nerede?" diye sorar, çok kalın ve güçlü bir Avustralya aksanıyla.

Ayağa kalkarken, Gary'yi beklemek zorunda kalırsam diye yanımda getirdiğim *Harcourt Royals* kitabını, peyniri, jambonu ve çatal bıçak takımını (bir bıçak bulamıyorum) hızla toplayıp çantama geri koyuyorum. Winklepuff'un taşıma çantasına kafamı sokup iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. O da benim kadar

benim kadar şaşkın görünüyor ama neyse ki yaralanmamış. Kennedy'nin elbisesini tozunu alıp dirseklerimi, bacaklarımı ve popomu ovuşturuyorum.

Adam burnunu genişleterek bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

Panikledim. "Kimliğim mi dediniz?" diye ciyakladım. "Kimliğiniz nerede, efendim? Belki asıl soru budur."

Kaşlarını çatıp boynuna asılı olan çok belirgin bir kartı gösterir. "Kimliğiniz nerede?" diye tekrar sorar, sakallı çenesi onu daha da korkutucu gösterir. "Hemen göstermeniz gerekiyor. Burada çalıştığınızın meşruiyetiyle ilgili bir uyarı aldık."

Ah Nicolas Cage, seni pis narkotik polisi.

"Ben... unuttum?" diyorum zayıf bir sesle, dövülmüş popom ağrımaya başlıyor ve Winklepuff taşıma çantasında homurdanıp mırıldanıyor. "Sorun yok, yavrum," diye fısıldıyorum ona, kafasını dışarı çıkarabilmesi için file kapağı kaldırıp onu sakinleştirmek için kafasını okşuyorum.

"İlk gün kimliğini unuttun, değil mi?" Dev adam kuru bir şekilde söylüyor.

"Evet. Banyoda unuttum." Elimi kafama vuruyorum.

"Ne aptalım... Çok utandım."

"Hmmm. Şey, Bay Cage, CJ West adında bir genç kadının catering departmanında çalıştığını doğrulamak istedi." Etli parmağını kafasına vurdu. "Bu çekim için, bu filmde çalışan tüm doğrulanmış çalışanların isimlerinin bulunduğu bir listeyi ezberledim ve *CJ West* o listede yok. Bu durum, kimliğinizi "unuttuğunuz" gerçeğiyle birleştğinde, sizin bir davetsiz misafir olduğunuzu düşünmeme neden oluyor. Benimle gelin, genç bayan."

Evet. Tamamen yakalandım. Kahretsin. Gary'ye çok yaklaştım! Nicolas Cage çantamda ne olduğunu sormamış olsaydı, şu anda Gary'nin karavanında, onunla sevimli şakalar yapıp, çılgınca öpüşmeden ve belki de sevişmeden önce olabilirdim.

Güvenlik görevlisi beni Gary'den uzaklaştırarak park alanına geri götürdü. Nicolas Cage'in karavanının kapısında kollarını kavuşturmuş, bana yavaşça başını sallayarak durduğunu gördük. Her şeyi mahvetmek zorundaydı. Ona o kadar kızgındım ki, ona orta parmağımı gösterdim. O da küçük bir kahkaha atarak bana aynı hareketi yaptı. Ugh. *Face Off'u* bir daha asla izlemeyeceğim, ki bu çok zor olacak çünkü harika bir film.

Güvenlik görevlisinin yaka kartında adını görüyorum. John Alan. Ugh. İki ismi olan bir adama benziyor.

"John Alan. Lütfen polisi çağırmayın," diye en kibar sesimle soruyorum, o beni bir grup figüranın yanından sürüklerken, hepsi de bu manzarayı sevinçle izliyorlar.

. "Ben tehlikeli değilim. Sadece Gary Montgomery'yi görmek istedim çünkü..." Sözlerim yarıda kalır ve ağzımı sıkıca kapatırım çünkü bu cümleyi nasıl bitirebilirim ki? Gary Montgomery'yi görmek istedim çünkü onun benim tek gerçek aşkım olabileceğini düşünüyorum? Nedense bu açıklamanın işime yarayacağını sanmıyorum.

"Nick, seni buradan uzaklaştırmamızı ve suç duyurusunda bulunmamamızı istedi, çünkü sen açıkça çok sorunlu bir genç kadınsın. Ve bana göz kırpmayı keser misin, suç duyurusunda bulunmayacağımızı söyledim."

"Göz kırpmıyorum!" diye itiraz ettim. "Bu şeytani rüzgârın tozu gözüme giriyor."

John Alan açıklamamı duymazdan gelir. "Baştan çıkarılmayacağım. Bir daha olmaz... Seni cezasız bırakma kararımı değiştirme."

"Tamam, tamam. Suçlamadığınız için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, meraklı ve tiksinti dolu bakışlar eşliğinde parkın önüne doğru yürürken.

Etrafta duranlardan birinin "Bu kız nereden geldi? Kimse onu fark etmedi mi?" diye sorduğunu duyarım.

Bir başkası, "Teşekkürler, John Alan," diyor.

"Herkes işine dönsün!" John Alan beni sokağa itip arkamdan büyük demir kapıyı kapatarak, açıkçası bu sabah kullanması gereken devasa bir kilitle kapıyı kilitlediğinde, kulaklıklılı bir kadın sonunda bağırdı. Neyse ki, aklı başında tek kişi ben girmiştım.

"Nicky Cage bu aralar yumuşak başlı olabilir," diyor John Alan, walkie-talkie'sini beline bağladığı kılıfına sokup kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturarak, "ama ben, John Alan, değilim. Seni burada bir daha görürsem, LAPD'deki eski meslektaşlarımı aramaktan çekinmem."

Tanrım.

Hızla başımı sallayıp Winklepuff'un taşıma çantasını ve omuz çantamı omzuma atıp kaçar gibi uzaklaşıyorum.

. BÖLÜM Yirmi Bir

Gary

Selam

Tamam, son günlüğümde ünlü olmanın tuhaf olduğunu söylemişim. Bu sözümü iki katına çıkarıyorum. Çünkü galiba gerçek bir *takipçim* var. *Nightcar'da* birlikte çalıştığım diğer aktörlerden biri bunun bir geçiş ritüeli olduğunu söyledi, ama itiraf etmeliyim ki tüylerim diken diken oldu. Çünkü bu kadın çekim yaptığım yere geldi! Güvenlikten nasıl geçtiğini Tanrı bilir, ama geçti ve tüm anlatılanlara göre biraz dengesiz olsa da oldukça zeki biriydi.

Nick'e göre, benim için bir tavuk kurban edeceğini söylemiş. Anlaşılan, elmacık kemiklerine ve burnunun ucuna tuhaf parlak çizgiler çizmiş ve sürekli göz kırpmıyormuş. Aslında onun sahtekar olduğunu şüphelenen ve güvenliği çağıran Nick'ti. Hayatımı kurtardığını söyledi, bu yüzden benim karavanımın su basıncı onunkinden daha iyi olduğu için karavanlarımızı değiştirmemize neden olduğu için onu affetmem gerekiyor.

Güvenlik görevlileri onu dışarı çıkarırken bu garip, etrafta dolaşan kadının sırtını belli belirsiz gördüm ve onun şekli hakkında bir şey vardı, bilmiyorum... Onun peşinden koşup, onu onu itip kakarak dışarı çıkaran iri adamdan uzaklaştırmak için garip bir dürtü hissettim, ama sonra bu kadının açıkça deli olduğunu ve onunla etkileşime girmenin işleri daha da kötüleştireceğini fark ettim. Yine de onu daha önce görmüş gibi hissettim... Acaba bir süredir beni takip ediyordu da ilk kez biri onu yakaladı mı? Aileen beni uyarmıştı. Kahretsin.

Karavanıma geri dönerken, kapımın dışında yerde parlayan bir şey gördüm. Bir bıçaktı. Gerçek bir zarar veremeyecek kadar kör bir tereyağı bıçağıydı ama güvenlik onu silah olarak sınıflandırdı. Bu yüzden stüdyo, çekimler süresince güvenlik görevlisini korumam olarak atadı. Şimdi her gittiğim yere peşimde, iri yarı, huysuz görünümlü, Avustralyalı eski bir polis var. Sanırım bu gerekli, ama ideal değil. Adı John Alan ve bu isimde beni mantıksız bir şekilde rahatsız eden bir şey var.

Tori tüm bu dramadan keyif alıyor gibi görünüyor. Seth ve Olive, birinin bana kör bir bıçakla saldırmayı planlamış olabileceğini çok komik buluyorlar. Sürekli dikkatli olmam gerektiğini söylüyorlar.

Böylesine tuhaf bir günün ardından yorgun ve gergin hissediyorum, ama sanırım Ira'nın günlük yazmamı ve üç harika şey yapmamı istemesinin amacı, birazcık korkmuş olsanız bile şükredecek şeyler bulmanız gerektiği idi.

İşte başlıyorum:

1. Hayattayım. Tereyağı bıçağıyla öldürülmedim ve önümde bir tavuğun kurban edilmesini izlemek zorunda kalmadım.
2. İş arkadaşlarım harika. Bu öğleden sonra konsantrasyonumun eksikliğine rağmen, bana gerçekten destek oldular ve ekstra çekimlere ihtiyacım olduğunda beni tamamen anladılar.
3. Akşamüstü sörf dersim var ve sonrasında Seth ve Olive de bana plajda mangal yapmaya gelecekler. Beni daha iyi hissettirecek bir şey varsa, o da budur. Olive, beni rahatsız etmemek için plastik çatal bıçak kullanmamızı önerdi ama.

'İN YİRMİ İKİNCİ BÖLÜMÜ

Nora

Film stüdyosundan birkaç blok uzaklaştığımda, gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı. Kendimi aşağılanmış, aptal ve üzgün hissediyorum. Bu yüzden hiçbir yere gitmiyorum ve hiçbir şey yapmıyorum, çünkü evde kalıp güzel filmler izleyip güzel kitaplar okursam, nefes alamıyormuşum gibi, başıma kötü şeyler geliyormuş gibi hissetmek zorunda kalmam. Güvenli, sıcak kozamdan çıktığımda olan şey bu. Felaket!

Yani, artık Nicolas Cage ile gerçekten bir sorunum var ve güvenlik ekibi Gary'ye benim hakkımda her şeyi anlatacaktır. Ona çok yakındım ve şimdi orada olduğumu bilecek ve benim tavuk öldüren çılgın bir tuhaf insan olduğumu düşünecek. Bu düşünce bile tüm vücudumu utançtan kaşındırıyor.

Winklepuff işini bitirirken, Lyft şoförüm arabasını yanaştırıp kornaya basıyor. Winklepuff'u taşıma çantasına koyup arabaya biniyorum.

"Sen misin?" diyor şoför. "Benim gelecekteki bir numaralı hayranım! Mail listeme kaydolduğunu fark ettim. Sana çok minnettarım."

Gözlerimden yaşları silerken, onun Billy Fever olduğunu görüyorum. Adam Levine'in taklitçisi.

"Oh, merhaba!" diyorum, sesime coşku katmaya çalışarak. Hollywood film setinden ünlü biriyle gizlice temas kurmaya çalışırken kovulan biri gibi konuşmamaya çalışıyorum. "Seni tekrar görmek ne güzel." "Neden ağlıyorsun? Köpek mi ısırıldı? Flo teyze mi geldi? Gözlerin çok yaşlı. Çok üzgün görünüyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Önemli bir şey değil. Rüzgardan gözüme toz kaçtı."
Arka aynadan bana bakar ve sempatik bir yüz ifadesi takınır. "Gözün gerçekten iyi görünmüyor."

"Biliyorum," diyorum, gözümü tekrar ovuşturarak. "Bu rüzgar deli gibi." "Öğleden sonra başka randevun var mı?"

Kennedy'ye bugün neler olduğunu açıklamak ve aptal kardeşinin bana biraz daha gülmesini dinlemek dışında mı? "Hayır."

"O zaman seni yerel CVS'ye bırakayım, göz damlası alabilirsin. Bir numaralı hayranımın kör olmasına izin veremem."

"Tamam... çok nazıksın. Teşekkürler." Gözyaşlarımın tekrar akmaması için kendimi zor tutarak başımı salladım, içim hala utançtan düğüm düğüm olmuştu.

"Sonra seni köpekleri kabul eden güzel bir plaja bırakayım mı?" diye önerir Billy. "Orada çok güzel dondurma satıyorlar, seni neşelendirir diye düşündüm."

Bu sabahki kaçamağımız boyunca çok uslu duran Winklepuff'a bakıyorum. Plajda koşmayı hak ediyor. Üzgün olduğunda dondurma her zaman işe yarar.

"Teşekkürler, kulağa harika geliyor," diyorum, aynada Billy Fever'a zayıf bir gülümsemeyle.

"Rica ederim," diye cevaplar. "Ben bu şehrin en iyi Lyft şoförüym. CVS'ye varana kadar size *bedavaya* şarkı söyleyeceğim."

"Oh, gerek yok, yapmana gerek yok..."

"Jagger gibi hareketler yapabiliyorum!..."

* * *

Gözlerim yatıştırıcı göz damlasıyla dolarken, Adam Levine'in Los Angeles'ta geçirdiği çocukluğu ve müzik sektörüne girişini dinleyerek keyifli bir yolculuktan sonra, köpeklerin girebileceği plaj bölümüne vardık. Billy Fever haklıydı – burası gerçekten çok güzel, geniş ve temiz, Kennedy ve Brandon'ın evinin önündeki küçük köpek parkı gibi kalabalık değil. Hava tuz ve güneş kremi kokuyor. Turkuaz renkli okyanustaki dalgalar kocaman ve köpüklü. Sörf yapan insanlar ve mutlu bir şekilde koşuşturan köpekler var. Kimse beni tanımıyor. Kimse az önce ne olduğunu bilmiyor.

Ağlamaktan titremeye başlayan nefesimi düzenlemeye çalışıyorum ve sahile doğru yürüyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp yumuşak altın kumlara ayaklarımla batıyorum, ayak parmaklarımı kumun sıcaklığına gömüyorum. Winklepuff'u taşıma çantasından çıkarıp yanıma koyuyorum, ama o heyecanla altın tozun üzerinde hızla koşmaya başlıyor, rüzgârda tüyleri uçuşuyor. Onun koşuşturmasını izlerken, eve dönmek için bir uçak bileti almalı mıyım diye düşünüyorum. Bu sabah daha kötü geçemezdi ve hala Gary Montgomery ile buluşmam gerektiğini *hissetmeme* rağmen, Imogene'nin haklı olduğu daha olası görünüyor. Belki de film setinde olanlar, tüm hayatımı yeniden düşünmem için ihtiyacım olan gerçeklik dozuydu. Bu düşünce, tekrar ağlamaya başlamak istememe neden oluyor.

Winklepuff'a göz kulak olurken, Billy Fever'ın tavsiye ettiği dondurma standına doğru ilerliyorum: *Bud's Ice Cream*.

Tezgahın başında duran adam, Jason Momoa'nın sarışın, sörfçü versiyonu gibi görünüyor. Yirmili yaşların başında, omuzlarına kadar uzanan saçları kırmızı bir bandana ile sarılmış. Üstü çıplak ve bronzlaşmış, kaslı vücudu neredeyse yüksek sesle haykırmamı sağlıyor. Hayatımda hiç bu kadar yakından ve gerçek hayatta böyle bir vücut görmemiştim. Tekrar terlemeye başlıyorum. İnsanlarla iletişim kurma konusunda o kadar paslanmışım ki, üstsüz bu kadar kaslı biriyle karşılaştığımda gerçekten düzgün davranamıyorum.

"Uh, merhaba, bir dondurma alabilir miyim?" diyorum, yanaklarıma yayılan sıcak kızarıklığı bastırmaya çalışarak. Ondan hoşlanmıyorum bile. Sadece neredeyse pornografik bir şekilde parıldıyor. Parlak, agresif bir şekilde seksi karın kasları ve son birkaç gündeki olaylar, açıkçası benim için fazla geliyor. Derin bir nefes alıyorum. "Aaaaaah," diye mırıldanıyorum ve yüzümü bir anlığına ellerimin arasına gömüyorum.

Ellerimle yüzümü kapattığım koza içinden çıktığımda, genç adam okuduğu dergiden başını kaldırmış – sörf tahtalarının resimleri olan bir dergi.

"Vay canına!" diye bağırıyor, soluk mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Cidden kafan çok karışık görünüyor dostum."

Kaliforniyalı sörfçü aksanı o kadar abartılı ki, sanki şaka yapıyormuş gibi. "Bro"yu "Brah" gibi telaffuz ediyor. Gülüp gerçek aksanının bu olmadığını itiraf edecek mi diye gözlerimi kısarak bakıyorum, ama yüzünde hiçbir ifade yok. Gerçekten Bill ve Ted gibi konuşuyor!

Saçlarımı yüzümden çekip boğazımı temizledim ve meme uçlarına, göbek deliğine ya da çok çok düşük bel şortuna değil, gözlerine bakmaya çalıştım. "Garip bir sabah geçirdim," dedim.

"Evet, Santa Anas öyle yapar."

"Şeytan rüzgârları," diyorum, küçük, garip bir gülümsemeyle.

"Çok sertler, ama şehre geldiklerinde dalgalar harika oluyor."

Swelzarad mı? Swelzarad nedir? Nazikçe başımı sallayarak cevap veriyorum. "Ne alırsınız?" diye soruyor adam, benim fazla bir şey söylemeyeceğim belli olunca.

"Arkadaşım beni buraya gönderdi," diyorum. "Dedi ki, dondurmalar

Adam, sanki buraya arkadaşlarının tavsiyesi üzerine gönderilmiş gibi, bilgili bir şekilde başını sallar. Bronz heykel gibi görünmesi göz önüne alındığında, bu hiç de şaşırtıcı değildir.

Adam, sanki birçok kişi arkadaşlarının tavsiyesi üzerine buraya gönderiliyormuş gibi bilgili bir şekilde başını sallar. Bronzdan oyulmuş gibi görüldüğünü düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı olmaz.

"Peki, ben...", başının arkasındaki menü panosuna gözlerimi kısarak bakıyorum... "Üzerine doğranmış cevizli rocky road dondurma külahı", diyorum ve Winklepuff'un iyi olup olmadığını kontrol etmek için arkama bakıyorum. O iyi, çok hızlı daireler çizerek koşuyor, sonra okyanusa doğru koşuyor ama küçük patileri ıslanmadan hemen önce geri çekiliyor.

"Sadece rocky road mu, yoksa özel rocky road mu?" diye soruyor adam. "Biraz stresli görünüyorsun dostum. Gözün berbat durumda."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Damlalar biraz işe yarıyor gibi ama sol gözüm hala çok kuru. "Rocky road ile özel rocky road arasındaki fark nedir?"

Mavi gözleri parlıyor. "Şey, özel olanı, bilirsin... tamamen özel." Bana bakıyor, gülümsüyor ve çok yavaşça başını sallıyor.

"Tamam mı?" diyorum. "Aynı fiyatta mı?"

"Senin için olabilir. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Arkamda Winklepuff okyanusa havlamaya başlar. Görünüşe göre kayması işe yaramamış ve şimdi pençelerine biraz deniz suyu bulaştığı için çok sinirli.

"Şey, teşekkürler. Harika, tamam," diyorum dalgın bir şekilde. "Özel rocky road alayım lütfen."

Winklepuff'u yanıma çağırıyorum. Beni görmezden geliyor. Bunun yerine *Ham'ı* çağırıyorum ve birkaç saniye içinde yanımda belirliyor. Dondurmam hazırlanırken çantamdan küçük bir parça jambon çıkarıyorum. Winklepuff onu mutlu bir şekilde alıyor ve çiğnemedi yutuyor.

"Bu kaliteli jambon ve sen tadına bile bakmıyorsun!" diye ona söyleniyorum.

"İşte, dostum." Dondurmacı, üstüne biraz doğranmış fındık serpilmiş, oldukça normal, özel olmayan bir dondurma gibi görünen şeyi uzattı. "Afiyet olsun..." dedi, ben ödeme yaparken anlamlı bir şekilde. "Umarım günün daha iyi geçer, dostum." "Teşekkürler," dedim, onun ürününe ve mükemmel karın kaslarına duyduğu gururdan etkilenerek. ve mükemmel karın kaslarına hayran kalıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

'İN YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

Nora

Imogene'den mesaj: *Bugün ne yapıyorsun? Fırsatın olunca ara beni. Seni bu işe gönderdiğim için kendimi çok suçlu hissetmeye başladım. Zihnen doğru yerde değilsin ve bunu bilmeliydim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Dan karışmamam gerektiğini söylüyor ve belki de haklıdır. Haklı mı? Gitmeliyim. Pilates dersim var ve işler çok yoğun olacak, ayrıca Ariana'yı anaokuluna hazırlamam lazım. Tekerlekli hamster gibi koşturuyorum! Öptüm.*

Vay canına, kendimi çok daha iyi hissetmiyorum. Özel dondurmanın normal dondurmadan ne kadar özel olduğunu hala anlamaya çalışıyorum, ama aslında çok da önemli değil çünkü bugünkü aşağılanmanın ardından sonunda çok rahatladım. Çok, çok rahatladım. Evimi ve hayatımı bırakıp tek başıma Amerika'nın Los Angeles şehrine uçtuğum ve şu anda gizli bir etçil köpekle, dirseklerim ve dizlerim sıyrılmış halde, aşık olduğumu sandığım ünlü adamla tanışmak için gittiğim film setinden atıldığım için hiçbir şey hissetmiyorum.

Bunun yerine, yüksek faktörlü güneş kremiyle kaplı bir şekilde burada rahatça oturmuş, Winklepuff'un hiç durmak bilmeden etrafımda koştururken, yepyeni *Harcourt Royals* kitabını okuyorum. Onu kendi haline bırakırsam, yorulur ve günün geri kalanında uslu durur umuyorum.

Kitabıma geri dönüp Esme ve Bastian'ın son seksî ve dram dolu çatışmasını okuyorum. Oooh, Bastian'ın çalıştığı striptiz kulübü Dreamy Dix'te seksî bir barmen kılığına girmiş seksî bir gazeteci onunla flört ediyor. Ne sürpriz, Bastian'ın deniz biyolojisi takıntısı nedeniyle son derece ilgilendiğı nadir beyaz pençeli kerevitler hakkında her şeyi biliyor. Bu seksî kadın, Prenses Esme hakkında haber yapmak için onu kandırıyor.

"Aman Tanrım, ondan uzak dur tatlı, seksî Bastian," diye mırıldanıyorum kendime, zaten ağrıyan gözlerimi ovuşturarak, çünkü garip bir şekilde sayfadaki kelimeler gözümün önünde bulanıklaşıyor.

Karnım gürültüyle guruldadı ve saatin üç olduğunu fark ettim. Nicolas Cage yüzünden harika peynirli tost planım suya düştüğü için öğle yemeğı yememiştim. Nicolas Cage'in bana orta parmağını gösterdiği an gözümün önüne geldi ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşününce kahkahalara boğuldum. Yüzünü ve Gary'nin tavuğunu ekstra taze sevdiğini söylediğimi hayal ettim. Sonra sadece beş metre uzakta duran Gary'yi ve onun için kalbimin nasıl acıdığını düşündüm. O aptal John Alan her şeyi mahvetmeden önce onunla konuşmaya ne kadar yaklaşmışım. Sonra daha da güldüm çünkü aniden inanılmaz, garip bir şekilde başım dönmeye başladı.

Ve açım.

Gerçekten açım. Çok açım. Sanırım daha önce hiç bu kadar aç olmamıştım. Çantama uzanıp güneşin ısıyla iyice yumuşamış peynir bloklarından birini alıyorum. Bıçağı arıyorum ama çantamda yok, bunun yerine yağlı kağıdı yırtıp iki kocaman ısırık alıyorum ve küçük diş izleri bırakıyorum.

"İğrenç, nefes al kızım," diyor yanımdan geçen şık bir adam, şık gümüş zincirli tasmalı şık bir tazı köpeğı ile.

Bu beni daha da güldürdü. "Sen al!" diye bağıyorum ona, bu çok kötü bir cevap ama şu anda umurumda değil. O dondurma gerçekten her şeyi daha iyi hissetmemi sağlamıştı!

Şık adam, sanki ikisini de ısırarak niyetindeymişim gibi, şık köpeğini aceleyle uzaklaştırır.

Omuz silkiyorum ve kitabımı tekrar elime alıyorum. Tam bir sonraki bölüme dalmak üzereyken, kan donduran bir çığlık duyuyorum. Şokla ayağa fırlıyorum ve sahile bakıyorum. Birkaç metre ötede, beyzbol şapkası takmış uzun boylu bir kadın, Winklepuff'a bağıyor. Aman Tanrım, o *çok büyük bir golden retriever'ı mı beceriyor?* Kahretsin. Bu nasıl oldu? O oraya nasıl çıktı?

oraya çıktı? O köpek kocaman! Winklepuff diğer köpeğin *üzerine* mi *tırmandı*? Mantiğini anlayamıyorum.

"Kesin şunu!" diye bağıyor kadın köpeklere, ellerini çılgınca sallayarak onların yönüne doğru.

Ayağa kalkıp hızla kavganın olduğu yere koştum, koşarken biraz sola doğru sallanıyordum.

"Winklepuff, hemen in aşağı! O golden retriever'ın üstünden in!"

Sarışın kadın yine çığlık atıyor. "İğrenç! Bu senin köpeğin mi?"

"Hayır, ona bakıcılık yapıyorum!" diye açıklıyorum. "Winklepuff! İne! Jambon! Jambon! Deli jambon!" Sert sesimle bağırmanın bir faydası yok. Çantamdan jambon çıkarıp havada sallıyorum. "Gel al," diyorum.

Winklepuff beni tamamen görmezden geliyor. Hayatının en güzel anlarını yaşıyor ve golden retriever da tüm bu olanlardan çok keyif alıyor gibi görünüyor.

"Çek onu ondan!" sarışın kadın tekrar bağırır. "Bu korkunç."

Winklepuff'u yakalamak için öne uzanıyorum, ama hem o hem de golden retriever bana hırlıyor ve dişlerini gösteriyor.

"Ah!" Korkuyla geri atlıyorum. "Yapamıyorum. Hırlıyorlar. Mahremiyet istiyorlar galiba!"

"Kahretsin. Şimdi sevişiyorlar," diyor kadın. "En az yirmi dakika birbirlerine yapışık kalacaklar. Harika. Erkek arkadaşım çıldıracak. Onun değerli Janet'i, bekaretini kaybetti!"

"Erkek arkadaşının köpeğinin adı *Janet* mi?" İlk kez kadına bakarak kıkırdamıştım. Kadın beyzbol şapkasını çıkararak kısa, beyaz sarı saçlarını ortaya çıkardı.

Kalbim hızla çarptı çünkü onun keskin hatlı yüzünü ve uzun kirpikli ceylan gözlerini tanıdım. Aman Tanrım. Bu kadın Tori Gould. Gary Montgomery'nin nişanlısı! Bu nasıl olabilir? Neden onunla karşılaşıyorum? Bu... bu *kader* bana görevimden vazgeçmememi mi söylüyor? Yoksa kader bu kadının erkek arkadaşından uzak durmamı mı söylüyor? Winklepuff'un yeni sevgilisi Gary'nin köpeği olmalı. Adı Janet. Hayatımda duyduğum en güzel köpek ismi.

Tori'yi tanıdığımı belli etmemeye çalışıyorum çünkü Instagram'da tanınmış bir makyaj sanatçısı olsa da, sıradan insanlar tarafından tanınan biri değil. Onun kim olduğunu bilmem garip olurdu, özellikle de saç, makyaj ve modadan hiç anlamayan biri olduğum için.

"Onu yıllardır tanıyor," diyor Tori, sesi *Gossip Girl*'deki tüm havalı çocukların kullandığı türden, orta Atlantik aksanlı, ses telleri titreyen bir ses tonuyla. "Delirecekti. En azından kız rıza gösterdi, ama ya hamile kalırsa? Yavru köpeklerle uğraşacak vaktimiz yok! Üstelik o safkan. O sadece diğer golden retrieverlerle "birlikte olmak" için yaratılmış."

"Köpek öjeni," diye mırıldanıyorum.

"Anlamadım?" Tori hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Oh, hiçbir şey." Kendimi topluyorum çünkü hem çok garip hissediyorum hem de garip davranıyorum ve bu kadın, benim yaşlanacağımı düşündüğüm adama aşık olmak dışında hiçbir şey yapmadı. "Umarım Janet hamile kalmaz."

"Neye hamile kalmasın?" Tori bana dehşetle bakar. "Hamile kalmasın."

"Oh. Evet. Ben de. Bir sürü kokuşmuş Janet'in etrafta dolanıp ortalığı dağıttığını görmek dayanılmaz olurdu. İğrenç."

"Tabii. Elbette."

Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Ben de söylemedim çünkü çoğu zaman küçük sohbetlerde pek iyi değilim, özellikle de bu sabah seks yapmayı hayal ettiğim bir kadının erkek arkadaşıyla küçük sohbet yaparken.

İki köpek eğlenmeye devam ederken gözlerimi başka yere çeviriyorum. Tori nazıkçe kuma oturuyor ve mükemmel ayak bileklerinden kum tanelerini silkeliyor. Bir iç çekerek telefonunu çıkarıyor, ekranı bir açıyla kaldırıp bir selfie çekiyor, sonra ekrana bir şeyler yazıyor. Eminim Instagram'a koyuyordur.

Telefonumu gizlice açıp ana ekranımda yer imlerine eklediğim profiline bakıyorum. Az önce çektiği selfie orada! Arka planda giydiğim elbisenin bir kısmı görünüyor. Altındaki yazıyı okudum: "Los Angeles sahilinde idil bir an, sevgili köpeğimi gezdirirken güneşin tadını çıkarıyorum. Tabii ki güneş kremi sürdüm! #LAMoments #sunshinefordayzzzz #LaMerTheSPF #doglover #dogownersofinstagram"

Pastoral bir LA sahil anı mı? Hiç de değil. Ama sanırım influencer olmanın amacı da bu: köpeğin başka bir köpek tarafından hırpalansa ve her şey gerçekten iğrenç olsa bile mükemmel bir hayat sunmak. Aslında oldukça komik. Biraz kıkırdamışım. Şu anda genel olarak çok kıkırdamak istiyorum. Her zamankinden çok daha fazla.

Tori dudaklarını sıkarak bana bakar, sonra gözleri Kennedy'nin elbisesine kayar. Evet, elbise göğüslerinin etrafında biraz fazla dar. Kızarmış yüzümü ve şişmiş gözümü fark eder ve kaşlarını çok az kaldırır, ama benim fark etmem için yeterlidir.

Beni görmezden gelerek telefonuna geri dönüyor ve her şey Tori Gould'un benim takılmak isteyeceğim türde bir insan olmadığını gösteriyor olsa da, bu sonuca bu kadar çabuk vardığım için kendime kızıyorum. Onu kötü adam olarak görmek çok kolay olurdu. Gerçekte bu senaryoda kötü adam benim. Onun erkek arkadaşının benim erkek arkadaşım, kocam, benimle birlikte yaşlanıp kırışacak, sonunda aynı anda ölecek, kemikli ellerimizi tutarak birbirimizin sulu gözlerine sevgiyle bakacak olan adam olmasını isteyen benim.

Winklepuff ve Janet'in ilişkilerini yakın zamanda bitirecek gibi görünmüyor, bu yüzden sahilin ilerisinden başıboş duran çantamı alıp, yine sendeleyerek ve neden başımın döndüğünü merak ederek oradan ayrılıyorum. Sıcaklıktan susuz kalmış olmalıyım. Geri dönüp Tori'nin yanına oturuyorum ve köpeklerin işini bitirmesini beklerken şişemden büyük bir yudum su içiyorum. O telefonuyla meşgul, ben de kitabımı tekrar alıyorum ve kaldığım sayfayı bulmak için sayfaları çevirmeden önce Tori bana bakıp kaşlarını çatıyor.

"Oh, o kitap benim erkek arkadaşımın. Şu anda onlardan birini okumaya çalışıyorum, ama çok saçma, alınma."

Ağzım açık kalır ve keskin bir nefes alırım.

"Harcourt Royals mı?" diye kekeliyorum. "Erkek arkadaşın *Harcourt Royals* serisini mi okuyor?"

"Evet," omuz silkiyor ve gözlerini hafifçe deviriyor, konuşurken telefonuna yazmaya devam ediyor. "Her zaman burnunu o kitaplara gömmüş. Ben daha çok Vogue kızıyım."

Yüzüme düz bir ifade takındım. "Harika. Harika," dedim, olabildiğince rahat bir şekilde, ki bu çok zordu, çünkü kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Aman Tanrım. Gary Montgomery *Harcourt Royals* hayranı mı? Hay siktir. Bu ne tesadüf böyle? Bu seriyi duyan çok az insan var. Ve o da onlardan biri mi? Eğer bu, burada olmanın doğru şey olduğunu, bunu takip etmem gerektiğini, kaderin korkusuzları sevdiğini gösteren büyük bir işaret değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Kahretsin, yani, bugün Tori Gould'a rastlamamın ihtimali ne kadar ki? Winklepuff, sahildeki onca köpek arasından *Gary'nin* köpeğini seçip

kamera önünde sevişmek için seçmesi ne kadar olası? Bu delilik. Gerçekten delilik.

Aman Tanrım, acaba Gary *Harcourt* Royals forumunda sahte bir isimle kayıtlı mıdır? Kitabın hangi kısımları onu güldürüyor acaba? Umarım benim güldüğüm kısımlarla aynıdır. Bu bilgi, bu sabahki utancımı neredeyse tamamen ortadan kaldırdı. John Alan Gary'ye benden bahsetmiş olsa bile, neredeyse tutuklanacak olsam bile, aklımı kaçırıyor olsam bile, devam etmeliyim. Bu inkar edilemez bir işaret! Vay canına. Geri dönüp Kennedy'ye keşfimi anlatmak için sabırsızlanıyorum! Gary Montgomery'nin bizim de hayranı olduğumuz küçük bağımsız kitap serisinin hayranı olduğunu söylediğimde yüzünün alacağı hali hayal ederken, Tori rahatlamış bir şekilde küçük bir çığlık attı.

"Şükürler olsun," der Tori.

Onun bakışını takip ettiğimde köpeklerin ayrıldığını görüyorum.

"Sonunda," diyorum ve dilini utanmadan dışarı sarkan Winklepuff'u çağırıyorum.

O bana doğru yuvarlanırken, Tori Janet'in kalın boynuna gül altın rengi bir tasma takıyor.

"Sen, şey, bana erkek arkadaşının numarasını versene," diyorum rahat bir tavırla.

Çok ileri gittim.

Tori, mutlu ve yorgun Janet'in yanında nefes nefese dururken kaşlarını çatıyor. "Neden yapayım ki?"

"Şey, hani Janet hamile kalırsa diye. Winklepuff'un bunu bilmeye hakkı var. Bu onun, şey, babalık hakkı. Değil mi?"

"Bence öyle bir şey yok," diyor Tori, sanki ben bir aptalmışım gibi, ki kesinlikle öyleyim.

"Bence... yasal olarak öyle," diyorum.

Neden bu konuyu zorluyorum? Sus, Nora.

Tori bir an duraksar ve bana sorgulayan bir bakış atar. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sorar sonunda, gözlerini kısarak ve sonra hızla güneş gözlüğünü takarak gözlerini saklar. "Erkek arkadaşımın kim olduğunu?"

Boş bir ifade takındım. "Sen Janet'in annesinin ve erkek arkadaşın Janet'in babası, değil mi?"

"Hmmmm. Numaranızı alalım," diyor. Bu da bir şeydir, sanırım.

Adımı ve numaramı Tori'nin parlak altın rengi telefonuna yazdım. Bitirince Janet'in tasmağını çekti.

"Bu... tuhaftı," diyor, beyzbol şapkasını başına takıp sahile doğru yürümeye başlıyor.

"Evet, çok garipti," diyorum. "Hoşça kalın!"

Bana bakmadan elini sallayarak veda eder.

Winklepuff'un tasmaını takıyorum. Plaja doğru koşarken gözleri parıldıyor.

. "Bu çok iğrençti, Winklepuff, ama şunu söylemeliyim ki, minnettarım. Sen olmasaydın, Gary'nin benim sevgili *Harcourt Royals'ımı* okuduğunu asla öğrenemezdim. Burada olmakla doğru şeyi yapıyorum. Olmak zorundayım!" Winklepuff bana boş boş bakıyor. "Umursamıyorsun, anlıyorum. Tek umursadığın Janet. Ama her halükarda, bu pisliklik için teşekkürler. Bana gerçekten yardımcı oldun. Seni giderek daha çok seviyorum dostum."

Dondurmacının yanından geçerken, iki parmağını barış işareti yaparak kaldırıyor. "Şimdi çok daha sakın görünüyorsun dostum," diyor mutlu bir şekilde. "Bu harika! Ha ha, anladın mı? Bu harika!"

"Ha ha," diyorum, anladım gibi başımı sallayarak. "Evet, kesinlikle.

Kendine iyi bak!" Ne tuhaf bir adam.

'İN YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ

Nora

Günün olaylarını ve film setindeki felaketi anlattığımda, Kennedy inanamayıp ağzı açık kalmış bir şekilde kıvranıyor.

"Dürüst olacağım," diyor, "Güvenlikten geçebilmen bile beni şaşırttı..."

"Ama bana oraya aitmişim gibi davranmamı söylemiştin! Herkesin dikkati dağılacaktı."

"Ve haklıymışım galiba. Vay canına."

Bana papatya çayı yapar ve ben ona Nicolas Cage'den, beni nasıl ispiyonladığından ve bana nasıl orta parmak gösterdiğinden (buna o kahkahalarla güler) ve Gary'yi gördüğümde onu ilk kez sinemada gördüğümde hissettiğim aynı çekimi hissettiğimden bahsederim. John Alan'ın beni otoparktan kovup LAPD'yi çağırmakla tehdit ettiğini anlattığımda ellerini ağzına kapatır. Tori Gould ile tanıştığımı anlattığımda, gözleri şaşkınlıkla açılır ve Gary Montgomery'nin *Harcourt Royals* kitaplarını okuduğunu söylediğimde kanepeden zıplar.

"*Harcourt Royals*'ı mı okuyor?" diye bağırır Kennedy, ki bu tam da o anda kendim ifade edemediğim tepkiydi. "Gerçekten mi? Gerçekten mi? Vay canına! Bu çılgınca!" Hala giydiği sert mavi iş kıyafeti göz önüne alındığında, havaya yumruk atması tuhaf görünür. Ha ha. Bu, beklediğimden bile daha iyi bir tepki. Benim için gerçekten heyecanlanmış.

"Bu açık bir işaret, değil mi?" diyorum. "Kader."

Kennedy hızlıca başını sallar. "Hmmm. Tori Gould'la da tanıştın! Vay canına. Nasıl biri? Instagram'ını çok seviyorum. Her zaman çok

gerçekçi görünüyor."

"Evet, bunun gerçek hayata da yansiyacağını sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

Kennedy kanepeye geri çöküp kucığındaki Winklepuff

Kennedy kanepeye geri çöküp kucığındaki Winklepuff'ı okşadı. Janet'le ne yaptığını ona söylemeye çok korkmuştum, ama söylediğimde pek şaşırmamış gibiydi. "Oh, o bunu hep yapar." Omuz silkti. "Dedikleri gibi, her bölgede bir sevgilisi var."

Keşke bana daha önce söyleseydi. Ama o zaman Tori ile tanışamazdım ve yaptığım bu tuhaf, çılgın şeyin doğru olduğunu anlayamazdım. Plajda olduğumdan çok daha az sersemlemiş hissediyorum – belki biraz fazla güneş almışımıdır – ama yine de keşfettiğim şey yüzünden biraz başım dönüyor.

"Gecenin geri kalanını Gary'ye gitmek için başka bir plan yapmakla geçireceğim," diyorum Kennedy'ye. "Yapacak çok işim var. Yazıcını biraz daha kullanabilir miyim? Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall'a eklemem gereken şeyler var."

Kennedy dudağını ısırıldı. "Ya da... Bunun yerine, seni dışarı çıkarabilirim, sana bu ahlaksız kasabayı gezdirebilirim. Açıkçası, benim de biraz ara vermem lazım. İşler çok yoğun, haber spikeri pozisyonu için mücadele ettim, bir de tabii ki tüm o..."

"Ne var?"

Kennedy'nin ağzı kapanır. "Hiçbir şey."

Kafamı sallıyorum. "Gerçekten yapmamalıyım. Gary hakkında daha fazla şey öğrenmiş olabilirim, ama bu sabah o kadar kötü geçti ki, burada kalıp bir sonraki adımı düşünmeliyim. Ayrıca, sahilde başım çok dönmüştü. Şimdi daha iyi hissediyorum, ama ya güneş çarpmasıysa? Ve zaten, ben "dışarı çıkan" tiplerden değilim."

"Bu ne demek şimdi? Tabii ki sen dışarı çıkan tip birisin!"

Omuzlarımı silkiyorum. "Sadece evde kalmayı seviyorum. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben pek dışa dönük biri değilim."

Kennedy bana onaylamayan bir bakış attı. "Biraz utangaçsın, evet, ama yine de! Neşeni nerede bulacaksın kızım?"

Sevdiğin ebeveynlerin ölmesi ve bunun tamamen senin hatan olması, neşenin anlamını yitirmesine neden olur. Yasın böyle bir yanı var, diğer insanlar gibi mutluluğu tam olarak yaşayamıyorsun. Ne kadar iyileştiğini düşünürsen düşün, sürekli miden ağrıyor

, acı veren bir kaşıntı, kırık bir kemik vardır ve bu, yaşadığınız tüm güzel şeylerin normalde olabileceğinden biraz daha az güzel hissettirir.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü Kennedy ile birkaç gün önce ilk kez gerçek hayatta tanıştım ve annem ve babam hakkında konuştuğum tek kişi Imogene ve o konuşmalar bile midemi bulandırıyor.

"Gerçek aşkımla birlikte olmak bana mutluluk verir!" diyorum sonunda, annemle babamın birbirlerine ne kadar mutlu olduklarını düşünerek kalbim sızlayarak. Yaşadığım bu çılgın duygular ve içgüdüler doğruysa ne kadar mutlu olabileceğimi. Onların sahip olduklarına benim de sahip olduğumu bilseler ne kadar mutlu olurlardı... "Bu yüzden evde kalıp plan yapmam gerekiyor. Ayrıca, Santa Ana rüzgârının tozu yüzünden gözüm kaşınıyor ve kızardı. Ayrıca, Virtual Assistants 4U'da yapmam gereken işler var. ÜSTELİK, kız kardeşim işteki öğle molasında iken onu aramak için erken kalkmam gerekiyor."

Imogene'nin mesajlarını ve Dan'den her bahsettiğinde onun küçük bir şekilde pislik gibi davrandığını düşündüm. İyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum.

Kennedy biraz dudak büküp yumuşak sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Dinle. Birkaç haftalığına buradasın, değil mi? Düzgün düşünmek ve iyi bir sonraki hamle yapmak istiyorsan, özellikle bugün gibi bir günün ardından beynine biraz dinlenmen lazım. En iyi fikirler açık ve rahat bir zihinde ortaya çıkar, bu bir gerçek."

"Ama ben..."

"Los Angeles'a gelip bu çılgınlığı yaşamadan olmaz." Kennedy sertçe kollarını kavuşturur. "Hadi, gidip bir şeyler içelim, dans edelim, yeni insanlarla tanışalım. Bütün o güzel şeyleri yapalım. Burada eğlenceli vakit geçirmen için sana yardım edeceğimi söylemiştim!"

"*Daha fazla* yeni insanla tanışmak mı?" Yüzümde beliren dehşet ifadesini gizleyemiyorum.

Kennedy benim ifademi görünce güldü. "Hadi ama. Evde kalmak güzel ama biraz kafanı dağıtmak da iyidir, değil mi? Senin bu görevin *çok... yoğun*. Tek yaptığın, tek düşündüğün şey olması sağlıklı değil. Bak, benimle gelersen, yarın Gary Montgomery'yi araştırmana yardım edeceğim, tamam mı? Sabahki seçmelerim için hazırlık yapmam lazım, ama ondan sonra tüm gazetecilik araçlarım emrinde. Hatta *Harcourt Royals* forumundaki tüm üyeleri tek tek inceleyip, Crown Kissers'da Gary

'i gizli bir isimle arıyorum. Ben moderatörlerden biri olduğumu biliyorsun, değil mi? Ayrıcalıklarım var! Yasal olarak oldukça riskli, ama *teknik olarak* herkesin gerçek adını ve adresini öğrenebilirim...'

"Bunu yapar mısın? O hayran grubunda neredeyse üç bin kişi var!" diye haykırdım. "Başın büyük belaya girebilir."

"Ben gazeteciyim, izlerimi kapatabilirim. Ayrıca forumun baş yöneticisi RoyalsStanAngel28 çok rahat biridir. Ve bilgin olsun, o hayran grubunda iki bin sekiz yüz doksan yedi Crown Kissers var," Kennedy beni düzeltir, benden daha büyük bir *Harcourt Royals* hayranıdır. "Yani, yaklaşık olarak. Ama umurumda değil. Yardım etmek istiyorum. Aslında seni benimle takılman için rüşvet vermeye çalışıyorum. Senin ev sahibin olarak sana iyi vakit geçirtmek benim görevim. Her gece bu evde kalıp İngiltere'ye dönersen kendimi affedemem."

"Gary'yi görürsem, belki biraz daha kalabilirim..."

"Hmmm, kesinlikle! Bu kasabayı tanımak için daha da fazla neden var. Evet, var mısın, yoksa beni daha fazla yalvartacak mısın?"

Gözlerimi devirdim, ama içten içe onun beni yeterince sevip arkadaşlarıyla birlikte olmamı istediği için mutluydum. O benden çok daha havalıydı ve egom gururlanmıştı. "Önce birkaç saat çalışmam lazım. Ama sonra... Varım."

"Yaşasın!" Kennedy beni banyoya doğru itmeye başlar. "Hadi, git işini yap. Ben spor yapmaya gidiyorum. Ah, bir de geçen hafta Joseph Gordon-Levitt'in fotoğrafının çekildiği bir restoran var. Oraya gitmek istiyorum! Ah, lavabonun üstündeki dolapta Olaplex var, mutlaka sür, saçların çok kuru. Bu sıcakta şapka takmalısın! Yaşasın! Şehre çıkıyoruz!"

Ah.

* * *

İşle ilgili bekleyen görevlerin ve e-postaların çoğunu halletmek ve önümüzdeki birkaç gün için idari işlerin planını yapmak için kendimi toparlayabiliyorum. Duştan sonra, sürekli kızaran cildim için Kennedy'nin önerdiği aloe vera jeli sürüyorum. Banyo aynasında kendime bir bakıyorum ve tüm çillerimin

düzgün bir şekilde ortaya çıktığını fark ediyorum. Son ne zaman çillerimi gördüğümü hatırlamıyorum! Onları seviyorum.

Gözlerime biraz daha damla damlatıp yatak odasında saçlarımı kurutuyorum ve Kennedy'nin önerdiği Olaplex ürününü kullandığım için saçlarımın Imogene'ninki gibi parlak ve ipeksi görüldüğüne seviniyorum. Kot şortumu alıp giyiyorum, düğmelerini iliklerken nefes nefese kalıyorum ve biraz homurdanıyorum. Kennedy'nin inci beyazı tişörtünü giyiyorum. Ona büyük ve bol duran tişört, bana ise vücuduma oturan havalı bir üst gibi duruyor.

Yabancı insanlarla etkileşime girmek üzereyken her zaman olduğu gibi başımda ter damlacıkları oluşmaya başladığını hissederek, boydan boya pencereye doğru gidiyorum ve güneşin batışıyla gökyüzünü boyayan şeker rengi pembe ve mor çizgilere hayretle bakıyorum. Plaj oldukça boşalmış, birkaç kişi dolaşıp gökyüzünün ve palmiye ağaçlarının fotoğraflarını çekiyor ya da renkli battaniyelere oturmuş kitap okuyor ya da sevdikleriyle kucaklaşıyor. Plajın daha aşağısında, uzakta, bir sörf tahtası üzerinde hafifçe sallanan ama kendini tutan bir adam var. Dalga onu kıyıya getiriyor. Denizden çıktığında heyecanla dans etmeye başlıyor ve yanında bulunan iki kişi onu kucaklayarak sarılıyor. Bu beni gülümsetiyor ve içimde küçük bir özlem hissediyorum, ki bu garip çünkü sörf yapmak hiç ilgimi çekmemişti.

Hazırlanmayı bitirdiğimde, biraz parfüm sıkıp, onun içinden geçerek odamdan çıkıp oturma odasına giriyorum. Sıkı mor elbisesiyle muhteşem görünen Kennedy, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmakla meşgul. Beni görünce, kapağı kapatıp ayağa kalkıyor.

"Anchor adayı listesine girersem diye haberlerimi hazırlıyorum," diye açıklıyor. "İki haber arasında seçim yapmaya çalışıyorum. 300 yıllık bir piyanoyu restore edip ortaokula bağışlayan bir adamla ilgili haber mi, *yoksa* Ocean Park'ta en iyi arkadaş olan bir kaz ve bir kedi ile ilgili haber mi..."

"İkisi de çok güzel hikayeler gibi."

Kennedy iç çekiyor. "Çok heyecan verici değil, ama ne yaparsın, bu acemi sunucu pozisyonu. Bana bu tür haberler verilecek, o yüzden seçmelere bunlarla katılmalıyım. Gerçekten önemli ve akıllı haberleri prime time sunucularına saklıyorlar. Neyse, saçın *çok güzel* olmuş!"

Yeni düzelttiğim saçlarımı omuzlarımın etrafında aptalca salladım. "Teşekkürler! Senin bana sürdürdüğün şey. Harika. Gözlerim hala çok

gözlerim hala çok mu garip görünüyor?

"*Gammy* mi?"

"Biliyorsun, iğrenç ve kırmızı."

"Biraz. Ama öncekinden daha iyi... Ee, eğlenmeye hazır mısın?" diye sordu, kanepeden kalkıp sehpadan küçük siyah bir çanta alırken. "Biraz neşe bulmaya?"

"Sanırım. Ama çok içemem ve geç saatlere kadar dışarıda kalamam, tamam mı? Yarın gerçekten konsantre olmam lazım."

"Tabii ki," diyor Kennedy, kolunu koluma takarak. "Gidelim!"

. BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Nora

Imogene'den mesaj: *Nicolas Cage ile mi tanıştın? Film setinden kovuldun mu? Kahretsin. Tori Gould'u gördün ve beni yanılttığını kanıtlamaya kararlısın da ne demek? Lütfen telefonunu sessize al. İyi olup olmadığını öğrenmek için sesini duymam lazım. Beni ara. Burada saatin kaç olduğu umurunda değil. Ben iyiyim. Her zamanki şeyler! Umarım sen iyisindir. Tam olarak anlayamıyorum... Im x*

Demek gerçek bir kız arkadaşıyla gerçek bir kızlar gecesi böyle bir şey! Daha önce hiç yapmamıştım. Yani, konserlerim varken çok dışarı çıkardım ve hatta sağlam bir arkadaş çevresi bile oluşmaya başlamıştı – çoğu müzisyen ve konser salonu çalışanlarıydı. Sonra kaza oldu. Tabii ki, Facebook'ta çevrimiçi partilere ve forum buluşmalarına katıldım ve çok eğlendim. Ama bu şekilde daha korkutucu.

Abbot Kinney Boulevard'un yakınındaki bir çatı barındayız. Bina çok yüksek değil, ama puslu mor gökyüzünün arka planında parıldayan şehrin manzarası akıllara durgunluk verecek kadar güzel. Bar da muhteşem; cam masalar, ateş çukurları ve beyaz açık hava kanepeleri, bir yerde gördüğüm en çekici insanlarla dolu. Mekanın ortasında, üzerinde minik mumlar hafifçe sallanan, küçük, parlak turkuaz bir havuz var. Sıfır bedenin çok üzerinde olan vücudum, çok dar kot şortum, güneşte kurumuş yüzüm ve hala tozlu gözlerimle buraya ait olmayan biri olduğum çok açık.

vücudum, çok dar kot şortum, güneşten yanmış yüzüm ve hala tozlu gözlerimle buraya ait olmayan biri olarak göze çarpıyorum. Ama Kennedy'nin bizim için ısmarlamaya devam ettiği Patrón Silver tekilalar, bu endişemi önemli ölçüde hafifletiyor. Kennedy'nin birkaç iş arkadaşıyla karşılaşp onlarla zorlu sohbetler yapmak zorunda kaldığımda, bu tekilalara özellikle minnettar oluyorum.

İş arkadaşlarından biri, Kennedy'nin bahsettiği düşmanıydı: Erin adında, muhteşem, minyon, kızıl saçlı bir kadın. Aslında beklediğimden çok daha hoş biriydi ve saçımın ona Penelope Cruz'u hatırlattığını söyledi. Bu, belki de şimdiye kadar bana söylenen en güzel şeydi.

Kennedy ve iş arkadaşlarının sohbetini izliyorum ve bu çok garip; onların yanında çok farklı davranıyor. Evde olduğu kadar rahat ve sakin değil ve son birkaç gündür bana çevrimiçi olarak ya da gerçek hayatta yaptığı geekçe yorumların hiçbirini yapmıyor.

İş arkadaşları Miles, Helen ve Erin'e *Harcourt Royals*'ın romantik kitaplarını okuduklarını soruyorum ve üçü de sanki havuza kaka yapalım mı diye sormuşum gibi bana bakıyorlar.

"Ha!" Lucy Liu'ya çok benzeyen, ama ondan daha seksi olan Helen diyor. "Bu siyasi ortamda kim roman okumaya vakit bulur ki? Uzun makaleler bile benim için yeterince hafif şeyler."

Kennedy'nin okuduğu çok açık, çünkü o büyük bir *Harcourt Royals* hayranı, diye söylemek üzereyim ki, o beni kaburgama hafifçe dürterek, neredeyse fark edilmeyecek kadar başını sallar. Yanakları hafifçe kızarır ve konuyu hızla yerel belediye seçimlerine ve adaylarına çevirir.

Yerel seçimler ve diğer "haber değeri olan" konular hakkındaki sohbet, normalde içtiğimden daha hızlı içmeme neden oluyor. Ve sonra, hiç duymadığım bir kadın hakkında *NY Times*'ta yayınlanan bir profil hakkında konuşurken, ara ara telefonunu kontrol eden Erin, yüksek sesle bağırıyor.

"Ne oldu? Neler oluyor?" diye sorar herkes, Erin'in telefonunda ne olduğunu ve onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu görmek için birbirlerini itip kakarak.

"Anchor pozisyonu için son adaylar arasına girdim!" Erin, ışıklar altında parıldayan koyu kırmızı rujlu dudaklarıyla, beyaz dişleri görünerek gülümser. "Görünüşe göre, ben ve bir kişi daha." Kennedy'ye anlamlı bir şekilde bakar.

Nefesimi tutarım ve Kennedy'ye e-postasını kontrol etmesini önermek üzereyim, ama o çoktan kontrol etmeye başlamıştır. Ekрана birkaç saniye bastıktan sonra,

zıplamaya başlar, giydiği ince topuklu ayakkabılarla bu hareket oldukça etkileyici. "Ben de kısa listeye girdim! Aman Tanrım! Vay canına!"

Kennedy'ye katılıp zıplamaya başladım. "Bu çok, çok, çok harika!" diye bağırdım mutlu bir şekilde, alkolün etkisiyle kendimi rahat ve çok heyecanlı hissediyordum. "Senin kaz ve kedi hikayeni çok sevecekler. Nasıl sevmesinler ki? Herkes türler arası dostluğu sever!"

Kennedy'nin yüzü düştü ve ben de bunu söylememem gerektiğini hemen anladım. Kahretsin. Bu sır mıydı?

"Oh, çok sevimli," Miles gülerek, elini göğsüne abartılı bir şekilde bastırıyor.

"*Gerçekten* 'sevimli hayvan hikayesi'yle devam etmeyeceksin, değil mi?" Erin, yüzünde hafif bir sırıtışla havada tırnak işareti yaparak soruyor.

Kahretsin.

Kennedy omzunu silker, yanakları pembeye, sonra kırmızıya döner. "Yani, bu tür hikayeleri hep genç spikerlere verirler. Onlar bunu ister, değil mi?"

Erin kıkırdar. "En azından biraz rekabet et, bebeğim. Zorlukları sevdiğimi biliyorsun."

Birbirlerine uzun süre bakışırlar ve bunun öfke mi yoksa cinsel gerilim mi olduğunu anlayamam. Her halükarda, geri kalanımız için çok rahatsız edici bir durumdur.

"Peki, *sen* hangi hikayeyle seçmelere katılıyorsun?" Kennedy sonunda sorar, omuzları hafifçe kamburlaşır.

"Neden sana söyleyeyim ki?" Erin gülerek, parlak kırmızı bir saç telini küçük kulağının arkasına sıkıştırır. "Sadece, ördek ve kediden *biraz* daha anlamlı diyelim."

"*Kaz* ve kedi," diye düzeltir Kennedy, çenesini kaldırarak.

Helen ve Miles de Erin'le birlikte kıkırdıyor ve ben bu iş arkadaşlarının pek de iyi insanlar olmadıklarına eminim. Ve ben Kennedy'nin mutlu haberini ekşime çevirdim.

İçkimdeki son yudumu da içiyorum. İşte bu yüzden evden çıkmamalıyım. Her şeyi mahvediyorum.

Kennedy grubun geri kalanına mutlulukla gülümser. "Sizinle karşılaşmak çok güzeldi, ama gitmemiz gereken bir yer var."

Başını dik tutarak kapıya doğru yürümeye başlar ve bir an için sarhoş ve ağzı bozuk olduğum için beni geride bırakacağını düşünürüm.

ama dönüp bana elini uzattı. "Hadi Nora. Gitmemiz gereken bir yer var."

"Oh!" Kalbim rahatlayarak atar.

Dönüp, cadaloz iş arkadaşlarıma garip bir şekilde el salladıktan sonra Kennedy'nin elini tuttum.

"Başka nereye gitmemiz gerekiyor?" diye soruyorum, sıcak ve kalabalık sokağa çıkar çıkmaz.

"Bilmiyorum! Oradan çıkmak için uydurdum," diye cevaplar, biz tökezleyerek yürürken. "Burası olur."

Beni karşılaştığımız ilk bara sürükledi, yanıp sönen neon ışıklarıyla "Trash" yazan bir verdi.

Kennedy'yi takip ederek sallanan kapıdan geçip, Miley Cyrus'un şarkıları eşliğinde bira içip sohbet eden insanlarla dolu dar ve uzun bir odaya giriyorum. Bar küçük ve kalabalık. Odanın sonunda, parlak bir fonun önünde küçük bir sahne var. Belki bir komedi kulübüdür...

Her halükarda, az önce geldiğimiz yerden daha farklı olamazdı. Öncelikle, müşterilerin çoğu yine de anormal derecede yakışıklı ve güzel olsa da, burası *Vogue Interiors* dergisinin fotoğraf çekimlerine benzemiyor. Sandalyeler yıpranmış, yırtık pırtık pembe kumaşla kaplı ve duvarlar "Send Nudes" (Çıplak fotoğraflarını gönder), "The Future is Now" (Gelecek şimdi) ve "Spring Break Forever" (Sonsuza kadar bahar tatili) gibi yazılar yazan pembe ve mor neon tabelalarla dolu.

Ancak aynı olan bir şey var, buradaki neredeyse herkes – erkekler ve kadınlar – Kennedy'yi hayranlıkla izliyor. Yani, bu gayet normal: o öyle görünüyor ve Olaplex'le düzeltilmiş saçlarım ve denim şortla kaplı kıcımla bile onun ışığının yanında kayboluyorum. Kennedy takdir dolu bakışları fark etmiyor bile. O daha çok bara odaklanmış, bize bir tur daha tekila shot ve bir sürahi bira sipariş ediyor. Bu, benim birkaç yıldır hiç bu kadar sarhoş olmadığım düşünülürse, oldukça ölümcül bir kombinasyon gibi geliyor.

"İçmemem gerek belki..." Kennedy bana gözlerini kısarak bakarken sözlerim yarıda kalıyor, az önce olanlar onun sakinliğini bozmuş belli ki.

"İyi haberi kutluyoruz! Ayrıca Erin'e hikaye fikrimi anlattın. Bana borçlusun. Benimle içeceksin."

Buna karşı çıkamam. Omuz silkiyorum ve ikimiz de birer shot içip, içkilerin geri kalanını sahnenin yanındaki masaya götürüyoruz.

"Erin berbat bir kadın. Onunla yattığıma inanamıyorum. İğrenç. Ne kadar kendini beğenmiş olduğunu gördün mü? Ne kadar kibirli?"

"Sırrını açığa çıkardığım için çok üzgünüm."

"Hayır, sorun değil." Kennedy iç çekip kolumu ovuşturduktan sonra bir yudum daha bira içti ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Yani, belki de haklıydı. Belki de odaklanacak daha etli bir hikaye bulmam lazım. Annem de aynı şeyi söylemişti..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım işi alma şansımı artırmak istiyorum..." Omuzlarını silkiyor. "Ve yapımcıların benden hafif hikayeler istediğini düşündüm... Neyse, yarın buna odaklanacağım. Şimdilik, iyi haberi kutlayalım!"

Bir shot bardağını havaya kaldırdı. Ben de aynısını yaptım.

"Genç spiker seçmelerinde başarılı olmana!" diyorum.

Aynı zamanda, "Gary Montgomery *Harcourt Royals* okuyor!" diyor. İçkilerimizi bir dikişte içiyoruz ve artık tamamen sarhoş olduğumdan eminim. Öyle ki, parlak mavi gömlek giymiş, beyaz dikenli saçlı, yaşlı ve çok bronz bir adam sahneye çıkıp karaoke zamanının geldiğini duyurunca ve Kennedy bir şarkı söylememizi önerince,

hemen reddetmiyorum.

İçtiğim çok fazla alkol, ayık olsam kesinlikle dehşet olarak nitelendireceğim duyguyu kesinlikle hafifletiyor. En son birinin önünde şarkı söylediğimde, ailemi zorla katılmaya ikna ettiğim bir showcase konseriydi. Ailem konsere gelmemiştir. O günden beri sahnelerden, tatlı mısırdan, yeni insanlardan ve her türlü rekabetçi spordan kaçtığım gibi kaçınıyorum – derin ve kararlı bir odaklanma ile.

"Hadi, eğlenceli olacak," diye ısrar ediyor Kennedy, gözleri parlıyor. Bira bardağını dolduruyor. "Kendi mutluluğunu bul, kızım!"

Üç büyük yudum alıyorum ve bir anda Kennedy beni küçük sahneye çekiyor ve parlak gömlekli bronz tenli adamın kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Burada ne işim var? Biraz midem bulanıyor. Gidip oturmalı ve Kennedy'yi karaoke yaparken yalnız bırakmalıyım, ama o soğuk ve ağır bir şeyi elime tutuşturuyor. Aşağıya bakıyorum ve bunun bir mikrofon olduğunu görüyorum. Kalbimin küçük bir parçası heyecanla kabarıyor. Eskiden mikrofonu elime almayı çok severdim. Şimdi hatırlıyorum. Seyircileri görmeden önceki o beklenti dolu anlarda, o büyüyen heyecandan büyük zevk alırdım.

yüzler şaşkınlıktan hayranlığa dönüşüyor. Çevremdeki insanlara gerçek bir yeteneğim olduğunu, hikayelerimi şarkı söyleyerek anlatabileceğimi ve onların dinlemek isteyeceğini göstermek istiyordum.

Kalabalık önümde bulanıklaşıyor, anormal oranda çekici insanlar odak noktamda belirip kayboluyor. Burada olmamalıyım. Evde Gary'nin planlarını yapmam gerekiyor. Ama ne olduğunu anlamadan müzik başlıyor. Kennedy, Adele'nin "Rolling In The Deep" şarkısını seçmiş. Cesaretimi içime çekip yeni arkadaşımın yanına geçiyorum ve şarkı söylemeye başlıyorum.

Sesim mikrofondan yankılanırken, yanaklarım bastıramadığım bir gülümsemeye dönüşüyor. Şarkı söylüyorum. Seyircilere şarkı söylüyorum. Bunu özlemişim. Çok özlemişim.

İkinci kıtada Kennedy'ye gülümsemek için dönünce, onun artık şarkı söylemediğini fark ettim. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Kennedy bana doğru eğilip kulağıma bağılıyor: "Harikasın. Bu şarkı senin, Nora."

Mikrofonu hızlıca parlak gömlekli adama geri verir ve masamıza koşar. Korkmak yerine, müziğin, aptalca sarhoşluğun, sesimin ve onun hala orada olması, sanki dışarı çıkmak için bekliyormuş gibi, bana ne kadar garip ve şaşırtıcı geldiğinin içinde kaybolmak istiyorum.

Ve şarkı söylüyorum. İki yıldır şarkı söylememiş gibi şarkı söylüyorum.

. BÖLÜM YİRMİ ALTI

Gary

Hey

Bugün ikinci kez günlük yazıyorum! Ira, bana ne yaptın sen, seni sinsi yaşlı kurt.

Çok tuhaf ve rahatsız edici bir günüm tamamen harika bir güne dönüştü ve şimdi saat 1.30 ve uykuya dalamıyorum. Bu yüzden yine "yazmak" için buradayım. Bu geceki hislerimi unutmak istemiyorum...

Bu akşam iki harika şey olduğu için ani bir kutlama yemeğinden yeni döndüm. İlki biraz çılgınca: Aileen beni aradı ve birkaç gün sonra Hollywood'daki Çin Tiyatrosu'nda bir el izi törenine davet edildiğimi söyledi. Neden bu kadar kısa sürede haber verdiklerini sordum ve Aileen, bu tür şeylerin her zaman hızlı geliştiğini, bunun da sektörün geri kalanının salyangoz hızından hoş bir değişiklik olduğunu söyledi. Gerçek bir el izi töreni yapmak çok saçma geliyor. AMA Cary Grant yaptı, Marilyn Monroe yaptı, *The Big Bang Theory'nin* oyuncularını yaptı. O yüzden fırsatı kaçırmayacağım ve ben de yapacağım.

Kutlama yemeğinin ikinci nedeni ise, bu akşam Seth ve Olive ile sahildeydim ve onlar benim ilk kez düşmeden bir dalgayı sörf tahtası üzerinde tamamladığımı gördüler! Onlar sadece ben düşerken bana gülmek için gelmişlerdi, ama YÜZÜNE! Bu adam deli gibi çalıştı. Yani, dalga küçüktü ve ben sürekli sallanıyordum

ama... başardım! Ne büyük bir heyecan! Bütün vücudum titriyordu. Şimdiden okyanusa geri dönüp daha fazlasını yapmak için sabırsızlanıyorum.

Tori, Olive, Seth ve ben bu akşamı şampanya eşliğinde kutladık ve her yönüyle muhteşem bir geceydi.

Oh, daha önce anlattığım üç şeye ek olarak birkaç harika şey daha var...

1. Janet, Tori ile plajda yürüyüşünden eve geldiğinde onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Dili dışarıda, gözleri parlıyordu ve evin içinde zıplıyor, sırt üstü yuvarlanıyor, tam bir mutlu aptal gibiydi. Onun ve Tori'nin birbirlerini bu kadar sevdikleri için çok mutluyum.
2. Bu akşam restorandan eve dönerken bu barın önünden geçtik ve içeriden bir kadının şarkı söylediğini duyduk. Yemin ederim, hayatımda duyduğum en inanılmaz sese sahipti. Tatlı, biraz kısık ve güçlü bir sesiydi. Boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu. İçeri girip bir bakalım dedim ama zavallı Tori yediğimiz yemeklerden midesi ağrıyordu, o yüzden eve döndük. Yine de o ses eşsizdi. Los Angeles'ta bile böyle bir yetenekle pek sık karşılaşılmaz.

'İN YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜMÜ

Nora

Kulakları sağır eden alkışlar eşliğinde sahneden indim. Uzun zamandır duymadığım bir sesdi ve vücudumu bir heyecan dalgası sardı. Sahneye çıkmanın bana nasıl hissettirdiğini unutmuşum. Kendimi *özgür* hissediyorum. Orada sadece ben ve müzik var, kafam boş ve sessiz, kalbim sakin. O hissi özlemişim. Sanki uçabiliyormuşum gibi!

Masaya ulaştığımda Kennedy ayağa kalkar ve beni kocaman bir kucaklamaya alır, ama ikimiz de o kadar sinirliyiz ki yana doğru devriliriz, duvarın yanında durmamız sayesinde düşmeyiz. Kahkaha krizine gireriz ve tekrar zıplamaya başlarız. Ben kahkaha atıp zıplayan biri değilimdir. Hoş, aptalca bir his. Bir an için zıplamaktan kusacağım diye endişeleniyorum ama hayır, iyiyim. Sadece biraz sarhoşum.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye bir ses duyuyorum arkamdan.

Dönüyorum ve iyi ruh halim, onun Brandon olduğunu fark edince bozuluyor. Ya da benim kafamda, korkunç kişiliğinden dolayı ona taktığım isimle, Korkunç Brandon. Lacivert tişört ve gri kargo pantolon giymiş, kitaplarla dolu çantasını taşıyor. Kitap mı okuyor? Ona karşı biraz yumuşuyorum, ama yine de, iğrenç, burada ne işi var? Bu bir kızlar gecesi!

"Brandon!" Kennedy neşeyle bağırıyor. "Gelmişsin!"

Onlara bakıyorum, yüzüm kısık gözlerle çatıyor. Kennedy onu mu davet etti? Neden Neden Neden Neden Neden Neden Neden Neden Neden Neden

tüm zamanların en mutsuz adamını eğlenceli bir geceye davet ederdi? O, yakın zamanda terk edilmiş kardeşin olsa bile.

"Nora harika değil miydi?" Kennedy, şaşkınlıkla başını sallayarak Brandon'a sorar. "O kadar güçlü bir sesi olduğunu kim bilebilirdi!"

"Sen gerçekten yeteneklisin," diyor Brandon, sert yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Şarkıcı olmalısın!" Kennedy, hepimiz masaya otururken, performansımı beğenen yakındaki bir gruptan gelen içkilerle birlikte söyler.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Yok canım."

"Bunun için para alabilirsin," diyor Kennedy. "Cidden, bir menajer bulmalısın ya da bir şov yap, bunu kariyerin yap..."

Şarkı söylemek ve şarkı yazmaktan kariyer yapmak kesinlikle söz konusu değil. O sahneye çıkmamın tek nedeni, tekılanın acı anılarımı önemli ölçüde bulanıklaştırması ve sahneye çıkma düşüncesiyle bile hissettiğim mide bulantısını uyuşturmasıydı.

Neşeli bir gülümseme takınıp bira bardağımı havaya kaldırarak Brandon'a dönüp konuyu kesin bir şekilde değiştiriyorum. "Kennedy sana iyi haberi verdi mi?"

* * *

Daha sonra, eve döndüğümüzde, Kennedy, dönüşümüzle mutluluktan kıpır kıpır olan, mutlu bir şekilde havlayan ve küçük daireler çizerek koşuşturan Winklepuff'la ilgileniyor. "Sen Kaliforniya'nın en iyi, en uslu köpeğisin," diyor Kennedy, yalan söyleyerek.

Ayakkabılarımı çıkarır ve kanepede hemen uykuya dalmamaya çalışırım, çünkü salya akıtma eğilimim vardır ve sarhoş olsun ya da olmasın, bunu herkesin önünde sergilemek istemem.

Brandon mutfağa gidip buzdolabından üç soğuk bira alıyor. Bana bir şişe uzatırken saçlarının biraz terli ve dağınık olduğunu fark ediyorum, sanki yataktan yeni kalkmış gibi. Bu onu bir şekilde daha dost canlısı gösteriyor. Gerçekten, gerçekten, gerçekten daha fazla içmemeliyim, ama Brandon çok neşeli görünüyor ve beni öldürmek istemiyor gibi, bu yüzden kibarlık olsun diye şişeyi ondan alıyorum.

Kennedy uyuklu bir şekilde beyaz boyalı kitaplığa yaslanır ve ikimize tuhaf, şefkatli bir bakış atar, sonra büyük bir esneme yapar ve çenesini yerinden çıkacakmış gibi büyük bir esneme yapar.

"Çocuklar, ben bitkinim," diyor, Winklepuff'u göğsüne sıkıştırıp kafasını onun kürküne gömüyor. Winklepuff ilgiye sevincinden homurdanıyor.

"Bira içmek istemiyor musun?" diye soruyorum, zaten birayı kabul ettiğimi ve bu yüzden Brandon'la baş başa kalacağımı fark ederek. Yani, sarhoş Brandon, son birkaç gündür karşılaştığım korkunç halinden kesinlikle daha iyi, ama yine de. Garip.

"Hayır, sabah seçmeler için hikayemi çalışmam lazım," diyor Winklepuff'u yere indirirken. "Kesinlikle uyumalıyım... Siz çocuklar eğlenin!"

Ah. Erken kalkıp Gary hakkında araştırma yapmak için mantıklı davranıp yatması gereken bendim. Şimdi Kennedy merdivenleri tırmanıyor, her adımda duvara çarparak.

"Hoşça kalın..."

Brandon'a garip bir gülümsemeyle bakıyorum, o da omuzlarını silkiyor. Komik, şimdi somurtmadığı için onun yakışıklı bir çocuk olduğunu fark ediyorum. Daha geleneksel, daha yumuşak bir yakışıklılık. Gary'nin yoğun bakışları, dramatik bukleleri ve büyük, hafif eğri burnunun aksine, Brandon'ın daha açık renkli, daha büyük gözleri ve Kennedy ile aynı parlak sarı saçları var. Burnu bir Roma heykeli burnu ve belli ki spor yapıyor çünkü bira şişesini her kaldırdığında gömleğinin altından kol kasları biraz beliriyor.

"Bunları dışarıya alalım mı?" Brandon, şişeleri ve sonra verandayı işaret ederek önerdi. "Sana bir sürprizim var."

Sürpriz mi? Oh! Ne olabilir ki? Bana kötü davrandığı için özür mü? Ruh eşlerinin, hayran hayran bakan aptallar tarafından uydurulmuş bir şey olmadığını itiraf mı? Gary Montgomery'nin adresi mi?

Harcamak istediğimden daha fazla enerji harcayarak kanepeden kalkıp Brandon'ın peşinden ön verandaya çıkıyorum. Winklepuff ayaklarımızda koşturuyor, küçük kuyruğunu neşeyle sallıyor.

Dışarıda, verandadaki bankta oturduk ve burası gerçekten çok güzel olduğu için gülümsedim. Gece yarısını geçmişti ama yine de İngiltere'nin kuzeyindeki çoğu günden daha sıcaktı. Denizi göremiyordum ama önümüzde hafifçe dalgaların sesini duyabiliyordum. Tüm plaj boştu ve yukarıda gökyüzü

sadece filmlerde görebileceğiniz türden elmaslarla bezeli bir gökyüzü var.

"Hemen dönerim," diyor Brandon, bana şişesini uzatıp eve giriyor.

Birkaç saniye sonra geri geldiğinde elinde bir Tupperware kutusu, birkaç ördek yumurtası mavisi tabak ve birkaç kağıt peçete var.

Karnım guruldadı. Dışarıda yemek yiyeceğimiz için sarhoş atıştırmalıkları almayı düşünmüştüm ama sonunda karaoke barda içmeye karar verdik. Buzdolabını karıştırdım ama içinde sadece kumkuat ve kombucha vardı ve bunların ne olduğunu hiç bilmiyorum. Yarın market alışverişi yapmam lazım.

Brandon bankta tekrar oturur ve Tupperware'in kapağını açar. İçinde yumuşak, kömürleşmiş pastırma yığını vardır.

Nefesimi tutuyorum. Kokusu muhteşem.

"Odama mini buzdolabı aldım." Brandon gülerek, bir çatala pastırma ve turşuyu iki tabağa koyar. "Kennedy, bağımlısı olduğum maden suyunu saklamak için aldığımı sanıyor, çoğunlukla öyle ama orada gizli et de saklıyorum."

"Kennedy senin vegan olmadığını bilmiyor mu?"

Aşırı suçlu bir ifadeyle, ağzını yanaklarına kadar gerer. "Öğrenirse bana çok kızar. Sakın söyleme."

Brandon'ın bana içini açmasından ve muhtemelen şimdiye kadar yediğim en iyi gece atıştırmalığını ikram etmesinden dolayı minnettarım, ama Kennedy'den bir sır saklamamı istemesi biraz tuhaf geliyor. Öte yandan, ben de onun köpeğine jambon veriyorum ve bunu ondan saklıyorum, bu yüzden ahlaki üstünlük taslayamam.

Altımızda, Winklepuff arka ayakları üzerinde geriye doğru yuvarlanıyor, patilerini havaya kaldırmış, sevimli bir şekilde yalvarıyor.

Brandon ona pastırma verir. "O sığır eti sever. Genelde jambonu daha çok sever ama ben pastırmayı daha çok sevdiğim için ona pastırma veriyorum," der.

Winklepuff'un jambon kelimesine neden bu kadar tepki verdiğini sonunda anlayınca gülüyorum.

Brandon neyin bu kadar komik olduğunu sorar. Ben de Winklepuff'a gizlice jambon verdiğimi söylerim.

"Köpekler vegan olmamalı," diyor Brandon, itirafıma gülerek. "Dişleri et için yaratılmış.

Kennedy, şimdi sen de jambon hayranı olduğunu itiraf ettin." Gülümsüyor ve somurtkan yüzü sıcak ve dostça bir ifadeye bürünüyor.

Pastramadan bir ısırık daha alıp mutlu bir şekilde iç çekiyorum, bir yudum bira içiyorum ve sonra iç çekerek verandadaki bankta geriye yaslanıyorum.

"Ee..." Brandon sonunda konuşmaya başlar. "Gary Montgomery, ha?" Yüzümün kızardığını hissediyorum; gerçekten ısındığını hissediyorum.

"Kennedy bana söylemedi, bu arada," diye ekledi Brandon. "Merak edersin diye."

Rahatladığımı hissediyorum. "Oh. Peki nasıl...?"

"Şey, senin berbat Amerikan aksanıyla konuştuğun bir telefon görüşmesi duydum. Sonra da geçen gece o iğrenç şeftali şarabını içerken konuşmalarınızı kulak misafiri oldum. Çözmesi pek de zor bir vaka değildi."

"Çok şey duyuyorsun."

"Kendi evimde mi? Evet, sanırım öyle." Yine küçük bir gülümseme atıyor ve beni alay mı ediyor yoksa dostça mı davranıyor, tam anlayamıyorum. Sarhoş olsam bile çok kibar olduğum için gülümsüyorum.

Çenemi kaldırıyorum. "Ruh eşlerinin gerçek olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama saygıyla katılmıyorum."

Brandon şimdi yüksek sesle gülüyor. "Öyle mi?"

Hızla başımı sallayıp bankta daha dik oturuyorum. "Küçükken annem bir gün bana, benim için yaratılmış kişiyi bulacağımı ve bunu vücudumun her yerinde hissedeceğimi söylemişti. Gary'yi ilk gördüğümde aynen öyle hissettim. Deli saçması gibi geldiğini biliyorum, ama..."

"Gary Montgomery'nin model kız arkadaşını senin için terk edeceğini mi düşünüyorsun?" Brandon sözümü keser.

"O manken değil."

"Olsa da fark etmez!"

"Evet, çok güzel. Ama aşk görünüşten ibaret değildir. Derin ve kalıcı bir bağlıdır. *Kaderle* ilgilidir."

Brandon yavaşça başını sallar, bir yudum bira içer ve bankta bana doğru biraz daha döner. Sabunun kokusunu alabiliyorum. Tatlı bir koku. Badem gibi. "Biliyorsun..." der. "Bizim gibiler... Gary Montgomery ve Elsie Grainger gibi insanları elde edemeyiz."

"Elsie Grainger kim?"

Brandon dizlerine bakar. "Eski sevgilim. İnsan hakları avukatı ve tanıdığım en güzel kadın. Muhtemelen tanıyacağım en güzel kadın."

sokakta onu görünce bazen peşinden giderler. Olağanüstü bir kadın. Ama sonunda benim onun liginde olmadığımı anladı, beni bir film yapımcısıyla aldattı ve şimdi..." Göğsünden bir bomba patladığını taklit ediyor. Gözleri hafifçe yaşıyor.

"Üzgünüm," derim, içtenlikle. "Kulağa korkunç geliyor." "Öyleydi. Öyle."

"Belki sen ve Elsie birbiriniz için yaratılmamışsınızdır... Ama Gary ve ben? Bunu hissedebiliyorum, içimden gelen bir his ve..."

"Senin ve benim gibi insanlar, onlar gibi insanları anlayamaz, Nora..." "*Senin ve benim gibi insanlar ne demek?*"

Omuzlarını silkiyor. "Sıradan insanlar. Çoğunlukla fark edilmeyen insanlar. Sokakta durdurulmayan insanlar."

Kalbim sıkışıyor. Sıradan biri olduğumu biliyorum. Ve son birkaç yıldır, giderek daha fazla fark edilmez hale geldim, ve bu kasıtlıydı. Ama birinin bunu bu kadar açıkça söylemesi, bana başka biri için yeterince iyi olmadığını açıkça söylemesi? Beni neredeyse hiç tanımıyor. Yani, Gary'nin benim ligimin çok üstünde olduğunu biliyorum, tamamen aptal değilim. Ama aşk, insanların görünüşünden veya hayattaki konumlarından ibaret değildir, değil mi? Öyle olmak zorunda.

Alkol tüm sınırlarımı bulanıklaştırdı, ama Brandon'ın sözlerinin sertliği göğsüme saplandı. Çünkü büyük olasılıkla o kesinlikle haklı.

Brandon omzunu omzuma şakacı bir şekilde dayadı. "Belki de bizim gibiler birbirine bağlı kalmalı. Burada olduğun sürece, asla istediğin gibi olmayacak şeylerin peşinden koşmak yerine biraz eğlen. Tanrı biliyor ki, kendine çok acıdan kurtulursun. Güven bana." Yavaşça bana doğru eğildi ve başparmağını gözümün hemen dışına bastırdı.

Ne yapıyor bu?

"Gözün acıyor gibi görünüyor."

"Oh. Evet. Rüzgardan kanlı kir girmiş. Birkaç gün kontakt lenslerimi çıkarsam iyi olacak..."

"Mmmhmm." Brandon'ın başı benimkine doğru yaklaşıyor ve yakından bakınca burnunda minik çiller olduğunu görüyorum. Kahretsin. Beni öpmeye mi çalışacak?

Dudaklarıma bakıp hafifçe gülümsedi, mavi gözleri tekrar benimkilere döndü.

Öyle. Korkunç Brandon beni öpecek. Ben... benden hoşlanmadığını sanıyordum.

Kafam çok karışık.

Dudakları dudaklarıma değmeden ayağa kalktım.

"Bunu yapamayız," diyorum kararlı bir sesle ve şişeyi verandadaki masaya hafifçe vurarak bırakıyorum.

"Bir *film yıldızı* için kendini saklıyor musun?" diye şaşkınlıkla soruyor, yarı gülerek.

Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Brandon, şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten çok daha yakışıklı ve bildiğim kadarıyla, bu arayışımın bana ne kadar acı getireceği konusunda tamamen ve tamamen haklı olabilir. Ama... Evet. Kendimi bir film yıldızı için saklıyorum. Gary için.

"Evet. Öyleyim," diyorum, zorlukla yutkunarak.

Brandon bu sefer kahkahayı patlatıyor ve ikimizi saran şiddetli bir rüzgârla omuzlarını silkiyor. Rüzgâr, saçlarını dikleştirirken benimkiler yüzüme yapışıyor ve bir kısmı ağzıma giriyor.

Bana üzgün, acıyarak gülümsüyor. "İyi geceler, Nora." "İyi geceler, Brandon."

Yürüyerek yatak odama girip yatağa düşüyorum, kafamda "sıradan" kelimesi dönüp duruyor.

'İN YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ

Nora

Çok garip bir rüya görüyorum, normalde gördüklerimden farklı. Gary'nin Muscle Beach'te çıplak egzersiz yaptığını ve kalabalık bir insan topluluğunun onun fotoğrafını çektiğini görüyorum. Onun adını sürekli söylüyorum ama ne kadar yüksek sesle bağırırsam da beni duymuyor. Sonra Imogene ve Roger Pepper yanımda beliriyor ve ikisi düet yapmaya başlıyor. Melodi, showcase konserimde söylemeyi planladığım şarkılardan birinin melodisiyle aynı, ama benim yazdığım sözler yerine Imogene ve Roger Pepper sadece "ha ha ha" diye tekrar tekrar söylüyorlar. Sonra Gary Brandon'a dönüşüyor ve yanıma gelip yüzümün yanını yalıyor. İlk başta oldukça hoş bir his ama sonra nefesinin kokusunun...

"Winklepuff! Çekil onun üstünden!"

Kennedy'nin kıkırdayan, tatlı sesini duyuyorum ve gözlerimi açtığımda, bulanık bir şekilde, bir elinde çamurumsu yeşil bir şey, diğer elinde gözlüğümle yatağımın yanında durduğunu görüyorum.

Gözlüklerimi takıp, yeşil çamur gibi sıvıya kaşlarımı çatarak bakıyorum. İğrenç görünüyor. İçinde *parçacıklar* var. O parçacıklar ne?

"Saat kaç?" diye soruyorum, içimden bir ses, saat kaç olursa olsun, vücudumun uyanık olması gereken bir saat olmadığını söylüyor, özellikle de benim gibi berbat uyuyan birinin.

Yavaşça otururum, ama başım şiddetle ağrımaya başlayınca hemen pişman olurum. Dün gece şarkı söylediğimi hatırlarım ve o kadar cesaretle bile bunu yaptığımı inanmam. Sonra Brandon'ın

'in beni öpmeye çalıştığını hatırlıyorum. Ve Gary Montgomery gibi biriyle hiç şansım olmadığını söylediğini. Omuzlarım çöküyor.

"Saat sabah beşi buçuk!" Kennedy neşeyle duyurur, her zamanki gibi parlak gözlü ve ıslıl ıslıl görünür. "Hangover ekibi kurtarmaya geliyor!" Yeşil içeceğin bardağını elime tutuşturur.

"Hangover'ın en iyi ilacı uyumaktır," diyorum, kurumuş dilimi damağıma bastırarak.

"Saçmalık. Bunu iç." "İçinde ne var?"

"Kenevir tohumu, keten tohumu ve chia tohumu karışımı." "Tohumlu."

"İç şunu. Sonra mayonu giy ve oturma odasında buluşalım, tamam mı?"

"Mayo mu?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"*Yüzmek* aslında en iyi akşamdan kalma ilacıdır," diyor bilgili bir şekilde. "Ve bu sabah okyanus inanılmaz görünüyor. Dışarıda kimse yok ve en azından birkaç saat daha rüzgar esmeyecek!" Ellerini beline koyup uzattığı koluyla pencereyi işaret ediyor. Sonra kocaman bir gülümsemeyle, abartılı ve neşeli bir sesle, "Melekler Şehri'nde yine güzel bir gün!" diyor.

Onun hava durumu spikeri gibi konuşmasına gülüyorum ama gülüşüm kuru bir öksürüğe dönüşünce hemen pişman oluyorum.

"Yüzmeye gidemem!" Elimi başıma koyuyorum. Çok nemli. Dışarıdayken yeterince su içmedim, muhtemelen bütün gece bu sıcakta terledim ve şimdi ciddi şekilde susuz kaldım. "Kendimi çok kötü hissediyorum." Diye iç çekiyorum. "Bu yüzden evde kalmak istedim. Ayrıca Gary için yapmam gereken çok iş var. Forumda sahte bir isimle girip girmediğine bakacaktık, değil mi?"

"Oh, ben çoktan baktım," diyor Kennedy neşeyle ve dün gece gizlice tekila yerine su içtiğini merak ediyorum. Ya öyle ya da bir tür android. "Üç kez kontrol ettim. Orada yok. Üzgünüm. Hadi, çabuk!"

Yatak odasından çıkarken Winklepuff neşeyle ayaklarının etrafında koşuşturuyor.

Gary'nin forumlarda olmadığı haberine omuzlarım çöküyor. Kahretsin. Bu gerçek bir başarı olurdu. Ona orada özel mesaj atabilirdim

Orada! Ya da belki adresini bile alabilirdim. Hmmm. Aslında, onun evine gitmek, "hayatının aşkı" olabileceğini düşündüğün kişiyle tanışmak ile onu takip etmek arasında ince bir çizgide yürümek olurdu.

Arkamdaki perdelerden birini açtım. Kennedy haklıymış. Plaj gerçekten çok güzel ve sakın görünüyor... Cesaretimi topladım ve çamurdan bir yudum aldım. Ooh! Aslında tadı oldukça güzel – limon, nane ve elma gibi, ve tabii ki tohumlar.

Yataktan dikkatlice kalkıp, çok dar lacivert mayomu çok yavaşça giyindim ve üzerine de çok dar bir sundress giydim. Kontakt lenslerimi taktım ve rüzgardan kaynaklanan bir çizik olduğunu düşündüğüm şeyin tekrar acı vermesiyle irkildim. Aslında takmamam gerekirdi ama gözlükle yüzemem. Billy Fever'ın kullanmamı söylediği yatıştırıcı göz damlasından biraz alıyorum ve rahatsızlık hafifliyor.

Oturma odasında bir bardak su içiyorum, bikinili Kennedy yazdıklarını bitirip yanındaki yerden puantiyeli plaj çantasını alıyor. Brandon'a rastlamadan evden çıkabileceğiz sanırken, o sadece beline sardığı beyaz bir havluyla merdivenlerden iniyor.

Vay canına. Brandon spor yapıyor. Tonlu, bronzlaşmış karnına bakınca gözlerim biraz açılıyor.

Bana baktığını fark edip sırtarak ıslak sarı saçlarını eliyle tarıyor ve bunu yaparken paızı kaslarını biraz gösteriyor.

Hızla başka yere bakıyorum ve Kennedy'nin kıkırdayarak gözlerini devirdiğini görüyorum. "Fazla bilgi Brandon," diyor ve kusma hareketi yapıyor. "Hadi Nora. Çıkalım."

* * *

Okyanus, akşamdan kalmalığa harika bir çare. Yüzme kısmını bir kenara bırakıp sadece uzanmaya odaklanırsanız tabii. Vücudumun hafif serin havaya alışmasına izin verdikten sonra, kendimi suya bırakıp nazik, berrak dalgaların beni taşımasına izin verdim. Parlak ve yakıcı güneşin ışığından gözlerimi kısarak baktım.

"Gerçekten yüzmen gerekiyor!" Kennedy beni geçerken uyarıyor, uzun sarı saçları arkasında dalgalanıyor ve onu

Kaliforniyalı bir denizkızı gibi görünüyor. "Endorfin salgılat. Endorfin mutluluk getirir!"

İçimden gözlerimi devirip, parlak sarı bir şamandıraya doğru yüzerken ona katılıyorum. Genelde yatak odamın zemininde hafif esnemeler yapmayı tercih ederim, ama kendimi biraz daha zorlamanın iyi geldiğini itiraf etmeliyim.

Biraz daha yoğun yüzdükten sonra, uzuvlarımda hoş bir ağrı hissediyorum. Durup suya ayak basarak nefesimi düzenliyorum ve dudaklarımda tuzun tadını çıkarıyorum.

"Ee, dün gece Brandon'la sohbetiniz iyi geçti mi?" diye soruyor Kennedy, yanımda sallanarak.

Gözlerimi kısıyorum. O ne biliyor? Ne diyeyim?

Boğazımı temizliyorum. "Evet, güzeldi," diyorum tarafsız bir şekilde.

"Harika biri, değil mi?" diye soruyor. "Biraz huysuz olabilir, ama aslında yumuşak kalpli..."

"Elsie Grainger yüzünden çok üzgün görünüyordu." Beni öpmeye çalışana kadar, diye eklemiyorum.

"Evet, ona çok aşık olmuştu. Kız ona iyi *davranmamıştı*. Ona güzel şeyler olması gerek. Romantik açıdan zor bir dönem geçirdi."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayata dönmeli. Onu bu kadar üzgün ve alaycı hissettiren şeylerden uzaklaştıracak birini bulmalı."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum!" Kennedy garip bir şekilde kocaman gülümsüyor ve sonra hızla yüzmeye devam ediyor.

Aynı yerde kalıyorum ve plaja doğru gözlerimi kısarak, ne kadar güzel ve huzurlu görüldüğüne bakıp içimden bir iç çekiyorum. Gökyüzü yumuşak bir pembe ve mavi çizgilerle kaplı. Puslu ışık neredeyse rüya gibi. Annemi ve babamı düşünüyorum ve cennete inansam keşke diyorum, çünkü inansaydım, cennet bu plaj ve bu gökyüzü gibi olurdu ve annemle babam da orada olurdu, her zamanki gibi mutlu ve birbirlerine aşık.

Ani üzüntümü durdurmak için başımı suya daldırıyorum ve tekrar su yüzüne çıktığımda, sahilde koşan iki adam görüyorum. Çok uzaktalar ve güneş gözlerimi kamaştırıyor, ama içlerinden biri nefes almak için duruyor, elleri dizlerinin üzerinde ve denize doğru bakıyor. Oradan beni görebiliyor mu acaba? Kolumu kaldırıp yabancıya el sallamak istiyorum, ama yardım istediğimi sanmasın diye yapmıyorum.

Diğer adam, sanki "Hadi!" der gibi adamın kolunu çeker ve ikisi sahilde koşarak uzaklaşır.

Kendi kendime gülümsüyorum. Sabahın bu saatinde koşmak, yüzmekten bile daha tuhaf. Ve Imogene deli olanın ben olduğumu söylüyor.

Yine sırt üstü dönüp, tek bir pembe bulutun geçip gitmesini izliyorum. Bir süre öylece yatarken, Kennedy'nin her zaman bu kadar sakin olmasının sebebinin her gün bunu yapabilmesi olduğunu anlıyorum.

Eve döndüğümüzde, tüm vücudum ağrıyor ve karıncalanıyor, ama hoş bir şekilde. Kennedy'nin dediği gibi, akşamdan kalma halim tamamen geçmişti!

Kendimi kurulayıp yatağıma oturuyorum ve biraz çalışmaya başlıyorum. Çalışmam inanılmaz sıkıcı ama çok basit ve çabuk bitirilebilecek bir iş. Sonra telefonumu alıp Gary'nin adıyla ilgili günlük Google Alert'larımı kontrol ediyorum. Variety.com'da bir makale var. Makaleyi açıyorum ve ekrandaki kelimeleri okurken nefesim kesiliyor.

İşte bu. İşte benim şansım!

Hemen oturma odasına koşuyorum. "Gary, Çin Tiyatrosu'nda el izi törenine katılacak!" diyorum Kennedy'ye.

Kennedy, heyecanlı patlamama şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi? Bunu şimdiden yaptığına şaşırdım. Yeterince filmde oynamadığını sanıyordum..."

"Belli ki onun ne kadar harika olduğunu biliyorlar," diyorum, sanki onu şahsen tanıyormuşum gibi. "Bütün bu başarıları hak ediyor. Halk bu tür etkinliklere katılabilir, değil mi? İnternette fotoğraflarını gördüm."

"Gidebilirler," diyor Kennedy, bornozunu daha sıkı çekerek. "Oldukça açık bir alan, sanırım töreni izleyebiliriz. Ünlüler genellikle hayranlarına imza dağıtırlar..."

"Yani onunla tanışabilirim. Onu gerçekten tanıyabilirim." Gary'yi gerçek hayatta tekrar göreceğimi düşününce tüylerim diken diken oluyor, hem de bu sefer aptal Nicolas Cage ve setteki o korkunç güvenlik görevlisi John Alan tarafından engellenmeden. Heyecandan nefesim kesiliyor.

"Ne zaman?" diye sordu Kennedy. "Hala burada olacak mısın?" "Evet! Çarşamba günü. Saat 2'de."

"Oh! Çok yakında."

"Evet! Yaşasın! Herkesin düşündüğü kadar deli olduğuma inanmaya başlamıştım, ama sahilde olanlardan sonra – Gary'nin kitap zevkleri ve Tori ile tanışması hakkında

Gary'nin kitap zevklerini öğrenip Tori ile tanıştıktan sonra – bunu yapmam gerektiğini anladım."

Kennedy düşünceli bir şekilde başını sallar, gözleri hafifçe kısıılır.

"Tamam..." diye yavaşça cevap verdi. "Çarşamba üç gün sonra, değil mi? O zaman... önümüzdeki birkaç gün Gary'yi araştırmak zorunda kalmazsan, o zaman bu zamanı benimle Los Angeles'ta eğlenerek geçirmeye ne dersin?" Kendini işaret ederek başparmağını gösterir. "Yani, işim ve sunuculuk seçmeleri için hazırlık yapmam gerekiyor, ama bolca zaman var. Bu yeri kaçırmam çok yazık olur, özellikle de bu kadar kısa bir seyahatte."

Onun önerisini düşündüm. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bir sürü *aktivite* yapmak yorucu geliyordu. Ama biraz eğlenmeye çalışmayı kabul etmiştim. Ve yeni insanlarla takılmak sandığım kadar zor olmamıştı...

"Kulağa harika geliyor. Ama artık içki yok! Aklım başımda olmalı."

Kennedy elini uzatıp benimle tokalaşır. "Ben de. Yaşasın! Neşe geliyor!"

Imogene'nin telefonu yarım kez çaldıktan sonra açtı.

"Sonunda!" der, sesi gergin. "Endişelendim. Film setinden kovuldun mu? İyi misin? Belki eve dönmelisin. Yabancı bir ülkede tutuklanmak en son ihtiyacın olan şey!"

Imogene'nin yoğunluğu normalde omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırırdı, ama yüzme ve Gary ile olan harika gelişmelerden sonra, Kennedy'nin sakinliğini kendime aktarıyorum. "Ben iyiyim, aptal." Gülererek söylüyorum. "Sana mesaj attım."

"Evet, ama sesini duymakla aynı şey değil. Mesajda yalan söylediğini anlayamam, ama sesinden anlayabilirim."

"Ben iyiyim, söz veriyorum," diyorum. Ve uzun zamandır ilk kez, bunu gerçekten kastettiğimi düşünüyorum. "Senin istediğin gibi bol bol D vitamini alıyorum."

"Bol bol güneş kremi sürüyor musun?" "Evet."

"Hmm. Film setinde neler oldu anlat bana? İnternette tanıştığın arkadaşın nasıl biri? Nicolas Cage ile gerçekten tanıştın mı? Kendini iyi hissediyor musun?"

Gülüyorum, derin bir nefes alıyorum ve Imogene'ye son birkaç günün hikayelerini anlatıyorum, hiçbir ayrıntıyı atlamadan. Bitirdiğimde, telefonun diğer ucunda bir sessizlik oluyor.

telefonun diğerk ucunda bir sessizlik olur. "Imogene? Orada mısınız? Ölü bir hatla mı konuşuyordum?"

"Buradayım," diyor Imogene. "Sesin... farklı." "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" diye soruyorum.

"İyi. Sanırım. Sesin daha, bilmiyorum, uyanık gibi. Ve bu Kennedy? Sesi hoş. Kesinlikle daha az endişeliyim."

"Bu iyi. Kennedy çok, çok harika. Onu gerçekten seveceksin, bence."

"Bana bu Brandon hakkında daha fazla bilgi ver. Seksi birine benziyor."

"Oh, o iyidir. Tabii ki Gary gibi değil. Ve bazen oldukça huysuz olabilir."

"Huysuzluk, doğru ışııkta seksi olabilir."

"Hayır, ben öyle şeyleri sevmem."

"Emin misin? Mr Darcy'yi seviyorsun, o da huysuzdu!"

"Huysuzluk gerçek hayatta seksi değil. Sadece pisliklik. Ben Gary Montgomery ile tanışmak için buradayım! Beni buraya sen getirdin, Imogene!"

"Ve hala onun ruh ikizinin olduğuna inanıyorsun?"

Atlantik'in öbür ucundan bile şüpheciliğini duyabiliyorum.

"Onu sinemada gördüğümde daha da fazla." diyorum. "Onu film setinde gördüğümde vücudumda bir heyecan dalgası hissettim! Hislerimden çok eminim. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Hmmm. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Kennedy'nin önümüzdeki birkaç gün biraz eğlenmemi önermesi bana harika bir fikir gibi geldi. Belki Hot Brandon'la biraz daha vakit geçirebilirsin."

"Ona Seksi Brandon diyemezsin! Onu hiç görmedin ki... Yani, yakışıklı ama çok sıradan bir yakışıklılık. Gary gibi değil. Gary'nin gözleri o kadar koyu ki siyah gibi. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Imogene sessizce iç çeker. "Dinle," der ciddi bir sesle. "Lütfen, bu Gary Montgomery meselesinin istediğin gibi sonuçlanmayacağına hazırlıklı ol..."

"Bunu bilemezsin, Imogene."

"Ama ben biliyorum... Ve seni oraya ben gönderdim, bu büyük bir hata olabilir. Sana çok ihtiyacın olan gerçekliği göstermeye çalışırken, Brigglesford'a geldiğinde ayrıldığından daha kötü bir durumda dönersen, kendimi affedemem..."

Brigglesford'a geri dönme fikri beni şaşırtarak midemi biraz bulandırdı.

"Sen nasılsın?" diye soruyorum çabucak, Imogene'nin olumsuz sözlerinden konuyu değiştirerek, ki bu da yeni sakinleşen ruh halimi tamamen karıştırıyor. "Ariana nasıl? Dan nasıl?"

"Oh, hepimiz iyiyiz!" Imogene her zamankinden biraz daha az neşeli bir sesle cevap verdi. "Her şey yolunda! Her zamanki gibi, sanırım."

"Emin misin? Ne yapıyordun?"

"Çalışmak, annelik yapmak, eşlik etmek, spor salonuna gitmek. Sonsuza kadar, tekrar tekrar! Ha ha! Her şey harika." Sesi hafifçe titriyor.

"Sesin pek iyi gelmiyor," diyorum, Imogene'nin her şeyi yolunda giden bir kadın gibi konuşmadığını duyunca şaşırılmış ve endişelenmiş hissediyorum. Yastıklara yaslanıyorum. "Konuşmak ister misin? Her zaman bana sen tavsiye veriyorsun, ve itiraf etmeliyim ki ben pek akıllı biri değilim, ama en azından kendini kötü hissediyorsan seni dinleyebilirim."

"Gerçekten iyiyim!" Imogene sahte bir neşeyle cıvıldadı. "Sadece hormonlarımdan olmalı! Dinle, kapatmam lazım. Ariana çok kaka yaptı ve kokuyor. Gidip onu değiştirmem lazım, bana her şeyi anlat, tamam mı? Her şeyi!"

"Tabii ki. Seni seviyorum,
Im." "Seni seviyorum,
abla."

Telefon görüşmesi bittiğinde, Imogene'nin alışılmadık düzlüğünden endişelenip üzülen bir süre duvara bakakaldım. Ona ne oluyor acaba? Hormonal mıydı yoksa daha fazlası mı? Ancak, fazla düşünmeden önce, Kennedy benim odama girmek üzere olduğunu söyleyerek ağır perdeyi açar. Haber spikeri seçmelerine hazırladığı yeni ve daha ciddi hikaye fikirlerini dinlememi ister. Winklepuff da ona katılır, yatağa atlayarak iğrenç diliyle yüzümü çılgınca yalar. O kadar çok gülerim ki, Imogene hakkındaki tüm endişeli düşüncelerim kafamdan uçar gider.

. BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Gary

Selam

Artık işyerinde olduğum her saniye yeni *korumam* tarafından takip ediliyorum. Evet. Stüdyo ayrıca John Alan'ın her gün beni sete götürüp getirmesini istiyor. Bu adamın beni korumak, o sapık kadından korumak için bunu yaptığını biliyorum ve çok iyi tanımadığım insanlara karşı olumsuz davranmak istemem, ama o, şey, biraz pislilik gibi. Silahı var, bundan nefret ediyorum, ve *Die Hard* filmlerindeki Bruce Willis gibi davranıyor. Ama onun havası yok. İki çubuk üzerine dikilmiş fiçı gibi ve her köşeyi dönerken beni arkasına geçiriyor. Elini silahına koyup bana "GERİ ÇEKİL!" diye tıslıyor. Utanç verici bir hal aldı.

Daha dün, John Alan bana bir tane vermeden önce, set ekibinden birkaç kişi beni gülerek izlerken yakaladım. Nicolas Cage, beni John'la gördüğünde *The Bodyguard* filmindeki "I Will Always Love You" şarkısını söylemeye başladı, ki bu çok saçma çünkü o adamın etrafında yeterince insan var zaten.

John Alan'la iyi geçinseydim o kadar da kötü olmazdı. Onunla sohbet etmeye çalıştım ama gözleri sürekli sağa sola bakıp olası tehditleri arıyor. Ona en sevdiği filmin ne olduğunu sordum ve *The Next Karate Kid* dedi. *Karate Kid Bir, İki veya Üç* değil. *The Next Karate Kid*. Bu, onun hakkında bilmem gereken her şeyi söylemiyor mu?

Stüdyoya ve Aileen'e, onsuz evden çıkmayacağıma söz verdim, ama sabahları erkenden gizlice dışarı çıkıp Seth'le koşuyorum. Bu da beni bugünün üç harika şeyine getiriyor.

1. Seth, Olive'e evlenme teklif etmeyi planlıyor. New York'taki Gramercy Park'ta teklif edecek, ama şimdiden bana sağdıç olmayı teklif etti. Onun için çok heyecanlıyım.
bu ikisinden daha aşık bir çift görmedim... Bu beni çok romantik hissettiriyor. Belki de Tori'ye evlenme teklifini ertelemekte çok aceleci davrandım. Yani, bu kaçınılmaz, değil mi? Ben yetişkin bir erkeğim ve onunla mutluyum. Bu çok mantıklı...
2. Bu sabah, Seth ve ben güneş doğduktan hemen sonra sahilde koşuya çıktık. Gökyüzü inanılmazdı, pembe ve mavi çizgilerle doluydu. Rüyadan çıkmış gibiydi. Gökyüzü Los Angeles'ın en güzel yanı. Denizin açıklarında birisi su üstünde duruyordu. Erkek mi kadın mı olduğunu anlayamadım ama gözlerimi ondan ayıramadım. Suya girip o gökyüzüne bakmak için canım çekti.
3. Son iki günün çekimlerinin günlük raporlarını gördüm ve yaptığımız işten gerçekten gurur duyuyorum. Diğer oyuncular ve ekip üyeleri çok havalı ve eğlenceli insanlar ve bu, olumsuzluklara rağmen olumsuzluklara rağmen bunu yapabildiğim için şanslı olduğumu. Aslında, şu anda hayatımdaki en iyi şey bu ve hepsi Tori ve Aileen sayesinde. Aileen'e Olive'in senaryosunu okutup benim için harika olacağına ikna edebilir ve John Alan da giderse, işler gerçekten daha iyiye gidebilir.

Gitmeliyim. John Alan beni eve götürmek için bekliyor ve o tuhaf köpekbalığı gözleriyle sabırsızca bana bakıyor. Onun bu tehlikeli sokaklarda bana eşlik etmesine ve tereyağı bıçağıyla ölümden korumasına izin verme zamanı geldi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Nora

Sanırım daha önce hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Ve bunu, iş haftasının sonunda ya da ailemi düşündüğümde ya da Imogene bana Roger Pepper'ın çeşitli özelliklerinden bahsettiğinde hissettiğim zihinsel yorgunluktan bahsetmiyorum, fiziksel olarak bitkinlikten bahsediyorum. Kafamı nereye koyarsam oraya uyuyabilirim gibi, ki bu hayatımda hiç olmamıştı, özellikle de son iki yıldır, hatırlayabildiğim kadarıyla tek bir gece bile tam bir uyku uyuyamadım.

Gary'nin Çin Tiyatrosu'na ne zaman geleceğini bilmek, Kennedy ve benim son üç günü turist gibi geçirmemizi sağladı. Yoğun, göz alıcı, sıcak ve rüzgarlı bir şehirde dolaşmak, hiç zevk alacağımı düşünmediğim bir şeydi. Ama yorgun olmama rağmen, uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Bu, özlediğimi bile fark etmediğim bir duygu.

Yatmadan önce geçirdiğim her saatin anı, en yeni *Harcourt Royals* kitabını okumakla geçiriyorum, çünkü a) Bu kitap tüm kitapların en iyisi ve b) Kennedy okudu ve sonunu biliyor, ben bilmiyorum, bu da beni çok sinirlendiriyor. Okumak, uyumak, yemek yemek, Winklepuff'ı gezdirmek veya Gary Montgomery'yi düşünmek dışında geçirdiğim her saniye, çeşitli etkinliklerle dolu. Tuvalete gitmeye bile zar zor zaman buluyorum, annemle babamın ölümünün benim suçum olduğunu düşünmekten bahsetmiyorum bile. Yani, bu düşünce hala kafamda ama her zamankinden biraz daha sessiz ve açıkçası bu bana tatlı bir rahatlama gibi geliyor.

Dün, yüzmeye gittikten sonra, Kennedy beni LA'nın en iyi kitapçılarını gezmeye götürdü, aralarında terk edilmiş bir bankada bulunan devasa bir kitapçı da vardı.

Terk edilmiş bir banka binasında bulunan devasa bir kitapçı da dahil. Kitapçılardan birinde, *Harcourt Royals* kitaplarının imzalı setini buldum ve sevinçten zıpladım, ta ki çok fakir olduğumu ve böyle bir şeyi alamayacağımı fark edene kadar. Ama öğle yemeği için modaya uygun ve Instagram'da ünlü bir Taco Truck'ta durduğumuzda, Kennedy bir çantayı açtı ve Winklepuff'u tuvalete götürürken gizlice bana imzalı seti aldığını söyledi! Bu beni ağlattı çünkü annem ve babamdan önce, arkadaşlarım ve sosyal hayatım varken bile, Kennedy Jane Cooper kadar içten ve nazik birini hiç tanımamıştım.

Öğleden sonra Kennedy haberini yazmak için çalışmak zorundaydı, ben de Winklepuff'u alıp köpeklerin girebileceği plaja gidip yine özel rocky road dondurma yedim. Geçen sefer bana servis yapan Adonis beni görünce çok sevindi.

"Ürünü beğendin, değil mi?" diye sordu, sanki aramızda bir sır varmış gibi gizemli bir bakışla.

"Evet," dedim, biraz şaşkın. Kim sahilde dondurma yemeyi sevmez ki?

Sonra bana, daha da özel olan özel sundae'yi denemek isteyip istemediğimi sordu. Tabii ki evet dedim ve haklıydı! Muhteşemdi ve sonraki bir saatimi sahilde dolaşp Winklepuff ile oynayarak, Spotify'da "Get Pumped!" çalma listesini dinleyerek, garip bir şekilde kendime güvenerek ve çok azının beni duyduğunu umursamadan yabancılara merhaba diyerek geçirdim. Dondurmanın beni çok rahatlatan bir yanı olmalı diye düşündüm, belki de çocukken mutlu aile anlarında yediğimle bir ilgisi vardır...

Sonunda eve döndüğümde, kendimi çok hafif, güneşten yanmış ve uykuya hazır hissediyordum, ama Kennedy beni tekrar dışarıya sürükleyip Los Angeles şehir merkezinde bir sanat turuna çıkardı. Bugün ise, yine sabahın erken saatlerinde yüzüp, Kennedy hava durumu raporunu hazırlamak için işe gittikten sonra, Flower Child adında çok sağlıklı bir yerde öğle yemeği için buluştuk. Orada Bette Midler'ı salata yerken gördüm, bu beni çok mutlu etti.

Brandon birkaç kez gezilerimize katıldı, benim yanımda garip ve gergin davranıyordu, bu da biraz canımı sıktı. Bu sabah yüzmeye bile katıldı, ancak Kennedy ona gideceğimizi söylemediğine yemin ediyor. Sürekli bana doğru yüzüp konuşmaya başlıyordu, ben de onun evinde bedavaya kaldığım için cevap vermek zorunda kalıyordum.

Sanırım bana sıradan olduğumu söylemediği veya Los Angeles'ta olma nedenlerimle alay etmediği zamanlarda, aslında dünyanın en kötü insanı değil. Ama yakındır.

Şimdi Kennedy, bana mutluluk bulmamda yardımcı olma misyonunun bir parçası olarak, beni yakındaki Venice Beach sahil yoluna getirdi.

"Burası çok havalı görünüyor," diyorum, etrafımdaki geçici yemek çadırlarına, sokak sanatçılarına ve her renkten narin gümüş ve turkuaz kolyeler ile tahta boncuklu bilezikler satan küçük pazar tezgahlarına bakarak. "Alışverişe mi gidiyoruz?" diye soruyorum, Kennedy sahil yolunda onu takip etmemi işaret ederken. Şeker pamuğu satan küçük bir çadırın önünden geçiyoruz. "Şeker pamuğu mu alıyoruz? Şeker pamuğunu çok severim!"

"Ona pamuk şeker denir ve hayır, o abur cuburu yemeyeceğiz! İğrenç!"

Kennedy, kalabalık azalana kadar yürümeye devam eder ve pürüzsüz, tozlu gri tahta kaldırım önümüzde uzanır. Bir tarafında plaj ve okyanus, diğer tarafında dükkanlar ve iri palmiye ağaçları vardır. Kennedy, mükemmel dişleriyle gülümser ve renkli ahşap kulübenin üzerindeki küçük boyalı tabelayı gösterir.

ROLLERBLADES FOR HIRE (Rollerblade kiralama).

Yüzümün renginin attığını hissediyorum, güneşten kızarmış olduğunu düşünürsek bu hiç de kolay değil.

"Rollerblade yapmaya gidiyoruz!" Kennedy gülümseyerek onaylar. "Bu, Los Angeles'ta yapılabilecek en eğlenceli "klişe" şeylerden biri ve formda kalmak için *harika* bir yol."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ama bugün zaten yüzdüm ve yürüdüm," diye mızımızlanıyorum, iç mekanlara ve uzun süre oturmaya alışkın, sıcak, rahat, yuvarlak vücuduma bakarak. "Yorgunluktan öldüm! Ve rollerblade'i seveceğimi hiç sanmıyorum."

"Sabah erken yüzmeyi seveceğini de düşünmüyordun, ama doğuştan yeteneklisin," diye mantık yürütüyor Kennedy. "Yüzmek yerine yarısını suda yüzerken ve gökyüzüne bakarak geçersen bile."

Haklı. Sıcak ve huzurlu bir okyanusta sadece birkaç gün yüzmek ruh halimi önemli ölçüde iyileştirdi. Ama paten kaymak tamamen farklı bir şey. Dengem berbat; havada bile takılıp düşüyorum! Bunu Kennedy'ye söylüyorum.

"Yapabilirsin. Sana inanıyorum, kızım!"

"Hiç sanmıyorum, Kennedy. En son tekerlekli patenle kaydığım on iki yaşındaydım ve ilk başta tahmin ettiğimden çok daha dik bir tepeden aşağı kaymışım – perspektif benim güçlü yanımdır. O kadar hızlı gidiyordum ki kontrolü kaybettim

ve nereye gideceğimi bilemedim, sonra da ısırgan otlarıyla dolu bir çitlere yuvarlandım."

Kennedy, açıkçası benim için travmatik bir anı olan bu hikayeyi duymakla gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Acıyı dindirmek için bir saatten fazla sirkeye batırmak zorunda kaldım. Ertesi gün bütün gün balıkçı dükkanı gibi kokuyordum."

"Balıkçı dükkanı mı? Balıkçı dükkanı da ne?"

"Balık ve patates kızartması dükkanı!" Gözlerimi devirdim. "Okuldaki çocuklar bana puding, patates kızartması ve ıslak bezelye istiyorlardı. Berbat bir şeydi."

Kennedy şaşkın şaşkın bakıyor. "Bezelye? Sulu mu?"

"Bilmiyor musun? Bezelye çorbası. Bezelye suyu," diye sinirlenerek açıklıyorum. "Her neyse, önemli olan şu ki, zaten dengesiz ayaklarımın altına tekerlek takmayacağım. Beni buraya getirdiğin için çok nazıksın, ama sanırım bu iş olmayacak."

Kennedy kollarını göğsünde kavuşturur ve bronzlaşmış, sandaletli ayaklarına bakar. "Sana neşeyi tatmana yardım edeceğimi söylemiştim, neden izin vermiyorsun? Neden neşeye merhaba demiyorsun?"

Ağzımın köşesi gülümsemeye başlar, ama sonra Kennedy'nin neşeye merhaba de demekle şaka yapmadığını anlarım. Ona dikkatle baktım. Daha geçen hafta internetten tanıdığı birine zamanını ve enerjisini bu kadar cömertçe harcayan bu sanal yabancı. En son birisi bana bu kadar mantıksız bir şekilde nazik davrandığında, o kişi bir ay boyunca çöp kutularımı dışarı çıkaran ve sonra piramit şemasına katılmam gerektiğini söyleyen komşum Sleazy Bruce'du.

"Neden benim için bunları yapıyorsun?" diye soruyorum, sesimde şüphe beliriyor. "Anlamıyorum."

Kennedy ellerini dua eder gibi birleştirir. "Çünkü ben çok tatlı biriyim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Senden hoşlanıyorum, tamam mı!" der ve ellerini havaya kaldırır. "Buradaki diğer arkadaşlarım gibi değilsin. Sen..."

"Çok daha havalı mıyım?" diye şaka yapıyorum.

Kennedy yüzünü buruşturur. "Ha! Sanırım sen rahat birisin. Senin yanında rahat hissediyorum." Omuzlarını silker. "Kendim olabiliyorum ve tamamen aptalca davranabiliyorum... Aslında..."

"Ne?"

Kennedy bir an düşünceli görünüyor, sonra hafifçe başını sallar. "Hiçbir şey. Biliyorsun, sana mutluluk bulmana yardım edeceğime söz verdiğimde şeftali şarabından biraz çakırkeyif olmuştum. Ama ciddiydim. Yeni arkadaşımın bu "ruh ikizi" arayışının dışında mutluluk bulmasını görmek *bana* mutluluk verecek. Sen benim mutlu olmamı istemiyor musun? Sana mutluluk vermeye çalışırken? Mutluluğumu benden *esirgemeyecek* misin? Bu mutlu bir davranış değil, Nora."

Onun sahte manipölasyonuna gülüyorum, Kennedy'nin bana sadece çevrimiçi bir arkadaş olarak değil, bir arkadaş olarak hitap etmesinden ve nedense, burada olduğum kısa süre içinde daha mutlu bir insan olmam için bana yardım etmeye çalışmasından duygulanıyorum.

"Tamam, deneyeceğim," diyorum tereddütle.

"Yaşasın!" Kennedy, bir ponpon kız gibi yumruğunu havaya kaldırdı. "Düşündüğünden çok daha kolay. Bence çok seveceksin..."

* * *

Rollerblading'den nefret ediyorum. NEFRET ediyorum. Rollerblading sandığım kadar kolay *değil*. Rollerblading çok, çok tehlikeli. Rollerblading BERBAT.

Kennedy, kot şortuyla tahta kaldırımında *süzülüyor*: bronzlaşmış, sıkı bacakları ayaklarıyla uyumlu bir şekilde hareket ediyor, sanki patenlerle doğmuş gibi. Yoldan geçen yabancılar ona hayran bakışlar atıyor ve başka bir patenci ona "Hey, güzel stil!" diye sesleniyor. Kennedy ise "Teşekkürler, sen de!" diye cevap veriyor.

Ben ise sağa sola sallanıyorum, dengemi sağlamak için kollarımı açmış, aynı anda da sundressimden göğüslerim çıkmamış mı, önündeki düğmelerden biri patlayıp külotum herkese görünmemiş mi diye kontrol ediyorum. Külotum da, çamaşır yıkamam gerektiği için, eski püskü bir yatak külotu.

"Dikkat, dikkat, aaaaaah," diye korkuyla kendi kendime fısıldıyorum. Ara sıra durup, dengemi sağlamak için ellerimi bir binaya veya palmiye ağacına dayayabileceğim bir yere doğru sürünmeye çalışıyorum, ama tek başardığım, giderek kalabalıklaşan tahta kaldırımında trafiği tıkamak ve insanların bana bağırması.

Vücudumu çok seviyorum, ama tekerleklerle desteklenmek için yapılmamış. Kennedy benim mücadeleme kayıtsız görünüyor. Tampax reklamından çıkmış gibi, saçları arkasında uçuyor, ara sıra geçen

, sağlıklı, modern bir kadın, adet döneminin getirdiği rahatsızlıklardan uzak.

Paten kaymak sadece tehlikeli değil, aynı zamanda çok zor. Uyluklarım yanıyor, Squat Nation adlı egzersiz videosunu yaptığımda ve sonrasında bir hafta boyunca kas ısı kremi sürmek zorunda kaldığım ve sandalyeye oturup kalkarken her seferinde çığlık attığım zamankinden bile daha kötü. Ayrıca, bu anların dünyadaki son anlarım olabileceği korkusuyla nefesimi tuttuğum için karın kaslarım da gergin.

"Gary'ye onu sevdiğimi söyle," diye Kennedy'ye seslenmeye çalışıyorum, ama o çok önümde ve bir mağazanın önünde duran yaşlı, zayıf bir adam gözlerini kısıyor.

"Kendin söyle bayan!" diye bağıyor, ben onun yanından hızla geçerken, kollarımı çizgi film karakterleri gibi daireler çizerek sallıyorum.

Kennedy'yi yakalamak için çok uğraşıyorum ve önümüzde hafif bir yokuş gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. İyi. Yokuşlar, bacaklarımı sabit tutabileceğim anlamına geliyor, tepe benim için tüm işi yapacak ve zavallı uyluklarım birkaç saniye rahatlayabilecek. Kennedy'yi gözden kaçırmadan yavaşlamaya çalışıyorum. O, eğimin yarısını çoktan aşmış durumda. Tam o anda, yüzüme şiddetli bir rüzgâr esiyor ve zaten ağrıyan gözüme bir şey kaçıyor.

"Ah!" diye bağıyorum ve elimi kaldırıp gözümünden o şeyi çıkarmaya çalışıyorum. "Lütfen böcek olma" diye haykırıyorum ve hemen sol gözümün içinde bir böcek yaşıyor gibi bir görüntü canlanıyor gözümün önünde.

Ne olduğunu çıkaramadan, rüzgâr tekrar esiyor ve sahilden gelen bir sürü küçük kum tanesi yüzüme çarpıyor.

"Ah!" diye bağıyorum, bu sefer daha yüksek sesle, kum dilimin her yerine yapışıyor.

Çalışan tek gözümü kısarak açtığımda, Kennedy'nin artık çok ama çok önümde olduğunu görüyorum. Durmaya çalışıyorum, ama bu yokuş aşağı eğim hızımı beklediğimden çok daha fazla artırmış ve ayağımı botumun durdurucusuna koyacak kadar yavaşlayamıyorum. Kalbim panikle çarpıyor, çünkü aslında ağzım kumla dolu ve nereye gittiğimi göremeden bir tepeden aşağı kayıyorum. Kahretsin. Birine çarpacağım. Belki bir çocuğa bile! Lanet olsun, ya bir çocuğun üzerinden geçersen ve ciddi şekilde yaralarsam? Bu korkunç olur! Gary ne düşünür? Aman Tanrım.

Acıyan gözlerimi açık tutmaya çalışarak hızla ilerlerken ellerimi önüme uzattım ve olabildiğince yüksek sesle bağırdım. "Çekilin yolumdan millet! Çocuklarınızı uzaklaştırın! Bu tren istasyonda durmayacak... Ah!"

Siktir!

Bir şeye çarptığımı hissediyorum, ama gözlerim acıyarak kapanmış olduğu için ne olduğunu göremiyorum. Kahretsin, sanırım başka bir insan. Ellerimi öne uzatıp etrafımı yokluyorum, çünkü gözlerimi her açmaya çalıştığımda çok acıyor. Büyük bir insan. Bebek değil, şükürler olsun.

"Oof!" diye homurdanıyor diğer kişi. Bir erkek. Sağlam yapılı bir erkek.

"Özür dilerim!" diye ciyakladım, hemen yere tökezleyip gözlerimi ovuşturdum. "Durmak istemedim ve her iki gözüm de kan içinde. Yaralandınız mı? Çok özür dilerim."

"Ben iyiyim," diyor. "Sen?"

O sesi tanıyorum. Tıpkı...

"Brandon!" diye panik içinde bağılıyor Kennedy. "O iyi mi? Tanrım!"

Brandon mu?

Brandon burada ne arıyor?

"Ben iyiyim!" Onları sakinleştirmeye çalışıyorum, gözlerimi hala sıkıca kapalı tutarak o v u ş t u r u y o r u m . "İyi olduğuna emin misin, Brandon?"

"İyiyim," diyor, ama sesi öyle gelmiyor. O "Oof" sesini duydum ve acı çeken bir adamın "Oof" sesine çok benziyordu.

Sonunda gözlerimdeki kumu çıkarmayı başarır ve gözlerimi açarım. Aptal kum. Aptal tuhaf rüzgar. Gözlerimi tekrar ovuştururum ve Kennedy ile Brandon görünür. Mükemmel yüzlerinde endişeli ifadelerle önümde çömelmişler.

Brandon yaklaşıp gözlerimi kısarak bana bakıyor. "Santa Anas estiğinde, hiçbir şey belli olmaz," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu cümleyi daha önce duymuştum... Jack Black'in *The Holiday*'de söylüyor. En sevdiğim romantik filmlerden biri. "O filmi çok seviyorum," diyorum.

"Ben de," diyor Brandon yarı gülümseyerek.

Kennedy yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bizi izliyor.

"Bunları çıkaralım," diyor Brandon, patenlerimin bağcıklarını çözerek.

"Tanrım, evet lütfen," diyorum minnetle. Brandon botları bağlarını çözerken parmaklarımla beceriksizce oynuyorum. Bu

Garip bir samimiyet hissediyorum. "Ben tekerlekler üzerinde olmak için yaratılmadım!"

"Hafif kalmış," diyor Brandon, gözleri hafifçe kalın bacaklarıma kayıyor.

"Üzgünüm," diyor Kennedy, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatarak. "Bana dengenin kötü olduğunu söylemiştin. Abartıyorsun sanmıştım. Seni zorlamamalıydım! Kahretsin, senin için eğlenceli olur sanmıştım."

"Önemli değil! Ben iyiyim!" Onu sakinleştiririm.

Yavaşça başını sallar, bana ve Brandon'a bakıp tekrar bana bakar. "Tamam. İyi. Şey... Evet, şimdi hatırladım, gitmem gerek... İşlerim var, anlarsın ya? Brandon burada, seni eve bırakabilir, değil mi? Evet. Evde görüşürüz! Hoşça kal!"

Ne?!

İtiraz etmeden önce Kennedy bana kısa bir sarılma verir, sonra patenleriyle dönüp sanki oradan bir an önce uzaklaşmak istermiş gibi hızla uzaklaşır. Kahretsin. Boardwalk'un ortasında böyle büyük bir utanç verici sahne yaratarak onu gerçekten utandırmış olmalıyım.

Brandon'a tedirgin bir bakış attım ve birlikte, ben artık çıplak ayakla, sahil boyunca paten kiralama kulübesine doğru yürüdük.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmuyoruz, sadece komşuların sesleri, rüzgâr ve okyanusun nazik dalgaları fon müziğimiz.

"Burada olduğumuzu nasıl bildin?" Sessizlik benim için bile çok garip hale geldiğinde sonunda soruyorum.

"Kennedy beni buraya sizi görmeye davet etti," diyor Brandon, beni geçip denize doğru bakarak. "Gelebileceğimi sanmıyordum ama işim erken bitti, sonunda sizi bulabildim. İyi ki bulmuşum! Çok tehlikeliydi. Dediğin gibi, sen tekerlekler üzerinde olmak için yaratılmamışsın!"

"Tekerleklerin üzerinde olmak için *yaratılmadım* dedim, *yapım için* değil," diyorum sertçe, ama ikisi de hemen hemen aynı şey.

"Kennedy çok ikna edici olabilir," diyor Brandon, benim sertliğimi görmezden gelerek gülümseyerek. Nazik olmaya çalışıyor. "Projelerden çok hoşlanır."

"Proje derken neyi kastediyorsun?" diye soruyorum.

Brandon omuz silkiyor ve bana bakıyor, gözleri parıldıyor. "Bir şeyleri tamir etmeyi, yanında olduğu kişilere kendini yararlı hissetmeyi seviyor. Çocukluğumuzdan beri böyle. Sevgisini esirgeyen annemizin onayını almak için yıllarca uğraşmış olmaktan kaynaklanıyor." Kendi kendine karanlık bir kahkaha atıyor. "Biliyor musun, Kennedy bir keresinde ailemize, aile gezisinde bulduğumuz uyuz bir kediye evlat edinmelerini istemişti."

Ailemizin bir gezisinde bulduğumuz bir sokak kedisini evlatlık almamızı istemişti. O, gördüğüm en çirkin şeydi. Gözlerinde garip bir seğirme ve sivri, çarpık bir dişi vardı. Kennedy yalvardı, kediye bir oyun evi yapmak, saçına fiyonk takmak, onu kurtarmak ve mutlu etmek istedi. Tabii ki annemle babam hayır dedi. Ama üniversiteden mezun olup kendi evine taşınır taşınmaz, Winklepuff'u barınaktan evlat edindi. Sen, internetten tanıştığın bir yabancı, kalacak bir yere ihtiyacın olduğunda, o hiç sorgulamadan evet dedi! O iyi bir insan, ama dediğim gibi, bir şeyleri kurtarmayı seviyor ve bu konuda oldukça otoriter olabiliyor!"

Ona kaşlarını çatarak döndüm. "Kennedy'nin acıyarak kurtardığı uyuz bir kedi olduğumu sanmıyorum."

"Öyle demek istemedim. Sadece Los Angeles'ın mükemmel insanlarla dolu olduğunu, ya da en azından mükemmel gibi davrandıklarını söylüyorum. Sen ise..."

"Pis bir kedi."

"Öyle demedim." "Öyle ima ettin."

"Şey, sen biraz *tuhafsın* ve Kennedy açıkça sana yardım etmek istiyor. Sadece sana fazla patronluk taslamasına izin verme, tamam mı?"

"Garip mi? Sıradan mı? Hangisi?" diyorum, yine sert bir şekilde. Bu adamda beni rahatsız eden bir şey var. Kesinlikle biraz pislik. Ama bazen de iyi. Ugh.

Brandon gözlerini devirdi. "Çok hassas birisin, ha? Rahatla biraz!"

Duyarlı mıyım? Daha önce hiç duyarlı olarak tanımlanmadım. Sessiz, utangaç, tuhaf, evet, her zaman, ama duyarlı değil. Yine de Brandon'ın söylediği her şey bende keskin bir tepki uyandırıyor.

Omuz silkiyorum ve denize bakarak, Gary'yi *Justice of The Peace'de* ilk gördükten sonra evde gördüğüm görüntüyü hatırlıyorum. Sıcak, ışıltılı bir okyanusta yüzüyor, Gary ile gülüyor ve hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Bu düşünce hemen kendimi daha iyi hissettiriyor.

"Üzgünüm," diyor Brandon, yürürken dirseğini dirseğime yaslayarak. "Eski sevgilim Elsie hep benim hiç incelik bilmediğimi söylerdi. Ağzımı kapalı tutmayı öğrenmeliyim!"

Ona aksini söylemedim ve sessizce yürümeye devam ettik. Ara sıra bana yaslanıp omzuma şakacı bir şekilde vuruyor ve sanki beni hiç sıradan biriymişim gibi gülümsüyordu.

Brandon gerçekten çok kafa karıştırıcı bir insan.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Nora

Bugün büyük gün!

Tören saat 2'de.

Kennedy işten yirmi dakika önce geldi ve Erin'in ona bu akşam bir şeyler içmeye davet ettiğini anlatırken titizlikle saçlarımı kıvrıyor ve bu içkinin bir randevu mu yoksa Erin'in yarınki haber spikeri seçmelerinden önce onu psikolojik olarak yıpratmak için bir bahane mi olduğunu merak ediyor.

Normalde alaycı biri değilim, ama geçen geceki davranışlarından sonra Erin'e güvenemem, saçımın Penelope Cruz'unki gibi olduğunu söylese bile. Bunu Kennedy'ye anlatıyorum, o da "hmm" ve "aaaah" diyor, sonra da muhtemelen hayır demesi gerektiğini kabul ediyor. Karar verdiği hikayeye güveniyor – Hollywood'da bağımsız film yönetmeni olarak başarılar elde eden otuz yaşın altındaki üç kadın hakkında bir rapor hazırlamış, kulağa harika geliyor.

Sohbet ederken Kennedy saçımı bitirir ve yüzüme bronzlaştırıcı ve dudak parlaticısı sürer. Rüzgar ve tozla boğuştuğum için gözlerim kızarmış ve ağrıyor, bu yüzden kontakt lenslerimi takamıyorum. Ama en azından gözlüklerim çok havalı. Büyük, kanatlı ve altın çerçeveli, Esme'nin *Harcourt Royals*'da taktığı gözlüklerden esinlenerek yapılmış. Hazırlanırken, günün getireceği şeyler için heyecan ve gerginlikle kalbim deli gibi atıyor.

Kot pantolon ve karaoke barında giydiğim Kennedy'nin beyaz tişörtünü giyiyorum. Oturma odasındaki boy aynasına bakarak derin bir nefes alıyorum. Saçlarım parlak ve dalgalı, hiç olmadığı kadar

göz alıcı görünüyor. Tereddütle bir bukleye dokunuyorum, boğazım kurumuş, içim çamaşır makinesinde hızlı sıkma programında gibi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor Kennedy, aynadan bana bakarak. "Gary ile ilk kez buluşmak için oldukça halka açık bir yer..."

Kafamdan ters gidebilecek her şeyi atıyorum. Unutma, kader korkusuzları sever. Doğru şeyi yapıyorum... Değil mi?

"Bu benim için en iyi şans," diyorum sonunda, aynadaki yansımalarımıza kararlı ve kendinden emin bir şekilde başımı sallayarak. "Ve zaten, film setinde Gary ile buluşma girişimimden daha felaket olamaz, değil mi...?"

* * *

"Bu *delilik*." Lyft bizi bıraktığında Kennedy nefes nefeseydi ve Hollywood Bulvarı'ndaki Grauman's Chinese Theatre'ın önündeki kalabalığın arasından geçmeye başladık. Güneş ön avluya şiddetle vuruyordu ve ter damlaları enseme yakıyordu.

"Çok kalabalık!" diye söyleniyorum. Parmak uçlarına basarak, Gary'nin konuşma yapacağı kırmızı halılı podyumu zar zor görebiliyorum. İnternette gördüğüm kadarıyla, ellerini sokması için büyük bir çimento kutusu olacak, ama burada çok fazla insan var, net bir şekilde göremiyorum. "Neden bu kadar çok insan var?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Kennedy kuru bir şekilde. "Belki hepsi kendilerini Gary Montgomery'nin tek gerçek aşkı sanıyorlardır."

Ona ters ters bakıyorum, ama etrafıma bakınca, dehşetle fark ediyorum ki, o haklı olabilir. Etrafımda, tiyatronun dışındaki podyuma dalgın dalgın bakan kadınlar ve erkekler var, sanki savaştan dönecek uzun zamandır kayıp sevdiklerini bekliyorlar. Genç kadınlardan birkaçı, pop konserlerindeki genç hayranlar gibi pankartlar tutuyor. Boynumu uzatıp yazanları okumaya çalışıyorum: "Gary, seni seviyorum!" ve bir başka pankartta "Seni seviyorum, Gary!" yazıyor. Duygularını ifade etme şekillerine saygı duyuyorum.

Ben bu kadınlar gibi değilim, değil mi? Ulaşamayacağım bir şöhret ve yeteneğe dokunmak isteyen çaresiz bir hayran değilim, değil mi? Imogene öyle demişti... Gary Montgomery'nin ruh ikizim olduğunu düşünüyorum çünkü o kadar ulaşılmaz ki, hiçbir risk yok. Ama ben bu küçük teorinin yanlış olduğunu kanıtlamak için buradayım. Çünkü Gary'yi ekranda gördüğümde hissettiğim şeyi hiç hissetmemiştim.

ekranda ve sonra gerçek hayatta film setinde gördüğümde hiç hissetmedim. Ama... ya etrafımdaki tüm hayranlar da aynı şeyi düşünüyorsa? Gary Montgomery ile sadece bir kez karşılaşabilseler, hayatlarının geri kalanını onunla geçirmeleri gerektiğini düşünüyorsa...

Kes şunu, Nora. Şimdi kendinden şüphe etmenin sırası değil, bu kadar yol geldikten sonra. Gary ile birlikte okyanusta olduğunuzu gördüğünüz rüyaları düşün, CJ West'in *Harcourt Royals* kitaplarını okuduğunu, tıpkı senin gibi peynirli tost sevdiğini, baktığın köpeğin onun köpeğine aşık olduğunu, karnını delen o şimşek çakmasını düşün, tam da annemin söylediği gibi.

Derin bir nefes alıp titrek kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Daha ileri gitmeliyiz," diyorum kararlı bir şekilde Kennedy'ye.

"Nasıl ilerleyebiliriz ki?" diye heyecanlı kalabalığın arasından bağılıyor. "Burası çok kalabalık."

"Beni takip et!" Omuzlarımı dikleştirip kalabalığın arasından olabildiğince nazik ve kibarca dirsek atarak ilerlemeye başlıyorum.

"Hey!" İtilirken çok uzun boylu bir kadın homurdanıyor. "Dikkat et!"

"Özür dilerim." Çok uzun boylu kadın hafifçe hırlayarak üzerime eğilirken gözlerim fal taşı gibi açılır. "Şey, arkadaşım hamile ve bebeğin nefes alabilmesi için daha geniş bir yer bulmaya çalışıyoruz..."

Bu aptalca bir yalan. Söylerken bile bunun farkındayım. Karnındaki bebeklerin nefes almak için *nefes almak için yere ihtiyaçları yoktur*. Üstelik Kennedy'nin karnı o kadar düz ki neredeyse içbükeydir.

Kadın Kennedy'yi baştan aşağı süzer, ağzını bir tarafa bükerek. "Bana hamile gibi görünmüyor."

"Bu bir fenomen," diyor Kennedy, karnını okşayarak ve hiç tereddüt etmeden. "Rahmim geriye doğru eğik. Tanrıya şükür test yaptırdım, yoksa hamile olduğumu asla bilemezdim. Düşünebiliyor musun?"

Geriye eğik rahim mi?

Kadın yavaşça başını sallar. "Ah evet... Geçen hafta televizyonda bir şey görmüştüm."

"*Good Morning Los Angeles*'ta mı? Ben de gördüm. O yüzden test yaptırdım!"

Vay canına! Kennedy *çok iyi* yalan söylüyor.

Kadın Kennedy'ye ciddiyetle bakar. "Aman Tanrım. Sizi öne almalıyız!"

Ve sonra, benim büyük sevincime, çok uzun boylu kadın bizim için insanları iterek önümüze geçiyor, benim yaptığımdan çok daha kaba bir şekilde.

"Çekilin! Hamile kadın geçecek!"

"Geriye eğik rahim!" diye ekliyorum, Kennedy'yi çok eğlendirerek.

Kalabalığın önüne vardığımızda, çok uzun boylu kadına teşekkür edip ön tarafta kalıp bizimle takılmasını teklif ediyoruz.

Kadın başını sallar. "O kadar uzunum ki, arkadan da kimsenin görüşünü engellemeden her şeyi görebiliyorum," der gururla. "Bebeğiniz için iyi şanslar!"

Kennedy karnını şefkatle okşar ve kadın arkamızdaki kalabalığa doğru geri dönerken ona tekrar teşekkür ederiz. Biraz suçluluk duyarım, ama bu kadar yol geldikten sonra, iyi davranışların kaderi engellemesine izin veremem!

Etrafıma bakıyorum. Vay canına. İp bariyerin hemen arkasında, podyumdan ve kırmızı halının üzerine yerleştirilmiş beton kutudan sadece birkaç metre uzaktayız. Gary, taş yerleştirilip kaldırıma götürülmeden önce el izlerini orada ölümsüzleştirecek. Kennedy'ye yan gözle bakıyorum ve sevinçle birbirimizin ellerini tutuyoruz.

"Şaşırtıcı derecede iyi yalan söylüyorsun," diyorum gülerek, gözlerimi kısarak. "Geriye eğik rahim mi?"

"Hey, sen başladın, ben sadece bayrağı devraldım."

"İyi ki yaptın. Bak, ne kadar yakınız! Törenin ardından Gary'yi kesinlikle yanımıza çağırabileceğim. Kahretsin! Bu gerçekten olacak. Bugün onunla tanışacağım!"

Podyuma bakıyorum, onu çok yakında tekrar göreceğim düşüncesiyle içim acıyor. Gözlerimiz karşılaşacak mı acaba? Anlayacak mı? Benim hissettiklerimi hissedecek mi?

Olan biteni düşünürken, bugün hiç beklemediğim bir şey görüyorum. Film setindeki o korkunç güvenlik görevlisi! Aptal ismi olan Avustralyalı adam – John Alan. Podyumun önünden hızla geçiyor, telsizine hızlıca bir şeyler söylüyor ve diğer güvenlik görevlilerine nerede durmaları gerektiğini söylüyor. Burada ne işi var? Sadece film setinde çalışıyor sanıyordum. Kahretsin.

Kennedy'yi dirsekliyorum. "Bu beni setten atan güvenlik görevlisi," diyorum, işaretimi çok belli etmemeye çalışarak.

"Kim? Nerede?"

"Şuradaki gemi gibi adam..."

"Spor salonunda bacak antrenmanı yapmaktan patolojik olarak kaçınan gibi görünen adam mı?"

"Evet, aynen o!"

Kennedy nefesini tutar ve giydiği büyük, beyaz güneş şapkasını hızla bana uzatır, sonra hafifçe önüme geçer. Yeni kıvrılan saçlarım ve bugün gözlük takmış olmam sayesinde, John Alan'la karşılaştığım günden oldukça farklı görünüyorum... Umarım. Yine de, John Alan dizlerinin üzerine çöküp podyumun altını incelemeye başlayınca, kalbim deli gibi çarparak çenemi eğiyorum. Parmaklarını halıya silip kokluyor. Ne yapıyor bu adam? Neden bu kadar titiz davranıyor? Gary'nin gerçekten tehlikeli bir takipçisi mi var? Yoksa bu tür etkinliklerde her zaman bu tür güvenlik görevlileri mi var?

Kırmızı halının sol tarafında, en az elli fotoğrafçı, devasa profesyonel kameralarıyla duruyor. Podyumun hemen üzerinde, büyük bir projektör ekranında *Justice of The Peace* filminden sahneler ve Gary'nin verdiği çeşitli basın röportajları gösteriliyor.

Kennedy bakışlarımı projektör ekranına takip ediyor. "Dediğim gibi, Joseph Gordon-Levitt değil, ama *seksi*..." sanki daha önce bilmediği bir şeyi itiraf eder gibi diyor. "Karanlık, karamsar ve alışılmadık bir şekilde."

"O, gördüğüm ve göreceğim en güzel insan," diye fısıldıyorum, ekrana bakarak yüzümü büyük şapkamla gizlemeye çalışıyorum. "Tanrım, *Harcourt Royals* kitaplarını okuduğuna inanabiliyor musun, Kennedy? Belki CJ West'e e-posta gönderip haber vermeliyiz. O kitaplar neredeyse satmıyor, böyle bir reklamla satışları tavan yapar!"

"Bak! Bir şey oluyor," diye Kennedy sözümü keserek sinema salonunun kapılarını işaret etti.

Tiyatronun ön kapısından biri çıkınca kalbim sıkışır. Ama gelen Gary değildir. Akıllı, yaşlı görünümlü, gür gümüş bukleli ve bolca altın takı takmış bir kadındır. Podyuma çıkar ve mikrofona iki kez vurur.

"Grauman's Chinese Theatre'a hoş geldiniz," diyor kendinden emin bir sesle. Sesi kısık ve yüksek... ve ben bu sesi tanıyorum... Daha doğrusu, Gary Montgomery'den uzak durmamı söyleyen sesi tanıyorum. Sahnedeki kadın Gary'nin menajeri Aileen Gould!

"Benim adım Aileen Gould," diyor geniş, kusursuz dişleriyle gülümseyerek. "Bugün bu harika adama böylesine inanılmaz bir onuru sunmaktan büyük mutluluk duyuyorum. O, bu nesilde eşi benzeri görülmemiş gerçek bir yıldız ve gerçekten çok parlak bir kariyerin başlangıcında olan muhteşem, düşünceli bir aktör. Hızlı bir şekilde yıldızlığa yükselişine rağmen, birlikte çalıştığım en tatlı ve en alçakgönüllü insanlardan biri olmaya devam eden Teksaslı kovboyumuzla daha fazla gurur duyamazdık. Ve bunu çok iyi biliyorum... çünkü o, kızımın çıkıyor!"

Kalabalık gülüyor ve ben rahatsız bir şekilde kıpırdanarak Tori Gould'un can sıkıcı düşüncesini kafamdan atmaya çalışıyorum.

"Bayanlar, baylar ve çocuklar," diye devam eder Aileen, önümde ve Kennedy'nin yanında duran bir çocuk ve annesini işaret ederek. İkisi, Gary'nin yüzünün çarpık ve gergin bir şekilde lastik üzerine basılmış olduğu balonlar tutuyorlar. "Tek ve eşsiz Gary Montgomery'yi tanıtmaktan büyük mutluluk ve gurur duyuyorum!"

Çevremdeki kalabalık alkışlarla coşuyor. Kennedy nazıkçe alkışlıyor, ben ise hareketsizce durup bakıyorum, nefesimi tutmuş, gözlerimi bir kez daha onun yüzüne dikmek için sabırsızlanıyorum.

John Alan, bir eli silah kılıfında, tiyatro kapısını açar.

Gary dışarı çıkar. Keskin kesimli lacivert bir takım elbise ve yakası açık beyaz bir gömlek giymiş. Her zamanki çene hizasındaki saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmış. Daha da bronzlaşmış, parlak ve bu dünyadan değilmiş gibi görünüyor. Şimdi, beş metreden daha az bir mesafede, karavanının dışında gördüğüm profilinden ziyade tüm yüzünü görebiliyorum. Ellerim titriyor, midem altüst oluyor ve gözlerimi kırpmaya korkuyorum, yoksa onun görüntüsünün bir saniyesini bile kaçıracağımdan korkuyorum.

Gary gülümsüyor ve çılgın atan kalabalığa el sallıyor. Bu, film setinde telefonunda gördüğüm gülümsemeden farklı. Bu gülümseme daha büyük, dişleri daha çok görünüyor ve gözlerinin etrafı o kadar yumuşak değil.

Hemen podyuma koşup kendimi göstererek "Buradayım! Benim!" diye bağırma istiyorum. Ama bu delilik olur, o yüzden kendimi tutuyorum ve ona doğru gülümsemeye devam ediyorum. Onunla hiç konuşmamış olmama rağmen, göğsüm onunla gururla doluyor. Bu, onun kariyerinde çok büyük ve garip bir an olmalı.

Sonra, hayal kırıklığına uğrayarak, Tori Gould sahneye çıkıyor, Gary'nin elini tutuyor ve hayranlarına değil, fotoğrafçılara el sallıyor. Neredeyse tamamen şeffaf beyaz elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla muhteşem görünüyor.

topuklu ayakkabılarla inanılmaz görünüyor. Telefonunu havaya kaldırıp kalabalığın önünde bir selfie çekiyor, sonra isteksiz görünen Gary'yi de çekiyor. Gary'nin yüzü gevşiyor ve kalabalığın en soluna, fotoğrafçıların bulunduğu yere doğru işaret edip el sallıyor. Elini takip ediyorum ve birbirlerine sarılmış, ona çılgınca el sallayan genç bir adam ve kadın görüyorum.

Alkışlar sona erdiğinde Gary mikrofonu hafifçe vurup kalabalığa gözlerini kısarak baktı.

"Vay canına. Merhaba millet," diyor ekranlarda duyduğum o yumuşak, derin sesle, ama burada, şu anda, gerçek hayatta bu ses tüm vücudumu elektrikle dolduruyor. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar istememiştim. "Tanıtım için teşekkürler, Aileen. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Aileen elini göğsüne bastırır ve sonra hoşgörülü bir gülümsemeyle Gary'ye el sallar.

"Bugün burada olmak benim için büyük bir onur," diye devam eder Gary, sesi hala benim mayo bölgeme çılgın, çarpıcı arzu kıvılcımları göndermeye devam eder. "Bunu hiç beklemiyordum, kariyerimin bu kadar erken bir aşamasında hiç... Ama tabii ki çok heyecanlıyım ve çok minnettarım..."

Arkamda bir çift tartışıyor gibi görünüyor, sesleri keskin bir şekilde yükseliyor, bu yüzden sonraki sözleri duyamıyorum.

"Öyle iç çekmeyi kes! Sıkıldığın biliyorum, ama onu görmek zorundaydım! Bu benim tek şansım!" diyor kadın sesi.

Dönüp baktığımda, Gary hakkında konuşma tarzından onun sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim kaslı bir adama kaşlarını çatmış, çok güzel bir kırklı yaşlarda kadın görüyorum.

"Sen *benim* karımsın bebeğim," diye homurdanıyor kaslı adam. "Ona bakışın hoşuma gitmiyor!"

"Senin Angelina Jolie'ye bakışın da farklı değil!" diye tersler kadın.

"Ama ben seni onu el izi törenini izlemeye gelmen için kandırmadım! Buraya tur için geldiğimizi sanıyordum! Gitmek istiyorum Rhonda."

"Hayır! Bu gece yatarsam biraz kalabileceğimizi söylemiştin! Anlaşmıştık."

Gary'nin söylediği tek kelimeyi bile duyamıyorum.

"Şşşş!" diye kavgaya eden çifte sertçe söylüyorum. "Onu duyamıyorum."

Kadının güzel yüzü buruşur. "Kocamla böyle konuşma!" der. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Evet," diyor adam, sanki az önce kavga etmemişler gibi kadının koluna girerek.

Kennedy'ye gözlerimi devirdim ve Gary'ye döndüm, ama birkaç saniye içinde çift yine kavgaya başladı.

"Onu becermek istiyorsun, değil mi? Ona bakışlarından belli," diyor kaslı adam.

"Yapmam! Yemin ederim. Sadece sana sakso çekmek istiyorum!"

"Neden bana karşı dürüst olamıyorsun? Kızmam. Söyle hadi.

Gary Montgomery'ye benden daha çok sakso çekmek istiyorsun."

Bu insanlar ne kadar kaba! Etrafımdaki diğer insanlar da aynı fikirde gibi görünüyor ve birkaçının çifte öfkeyle bağırıldığını duyuyorum.

Dikkatimi dağıtmamak ve Gary'ye odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ama o sırada kaba çiftin kalabalığın içinde başka biriyle tartışmaya başladığını duyuyorum. Arkamı dönüp herkese sakın bir şekilde daha saygılı olmalarını rica etmek üzereyim ki, aniden bir itiş kakış başlıyor. Sonra sırtımda şiddetli bir darbe hissediyorum ve ne olduğunu anlayamadan, ip bariyerine doğru itiliyorum. İtmenin şiddeti o kadar büyük ki, vücudum küçük metal ip tutucuları deviriyor ve... Hayır, hayır, hayır! Tanrım, hayır! İleriye doğru uçuyorum ve durduramıyorum.

Durup geri saracağım çünkü zaten berbat olan dengem ve kocaman göğüslerim, olacakların hem kaçınılmaz hem de tamamen korkunç olduğunu gösteriyor. Aman Tanrım. Başım önde, çimento kutusuna devriliyorum. Aaaaah!

Yüzümün sol tarafı ıslak macun içine dalıyor. Her şey soğuk, ıslak ve kalın. İğrenç. Neyse ki ellerim kırmızı halının üzerinde ve yüzümü bu pislikten kurtarmak için kendimi hazırlıyorum, ama bunu yapamadan belime sarılan güçlü eller beni dışarı çekiyor.

Yüzüm ve gözlerim o kadar çamurla kaplı ki neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Bir gözümü kısarak, çimento grisiyle kaplı bulanık şekiller görüyorum. Kahretsin. Gözlüğüm nerede?

Sahne alanından Tori'nin "Aman Tanrım, o şişko kız Gary'ye mi yaklaşmaya çalışıyor?" diye bağırıldığını duyuyorum.

Arkamdan Kennedy, beni tutan kişiye "Çekil arkadaşımın üstünden!" diye bağırıyor.

Kavramadan kurtulmaya çalışıyorum ama kişi çok güçlü ve farkına bile varmadan beni kaldırıp tiyatroya götürüyor.

tiyatronun içine sürüklüyor.

Kapı arkamızdan kapanırken, mikrofonun tiyatro lobisindeki hoparlörlere sesini duyuyorum.

Gary boğazını temizliyor ve sesim, kim bilir nereye götürüldüğüm koridorda yankılanıyor. "Neyse... nerede kalmıştım?" diye espri yapıyor ve dışarıdaki kalabalıktan rahatlamış gibi kahkahalar yükseliyor.

Aman Tanrım. Ben sadece o aptalları susturmaya çalışıyordum, ama bunun yerine Gary'nin büyük gününü mahvettim. Kahretsin. Şimdi ona nasıl bakacağım? Kahretsin, Nora. KAHRETSİN.

Beni taşıyan adam beni bir tuvaletin önüne bırakır. Etrafımda dönerim... Tabii ya. Bu John Alan. Gözlüğüm olmadan biraz bulanık görünüyor ama kafasının genel olarak kırmızı ve kel olduğunu ve fiçı gibi göğsünü tanıyorum.

"Gözlüğümü kaybettim!" diyorum hemen. "Onu alabilir misin? Kahretsin. Muhtemelen çimentonun içinde!

"Geri geleceğini biliyordum," diyor John Alan yorgun bir sesle, isteğimi duymazdan geliyor. "Tekrar suç işleyenleri her zaman fark ederim. Git yüzünü ve kollarını yıka ve buraya geri gel. Kaçmayı aklından bile geçirme. Güvenlik görevlileri banyonun penceresinin diğer tarafında bekliyor."

Şok ve dehşet içindeyim, cevap veremiyorum, az önce olanları bile kavrayamıyorum. Banyoya girip lavaboya yöneliyorum.

Titrek ellerimle sıcak musluğu açtım, kağıt havlu aldım ve kendimi temizlemeye başladım. Yüzümü ovuşturmak yüzümü acıtıp kızarttı.

"Acele edin bayan," diye bağılıyor John Alan banyonun dışından.

Dışarı çıkıyorum, başım eğik, John Alan beni temizlik malzemeleriyle dolu küçük bir odaya götürüyor. Plastik bir sandalyeyi işaret ediyor ve oturmamı işaret ediyor. Dışarıda törenin devam ettiğini hâlâ duyabiliyoruz. Tiyatro salonundaki hoparlörlerden bir yapımcının sesi geliyor.

"Tören bitene kadar orada kalacaksın," diyor John Alan, tuvalet kağıdı rulolarıyla dolu rafa yaslanarak, bir eli hala silahında. "Bay Montgomery suç duyurusunda bulunup bulunmayacağına karar verene kadar."

"Dava açmak mı?" diye haykırıyorum. "Neden? Bu bir kazaydı! Beni ittiler!"

John Alan cevap veremedi, Aileen'in kendine özgü cızırtılı sesi hoparlörlerden duyuldu.

"Aferin, Gary!" diyor. Sanırım, John beni oradan uzaklaştırır uzaklaştırmaz, ellerini çimentoya sokuyor.

"Bu özel günde seninle gurur duyuyoruz. Ve şimdi, Gary Montgomery ile kızım Tori Gould'un nişanını duyurma şerefine nail olduğum için daha da gururluyum! Hiç bu kadar derin ve mutlu bir aşk görmedim. Birbirlerine deli gibi aşıklar! Hayatlarının geri kalanında sonsuza kadar mutlu olacaklarına eminim."

Hoparlörlerden kalabalığın çığlıkları ve alkışları ile milyonlarca kamera tıklamasının sesi geliyor. Ve orada, evimden ve bildiğim her şeyden milyonlarca kilometre uzakta, bir depo dolabında, kalbim parçalanıyor.

"Belki beni görürse..." diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

John Alan beni baştan aşağı süzer ve acıma dolu gözlerle iç geçirir. "Bay Montgomery sizi film setinde görmüş. Aynen şöyle demiş: 'O tuhaf, sıradan Jane'i benden uzak tutun.' Bakın, bayan. Gerçeklerle yüzleşmelisiniz. Bu asla olmayacak... Hayatımda pek çok stalker gördüm ve hiçbirini iyi sonuçlanmadı."

Ağızma acı bir tat gelir, yüzümün tüm kanı çekilir.

Gary haklı. Ben bir stalkerden başka bir şey değilim. Dengesiz, tuhaf bir Plain Jane Stalker.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Nora

Şu anda hapishane hücresinde olmamın tek bir nedeni var: Gary Montgomery, "saldırı girişimi" nedeniyle bana dava açmamaya karar verdi. Kennedy ve ben, John Alan'ı Gary Montgomery'nin adını bir daha asla Google'da aramayacağıma ikna etmek zorunda kaldık ve o da, İngiltere'ye dönüş uçağımın biletini aldığımı göstermek için e-postama giriş yaptığımda rahatladı. Sonra törenin bitene kadar 'Gary'nin güvenle ayrılabilmesi' için hademe odasında beklemek zorunda kaldık.

Gözlüğümü geri istedim ama kimse sertleşen çimentoda veya tiyatro çevresinde bulamadı.

Kennedy, dayanamayacağım kadar acıyarak bana eve dönmemi söyledi, ama ben yalnız kalmak istiyordum. Bu yüzden, her zaman kendimi iyi hissettiren dondurmayı satan sahile geldim. Soluk ahşap bir bankta oturmuş, özel bir rocky road sundae yiyip rüzgarlı, köpüklü denizi seyrediyorum. Gözlüklerim olmadığı için her şey biraz bulanık ve sundae her zamanki gibi beni mutlu ve neşeli hissettirmek yerine, tüm vücudumu saran yorgunluğu daha da artırıyor.

Ağladığımı fark ediyorum, sıcak rüzgar yüzüme esince gözyaşlarım neredeyse anında kuruyor. Kız kardeşime ihtiyacım var. Telefonumu çıkarıp titrek ellerimle onun numarasını tuşluyorum.

Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor, sesi uyku ve şaşkın. Kahretsin.

Saat sabah 2

. Unuttum. Ben en kötüsü müyüm? Sanırım en kötüsü benim.

"Merhaba, Im," diyorum, titrek nefeslerimi ve ağlamamı gizlemeye çalışarak. "Yanlışılıkla seni aradım. Uyumaya devam et, yarın ararım."

"Ne oldu?" diye soruyor Imogene, boğazını temizleyerek. "Zaten uyanıktım," diye yalan söylüyor. "Konuşabilirim!" Sonra telefonda bir telaş duyuyorum ve Imogene'nin Dan'e siktirip gitmesini söylediğini duyuyorum, bu da şaşkınlıkla elimi ağzıma götürüyor. Imogene'nin Dan'e kızdığını hiç duymamıştım. "Aşağı indim," diyor Imogene sonunda. "Konuş benimle."

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek ses, hıçkırıklarla karışık bir çığlıktı.

"So-ho-horry," diye hıçkırarak çıkardım. "Bana bir s-heh-heh-kon ver..."

Sonra yine ağlamaya başlıyorum. Ağlamam içimden geliyor ve durduramıyorum. Halka açık bir plajda, şu anda sessiz olsa da, böyle bir şeyin olması hiç iyi değil.

"Devam et," diyor Imogene yumuşak bir sesle. "Gerçekten çıkması gerekiyor gibi..."

Beni göremese de başımı sallıyorum.

Ben karnımı tutarak ağlarken, o telefonda kalır ve gözyaşlarım kuruyana kadar ağlarım.

Ağlamam, acınası küçük hıçkırıklara dönüştüğünde, "Tamam," diyor kararlı bir sesle. "Ne oldu, anlat bana." Sesindeki sakinlik, Imogene'nin bu telefonu beklediğini düşündürüyor. Şu anda, ihtiyacım olan gerçeklik dozu bu. Buraya gelip bunu yapmamı söylemesinin nedeni bu.

Derin bir nefes alıp Imogene'e günümü anlatıyorum, betona düştüğümü, John Alan'ın beni neredeyse tutuklayacağını ve Gary'nin bana tuhaf, sıradan bir sapık dediğini, Brandon'ın benim tuhaf ve sıradan olduğumu, benim gibi insanların mutlu olamayacağını söylediğini anlatıyorum. Annem ve babamdan bahsediyorum, tabii ki o zaten biliyor, ama yine de onlara showcase konserime gelmeleri için ne kadar ısrar ettiğimi anlatıyorum. Babam kendini iyi hissetmediğini söylemişti, ben de sinirlendim ve onlara müzikte kariyer yapabileceğimi göstermek için gelmeleri gerektiğini söyledim. İlgi görmek istiyordum.

"Benim hatamdı," diyorum titrek bir sesle. "Gerçekten benim hatamdı, Imogene. Çok üzgünüm. Her şeyi mahvettim. Ben böyleyim, kendime engel olamıyorum. Neyim var benim? Ruh ikizimi bulursam, annemle babamın çok değer verdiği şeye sahip olursam, ben... Bilmiyorum... Onlara

onlara daha yakın hissederim sanmıştım. Sonunda onların inandığı bir şey yapmış olurum. Kahretsin, ne dediğimi bile bilmiyorum. Her şey karmakarışık. Kafam çok karışık. Gary nişanlandı. Tori Gould'a derinden ve mutlulukla aşık. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Imogene bir an durur. "Senin suçun değildi," der çok yavaşça. "Kahretsin, Nora. Seni dünyaya getirdikleri için annenle babanın suçu diyebilirsin. Ya da sana gösteri konseri verdiği için plak şirketinin suçu diyebilirsin. Ya da altı yıl önce babama kesinlikle mavi bir BMW alması gerektiğini söylediğim için benim hatamdı, ya da annemle babamın arabasına takılan tek bir kusurlu lastiği üreten lanet olası lastik tasarımcısının hatasıydı. Bunu kimsenin *hatası* olarak göremezsin."

Yine başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. "O zaman neden bu kadar suçlu hiss ediyorum? Midemde bir ağırlık var. Her zaman."

"Çünkü o gece bencil davrandın. Ama bu kazaya sen neden oldun anlamına gelmez. O *bir* kazaydı."

"Onların benim hakkımda son izlenimleri buydu. Bencil, ilgiye muhtaç Nora."

"Dalga mı geçiyorsun? Seninle çok gurur duyuyorlardı. Evet, müzik kariyerinin senin için zor olacağından endişeleniyorlardı, ama aynı zamanda heyecanlıydılar. Seni seviyorlardı, ikimizi de çok seviyorlardı. Biliyorsun, annem bir hafta önce senin şarkılarından birini söylüyordu..."

"Gerçekten mi?" diye nefesimi tutarak, daha dik oturarak sordum. "Hangisi?" "Gölün üzerinde ay ışığının fısıltısı hakkında bir şey miydi?" "Eyvah, o şarkı berbatı."

"Katılıyorum, annem de berbat şarkı söylerdi. Ama o şarkıyı çok severdi. Kendini çok romantik hissettirdiğini söylerdi."

O öğleden sonra ilk kez gülümsüyorum.

"O *her zaman* aşk dolu hissederdi."

Imogene gülüyor. "Gerçekten öyleydi. O ve babam, bazen biraz sinir bozucu olabiliyorlardı. O kadar... mükemmeldiler ki."

"Öyleydiler, değil mi?" Gülerek soruyorum. "Biraz kendini beğenmişlerdi aslında."

Imogene kıkırdar ve bir an için anılarımıza dalarız. "Gary ile yolunuzun ayrılmasına üzıldüm," der Imogene sonunda.

Utançtan tüylerim diken diken oldu. Onunla tanışma fırsatım bile olmadı. Tabii ki olmadı. Asla olmayacaktı. Imogene bunu biliyordu.

"Seni daha da mahvettim mi?" diye sordu küçük bir sesle. "Acımasız davranarak nazik olmaya çalışıyordum. Çaresiz bir durum gibi görünüyordu."

"Hayır." Ellerimi şimdi dağınık ve çimento lekeli buklelerimin arasında gezdiriyorum. "Bence haklıydın. Depresyondaydım. Kabul etmek istemedim ama... Annem ve babam için sürekli üzülüyorum. Danışmanlık konusunda haklıydın. Yani, onun ruh ikizim olduğunu gerçekten, gerçekten düşünüyordum. Gerçekten öyle düşünüyordum. Bunu *hissettim*. Ama onun için ben, kariyerinin en önemli anını mahvetmeye çalışan çılgın, sıradan bir kıyım. Ki bu, aslında doğru." Tekrar ağlamaya başlamak için gözlerimi sıkıca kapattım. "Belli ki yardıma ihtiyacım var."

"Öncelikle, sen sıradan değilsin. İçinde ve dışın da güzelsin. Regl olduğunda çenende sivilceler çıkması hariç. İkincisi, oraya çıkacak kadar cesur olduğun için seninle gurur duyuyorum. Aşk için bu kadar çılgınca bir şey yapman için. Aslında aşk olmasa da, sadece ruhsal sağlığının bozukluğunun bir belirtisi olsa bile. Üçüncüsü, sana yarın için uçak bileti ayarlayacağım. Artık eve dönme zamanı."

"Uçağımın kalkmasına sadece bir hafta var..." diyorum. "Bekleyebilirim, daha fazla para harcamanı istemiyorum. Dan çıldırarak."

"Oh, kimin umurunda? Ben çok çalışıyorum. Birikimlerim var. Paramı istediğim gibi harcayabilirim, değil mi? Sana terapi randevusu alıyorum. Yarın geri dön. Artık kendini toparlamanın zamanı geldi."

İç çekiyorum. Haklı. Yardım almanın zamanı geldi. LA'den ayrılmanın zamanı geldi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gary

Hey

Hayatımda hiç bu kadar sinirli olmadığımı sanıyorum. Dayanılmaz bir hal aldı. Göğsüm sıkışmış ve dolu, cildim karıncalanıyor ve kaslarım gergin. Zaten garip bir gündü, sonra her şey daha da tuhaf bir hal aldı.

Tanrım! Saçmalıyorum. Nefes al, Gary. Nefes al. Tamam. Şey...

Nişanlandım.

Ben mi evlenme teklif ettim? Hayır.

Bundan haberim var mıydı? Hayır.

Tamamen gafıl avlandım mı? Evet!

Bugün el izi töreni vardı, ki bu benim nispeten kısa kariyerime göre biraz garip bir olaydı. Konuşmamı yapıyordum, kalabalık vardı, herkes mutluydu ve sonra benim... ve bunu yazdığımı inanmadığımı tekrar belirtmek isterim... *takipçim* bana saldırmaya çalıştı.

En azından John Alan'a göre öyle. Seth ve Olive, bu kadının kalabalığın içinde bir itiş kakışta itilip kakıldığını düşündüler, ama John Alan, onun setine tereyağı bıçağıyla gelen kadınla aynı kişi olduğunu doğruladı. Birisi yüzüstü betonun üzerine düşene kadar neler olduğunu fark etmedim bile. Ve çok garipti – tıpkı film setinde olduğu gibi, kadının silueti çok tanıdıktı. Beni bir süredir takip ediyor olmalıydı ve ben onu göz ucuyla fark etmiştim. Tanıdık hissetmemi başka türlü açıklayamıyorum.

Neyse, John Alan kadını uzaklaştırdı ve tören devam etti. Ve sonra, beni en çok kızdıran kısım geldi, Aileen kalabalığa ve lanet olası basına Tori ile evleneceğimizi duyurdu. Ne? Ne oluyor? Biz bunu hiç konuşmamıştık ve ben kesinlikle evlenme teklif ettiğimi hatırlamıyorum. Sahnede bunu inkar edemezdim çünkü orada bir milyon gazeteci ve fotoğrafçı vardı, ama Tanrım.

Evime döner dönmez Aileen ve Tori'ye ne haltlar döndüğünü sordum. Aileen, bana saldırmaya çalışan stalker ve Tori'nin şişman olduğunu bağırmasının (ki ben duymadım) *görsel olarak* çok sorunlu olduğunu ve hikayeyi hemen büyük ve olumlu bir şeye çevirmesi gerektiğini söyledi. Bu yüzden kariyerim ve Tori'nin kariyeri için nişanlandığımızı duyurma kararı aldı.

Lanet olsun.

Çok sessiz olan Tori'ye annesinin böyle bir şey yapması hakkında ne düşündüğünü sordum ve o ağlamaya başladı ve defalarca özür diledi. Bu da beni, özellikle onun benim için yaptığı onca şeyden sonra, sinirlendiğim için bir pislik gibi hissettirdi. İlk kez birlikte yattıktan sonra, beni asla ağlatmayacağıma söz verdimişti. Bugün o sözü neredeyse tutmayacaktım. Tori, yakında nişanlanacağımızı söyledi ve haklı da. Ben de evlenme teklif etmeyi düşünüyordum. Ama şimdi her şey mahvoldu. Ticari bir karara dönüştü. Naif değilim. Aileen'in sadece bizi korumaya çalıştığını biliyorum. Ama yine de çok kızgınım!

Eve gelmeden önce John Alan'a bu kadınla tanışabilir miyim diye sordum. Ona, işin özünde benim de sıradan bir aptal olduğumu ve peşimden koşmaya değmeyeceğimi göstermek istedim. Ama o, bunun onu cesaretlendireceğini ve yüz yüze görüşmenin zalimce olacağını söyledi. Çok garipti. Yüzünü görmek istiyordum. Çimento kaplı değil, yani. Tori şişman olduğunu söylemişti. Yani, Los Angeles'taki çoğu kadına benzemiyordu, ama onda bir şey bana çok seksi geldi... Ah. Bana ne oluyor? Evlenme teklif etmediğim biriyle nişanlıyım ve şimdi yüzünü hiç görmediğim, belki de beni kör bir bıçakla öldürmek isteyen rastgele bir kadına cinsel çekim duyup duymadığımı merak ediyorum. Delireceğim.

Herkes eve gittikten sonra kaldırımda takipçinin gözlüğünü buldum. Şu anda çantamda duruyor. Neden aldığımı tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen John Alan'a vermeliyim – gözlükler

pahalı ve sanırım o kadının adresini yazmış. Yarın veririm. Kahretsin. Ne korkunç, mantıksız, lanet olası aptal bir gün.

Bugün üç harika şey yazamıyorum. Yine o berbat, bunalmış hissi yaşıyorum ve buna dayanamıyorum. Ayrıca son birkaç gündür annemi özlüyorum, ki bu çok saçma çünkü onu hiç tanımadım. Ama onun burada olmaması, hiç burada olmamış olması, sanki sürekli karnımda bir ağrı varmış gibi hissettiriyor. Ne kadar mutlu veya başarılı olursam olayım, bu his her zaman orada olacak. Her zaman, davetsiz misafir gibi ara sıra ortaya çıkan hafif, kemiren bir acı olacak.

Siktir. Ira'yı arayıp randevu almalıyım... Seth kapımı çalıyor.
Gitmeliyim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nora

Kennedy ve Brandon'ın verandasında oturmuş, Winklepuff'a sarılıp, çok mutlu bir şekilde alıştığım bu manzarayı seyrediyorum. Winklepuff, gözyaşlarımın kafasına damladığından rahatsız olarak bana bakıyor. Yüzümü kürküne gömüyorum ve özür diliyorum. En azından buraya geldiğimden beri doğru yaptığım bir şey var, o da bu adama iyi bakmak. Evet, bunu kötü bir yolla yaptım ve bana saygı duyması için ona gizlice jambon veriyorum, bu da ideal bir durum değil. Ayrıca benim bakımım altındaki başka bir köpekle sevişti, ama Kennedy'ye köpek bakımı konusunda yalan söylediğimi düşünürsek, bunun dışında oldukça iyi bir iş çıkardım. Onun sıcak ağırlığı inanılmaz derecede rahatlatıcı. Sanki beni teselli etmeye çalışır gibi başını boynuma dayıyor.

"Sen iyi bir çocuksun," diye hıçkırarak söylüyorum. "Seni gerçekten özleyeceğim. Ağız kokun olsa bile."

Winklepuff, bir kez daha ölümcül bir esnemeyle yanıt veriyor ve bana daha da sokulup mutlu ve memnun bir homurtu çıkarıyor.

Plajdaki dalgalı kumun unlu yumuşaklığını, parıldayan indigo rengi okyanusun dalgalarını ve sabahın erken saatlerinde orada yüzerken göğsümde hissettiğim sıcaklığı ezberlemeye çalışıyorum. Keşke bu duyguyu eve götürebilseydim. Buradaki yumuşak, puslu pastel renkler, gri, dumanlı gökyüzü Brigglesford, Sheffield'in görünümünü, hayatımın tamamını orada geçirdiğimi düşünürsek, belki de olması gerektiğinden biraz daha az çekici hale getiriyor. Ama Imogene'nin dediği gibi, eve gitme, neden sinemada gördüğüm bir adamın benim tek ve gerçek aşkım olabileceğini düşündüğümü anlamanın zamanı geldi.

neden sinemada gördüğüm bir adamın benim tek ve gerçek aşkım olabileceğini düşündüğümü anlamamanın zamanı geldi.

Aileen'in törende söylediklerini tekrar düşünüyorum. Gary ve Tori kadar derin ve mutlu bir aşk görmediğini söylemişti. Ben onların birbirleri için yaratılmadıklarını düşünmüştüm. Kendimi, onların "sadece çıkıyorlar" diye ikna etmişim, böylece niyetim yüzünden kendimi canavar gibi hissetmek zorunda kalmazdım. Ama birbirlerine deli gibi aşık olmak? Annemle babam da öyleydi. Acı çeken bir yabancı gelip bunu mahvetmeye çalışsaydı ne olurdu? Ben öyle biri olamam. Onu, haklı ya da haksız olarak, sevdiğim kadar seviyorsam, onun da derin ve mutlu bir aşkı olmasını istiyorum. Deli gibi mutlu olmasını istiyorum. Benimle olmasa bile.

Derin bir nefes alıyorum ve Winklepuff, üzerine yağdırdığım gözyaşlarından bıkıp kucağımdan atlayıp kaçarken, bana bir şey oluyor. Kafamda bir melodi beliriyor. Belirsiz, tereddütlü, ama orada.

Titrek ellerimle yavaşça telefonumu cebimden çıkarırım, notlar uygulamasını açarım ve kafamda çalan melodinin şekline uyan sözleri yazmaya başlarım. Yumuşakça mırıldanmaya başlarım, sesim boğuk, boğazım ağlamaktan kurumuş. Tekrar başımı kaldırdığımda, otuz dakika geçmiş ve sanırım iki yıldır ilk şarkımı yazmışım.

Başparmağımı telefon ekranında, az önce yazdığım kelimelerin üzerinde gezdiriyorum ve göğsümde olumlu bir şeyin kıvılcımı çakıyor.

"Bunun işine yarayabilir diye düşündüm." Kennedy verandaya çıkar ve bana ön tarafında lacivert renkli el yazısı ile "I'm Rootin Tootin Gluten Free!" yazan bir kupa uzatır.

Minnettar bir gülümsemeyle kupayı alıp kokluyorum. Kokusu çok keskin. "Rezene ve kimyon çayı. Moralini düzeltir, bence."

"Teşekkürler," diyorum ve dışarısı çok sıcak olmasına rağmen ellerimi fincanla ısıtıyorum.

"Tadına bak," der Kennedy, yanıma oturup bana bakarak.

İsteksizce tadına bakarım. Kokusu çok kötü.

"Papatya da var, seni rahatlatır." Onun düşünceli davranışından etkilenerек ona gülümsüyorum.

İkimiz bir süre orada oturup okyanusa bakıyoruz, Santa Ana rüzgarı ara sıra yüzümüze çarpıyor ve saçlarımızı havaya kaldırıyor.

"Yarın gitme," diye sessizliği bozan Kennedy sonunda konuştu.

"Gitmem gerek," diyorum. "Imogene bana uçak bileti ayarladı. Kalacak başka bir şey yok..."

"Şu anda kendini çok kötü hissediyorsun, ama burada bir haftan daha var. Yalnız başına eve gitmektense, o zamanı yüzerek, güneşlenerek ve Brandon'la benimle güzel şeyler yaparak geçirmek daha iyi olmaz mı? Erteleyebilirsin, değil mi?"

"Kalmaya utanıyorum. Imogene en kısa sürede geri dönüp yasımı atlatmaya ve tüm *sorunlarımı* çözmeye başlamam gerektiğini söylüyor."

Kennedy başını sallar. "Çok akıllı birine benziyor. Ama... birkaç gün fark etmez. Ve bencilce konuşursam, gitmeni istemiyorum!"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sen, genelde takıldığım ve işteki herkes gibi entelektüel bir snob değilsin ve bu gerçekten rahatlatıcı. Senin yanında kendim gibi hissediyorum. Biraz daha kalmanı çok isterim..."

Ona gözlerini kısarak bakıyorum. "Seni çok utandırmadım mı? Deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır," der Kennedy kararlı bir şekilde. "Sadece aşık olmuşsun. Aşk, aptalca şeyler yapmamıza neden olabilir. Güven bana, biliyorum..."

Bunun bir hoşlanmadan daha fazlası olduğunu söylemek üzereyim, ama o haklı. Açıkça ortada olan tek şey bu. Ne utanç verici.

"Onunla bir şansım olduğunu düşündün mü hiç?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak.

Kennedy dizlerine bakar ve tişörtünün kenarını oynatır. Boynunun arkasını kaşır. "Dürüstçe mi? Hayır. Onun gibi birini bulamayacağından değil. Komiksin, güzelsin ve utangaçlığın azaldıkça birlikte olmak çok eğlenceli. Ama hayır. Onun bir kız arkadaşı var."

"Nişanlısı var."

"Evet. Ve o bir film yıldızı... anlarsın ya?"

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman neden beni cesaretlendirdin? Her konuda bana yardım ettin?"

Benimle birlikte o iğrenç ruh ikizi bulma duvarını yapmaya neden yardım ettin?"

Omuzlarını silkti. "Bir şeyin peşinde olduğunu düşündüm. İnanmış olduğun bir şey. Ayrıca, sana deli olduğunu söyleyen yeterince insan olduğunu düşündüm. Senin arkadaşın olmak istedim."

"Öyleydin. Öylesin."

"Gary Montgomery'yi yakalayamadın belki, ama biraz mutluluğu geri kazandın, değil mi? Mutluluk geliyor! Bunu yapmak için daha fazla zaman ayırmak harika olurdu..."

Bu doğru. Son bir haftada, son iki yılda yaptığımdan daha fazlasını yaptım. Güneşin yüzüme vurmasının, bir sonraki adımda ne olacağını merak etmenin, rahat evimin dışında hayatın ne kadar gerçek, canlı ve dokunaklı olduğunu hissetmenin ne kadar harika olduğunu unutmuşum. Yani, asla partilerde eğlenen bir dışadönük insan olmayacağım, ama belki Brigglesford'a döndüğümde evden biraz daha çıkıp gerçek dünyada kendime bir yer edinmeye çalışırım...

Ama yine de kalamam. "Imogene'e yarın döneceğimi söyledim. Uçak bileti ayırttı!"

Kennedy iç çekip kollarını göğsünde kavuşturur. "O zaman ona rezervasyon yapmamasını söyle. Dürüst olmak gerekirse Nora... Senin bir hafta daha burada olacağını sanıyordum ve bu köpeğe bakacak başka birini bulamadım." Winklepuff'un yumuşak kafasını okşar. "Beni zor durumda bırakacaksın. Beni zor durumda bırakmak mı istiyorsun? Yarın iş görüşmem var! Ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun. İşe giremezsem annem çok üzülür! Bana bu stresi yaşatmak mı istiyorsun? Seni evime davet ettikten sonra mı? Sana beyaz tişörtümü ödünç verdikten sonra mı? Senin çılgın maceralarına yardım etmek için etkileyici gazetecilik becerilerimi kötüye kullandıktan sonra mı? Bana bunu mu yapacaksın? Vay canına. Şok oldum. Gerçek arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Tanrım, Nora. Sana Olaplex saç kremini kullandırdım, o şey *çok pahalı!* Bana borcunu böyle mükellye mi ödeyeceksin?"

"Bana büyük bir suçluluk duygusu yaşıyorsun!"

Kennedy yaklaşıp dar gözleriyle yüzüme bakar. "İşe yarıyor mu?"

Üzüntü ve pişmanlık duygularına rağmen, bana kalacak bir yer teklif eden ve sarhoş da olsa hayatımda yeniden mutluluğu bulmama yardım edeceğine söz veren bu güzel, inek, neşeli ve iyi kalpli yabancıya gülümsüyorum. Neden mi? Çünkü o iyi bir insan. Hepsi bu. O benim mutluluğu hak ettiğimi düşünüyor. Ne kadar kötü hissetsem de onu yüzüstü bırakamam. Bu çok adice olur. Zaten yeterince bencil davrandım. "Winklepuff'a bakacağıma söz verdim," diyorum. "Ve sen de Olaplex'ini kullanmama izin verdin... Tamam, Imogene'e mesaj atıp, eski dönüş tarihine göre döneceğimi söylerim."

"O zaman karar verildi," der Kennedy, verandadan o kadar hızlı kalkar ki Winklepuff biraz sıçrar. "Bu gece dışarı çıkacağız!" diye duyurur. "Gary ile işler yolunda gitmemiş olabilir, ama sen yine de

başka yollarla mutluluğu arayabilirsin. Bitki bazlı tacoya gidebiliriz! Evde oturup somurtmanın bir faydası yok. Kafanı dağıtman lazım."

Bitkisel tacoların benim mutluluğumun anahtarı olduğundan emin değilim.

"Yarın önemli bir röportajın yok mu?" diyorum. "Çalışman gerekmiyor mu?"

"Evet, çalışmam lazım ve tamamen hazırım! Ama *yemek yemem* lazım, değil mi?"

Biraz dışarı çıkabiliriz."

Tatlı alkollü içecekler ve güzel müzik eşliğinde bir yere gitmeyi hayal ediyorum. Şu anki halimden kurtulmak için harika bir fikir gibi geliyor.

"Anlaştık. Ama bitkisel tacos olmaz. En azından benim için. Bu şehirde iyi peynirli tost yapan bir yer biliyor musun?"

* * *

Imogene'e mesaj atarak, orijinal plana sadık kalacağım için uçuş rezervasyonunu ertelemesini söylüyorum. Ardından, birkaç saat çalışıp kısa bir şekerleme yaptıktan sonra duş alıp akşam için hazırlanmaya başlıyorum. Bütün akşam yatakta ağlayarak geçirmeme kararlılığım, sadece lezzetli ve rahatlatıcı bir peynirli tost düşüncesiyle canlanıyor.

Aynada kendime bakıyorum ve her şeyi kaplayan üzüntü, utanç ve suçluluk gözyaşlarını durduramasam da, rüzgâr, toz ve çimento nedeniyle gözlerim hala kızarmış ve gözlüğümü kaybettiğim için tekrar kontakt lens takmak zorunda kaldığım halde, aslında yıllardır hiç bu kadar iyi görünmediğimi fark ediyorum. Bu sadece parlak saçlardan ibaret değil. Yüzüm renklenmiş. Yanaklarım pembe, burnumda da birkaç çil var. Imogene'nin telefonda geçen gün sesimin daha uyanık geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Kendimi daha uyanık *hissediyorum*.

Odaya geri döndüğümde, Karıncalanma Yaratan Ruh Eşi Bulma Duvarı ile karşı karşıya kalıyorum. Gary ve Tori'nin resimleri, haritalar ve adresler, forumlardan ekran görüntüleri. Tamamen delice görünüyor. Kennedy'nin astığı Gary'nin posterine bakıyorum ve onun yüzüne baktığımda tüm vücudumu saran kozmik ürperti hissinin sadece zihnimin bana oyun oynadığını söylemeye çalışıyorum. Onu ve Tori'yi evde yatakta, seks yaparken ve benim ne kadar tuhaf olduğum hakkında gülerken hayal ediyorum.

Yine ağlamaya başlama.

Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall'u yıkmak istiyorum, ama zaten geç kaldım. Döndüğümde yaparım. Süper hassas maskarayı hızla kirpiklerime sürüyorum, dudaklarıma biraz pembe balsam sürüyorum ve Kennedy'nin bana ödünç verdiği minik kristal küpeleri takıyorum. En açık mavi renkli bir sundress giyiyorum, yerçekimine meydan okuyan dekoltesi ile gündüzden çok akşama daha uygun. İnce, gümüş rengi bir şal alıp omuzlarıma sarıyorum. Tamam. Hazırım.

Yatak odamın perdesini açıp oturma odasına giriyorum ve Kennedy'nin dışarı çıkmaya hazır olmadığını görüyorum. Daha önce giydiği yoga pantolon ve tişörtüyle kanepede uzanmış, dizüstü bilgisayar karnının üzerinde duruyor.

"Hala hazır değil misin?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak duvar saatine bakıyorum. Kesinlikle yedi buçukta hazır ol dedi.

Hızla oturur ve üzgün bir ifade takınır. "Çok üzgünüm, ama gelemeyeceğim. Yarınki seçimler için hazırlık yapmam lazım."

"Oh!" dedim, biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek. Bu korkunç duygudan en azından bir süreliğine uzaklaşmak cazip geliyordu.

"Evet, biliyorum. Çok kötü. Hikayede beklenmedik bir gelişme oldu... Seçmelerden önce biraz daha araştırma yapmam gerekiyor. Çok üzgünüm! Annem hazır olup olmadığını sormak için bugün üç kez aradı. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

Onu eliyle uğurluyorum. "Merak etme. Ben... ben..." Brandon siyah gömlek ve haki pantolon giymiş olarak merdivenlerden inerken, parmağımla yatak odamın yönünü işaret ediyorum.

Kennedy'ye gözlerini devirdi. "Neden hazır değilsin? Yedi buçuk demiştin?"

"Brandon'ı da davet ettiğini bilmiyordum," diyorum kaşlarımı çatarak. Şu anda en son ihtiyacım olan şey Brandon'ın "sana demiştim" demesi.

"Sadece kardeşler arasında bir akşam olacağını sanmıştım," diyor Kennedy'ye gözlerini kısarak.

Kennedy masumca gözlerini genişletir. "Hepimizin dışarı çıkmasının iyi olacağını düşündüm. İkiniz de kalbi kırık ve ben ikinizi neşelendirmek için *çok* heyecanlıydım. Ama bu beklenmedik ekstra iş, ha? Yapılacak bir şey yok. Bensiz gitmek zorundasınız! Gitseniz iyi olur. Washington Bulvarı'ndaki Jama's'ta masa ayırttım. Nora, orada

harika ızgara peynirli sandviç yapıyorlar. Hiç denemedim ama çok övüyorum!"

Bize tuzak kurulduğunu hissediyorum. Kennedy bunu neden yapsın ki? Brandon ve benim pek iyi arkadaş olmadığımızı görmüyor mu? Aramızda bir *gariplik* olduğunu görmüyor mu? Nazikçe teşekkür edip reddetmek üzereyim ki Brandon omuz silkiyor ve "Sanırım gidebiliriz..." diyor.

Bana umut dolu bir gülümseme attı ve yüzünde tanıdık bir şey gördüm. Kalp kırıklığı. O da acı çekiyor.

"Belki birkaç içki için..." diyorum sonunda, pes etmiş bir iç çekişle. Acı paylaşıldıkça azalır, sanırım.

"Sadece birkaç tane," diye kabul etti ve ellerini ceplerine soktu.

"Harika!" diyor Kennedy, kanepeden kalkıp bizi kapıdan dışarı iterek. "Bakın! Lyft'iniz geldi! İyi eğlenin çocuklar!"

"Muhtemelen yakında döneriz," diyorum, o bize verandadan el sallarken.

"Muhtemelen çok uzun sürmez," diye onayladı Brandon.

"Kesinlikle," dedim. "Hemen döneriz."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Nora

Brandon ve ben, küçük ve sakın bir bistro/barın köşesindeki bir masada oturuyoruz. Bugün açık mikrofon gecesi, bu da şimdiye kadar yaşanan birçok rahatsız edici sessizliğin içinde bakacak bir yer bulmamızı sağladı.

Hayal kırıklığı yaratan, çok büyük ve tatsız bir peynirli tost yedikten ve Brandon'ın kanlı bir biftek yemesini izledikten sonra, ciddi ciddi içmeye başlıyoruz. Bir bira ve bir votka martini içtikten sonra, bir tür uyum yakalayabiliyoruz. Birçok yarım kalmış başlangıç ve kesintiden sonra, aynı anda konuşmaya başlayıp sonra diğerinin önce konuşmasını ısrarla bekledikten sonra, nihayet bir sohbe giriyoruz. Brandon bana set tasarımındaki işinden bahsediyor ve benim beklentilerimin aksine, bu işi oldukça ilginç ve düşündüğümde çok daha karmaşık buluyorum. Brandon, film stüdyoları için set tasarımı yapan küçük bir şirketin başındadır, ancak işlerinin çoğunu 20thCentury Studios için yapmaktadır. Yazmaya olan sevgisinden bahsediyor ve üzerinde çalıştığı şey hakkında oldukça gizemli davranıyor, ancak bu tutkuyu kendimde de çok iyi tanıyorum. Meryl Streep ve Alec Baldwin'in oynadığı *It's Complicated* filminin setinde stajyer olarak çalıştığını söylediğinde, sevinçle nefesimi tuttum.

"O filmi çok seviyorum!"

"Evet, diğer tüm o duygusal romantik filmlerden çok daha gerçekçi bir ilişki tasviriydi." Gülüyor. "Ben daha çok bağımsız korku filmlerini severim."

"Senin deyimine göre o duygusal romantik saçmalıkları çok seviyorum. İnsanı neşelendiriyor ve büyülüyor! İki insanın, sırf birbirleri için yaratıldıkları için tüm engelleri aşıp bir araya gelmelerini çok seviyorum."

"Sen ve Gary gibi mi?" Brandon gözlerini hafifçe devirir. Kötü niyetle söylemez, ama yine de kalbimi deler.

Omuzlarımı silkiyorum, yanaklarım kızarıyor. "Evet, sanırım o duygusal romantik komedi filmlerini çok fazla izledim," diyorum sessizce.

Brandon boğazını temizler ve içkisini yudumlar. "Yani, hepsi kötü değil! Cazibesini anlıyorum. Ama gerçek olmayan bir şeyi satıyorlar. Mükemmel bir insan vaadi. Bunun gerçek olduğunu düşünerek dışarı çıkarsan, kendini hayal kırıklığına uğratmış olursun."

Gözlerinde bir acı parıldadı. Elini kaldırıp masamıza iki martini daha sipariş etti.

"Demek insan hakları avukatıydı?" Konuyu değiştirmek için sempatik bir gülümsemeyle soruyorum.

"Ve bir manken gibi görünüyordu. Düşünebiliyor musun? Akıllı bir manken! Neredeyse büyük ikramiye."

"Eminim birçok model akıllıdır, Brandon," diyorum, biraz sinirlenerek. İçkimin büyük bir yudumunu alıp, oldukça hoş bir sohbet haline gelen bu konuşmayı mahvetmemeye çalışıyorum.

"Bana ruh ikizim olduğunu söylemişti. Üç yıl birlikteydik. Evlenme teklif edecektim. Sonra büyük bir yapımcıyla tanıştı ve ben mahvoldum. Birdenbire."

Mavi gözlerinde hafif bir parıltı görüyorum ve ona acıyorum. Elsie Grainger, Brandon'a gerçekten çok kötü davranmış ve bu hala onun için acı bir konu olduğu belli. Konuyu değiştiriyorum.

"Gary hakkında 'sana demiştim' demediğin için teşekkür ederim. Gerçekten... onun hayatımın aşkı olabileceğini *hissettim*. Hayatım boyunca aradığım kişi o olabilir diye düşündüm." Uzun ve derin bir nefes alıyorum. "Çok garip."

"Garip olana," Brandon komik bir yüz yapıp kadehini kaldırdı. Ben de kadehimle onun kadehine çaktım.

Birkaç içki daha içip keyifli, hafif sarhoş olmaya başladığımda.

"Hey, sen de sahneye çıkmalısın," diyor Brandon, kendini Santa Monica Homeboy olarak tanıtan bir adamın sunuculuğunu yaptığı, çeşitli amatör açık mikrofon gösterilerinin yapıldığı küçük sahneyi işaret ederek.

"Oh, sahne korkusu var" derim. "Bu benim bir sorunum. İki yıldır sahneye çıkmadım."

"Ama karaokeye çıktın, değil mi?"

"Doğru," diyorum, başımı sallayarak. "Ama o zaman *çok* sarhoştum." "Şimdi ayık mısın?" diye gülüyor.

Haklı. Ben de sarhoşum. Sahneye ve masalarda oturan birkaç kişiye gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Burada neredeyse kimse yok," diye ekliyor Brandon. "Eğer bu korkuyla yüzleşeceksen, şimdi tam zamanı. Küçük bir sahne, neredeyse hiç seyirci yok, birkaç gün sonra terk edeceğin bir şehir..."

Haklı. Her şey tamamen ters gitmiş. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Onurum bile. Karaokede sesimi bulmak iyi gelmişti.

Kendi içkimin ve Brandon'ın içkisinin kalanını bir dikişte içiyorum ve Santa Monica Homeboy, My Chemical Romance'ın coverını bitirince, artık hiçbir şeyi umursamadan sahneye doğru sürünerek ilerliyorum.

Santa Monica Homeboy'dan gitarını ödünç alabilir miyim diye soruyorum. Omuz silkiyor ve gitarı veriyor. Devasa göğüslerim engel olduğu için askıyı takmıyorum, ama küçük bir sandalye çekip üzerine oturuyorum ve gitarı dizlerimin üzerine koyuyorum.

Öğleden sonra törenden döndüğümde aklıma gelen şarkıyı düşünüyorum. Melodi C, E ve G akorları ile çok iyi gider diye düşünüyorum. Uzun zamandır gitar çalmadığım için, votka sinirlerimi uyuşturmuş olmasına rağmen ellerim titremeye başlıyor. Gözlerimi kısarak ışıklara ve odanın öbür tarafına bakıyorum. Brandon, cesaret verici bir şekilde gülümsüyor ve biraz sarhoş görünüyor. Santa Monica Homeboy ve yanlış yere girmiş gibi görünen üç tane şık yaşlı bayan var.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ailem öldükten sonra yazdığım ilk şarkıyı söylemeye başlıyorum.

*Gri renkten bir çıkış yolu gördüm
Sisli bir günde altın bir ışık sızıyordu Seni
sevdiğim zaman
Seni sevdiğimde*

Tüm hatalarım kayboldu

*Artık berbat, bencil, tuhaf biri değildim Seni
sevdiğim zaman
Seni sevdiğimde*

*Gözlerinin benimkilerle buluşacağını düşünmüştüm
Ve kendi adını bildiğin gibi bileceksin Bunun
kesin bir işaret olduğunu
Hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını*

*Bir insan bu kadar yanılabilir
Ama onu toparlayıp bir şarkıya saklar
Ve hayatı boyunca her gün
O günleri düşünecek
O puslu Kaliforniya günlerini
O çılgın, deli, yepyeni günleri Seni
sevdiği günleri
Seni sevdiği zamanları*

Şarkıyı bitirdiğimde gözlerimi açıyorum ve alkış olmadığını, en ufak bir alkış bile olmadığını fark edince midem düğümleniyor. Odadaki birkaç kişiye ve şarkı söylerken içeri girmiş olabilecek iki yeni kişiye bakıyorum. Hepsi gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları açık bir şekilde bana bakıyorlar.

Kahretsin. Başladıktan sonra gayet iyi gidiyordum sanmıştım. Gerçekten o kadar kötü müydü? Herkesin bana tuhaf tuhaf bakmasının sebebi bir düğmem mi patladı diye elbeseye bakıyorum. Sonra üç yaşlı kadın ayağa kalkıyor ve sanki tamamen şaşkınmış gibi yavaşça alkışlamaya başlıyorlar. Santa Monica Homeboy da ayağa kalkıyor ve bana "Söyle, kızım!" diye bağırıyor. Brandon sadece bana bakıyor, başını sallıyor ve kadehini kaldırıyor.

Bu insanların şarkımı beğendiklerini fark edince yüzüm geniş bir gülümsemeye büründü. Gurur ve utanç karışımı bir duygu ile yanaklarım kızardı, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Sahneden inip Brandon'a doğru yürüdüm, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı ve daha ben bir şey söylemeden ya da yapmadan, o ayağa kalktı, ellerini yüzümün iki yanına koydu ve beni öptü.

İçgüdüsel olarak geri çekilmek istiyorum, çünkü bu öpücüğü ben istemedim ve ayrıca Brandon ilgimi çekmeyen ve kesinlikle ruh ikizim olmayan biri. Ama ağız sıcak ve yumuşak ve dizlerim arzu ile titremese de, bu gerçekten çok hoş. Ve dürüst olmak gerekirse, geçirdiğim günün ardından, arzulandığını hissetmek çok güzel. Dokunulmak, birinin ellerini saçlarıma dolaması, popomu tutması.

Birbirimizden uzaklaştığımızda, gözlerine bakamıyorum. Brandon garsona hesabı ister. "Oh, gidiyor muyuz?" diye soruyorum.

Brandon'ın gözleri eğlenceyle parlıyor. "Seninle öpüşmeye devam etmek isterdim, ama seyircileri pek sevmiyorum, anlarsın ya?" Kafasını hafifçe üç çekici kadının yönüne çeviriyor. Kadınlardan biri bize üçlü yapalım gibi bakıyor, diğer ikisi ise bizim azgın sevgi gösterimize biraz tiksiniş gibi bakıyor.

Hıçkırık tutar ve gülerek ağızımı kapatırım. Biraz daha öpüşmek fena olmazdı... Ve kesinlikle daha fazla içmeye ihtiyacım yok.

"Hadi o zaman," diyorum ve öncü olarak yürümeye başlıyorum. "Buradan gidelim."

* * *

Eve kadar Lyft yolculuğu boyunca sessiz kalıyoruz ve Brandon yol boyunca elimi tutmaya çalışıyor ama izin vermiyorum çünkü öpüşmek sorun değil ama el ele tutuşmak şu anda bana biraz fazla romantik geliyor. Ve romantiklik bu gece istediğim şey değil. En azından Brandon'la değil. Tek istediğim, hissettiklerimi unutmak. Biraz daha uzun süre aşağılanmış, hasta ve kalbi kırık hissetmemek.

Brandon ön kapının kilidini açar ve Winklepuff bize doğru koşarak gelir, bizi görünce sevinçle daireler çizerek döner. Kennedy'den iz yok. Yatmış olmalı. Saate gözlerimi kısarak bakarım. Gece yarısı geçmiştir.

Kanepeye oturuyorum ve Winklepuff dizlerimin üzerine atlıyor. En sevdiği yerden kulağının arkasını kaşıyorum ve o da elime küçük bir öpücük kondurarak beni ödüllendiriyor.

Brandon buzdolabından iki bira alır ve onları driftwood sehpaye koyar, sonra Winklepuff'u dizlerimden indirip nazikçe yere bırakır.

"Ee, Nora. Nerede kalmıştık?" diye sorar, başını yana eğip tekrar beni öpmek için yaklaşır.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Çok yakışıklı. Kesinlikle daha geleneksel görünümlü bir romantik kahraman. Kaslı kollarını ellerimle okşuyorum ve içimde bir arzu kıvılcımı hissediyorum.

"Odama gelmek ister misin?" diye sorar.

Tereddüt ediyorum, Gary'nin yüzü gözümün önüne geliyor, onunla okyanusta olduğumuzu, birbirimize su sıçratarak güldüğümüzü, tüm vücudumun neşeyle hafıflediğini hayal ediyorum. Sonra onun Tori ile deli gibi mutlu olduğunu düşünüyorum. Beni sıradan, sapık bir stalker olarak gördüğünü.

Ah.

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde. "Evet, istiyorum."

Brandon beni bir mağara adamı gibi kucaklar, güler ve çaba sarf ederken sesli bir şekilde homurdanır ve beni üst kata, yatak odasına taşır.

Odada perdeler kapalı olduğu için dekoru göremiyorum, ama odanın kitaplarla dolu raflarla çevrili olduğunu ve masasının, şarkı yazmaya doyamıyordum zamanlarındaki eski masam gibi kağıtlar ve karalanmış notlarla dolu olduğunu görebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum. Burası çok güzel ve taze kokuyor. Deniz yosunu ve badem gibi.

Her şey çok hızlı geliyor ve bir milisaniye daha öpüştükten sonra, sarhoş gibi birbirimizin kıyafetlerini çıkarıp odanın çeşitli köşelerine fırlatıyoruz, ikimiz de hızlı ve sert nefes alıp veriyoruz.

Çıplak kaldığımda Brandon elini karnımın üzerinde gezdiriyor.

"Böyle bir şey hiç görmemiştim," diyor gülümseyerek, hafifçe dokunarak. "Yumuşak. Hmmm. Beğendim."

"Ben de beğendim," diyorum, çenemi kaldırarak.

Mükemmel şekilli karnına bakıyorum. O da güzel. Ellerimi karnında gezdiriyorum. O inliyor. Gözlerine bakıyorum. Azgın, çok mavi ve biraz hüzünlü görünüyorlar. Benimkiler de benzerdir herhalde.

Bu günü tamamen unutmak istiyorum. Kalbimden ve kafamdan kaçıp sadece bedenimde olmak istiyorum.

"Bence pantolonunu çıkarmalısın," diyorum. O da kabul ediyor.

ÜÇÜ YARIM

Gary

Hey

Tori'ye bu kadar kızdığım için kendimi çok kötü hissettim (her ne kadar "nişanımızı" Aileen açıklamış olsa da) ki, resmi bir nişan partisi düzenleyebilir mi diye sorduğunda evet dedim. Zaten eninde sonunda olacaktı, değil mi? Tori'nin dizlerinin üzerine çöküp ağlayarak yalvarması da pek yardımcı olmadı. Sevdiğin biri dizlerinin üzerine çöküp yalvarırken ne yapabilirsin ki?

Ira, böyle şeylere evet dediğimi, çünkü herkesin her zaman mutlu olmasını istediğim için olduğunu söylüyor. Muhtemelen bunun, babamın hayatım boyunca yas tutmuş olmasıyla bir ilgisi vardır. Bu kadar basit olamaz, değil mi? Her neyse, şimdi bir nişan partisi düzenliyorum. Tori ve Aileen, Tori'nin Instagram sayfası için basın ve olası sponsor ortaklarını davet etmek istiyorlar, bu çok iğrenç geliyor ama nedense ben de kabul ettim. Tabii ki Tori'ye kendi zamanımda evlenme teklif edecektim, ama şimdi her şey bir tür halkla ilişkiler çalışmasına dönüştü.

Aileen bana her zaman iyi davrandı ve Tori'ye her şeyimi borçluyum. Bunu kabullenmek zorundayım. Seth, her şeyi iptal edip, kendi bildiğim gibi yapmam gerektiğini söylüyor ama ben ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Bu olay, takipçi, *sulh hakiminin* bitmek bilmeyen ilgisi, bodyguard meselesi ve *Nightcar'da* iyi iş çıkarma baskısı varken, kendime daha fazla sorun çıkarmak istemiyorum.

Bunu babamla konuştum ve o da benim mutlu olduğum sürece kendisinin de mutlu olacağını söyledi. Mutlu muyum? Mutlu olup olmadığından emin değilsen mutlu olabilir misin?

Tori'yi seviyorum. O bana iyi geliyor. Akıllı ve seksi, ve onun bu hırsı, bu azmi, tanıştığımızda bana aşık olmamın nedenlerinden biri değil miydi? Belki de bir kez olsun rahatlamam gerekiyor.

Her neyse, bu sabah sörf yapmak için gizlice dışarı çıktım, bu kafamı hiç boşaltmadı ama kaydettiğim ilerleme konusunda kendimi harika hissettirdi. Sonra John Alan'ın evden çıkarken takmamı söylediği şapka ve güneş gözlüklerimi taktım ve stalker'ın gözlüklerini ihtiyacı olursa diye Çin Tiyatrosu'na geri götürdüm. Esme'nin *Harcourt Royals*'da taktığı gözlükler gibi çok havalı gözlüklerdi. Gözlükleri tiyatro müdürüne verdim, o da beni kurumuş el izlerime bakmaya götürdü.

Betonun üzerine vardığımda, çok yakından baktım ve tam orada, taşın kenarında, şaşkın bir yüzün hafif bulanık izi vardı. Zar zor seçebiliyordum ama oradaydı. Bu saçmalık beni o kadar güldürdü ki gözlerimden yaşlar geldi. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum. Tiyatro müdürü özür dileyip taşı yeniden döküteceklerini söyledi. Hayatta olmaz dedim. Sanırım daha önce hiç bu kadar gülmek istediğimde, Hollywood Bulvarı'na gidip betonda o tuhaf küçük yüz izini bulmam yeterli olacak.

Şaşırtıcı derecede neşelendiren yüz izi dışında, son birkaç gündür hala kendimi oldukça kötü hissediyorum, ama Ira'nın dediği gibi, her zaman mutlu olmak için üç harika şey bulabiliriz. İşte başlıyorum.

1. El izimdeki şaşkın yüz izi. Beni *sonsuz* kadar güldürecek.
2. Tori, planladığı nişan bahçe partisinde canlı müzik istiyor, bu yüzden Lyft'te tanıştığım harika Adam Levine taklitçisi şarkıcıya birkaç şarkı söylemesi için e-posta attım. Tori pek istekli görünmüyordu, ama istediği her şeye evet dediğim için sessiz kaldı. Şarkıcı Billy Fever hemen bana mesaj attı ve bizim için şarkı söylemekten büyük mutluluk duyacağını söyledi. Beni hatırladığıma çok sevindi ve benim onun bir numaralı hayranı olduğumu söyledi — başka biriyle birlikte.
3. Bugün Seth ve Olive ile geç bir brunch yapacağım. Olive bize sürekli black pudding adında bir İngiliz yemeğinden bahsediyor, gerçekten iğrenç geliyor. Sonra Ira ile buluşacağım, onunla konuşmak

onunla konuşmak çok iyi gelecek. Günlüğüme yazmak yardımcı oluyor ama yetmiyor.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Nora

Imogene'den mesaj *Eve geleceğine karar vermiştik, değil mi? Nora! Senin için endişeleniyorum. Lütfen Gary Montgomery ile tekrar görüşmeye çalışma. Başının belaya girmesini istemiyorum... Beni ara! Im.*

Korkunç ve huzursuz bir uykudan sonra uyanıyorum. Bir gözümü açıp duvardaki saate bakıyorum: 10.30. Kahretsin. Kennedy önemli seçmelerine ve mülakatına gitti ve ben ona iyi şanslar dilemek için bile uyanamadım! Kahretsin. Evrene iyi şanslar dilemek için psişik bir mesaj gönderiyorum ve umarım ona ulaşır, ama açıkçası, son yirmi dört saat içinde kozmos'a olan inancım büyük ölçüde sarsıldı. Aptal, yalancı kozmos.

Oturup, komodinden ılık bir şişe su alıp içtim ve Brandon'la şafak sökmeden kendi yatağıma dönmem konusunda anlaştığımıza şükrettim. Bu sabah onun yanında uyanmanın ne kadar garip olacağını hayal bile edemiyorum.

Seks iyiydi. Aslında şaşırtıcı derecede iyiydi. Brandon kesinlikle ne yaptığını biliyordu. En azından bir süreliğine, hislerimden uzaklaşmamı sağladı ve umarım onun için de aynı şey geçerlidir. Ama bir gecelik ilişkiden sonra akşamdan kalma yatak sohbeti mi? Bir gecelik ilişki mi? Hayır, teşekkürler.

Sabahlıkımı giyip oturma odasına çıktım ve Winklepuff'a geç kalıp sabah yürüyüşüne çıkmadığım için özür diledim.

Çay yapmak için mutfığa girdiğimde, çekmeceleri karıştıran küçük kızıl saçlı bir kadına çarparak korkuyla çılgık attım.

"Erin!" diye nefes nefese, elimi göğsüme bastırarak bağıyorum. "Burada olduğunu bilmiyordum!"

"Oh, merhaba," Kennedy'nin iş düşmanı/eski sevgilisi çekmecedan geri atlar ve beni gördüğüne çok sevinmiş gibi geniş bir gülümsemeye bakar. "Sadece çay kaşığı arıyordum. Nora, değil mi? Kennedy'nin internetten tanıştığı arkadaşı?"

"Evet." Başımı sallayarak, tezgâhın üzerindeki çatal bıçak takımından bir çay kaşığı alıyorum. Erin'e uzattım, o da bir fincan çayı karıştırmak için kullandı. "Ama *biraz daha az*. Bu karnı büyütmek gerçekten zor oldu." Karnımı okşadım ve Erin başını geriye atarak kahkahalarla güldü. Huh. Yabancıların yanında kendim olmaya, aklıma gelenleri yanlış olduğunu düşünmeden söylemeye cesaret edebilmem uzun zaman olmuştu. Sanırım Los Angeles'ta geçirdiğim zaman, farkında olmadan sinirlerimi yumuşatmış. Erin'le birlikte gülüyorum ve onun Kennedy'nin mavi çizgili geceliğini giydiğini fark ediyorum. Vay vay vay. Burada mı kaldı? Kennedy dün gece seçmeler için çalışmıyor muydu? "Kennedy haber kanalında mı?" diye soruyorum.

"Evet, çok erken çıktı, önce saçını yaptırmaya gitti. Annesi Rodeo Drive'da bir stilistten randevu almış. Neyse, gitmeden önce çay içebileceğimi söyledi. Öğleden sonra seçmelerim var! Bana şans dile."

"İyi şanslar ama... Tabii ki Kennedy'nin işi almasını istiyorum!" "Ha, evet... tabii! Elbette istersin."

Erin, sanki bu onun eviymiş ve benim çıkmamı bekliyormuş gibi mutfak kapısında duruyor. Onda kesinlikle bir tuhaflık var...

"Tamam o zaman," dedim, daha fazla sohbet edecek bir şey kalmadığını anladıktan sonra. "Duş alacağım. Kapıyı kendin açabilirsin, değil mi?"

"Oh evet, evet..." Erin gülümser, çayından bir yudum alır ve mutfak tezgahına yaslanır. "Görüşürüz o zaman."

"Aslında birkaç gün sonra gidiyorum." "Hmmm, iyi."

"İyi mi? Ne demek iyi?"

"Oh, hiçbir şey! Beni dinleme. Hala yarı uykuluyum." Gözlerini kapatıp biraz horlar, sonra yine o abartılı kahkahasını atar, ama

ne komik olduğunu anlamıyorum. Omuz silkiyorum ve duşa giriyorum. Duştan çıktığımda Erin gitmiş.

Kot şort ve valizime koyduğum en bol tişörtü giydikten sonra, göğsümde hala müstehcen bir şekilde gerilen sarı pamuklu bir şey, üzerine bolca 50 faktör güneş kremi sürüyorum, biraz Advil alıyorum, bir bardak su içiyorum ve rahat spor ayakkabılarımı giyiyorum. Winklepuff ile birlikte dışarı çıkıp, Kennedy'nin en sevdiği tuvalet yerlerinden biri olarak önerdiği Marina Del Ray'e giden otobüse biniyorum. Kalbim acıyor ve beynim düşünceler, endişeler ve duygularla karışık olduğu için defterimi ve kalemimi de yanıma aldım. Dün olanlardan sonra, tüm bunları sindirmenin en iyi yollarından birinin yazmak olduğunu biliyorum.

Marinaya vardığımızda ve Winklepuff işini bitirdiğinde, duştan ıslak saçlarım kurumuş. Uzun buklelerimi kıvrıp omzuma atıyorum. Sonra köpeklerin girebileceği bir kafeye girip ekstra sert bir kahve sipariş ediyorum ve menüde Venice Beach'te her yerde bulunan chia tohumu pudingi ve yumurta beyazı omlet yerine gerçek siyah pudingli tam İngiliz kahvaltısı olduğunu görünce çok seviniyorum.

Imogene'e mesaj atıp iyi olduğumu ve birkaç gün daha burada kalmanın bir fark yaratmayacağını söyledikten sonra kahvaltımı yapıyorum ve bu yeni yasak lezzetlerden heyecanla altını ıslatacak gibi görünen Winklepuff ile pastırma ve sosisimi paylaşıyorum. Yemeğimizi bitirdiğimizde, bana teşekkür etmek için üç dakika boyunca dizimi ıslak ve kokulu bir şekilde yalıyor. İğreniyorum ama aynı zamanda duygulanıyorum. Sanırım sonunda köpeklerin neden bu kadar sevildiğini anladım. Onlar gerçekten çok havalı.

Kahvaltı ve ekstra sert kahvenin verdiği enerjiyle canlanmış hissederek Winklepuff'u dizlerimin üzerine alıyorum, o da et yedikten sonra uykuya dalmak için kıvrılıyor. Dizüstü bilgisayarımı açıp bir saat boyunca öncelikli sanal idari işlerimi yapıyorum, sıkıntıdan birkaç kez kafamı duvara vurmak üzere oluyorum. İşimi bitirince defterimi açıp kafamda durmadan dönen şarkı sözlerini yazmaya başlıyorum.

Kayıp aşkı anlatan melankolik bir şarkının ilk kıtasını bitirdiğimde, Winklepuff'un tasmağını tahta sandalyeme bağlayıp, kahveyle dolu mesanemle tuvalete doğru yöneliyorum. İşim bittiğinde, eski Hollywood filmlerindeki gibi küçük ampullerle çerçevelenmiş parlak fayanslı aynaların bulunduğu bölmeden çıkıyorum. Başka bir kadın yanımda durmuş, çılgın buklelerini hardal rengi

Bu saçları tutmak istemiyor. Bana gülümsüyor. Pembe yanakları ve eğlenceli gözleri biraz tanıdık geliyor.

"Tanrım, çok sıcak," diyor, yüzünün önünde ellerini havalandırarak. "Terli saçlarımı toplayamam, ama çok fazla! Fleperty aşkına!"

"Oh! Sen İngilizsin!" diye haykırıyorum. "Ben de. Burada tanıştığım ilk İngiliz sensin."

"Hey, vay canına! Kuzeyden, değil mi? Nerelisin?"

"Sheffield'in dışındaki küçük bir köyden," diyorum.

"Manchester'ın dışındaki küçük bir köy!" diye cevaplar mutlu bir şekilde. "Ben Nora," derim, ona hafifçe el sallayarak.

"Ben Olive. Olive Brewster." O da el sallayarak karşılık verir, saç tokasını bırakıp beline asılı pembe bel çantasına tıktırır. "İki yıldır Amerika'dayım, genelde New York'ta yaşıyorum ama erkek arkadaşımınla birlikte Los Angeles'ta bir arkadaşımı ziyarete geldik. İngiliz kahvaltısı canım çekti, o yüzden buraya geldik. İngiltere'yi çok özledim."

"Kahvaltı güzeldi, değil mi?" diyorum. "Hangover'ım vardı ama o siyah puding beni iyileştirdi."

"Ben de öyle! Buradaki arkadaşlarım siyah pudingin konseptini iğrenç buluyorlar," diyor ve başını kapıya doğru eğiyor. "Ama onlar hiçbir şey bilmeyen aptal Amerikalılar."

Gülerek aynada omzumun üzerinden saçlarımı tekrar çeviriyorum.

"Dışarıda köpeğinle bir şeyler yazarken gördüm," diye devam ediyor Olive. "Bizim gruba katılmak ister misin? Biraz içki içiyoruz. Masada bir İngiliz daha olsa harika olur, denge olur."

Normalde, tamamen yabancı birinin kendisi ve "çetesi" ile yemek yeme davetini reddederdim, yalnız kalmayı tercih ederdim, ama bu sabah fark ettiğim gibi, Los Angeles'a geldiğimden beri yeni insanlarla tanışırken hissettiğim gerginlik önemli ölçüde azaldı. Hatta bundan zevk almaya bile başladım.

"Evet, lütfen," diye gülümsedim. "Teşekkürler!"

"Yaşasın! Senin karşında oturuyoruz," diyor tuvaletten çıkarken.

Winklepuff'u masa ayağından çözdüm, eşyalarımı aldım ve Olive'i takip ederek, beyzbol şapkaları ve güneş gözlükleri takmış iki adamın oturduğu masaya doğru yürüdüm. Oh. Bu adamlar aptal gibi görünüyor. Olive de çok havalı görünüyor! Kim içeride güneş gözlüğü takar ki?

"Hey, sizi iki pislik!" Olive iki adama seslendi. "Tuvalette başka bir İngiliz buldum. Benden çok uzak olmayan bir köyden ve onu sevdim. Bloody Mary içmek için bize katılacak." Bana döndü. "Nora, bu Seth, hayatımın aşkı, ve Gary. Beyler, bu Nora."

"Selam! Hoş geldiniz," diyor Seth sıcak bir şekilde, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bunu yapınca çok daha az pislik gibi görünüyor. Olive'e tamamen ona takıntılı bir adamın gülümsemesini gösteriyor. Olive de ona tamamen aşık gözlerle bakıyor. Annemle babam da birbirlerine böyle bakarlardı. Göğsümde bir sızı hissediyorum ve başka yere bakıyorum.

Diğer adam da güneş gözlüklerini çıkarır, bana dostça el sallar ve sıcak bir gülümseme atar. Bana gülümseyen adamın *Gary Montgomery* olduğunu anlamam tam beş saniye sürer.

Aman Tanrım.

Bana oturmamı söylüyor.

Aman Tanrım.

Ağzımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra Olive'in yanındaki koltuğa oturdum. Gary beni dün Çin Tiyatrosu'nda görmedi mi? Beni tanıyormuş gibi merakla bakıyor, ama kızgın gibi görünmüyor. Bana işaret edip "Sen beni saldırmaya çalışan sıradan Jane sapıgısın!" demesini bekliyorum.

Ama yapmıyor. Kim olduğumu hiç bilmiyor gibi görünüyor.

Olive bakışlarımı fark ediyor ve elini alnına götürüyor. "Kahretsin. Senin çok ünlü olduğunu hep unutuyorum," diyor Gary'ye. Bana dönüp gülüyor. "Üzgünüm! Tuvalette seni uyarmalıydım. Onu gerçek hayatta görenler hep şok olurlar. Sevilen pop ikonu Beyoncé bizim programa konuk olarak geldiğinde – Seth ile *Sunday Night Live*'da çalışıyorum – o kadar şaşırmıştım ki neredeyse ayakkabılarına kusuyordum. Bu ikisi tam bir salak, o yüzden garip ya da utangaç hissetmene gerek yok."

Seth'e daha yakından bakıyorum ve onu efsanevi New York komedi şovunun YouTube videolarından tanıyorum.

"Vay canına," diyebildim sadece. Gözlerimi dikkatlice Gary'ye çevirdim ve yüzümün kıpkırmızı olduğuna eminim. Yanaklarımın titrediğini hissedebiliyorum. Nefesim o kadar ağır ki, kafedeki herkesin nefes nefese olduğumu duyduğuna eminim. Onu sinemada ilk gördüğümde de böyle hissetmişim. Ama o zaman karanlık bir odadaydım. Duygularımı gizleyebilmişim. Kahretsin!

"İyi misin?" Olive kıkırdayarak, bir sürahidan Bloody Mary'yi bardağa doldurup bana uzatıyor.

Hızla başımı sallıyorum. "Mmhmm," diyorum çünkü beynim tam cümleler kurmak istemiyor gibi.

"Birkaç yıl önce, Zabar's'ta Robert De Niro'yu gördüm," diyor Seth. "Ona yaklaştım ve kendimi durduramadan onu bir içki içmeye davet ettim. O da olabildiğince kibarca, 'Hayır, teşekkürler dostum' dedi. Utançtan yerin dibine girdim. Ne oldu bana bilmiyorum."

"Bu adam kim?" Gary bana sorar ve Winklepuff'un kafasını gıdıklamak için eğilir. Winklepuff da Gary'nin elini tek bir yalamayla sevgisini gösterir.

"Bu... bu..." Boğazımı temizleyerek kendimi toparlamaya ve tamamen çıldırmamaya çalışıyorum. "Bu Winklepuff. Birkaç haftalığına arkadaşlarımda kalıyorum ve ona bakıyorum."

"Hoş bir köpek," diyor Gary, sanki Gary Montgomery değil de, her şey tamamen normalmiş gibi. "Havalı bir köpek, belli oluyor."

Gary'nin yüzünü okşamak, ona hislerimi söylemek, buradan gidip geceyi kucaklaşarak geçirebilir miyiz diye sormak için içimde güçlü bir dürtü var. Tehlikeli derecede güçlü. Kahretsin. Bunun sadece eve gidince terapide çözmem gereken garip bir hayranlık olduğunu biliyorum, ama tanrım, bu his *o kadar* gerçek ki.

Herkesin benden başka bir şey söylememi beklediğini fark ediyorum, çünkü normal insanlar arasında konuşma böyle yürür. Ama beynim arızalanmış gibi. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Bir şey söyle Nora!*

"Winklepuff jambon ve işemeyi sever" diye bir laf çıkıyor ağızımdan. Kahretsin. Neden bunu söyledim?

"Hey, tıpkı benim gibi!" Olive neşeyle araya giriyor ve herkes gülüyor.

Gözlerim yine Gary'nin gözleriyle buluşuyor ve yakından bakınca, düşündüğümünden daha da koyu, daha seksi ve daha zeki görünüyorlar. Ancak, benim ruh ikizim olduğuna inanan birinin gözleri gibi görünmüyorlar. Kibar, mesafeli ve biraz da yorgun görünüyorlar. Elini tutup her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Tamam. Kendine gel Nora. Gary, Tori Gould ile deli gibi mutlu. Sen ona aşıksın. O nişanlı. Onu takip etmek istemesen de, bir nevi onu takip *ediyorsun*. Neredeyse tutuklanıyordun. İki kez. Kim olduğunu anlarsa yine tutuklanabilirsin. Sakin ol. Lütfen, Tanrı aşkına, SAKİN OL.

"Burası köpek dostu bir yer olduğunu bilmiyordum," diyor Gary, Winklepuff'un kulağının arkasını kaşıyarak. "Kız arkadaşımı da getirirdim."

"Tori hakkında böyle konuşulmaz," diyor Seth aptalca, ancak Gary bu yorumdan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Gary'nin bugün Janet'i getirmediğine içten içe rahatladım. Winklepuff, tek gerçek aşkı *ile* yeniden bir araya gelip yine aşırı sevgi gösterirse ne olurdu? Düşünmesi bile korkunçtu.

Bloody Mary'nden bir yudum alıyorum, sonra bir yudum daha. Ve sonra bir yudum daha.

"Sen aktris misin?" Gary, alnında hafif bir kırıksıklıkla sorar. "Yüzün tanıdık geliyor."

"Hayır, hiç de değil," diyorum, gözlerine bakmakta zorlanarak. "Sadece, şey, Sheffield'dan bir sanal asistanım. Ve şarkıcı-söz yazarı, yani, amatör."

Gary başını sallar ve gülümser, kalbim yerinden çıkacak gibi olur. Ben de gülümsemeden edemem. Normal, kibar bir gülümseme olsun diye elimden geleni yaparım, salya akıtan bir sırıtış olmasın diye. Başarabildiğimden emin değilim.

"Güneş gözlüklerini taksan iyi olur," diyor Seth, dirseğiyle Gary'ye dokunarak. "Bir *hayranı* var," diyor bana, korkmuş gibi bir ifade takınıyor. "Artık her yere korumasıyla gidiyor ve koruması yanında olmadığında Gary'nin beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takmasını istiyor. Ben de ona destek olmak için aynısını yapıyorum, tabii şimdi ikimiz bir çift..."

"Aptallar?" diye cevap veriyorum, beynim ağzıma ulaşmadan.

Olive ve Seth yüksek sesle gülüyorlar.

"Onu sevdim," diyor Olive.

Gary gülmüyor ama gözleri merakla parlıyor. Kahretsin. Yüzümü hatırlıyor mu?

"Bir sapık mı?" Sanki bu, olabilecek en çılgın, en beklenmedik şey gibi, şaşkın bir sesle soruyorum. "Vay canına! Tanrım!"

"Evet," der Olive. "Gerçekten çok garip."

"Gary onun gözlüklerini bulmuş ve *saklamış*," diye ekliyor Seth. "*Bu* en tuhaf şey."

Gözlüğüm onda mı? Neden? Polis için kanıt mı topluyor? Kahretsin. Gözlüğümü geri almalıyım! Rüzgârlı havada kontakt lens takmak göz sağlığı açısından pek akıllıca değil.

Gary kıkırdar. "Bu sabah tiyatroya bıraktım."

Bu habere karşı nazik bir ilgi dışında herhangi bir duygu göstermek çok zor.

"Onu sinema setinde yakaladıklarında yanında bir tereyağı bıçağı bulmuşlar," diye devam ediyor Seth. "Yani, tereyağı bıçağı! Onunla ne yapmayı planladığını çok merak ediyorum."

ne yapmaya çalıştığını çok merak ediyorum."

"Seni yağlamak istemiş, belli," diyor Olive.

"Ve o da ona bir şans bile vermedi," diye gülüyor Seth. "Ne sütçüce!"

Hızla, benim setine götürdüğüm bıçaktan bahsettiklerini anlıyorum, Gary'ye peynirli tost yapmak için kullanmak istediğim bıçak, şimdi düşününce, gerçekten aptalca, çılgınca bir fikirdi. Tanrım. Benim neyim var? O kadar çok kekeleyorum ki, Bloody Mary'mi neredeyse tükürüyorum.

"Hey," diyor Gary, eğilip sırtıma sertçe vurarak. "İyi misin?"

Hızla başımı sallayıp nefesimi topluyorum. Elini bir an sırtımda bırakıyor ve tüm vücudum canlanıyor. Sanki hayatım boyunca uyumuşum da biri beni fişe takmış gibi. Vay canına. Zorlukla yutkunup Gary'ye bakıyorum, çünkü o da bunu hissetmiştir, değil mi? Ama yüzünde sadece benim kekelememden endişe var. Tabii ki. Çünkü aptalca bir aşık ve o benim ruh ikizim değil.

"Şimdi iyiyim. Teşekkürler," diyorum utanarak gülümserim.

Gary bir anlığına gözlerini kısarak bana bakar ve sonra elini sırtımdan çeker. Biraz geri çekilir. Benden iğrendimi?

Yine boğazımı temizliyorum ve masadaki dolu bardaktan bir yudum su içiyorum. Gitmeliyim. Bu utanç verici yolculuğu daha da kötü hale getirmeden gitmeliyim. Imogene tam da bu yüzden bugün uçağa binmemi istemişti. Kendimi bu tür saçmalıklara bulaşmaktan alıkoyamıyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama vücudum hareket etmek istemiyor. Öylece oturuyor. Sonra diyor ki, "Ben... Bir yerde nişanlandığınızı okudum. Tebrikler!"

Neden hala onunla konuşuyorum? Gitmem gerek. Ama gitmek istemiyorum.

Asla.

"Ben gidiyorum," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Ve teşekkürler. Gerçekten çok heyecanlıyım."

Olive ve Seth arasında tuhaf bir bakış alışverişi olduğunu fark ettim. Gary de bu bakışı yakaladı ve gözlerini devirdi. Bu ne anlama geliyor?

"Los Angeles'a neden geldin Nora?" diye soruyor Olive. "Beğendin mi? Çok sıcak değil mi?" Boynundan vahşi buklelerini kaldırıyor ve bir kez daha saçlarını lastikle tutturmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Anders'ı da getirmeliydik" diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Anders mi?" diye soruyorum.

"New York'taki en iyi arkadaşım. Saç stilisti. Bu yaramazları kontrol etmenin bir yolunu bulurdu, ama sıcaklık yüzünden kabarıyorlar. Gremlinler gibi çoğalıyorlar."

Neden komedi dizisinde çalıştığını anladığım için gülüyorum. Seth de onu hayranlıkla izliyor, sanki o da aynı şeyi görüyor gibi.

"Bir arkadaşımı ziyarete LA'ya geldim," diyorum onlara, elbette gerçeği saklayarak. "Hayatımın keyfini yeniden keşfetmeme yardım ediyor."

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor Gary.

Omuzlarımı silkiyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum. Sesim biraz titriyor. "Planın oldukça büyük bir kısmı suya düştü, ama birkaç yıldır yapmadığım şarkı yazmaya başladım. Rollerblade denedim ve Santa Ana rüzgarı gözüme kum kaçırıp neredeyse boynumu kırsa da denediğim için memnunum. Oh, bir de LA'de güneşin doğuşunu izliyor ve okyanusta yüzüyorum – bu gerçekten büyülü bir şey."

"Gerçekten öyle," diyor Gary, neredeyse kendi kendine gülümseyerek.

"Ben temiz ve güvenli bir havuzu tercih ederim," diyor Olive. "Burada rüzgar çok şiddetli.

Dışarısı çok korkutucu!"

"Balıklar beni ürkütüyor," diye ekliyor Seth.

"Ben de," diyorum. "Ama Kennedy – o benim arkadaşım – beni zorla buraya getirdi ve buradaki su çok ılık, balıklar da pek yoluna çıkmıyor. Gökyüzü pembe ve mor çizgilerle boyanmışken, etrafta kimse yokken sırt üstü yüzüp yukarı bakıp suyun seni tutmasına izin verirsen, sanki berrak bir rüyada gibisin. Cennet gibi. Belki de hayatımda yaptığım en güzel şey."

Üçünün bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim. Kahretsin, biraz lafımı karıştırdım. "Üzgünüm. Kimse monolog dinlemek istemedi, ha ha! Çok fazla Bloody

Mary içtim!"

Gary sandalyesinden hızla kalkar. "Gitmeliyiz," der sertçe. "Randevum var. John Alan da evin güvenlik kontrolü için gelecek."

Ev güvenliği kontrolü mü? Onun için her şeyi alt üst ettim. Utanç boynuma kadar yükseliyor. Ben bir aptalım.

Olive gözlerini hafifçe devirir. "Lanet olası John Alan. Keşke siktirip gitse."

Gary başını sallar. "Katılıyorum, John Alan çok aptalca bir isim. Neden bilmiyorum ama beni rahatsız ediyor."

Yüksek sesle gülerim. "Evet! Ben de öyle..." "Ben de öyle düşünmüştüm!" demek üzereydim, ama John Alan hakkında bir şeyler bildiğimi ele vereceğinden sözümü keserim.

Gary, Olive ve Seth merakla bana baktılar.

"Ne söyleyecektin?" diye sorar Seth. "Sen...?" "Ne? ... Şey... Oğlumun... ilk oğluma vereceğim isim bu. Güzel bir isim.

. John Alan."

Nora, seni aptal. Neden böyle davranıyorsun?

Olive ve Seth zayıf bir şekilde gülüyorlar, ikisi de elini bana uzatarak tanıştığımıza memnun olduklarını söylüyorlar. Olive beni sıcak bir kucaklamaya çekiyor ve başka bir kuzeyli ses duymak harika olduğunu söylüyor.

Gary'nin de elini uzatıp elimi sıkmasını beklerim. Ama bana bakmaz bile, sadece yarım ağızla el sallar ve ayrılır, kasaya gidip hesabı öder ve benim gibi birinin asla dahil olamayacağı göz alıcı hayatına geri döner.

Sonra, Olive ve Seth'in peşinden Gary de kafeden çıkar ve arkasını dönmez.

ÜÇÜ YÜZ OTUZ SEKİZ

Gary

Hey

Ira'nın kliniğinin bekleme odasında oturuyorum ve bunu içimden atmam gerekiyordu, o yüzden Notlar uygulamasına yazıyorum.

Az önce *çok garip* bir brunch yaptım. Gerçekten, kafa karıştırıcı derecede garip. Marina Del Ray'deki bir kafede Seth ve Olive ile takılıyordum ve Olive, tuvaletten yuvarlak yüzlü, koyu saçlı bir İngiliz kadını getirdi. Adı Nora'ydı ve Olive, nedense onun da bizimle bir şeyler içmesinin iyi olacağını düşündü. Yüzünü gördüğümde kalbim çok hızlı atmaya başladı. Ne oluyor lan? Garip bir anksiyete krizi geçiriyorum sandım ama normalde anksiyete krizlerinde hissettiğim kadar kötü değildi. Bilemiyorum, *heyecan vericiydi*. Sörf yaparken hissettiğim kalp çarpıntısı gibi.

Konuşmanın çoğunda kendimi tutmayı başardım, ama sonra bu kadın öksürmeye başladı, ben de ona yardım etmek için sırtını okşadım. Ve lanet olsun, ona dokunduğumda... Belki de bazen olan elektrik çarpması gibi bir şeydi? Ama içimden bir akım geçti ve göğsümde sıcak bir çaresizlik hissettim. Elimi hiç çekmek istemedim. Bütün oda sessizleşti ve ben sadece onun elini tutup, onu herkesten uzaklaştırıp sarılmak, öpmek, sikmek istedim. Soğukkanlılığımı korumak ve kendimi küçük düşürmemek ya da bu yabancıнын vücudunu kendime çekmemek için çok iyi rol yapmam gerekti. Ne oluyor lan, Gary?

Ve yüzü, aman Tanrım. Yüzü çok açık ve parlaktı ve... tanıdık geliyordu. Dudakları kırmızı ve dolgundu ve konuştuğundan sonra ön dişleriyle dudaklarını sıyırması... Gözleri biraz acı çekiyormuş gibi görünüyordu

aslında, bir şekilde kum kaçmış olduğunu söyledi. Ama gözleri büyük, sıcak ve düşünceliydi, biraz inek gözlerine benziyordu, ama bilirsin... değil. Belki seksi bir ineğin gözlerine benziyordu. Ne diyorum ben? Neyim var benim? Bu, Tori'nin ani nişanlanmasına bir tepki mi? Artık yabancılara aşırı ilgi mi duyuyorum? Önce takipçi, şimdi de bu rastgele İngiliz?

Tamamen tuhaf ve uygunsuz bir şey söylemeden ya da yapmadan, örneğin bir yabancıyı öpmeden, kafeden çıkmam gerekiyordu. Tanrım, umarım Ira, daha önce hiç tanışmadığım ve bir daha asla görmeyeceğim birinin yanında neden bu kadar mantıksız davrandığımı bilir. Tanrım.

Eve dönerken Olive ve Seth neden bu kadar sessiz olduğumu sordular. Seth, istemiyorsam Tori ile evlenmek zorunda olmadığımı tekrarladı. Ama mesele de bu. Ben evlenmek istiyorum. Yani, birkaç yıl daha beklemeyi tercih ederdim, ama olan oldu ve bu konuda sinirlenmeye devam etmek zaman kaybı, özellikle de çekimlerin ortasındayken. Tori *harika* bir kız arkadaş. Sağlam, destekleyici ve güzel ve Aileen'in dediği gibi, biz birbirimiz için yaratılmışız. Onu asla incitmek istemem. Ona asla incitmeyeceğime söz verdim. Ona her şeyimi borçluyum. Seth ve Olive gibi sürekli kahkahalarla gülüp geçinmiyoruz ya da gece geç saatlere kadar sohbet ederek uyanık kalmıyoruz, ama aramızda saygı, uyum ve ortaklık var. Çekim, rahatlık ve istikrar var. Bu iyi. Bu yeterli. Ve onu seviyorum. Gerçekten.

Neyse, bugün üç harika şey oldu.

1. Yüzü
2. Sesi
3. ~~Onun~~

Kes şunu Gary. Sadece garip birkaç gün geçiriyorsun ve çok fazla baskı hissediyorsun. Dün gece *Harcourt Royals*'ı çok fazla okudun ve bu seni duygusal yaptı. Zaten bu kadını bir daha görmeyeceksin. Bu ülkede bile yaşamıyor.

Senin tipin bile değildi, aptal herif.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nora

Gözlüğümü almak için Grauman's Chinese Theatre'a arabayla gittikten sonra, Winklepuff ve ben geri kalan yolu yürüyebilmemiz için Kennedy'nin evinden yaklaşık yarım mil uzaklıkta indirildim. Tamamen sersemlemiş durumdaydım, duygularım hiç olmadığı kadar karışık. Gary'ye bu kadar yaklaşmış olmaktan dolayı özlemle yanıp tutuşuyorum, beni tanımamış gibi görünmesine ve kendimi tamamen kaybetmemiş olmama seviniyorum, ona rastlamış olmanın tesadüfüne şaşkırım, benimle hiçbir bağı olmadığını açıkça belli etmesine çok üzülüyorum ve onunla bir bağ kurduğunu düşündüğüm için utaniyorum. Yani, bana bir bakın. Yakındaki bir binanın yansıtıcı yüzeyinde kendimi görüyorum. Yüzüm solgun, saçlarım rüzgarda kurumuş ve dağınık. Üstelik gözlerim kısık ve bulanık.

Rüzgâr sanki benimle alay edercesine saçlarımı yüzüme savuruyor. Ağzımdan tükürüyorum ve rüzgâra neden gitmediğini soruyorum. Bu yerin tek özlemeyeceğim şeyi, bu aptal şeytani rüzgârlar.

Gary'nin uzun boylu, rahat duruşunu ve gerçek hayatta daha da göz kamaştırıcı olan inkar edilemez, gizemli karizmasını düşünüyorum. *Tabii ki* benden hoşlanmıyor. Neredeyse kendime gülüyorum. Ondan hoşlanabileceğini düşünmem çok saçma geliyor. Kahretsin. Imogene'nin dediği gibi gerçekten hayalperestim. Kahkaha yarı ağlamaya dönüşüyor ve kendi yansımama başımı sallıyorum.

"Orada seni görebilen insanlar var, biliyorsun, değil mi?"

Dönüp baktığımda, aynalı pencerede kendi yansımamı izleyen bir genç kız görüyorum.

"Ne?"

"Evet," diyor, konuşurken telefonuna dokunarak. "Dışarıdan ayna gibi görünüyor, ama içerisi insanlarla dolu bir ofis. Muhtemelen sana gülüyorlardır. Ben orada staj yapıyordum ve insanların kendi yansımalarına bakarken yaptıkları suratları çok komik buluyorduk."

Kahretsin. Ne utanç verici. Bu noktada her şey üst üste geliyor.

"Oh, teşekkürler," diyorum kıza, sonra pencereye dilimi çıkarıp Winklepuff'la birlikte uzaklaşıyorum.

* * *

Kendi kafamın içinde sıkışıp kalmış, az önce olanlara tamamen şaşkın bir halde, Gary'nin sırtıma dokunduğu anı tekrar tekrar yaşıyorum, Kennedy'nin evine vardığımı bile fark etmiyorum. Brandon'ın ön verandada oturmuş, dizüstü bilgisayarına hızlıca bir şeyler yazdığını fark ettim. Kahretsin. Siktir. Bu sabah olan onca şeyden, dün gece Brandon'la sarhoşken seks yaptığımı neredeyse unutuyordum. Karnımı okşadığını, boynumu öptüğünü, beni dört ayak üstüne çevirip saçımı çektiğini hatırladım.

Siktir. Ne yapacağımı bilemeden duruyorum. Şu anda, soğuk ve ayık bir günün ışığında onunla konuşmak istemiyorum. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum... Tekrar seks yapmak isteyecek mi? Tekrar seks yapmak *istemeyecek mi?* Her iki olasılık hakkında da ne hissettiğimden emin değilim. *Gary Montgomery* ile brunch yaptıktan sonra beynim zaten yeterince karışık.

Sokağın aşağısına doğru kaçsam mı diye düşünürken, Brandon bakışlarımı hissetmiş olmalı ki, başını kaldırıp bana geniş, anlamlı bir gülümseme attı. İsteksizce ona doğru yürümek üzereydim ki, arkamda bir araba kornaya bastı. Dönüp baktığımda, Kennedy'nin arabasında, üstü açık, Hanson'ın "Mmm Bop" şarkısı hoparlörlerden yüksek sesle çalıyordu.

"Hey, kızlar!" diye bağırarak güneş gözlüklerini burnuna indirir. "Atlayın. Süt içermeyen dondurma alalım!"

"Ne? Şimdi mi? Winklepuff ne olacak? O da geliyor mu?" "Tabii ki. Hadi. Zaman kayboluyor!"

Brandon'a omuz silkiyorum ve onunla konuşmayı ertelemek için hazır bir bahane bulduğuma seviniyorum. Winklepuff'ı kucağıma alıp arabaya binıyorum.

Kennedy'ye bakıp gülmemeye çalışıyorum. Saçları kabarık, sert ve uçları kıvrımlı, o kadar kalın makyaj yapmış ki sanki güzellik yarışmasına girecek gibi görünüyor. Sert beyaz bir bluz ve dar lacivert bir etek giymiş. Yüksek topuklu ayakkabılarını önümdeki arabanın zeminine atmış, eski püskü beyaz spor ayakkabılarla araba kullanıyor.

"Seçmelerim harikaydı!" diye bağıyor, nereye gittiğimizi sormadan önce.

"Harika!" diyorum, dünyanın en beklenmedik brunch'ı yüzünden Kennedy'nin önemli röportajını unuttuğum için suçluluk duyarak. "Anlat bana! Sence işi aldın mı?"

Kennedy köşeyi dönerken bir kez başını salladı ve otoyola doğru ilerledi. "Çok iyi gitti. Hikayemi *çok beğendiler* ve ben de elimden gelenin en iyisini yaptım. Dürüst olmak gerekirse, bittiği için çok mutluyum. Belki annem artık her saniye mesaj atıp ses tonumun kibirli olmadan sıcak ve akıllı bir karışım olduğundan emin olmak için ya da gözlerimin ekranda "parlaması" için yeterince maskara sürdüğümünden emin olmak için mesaj atmaz."

Kennedy'nin maskarayla kalınlaştırılmış kirpiklerine gülümserim. "Kesinlikle yeterince maskara sürmüşsün."

"Değil mi? Yüzüme bu kadar makyaj yapmaktan nefret ediyorum. Ama annem haklı. Gözlerimi parlatıyor." Kennedy iç çekiyor. "Erin öğleden sonra seçmelere katılacak, yakında sonucu öğrenirim."

"Erin'i bu sabah gördüm," diyorum çekinerek... "Senin gömleklerinden birini giymişti... Dün gece çalışmıyorsun sanıyordum?"

Kennedy sırtarak, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla cevap verdi. "Çalışıyordum! Erin, onunla içmeye gitmeyi reddettiğim için geldi. Bana şans dilemek için uğradığını söyledi."

"Öyle mi?"

"Bana şans diledi. Sonra da seviştik, tabii ki." "Kennedy!

Onu sevmediğini sanıyordum!"

Gözlerini devirir. "Nefret ediyorum. O en kötüsü. Ama aynı zamanda çok, çok seksi."

"Seni psikolojik olarak etkilemeye çalışmıyor muydu? İşinden dikkatini dağıtmak için?" Erin'in bu sabahki tuhaf davranışlarını hatırlayarak soruyorum.

Trafikte yavaşlayınca Kennedy omuz silkti. "Muhtemelen. Ama o kırmızı Alaïa elbisesini giymişti ve ben akşam yemeğinde bir kadeh şarap içmiştim, televizyonda da *500 Days of Summer* filmi vardı. Zooey Deschanel ve Joseph Gordon-Levitt oynuyordu, o yüzden

zaten neşeliydim. Ve, bilirsin... Kendimi kaptırdım."

"Biliyorum," diye mırıldandım, dün geceyi ve Brandon'la kendimi kaptırdığımı düşünerek.

Kennedy, her iki tarafı uzun ağaçlarla çevrili dar bir yola girerken alnına vurur. "Ah evet! Tamamen unutmuşum! Sen benim kardeşimi becerdin! Bu arada burası ünlü Mulholland Drive..."

Onun açık sözlülüğü ve bu kadar kayıtsız davranması karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır. Ayrıca, birbirlerine gerçekten *her şeyi* anlatıyorlar.

"Şey. Üzgünüm. Evet. Çok sarhoştum. Öyle olmasını istemedim. Sadece... oldu."

Kennedy toprak yola girip motoru kapatır. "Oh, olacağını biliyordum. Aranızdaki kimya!"

"Um, ne? Kimya mı? Hayır. Aslında pek iyi anlaşılamıyoruz. İkimiz de çok içmiştik."

"Dalga mı geçiyorsun? İyi anlaşılamamanız tamamen ön sevişme. Ben bilirim, ben bir..." Kennedy sözünü bitirmeden, fondötenin altında yanakları kızardı.

"Sen nesin?"

"Şey, um, kardeşimin seks hayatını tuhaf bir şekilde tartışan birisin. İğrenç. Ama demek istediğim, ikinizin de kalp kırıklığınızdan uzaklaşmaya ihtiyacınız vardı."

Bu sabah Gary'nin kafeden çıkarken bana neredeyse hiç bakmadığını düşünüyorum. O haklı. Bu oldukça uçuk bir fikir. Aslında tamamen delice. Gözlerim yine doluyor. Gözyaşlarımı tutuyorum.

"Hey," der Kennedy düşünceli bir şekilde. "Biliyor musun... belki de kader, buraya gelip Gary değil de *Brandon'la* tanışman için her şeyi ayarlamıştır. Evrenin işleyişi gizemlidir!" Film fragmanlarında seslendirme yapan adamlar gibi derin ve yapmacık bir ses tonuyla konuşur. "O, kalbi kırık ve suratsız bir Amerikalı set tasarımcısı ve yazar, O ise romantik bir kalbi olan güzel bir İngiliz kitap kurdu, ikisi de o özel şeyi arıyor. Melekler Şehri'nde bulabilecekler mi? Kimse gerçek aşkın yolunun düzgün olacağını söylemedi! Seksi, yaratıcı ve görüldüğünden çok daha zeki bir hava durumu sunucusu ve Kaliforniya'nın en iyi, en sevimli köpeğinin yardımıyla, ne olacağını kim bilir!"

Onun aptallığına gülmeden edemiyorum. Yüzümü buruşturuyorum. Haklı olabilir mi? Dün geceyi ve Brandon'la kaçmanın ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyorum. Ve

Rollerblade'lerde düştüğümde ne kadar tatlı davrandığını. Sonra onu ilk gördüğümde ne kadar kaba davrandığını düşünüyorum. Bana sıradan olduğumu söylediğini.

"Hayır," diyorum Kennedy'ye. "Kesinlikle bir kerelik bir şeydi. Ayrıca eve gidiyorum, yani..."

Kennedy yine fragman sunucusu sesini taklit ediyor. "Gerçek aşk okyanuslarca uzaklıkta filizlenebilir mi? Açık fikirli ve çok akıllı, seksi bir hava durumu sunucusunun yardımıyla, belki olabilir! Bu mümkün!"

Kafamı sallayıp onu kaburgalarına hafifçe dürtüyorum.

Eğilip araba koltuğunun altına uzanır ve iki buz gibi şişe su çıkarır. "Al bakalım. Hadi!"

Arabadan iner ve ben de onu takip ederek Winklepuffu tozlu yere koyarım.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Kennedy arabanın bagajını açar ve spor çantasını karıştırır, bir çift tayt ve bir tişört çıkarır ve bunları dikkatlice giyer. "Yürüyüşe!" der neşeye, ıslak mendili çıkarır ve yüzüne sürer, ardından bolca güneş kremi sıkar.

"Ne? Yürüyüş mü? Hayır!" diye mırıldanıyorum. "Dondurma yemeye gideceğiz demiştin!"

"Gerçeği söyleseydim gelmezdin. Şeftali şarabıyla sarhoşken sana yürüyüş yapmayı ne kadar sevdiğimi söylemiştim, sen de yürüyüşten daha sıkıcı bir şey düşünemediğini, radyatör satan bir şirketin telefonuna bağlı kalmayı tercih edeceğini söylemiştin."

"Öyle demiştin. O zaman neden beni buraya getirdin?"

Kennedy, büyük ve sert fönlü saçlarını karıştırıp bir toka ile topladı. "Çünkü Mutluluk Görevi hâlâ devam ediyor ve dünkü törenden sonra bunun sana iyi geleceğini düşünüyorum. Hadi. Çok uzun sürmez ve manzara muhteşem... görürsün."

"Üzgünüm, Winklepuff," diyorum, hafif eğimli bir patikaya çıkarken, güneş tepemize vuruyor. "Sanırım bulmamız gereken bir neşe var."

Bana bakıyor ve eminim ki bu yolun sonunda bir jambon parçası olmasını umuyor, yoksa çıldırır.

Kennedy kolunu koluma takıyor. "Ee, bu sabah ne yaptın?"

Gary'yi düşünüyorum. Bana dokunduğunda tüm vücudumun nasıl parladığını. Orada oturup onu olabildiğince uzun süre izlemek için nasıl can attığımı. Ona, okyanusta güldüğümüzü gördüğüm rüyayı, gözlüğümü nasıl bulduğunu,

gölümsediğinde yüzüne dokunmak istediğimi, o veda bile etmeden gittiğinde zaten kırık olan kalbimin biraz daha parçalandığını, bunun benim hayallerimin ve şu anda ne kadar berbat durumda olduğumun bir kanıtı olduğunu.

Ama hepsi kelimelere dökülemeyecek kadar ağır geliyor, özellikle de Kennedy, Imogene gibi, Gary ile buluşma girişiminin biraz saçma olduğunu düşündüğünü itiraf ettiğinden beri. *Benim* oldukça saçma olduğumu.

"Ah, önemli bir şey yok!" diyorum, soğuk suyumdan büyük bir yudum alıp, konuyu kendimden uzaklaştırmanın daha kolay olacağına karar veriyorum. "Hey, bana seçmelerden bahset. Korkmuş muydun? Ne kadar sürdü? Neden saçlarını o kadar uzatmışsın?"

KIRKINCI BÖLÜM

Nora

Birkaç saat sonra nihayet eve vardığımızda, gerçekten çok yorgundum. Ancak Kennedy manzara konusunda haklıydı. Hayatımda gördüğüm en güzel manzaralardan biriydi. Mulholland Drive'dan San Vicente Mountain Park'a doğru yürüdük. Tepede, mükemmel bir kantaron mavisî gökyüzünün altında, tüm şehir 360 derecelik bir manzarayla karşımıza çıktı. En sevdiğim yer, uzaktan muhteşem dağ silüetiyle çerçevelenmiş, mavi-yeşil Encino Rezervuarı'nın manzarasıydı.

Orada yaklaşık kırk dakika boyunca manzarayı seyrettik ve içimi umutla dolduran bir duygu kapladı. Ruh ikizimi bulamamış olabilirim ve gerçekten de bir tür yasla ilgili bir çöküntünün ortasında olabilirim, ama burada bir şey buldum. Dünyada olmanın, sadece kafamda değil, bedenimde yaşamının ne kadar mucizevi olduğunu yeniden keşfettim. Şarkı yazmayı yeniden keşfettim. Ve en önemlisi, gerçek bir arkadaş olan Kennedy'yi buldum. Manzara bakarken elimi tuttu ve gittiğimde beni özleyeceğini söyledi. Elini sıktım ve onu da özleyeceğimi söyledim. Leeds ve Bradford havaalanına varır varmaz ve Brigglesford'un gri, mantıklı gökyüzüne geri döner dönmez, tüm bu yolculuğun bulanık gökyüzü, gülünç derecede sıcak, neşeli, kalp kırıcı bir ateşli rüya gibi geleceğini biliyordum. Ve her zaman romantik romanlara, mutlu sonlarla ve ruh eşleriyle dolu filmlerle ve bir gün annem ve babam kadar mutlu olacağıma dair umutla takıntılı olacağım, ama sadece kendimden de mutluluk duyabileceğimi biliyorum. Nora. Ve

bunu bulmak için tek yapmam gereken, ara sıra sıcak ve güvenli kozamdan dışarı çıkmak.

Çok ihtiyacım olan bir şekerleme uykusundan sonra uyandığımda, gökyüzünün karardığını, plajdaki palmiye ağaçlarının üzerindeki ışıkların parıldadığını ve pencereden yakındaki bir yemek kamyonunun kokusunun içeriye süzüldüğünü görüyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatarak, şekerleme yaparken bana eşlik eden ve henüz kalkmaya niyeti yok gibi görünen Winklepuff'a gülümsüyorum. Gözüm, Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall'da asılı olan Gary'nin birçok fotoğrafına takılır. Onları gerçekten indirmeliyim. Esniyorum. Sonra yaparım.

Mutfağa gidip bir bardak su alıyorum ve susuzluğumu gidermek için o kadar hızlı içiyorum ki, su çeneme damlıyor. Mutfaktan çıkarken, Brandon'ın büyük göğsüne çarpıyorum.

Kahretsin. Ah! Bu adam orgazm olduğumda yüzümün halini gördü. Hemen terlemeye başladım.

"Kahretsin. Üzgünüm."

"Sorun değil," diye gülümsüyor ve sanki bu çok çok garip bir an değilmiş gibi parmağıyla çenemdeki su damlacıklarını siliyor.

"Oh! Teşekkürler."

Onun yanından hızla geçip oturma odasına giriyorum. "Kennedy burada mı?" diye soruyorum.

"SoulCycle dersine gitti galiba?"

Kanepeye oturuyorum. "Gerçekten mi? O deli. *Daha yeni* yürüyüşe çıkmıştık!"

Brandon gülümser ve yanıma oturur. Uylukları benimkine değişiyor. "SoulCycle gerçekten çok güzel. Sen de denemelisin."

"Bu hafta ömür boyu yetecek kadar egzersiz yaptım!" gülerek, kanepede biraz daha aşağı kayarak uyluklarımız birbirine değmeyecek şekilde oturuyorum.

Brandon'ın gözleri karnıma kayıyor, kaşları kalkıyor. Birkaç saniye boyunca dayanılmaz bir sessizlik içinde oturuyoruz. Sonra Brandon bana gülümsüyor, gözleri yaramazca parlıyor. Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koyuyor. "Merhaba," diyor. "Nasılsın?"

Beni öpmek için eğildiğinde, birdenbire onu bir daha öpmek istemediğimi derin ve kesin bir şekilde anlıyorum. Hiçbir anlamı yok. O çok yakışıklı ve dün gece harika, eğlenceli bir kaçamaktı, ama ben çok sarhoştum ve

çok kalbi kırık bir haldeydim. Hala çok kalbi kırık bir haldeyim, ama Gary'ye olan hislerime ve Kennedy'nin "kimyamız" hakkında söylediklerine rağmen, evrenin beni buraya Brandon'ı bulmam için göndermediğini biliyorum. Beni buraya ne için gönderdiğini bilmiyorum, ama bu değildi... *Bu*, karnımı delen bir ok değildi. Ve ben bunu istiyorum. Gerçekten istediğim şey bu.

Uzaklaşıp ona gülümsüyorum. "Dinle," diyorum, rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde oynayarak. "Bence dün gece... belki tek seferlik bir şeydi? Yani, harikaydı. Gerçekten harikaydı. Ama... bilirsin..." Ne söyleyeceğimi bilmediğim için sözlerim yarıda kalıyor.

Brandon gözlerini kırıştırır, şaşkınlıkla çenesini boynuna gömer. Yanakları hafifçe kızarır. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şey... hayır?"

"Vay canına. Yani, seninle bir ilişki kurmaya çalışmıyorum, Nora!" diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Birkaç gece daha buradasın... Ben sadece düşündüm. Dün gece güzeldi, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Gerçekten öyleydi," diyorum, sıkı beyaz tişörtünün içindeki bronzlaşmış kollarını hayranlıkla izliyorum. "Sadece... Kafam çok karışık ve ben..." Bu sefer kızaran ben oluyorum. "Ben... başka birine aşığım."

Brandon yüksek sesle güler. "Gary Montgomery, ha?"

Omuz silkiyorum ve hafifçe gülüyorum. "Tabii ki artık öyle birine sahip olamayacağımı biliyorum, ama bu hissettiklerimi değiştirmiyor. Garip, biliyorum."

Brandon'ın ağzı bükülür. "Hafif kalmış."

Kot pantolonunun cebine uzanıp telefonunu çıkarır. Ekrana dokunup telefonu bana uzatır. Bir YouTube videosu. Başlığı görünce tüm vücudum yanar: "EPIK BAŞARISIZLIK!! Ürkütücü Kız Gary Montgomery'ye Saldırmaya Çalışıyor!!!"

Titrek parmaklarımla oynat tuşuna basıyorum. Videoda, itildikten hemen sonra arkamdan çekilmiş bir cep telefonu görüntüsü var, ama tabii ki itildiğimi anlamak imkansız. Sanki podyuma doğru koşarken beton kutuya düşüyormuşum gibi görünüyor. Düşmeden önce öne doğru sendelemem, sanki Gary'ye doğru çaresizce koşmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor. Videoda yüzümün görünmemesi beni rahatlatıyor, ama sonra John Alan'ın herkesi itip geçerek beni belimden tutup uzaklaştırdığını görünce yine utanç duyuyorum. Telefonun kamerası Gary'nin yüzüne yakınlaşıyor. Gary çok korkmuş görünüyor. Video, onun dehşet dolu ifadesiyle donuyor.

"Yorumları oku," diyor Brandon.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Yorum bölümlerinin asla iyi bir yer olmadığını biliyorum. Yine de aşağı kaydırıyorum.

Zavallı Gary M! Psikopat alarmı!

Obeeeeeeeeeese.

Kalabalık tarafından itilmiş gibi görünüyordu.

Geleceğin milyoneri bu yorumu beğenecek.

Onu öldürmeye çalışıyor! Üstüne oturursa boğulur ve ölür.

Tori Gould çok zarif, ona tapmaktan başka çaremiz yok.

Bunu 10 kez izledim, düştüğü anı. LOLOLOLOL.

Ne aptal şişko kaltak!

Ekranı hızla kapatıyorum, boğazıma kusmuk geliyor.

"Bunu görmem gerekmezdi," diyorum Brandon'a sessizce, sanki ellerimi yakmış gibi telefonunu yere bırakıyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Belki de görmem gerekirdi..." Elini omzuma koyuyor ve sanki beni rahatlatmak istercesine okşuyor, parmağı sırtımda geziyor. Yine mi bana asılıyor? Hem de şimdi? Az önce kendi nefret dolu yorumlarımı okuttuktan sonra mı?

"Senin neyin var?" diye bağıryorum, koltuktan kalkarak, göğsümde ona ve kendime karşı öfkeyle yanarak. "Seninle bir daha yatmak istemiyorum, Brandon. Tanrım!"

O da ayağa kalkar. "Vay canına... Sana yardım ettiğimi sanıyordum! Ben... Minnettar olacağını sanmıştım."

"Yardım mı? Ne?"

"Yani... kendine bir bak. Birbirimizin dikkatini dağıtabiliriz diye düşündüm, hepsi bu. Sen sevimli bir kızsın, ama tam olarak mankenlik yapabilecek tipte değilsin, Nora..." Gözleri vücudumun üzerinde dolaşıyor.

Ve birden her şey netleşti. Bu kimya değildi. Brandon'ın huysuzluğu seksi ya da çekici ya da Mr Darcy gibi değildi. Kalbi kırık olması, tuhaf ve karamsar davranışlarının, beni kendimi berbat hissettirmesinin tek nedeni değildi. O sadece... biraz pisliğin tekiydi.

Hayal kırıklığından gözlerim doldu. Titrek bir nefes alıp çenemi kaldırdım. "Anlıyorum," dedim sessizce. "Bu şehirdeki diğer kadınlara benzemiyorum. Ama ben bacaklarımı seviyorum. Ve karnımı da seviyorum." Dün gece onun yaptığı gibi karnımı dürttüm. "Ve bu kadar tuhaf bir şey yapmaya cesaret ettiğim için kendimi seviyorum, çünkü belki de anne babamın yaşadığı o sihirli, hayatta bir kez karşılaşılabileceğin aşkı yaşayabileceğime inandım. Evet, manken olamayabilirim, ama acınacak biri de değilim."

Brandon telefonunu havaya kaldırır. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz... Herkes sana gülüyor."

Ona birkaç saniye baktım. Benden daha çekici olabilir. Benden daha başarılı olabilir. Ama benden daha iyi bir insan değil. Ben Nora Tucker'ım. Gerçek aşka ve iyi insanlara inanan iyi bir insanım. Annem ve babam beni sevdi. Kız kardeşim beni seviyor. Kimsenin ilgisi için minnettar hissetmeme gerek yok.

"Gerçekten çok utanç verici şeyler yapmış olabilirim," diyorum, Brandon'ın mavi gözlerine bakarak ve bakışlarını kaçırmadan. "Ve muhtemelen biraz hayalperestim, doğru. Ve haklıydın... Benim gibi biri muhtemelen Gary Montgomery gibi birini asla elde edemez... ama bunun farkına varmama yardım ettiğin için teşekkür ederim, senin gibi biriyle asla yetinmeyeceğim."

Brandon'ın ağızı açılıp kapanıyor.

Boğazımdaki hıçkırığı yutuyorum, topuklarımı döndürüp yerime geri dönüyorum ve Brandon'ın ayak seslerinin yukarıdaki yatak odasına doğru yavaşça uzaklaştığını duyana kadar yorganın altında saklanıyorum.

KONUŞMA

Nora

Uzun ve rüyasız bir uykunun ardından saat 5'te kendimi doğal bir şekilde uyanmış buluyorum. Dün gecenin geri kalanını odamda saklanarak geçirdim. Kennedy SoulCycle'dan döndüğünde odaya girdi. Brandon'la konuştuğu belliydi, ama ben uyuyormuş gibi yaptım. Tek düşünebildiğim, o korkunç YouTube yorumları ve Brandon'ın, kendinden "daha aşağı" gördüğü biri tarafından reddedildiğinde gerçek yüzünün ne kadar çabuk ortaya çıktığı. İğrenç.

Uykulu gözlerle yataktan kalkıp mayomu giydim, saçlarımı topuz yaptım, yatıştırıcı göz damlasını damlattım ve Winklepuff'u yatağındaki sepetinde bırakarak dışarı, sahile çıktım. Gökyüzü muhteşem bir mavi-pembe renkte ve güneş parlıyor, ama son birkaç güne göre hava biraz daha soğuk. Santa Ana rüzgârları hâlâ esiyor.

Kumsalda okyanusa doğru yürürken, sahilin ilerisindeki bazı dalgaların büyüklüğü beni biraz ürkütüyor; oldukça agresif görünüyorlar. En sevdiğim yere gidip suya giriyorum, her zamankinden daha soğuk su bacaklarıma, sonra belime ve sonunda boynuma değince nefesimi kesiyorum. Cesaretimi toplayıp başımı suya daldırıyorum ve yüzmeye başlıyorum, Brigglesford'da hiç hissetmediğim bir şekilde kaslarımın gerildiğini ve ısındığını hissediyorum. Plajın ilerisinde bir sörf tahtası üzerinde dalgaları dikkatlice yakalayan bir adam görüyorum. Sırt üstü uzanıp en sevdiğim şeyi yapıyorum: çiçek açan gökyüzüne ve çok özleyeceğim bu büyülü, bulanık ışığa bakıyorum. Hayal gücümün yaratabileceği hiçbir şey bu gökyüzü kadar güzel ve büyüleyici olamaz.

Imogene'e burada biraz daha kalacağımı söylediğimden beri mesaj atmadığı için bana kızmış olabileceğini düşünürken, sahilden kısa bir çılglık duyuyorum. Hızla sırt üstü dönüp sahilin ilerisinde adamın ortada olmadığını fark ediyorum, sörf tahtası şiddetli dalgalarda şiddetle sallanıyor. Kahretsin!

Düşünmeden, hemen onun olduğu yere doğru yüzmeye başlıyorum, ama sakın ve sığ suyun dışına çıktığımda, büyük dalgalarla başa çıkamıyorum. Onlarla mücadele edecek kadar güçlü değilim ve bir dalga başımın üstüne çöküyor, kulaklarıma ve burnuma su giriyor. Kafam su yüzüne çıktığında ve yönümü bulduğumda, adamın da kafasının su yüzüne çıktığını fark ettim. Sörf tahtası kendi başına bir yolculuğa çıkmış gibi görünüyordu, ama adam onu tutmadan kıyıya doğru yüzüyordu. Kollarını göğsüne bastırarak sahile çıktı. Kambur duruşu, yaralandığını gösteriyordu.

"Hayır!" diye fısıldayarak, sahile doğru yüzerek ve koşarak ona doğru koşuyorum, koşmanın benim doğal halim olmadığı ve devasa göğüslerimin çenemin altına çarpıp durduğu umurunda bile değil.

Adamın yanına ulaştığımda, o da kolundaki yaraya şaşkın bir şekilde bakıyor. Yara oldukça kanıyor, kan ayak parmaklarına damlıyor.

"Kahretsin, iyi misin?" diye soruyorum, gözlerimdeki tuzlu suyu silerek.

"Şey, sanırım iyiyim, biraz fazla kendime güvenip bu hale geldim." Adam başını kaldırmadan önce kolunu yukarı kaldırıyor.

Gözlerim onunla buluştuğunda

keskin bir nefes alıyorum. Tanrım...

Gary Montgomery, Kennedy'nin evinin önündeki sahilde ne arıyor?

Biraz geriye sendiyor.

"Sen misin?" diyor, tanıyarak kaşlarını çatarak.

"İyi misin?" diye soruyorum, yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark edip bayılacağından endişelenerek.

"*Biraz* başım dönüyor. Çok erkeksi," diyor, acı çektiği belli olmasına rağmen komik bir surat yapıyor.

Gary'nin yarası beni harekete geçirince, her zamanki utangaçlığım kaybolur. "Hadi," derim, lisede aldığımız zorunlu ilk yardım eğitimi hemen aklıma gelir. "Evim hemen orada. Yarayı temizleyip kanamayı durdurmalıyız. Neyle karşı karşıya olduğumuza bir bakalım."

Havlularımızı sahilde bırakıp Kennedy'nin evine koştuk. İçeride Winklepuff, Gary'nin üzerine atlayıp dizlerini yalamaya başladı ve sevinçle küçük çığlıklar attı.

"Ham!" diyorum sertçe.

Winklepuff şükürler olsun ki itaatkar bir şekilde yere oturur. Ona en kısa zamanda kaliteli Parma salamla borcumu ödeyeceğime içimden söz veririm. Alt kattaki banyodan temiz havlular ve ilk yardım çantasını alıp, oturma odasında duran Gary Montgomery'nin yanına götürürüm. Gary, benim hoşuma gitmeyecek kadar solgun ve sersemlemiş görünüyor. Kanamayı durdurmak için koluna havluyu sararım.

"Otur," diye emrederek onu kanepeye itip, omzuna dokunan elim beni normalden çok daha fazla tahrik ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü bu adam tam önümde kanıyor. Havluyu çıkarıp küçük bir antiseptik şişesi alıp yarayı silmeye başlıyorum.

Gary aniden nefes alır.

"Üzgünüm," diyorum, mide boşluğumda onun acısını hissederek.

Yara bandı çıkarıp kesik üzerine beş şerit yapıştırıyorum, bandaj alıp plastik ambalajını yırtıp yarayı olabildiğince dikkatli ve düzgün bir şekilde sarıyorum ve küçük altın bir iğneyle sabitliyorum.

"Dikiş gerekmez ama hastaneye gidip kontrol ettirsen iyi olur... Kafanı çarptın mı? Başka bir yerin acıyor mu?"

Kafasını hayır anlamında sallar. "Sanırım suya dalarken kolum bir kayaya takıldı."

"Tamam."

İnanılmaz derecede şaşkın görünüyor. Şokta mı? O dalgaların altında sürüklenmek çok korkutucu olmalı. "Bir şey içmek ister misin?" diyorum. "Şokun geçmesine yardımcı olabilir. Şekerin fayda eder."

"Çay mı?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak. "Çay. Bir fincan çay."

"Oh. Tabii."

"İyi."

"Teşekkürler."

"Sorun değil!"

Kanepeden kalkarken, hala sıırıslıklam olduğumu ve çok küçük mayomu giydiğimi fark ettim. Tanrım. Brandon'ın dün gece söylediği sözler aklıma geldi ve kollarımı karnımın üzerinde çaprazlayarak

uygun olandan daha fazlasını gösterip göstermediğime bakmamaya çalışıyorum.

Gary'nin gözleri vücudumda kısa bir süre dolaştıktan sonra hızla başını çevirip pencereden dışarı baktı.

Diğer havluyu alıp kendime sardım. Havlu küçük olduğu için neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu. Ah!

"Sesler duydum galiba," diyor dağınık saçlı Kennedy, bornozuyla merdivenlerden aşağı inerek. Sonra neredeyse ağır çekimde, yerdeki kana ve sonra da kanepede sadece lacivert bir mayo şortuyla oturan Gary Montgomery'ye bakıyor. İki elini göğsüne bastırıyor. "Hay sıçayım, bu gerçekten Gary Montgomery," diye nefes nefese söylüyor. Sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor, yüzündeki ifade şaşkınlıktan kafa karışıklığına, oradan da dehşete dönüşüyor. "Aman Tanrım, Nora," diye fısıldıyor. "Hayır! Ona ne yaptın? Bu çok ileri gitti..."

"Gerçek Gary Montgomery sörf yaparken kolunu yaraladı. Ben yüzüyordum ve ona yardım ettim. *Hepsi bu.*"

"Tanrıya şükür! Ben sandım ki..." Kendini durdurur ve derin bir nefes alır, neyse ki yarı uykulu olduğunu ve zihninin tam olarak çalışmadığını fark eder.

Ona anlamlı bir bakış atarak, gerçek kimliğimi açığa çıkaracak hiçbir şey söylememesi için sessizce yalvarıyorum.

Gary'ye tekrar bakıyor, o da süpermarkette Facebook'tan tanıdığı birine rastlamış ve bundan sonra her koridorda onunla karşılaşmak zorunda kalmış biri gibi rahatsız görünüyor. "Bu çok garip," diyor, gözlerini ovuşturup yataktan kalkmış saçlarını düzeltiyor. "Gerçek Gary Montgomery benim evimde."

"Sadece Gary," diyor Gary, yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Yani, babam Actual ismini sevmiştii, ama annem ısrar etti, o... şey, evet. Gary oldu... Gary."

"Çay," diyorum kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Çay yapacağım."

Mutfağa doğru yönelirken Kennedy aniden garip bir ses çıkarır ve merdivenlerden büyük bir hızla aşağıya iner. Benden geçip, bir çığlık atarak uyuduğum odanın perdesini kapatır.

Aman Tanrım. Lanet olası ruh ikizi bulma duvarı. Kahretsin. Tanrıya şükür hatırladı. Gary bunu görseydi ne olurdu? Kesinlikle kendini bir tür *Misery* filminde sanırdı ve ben bugün yüzde yüz tutuklanırdım.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum Kennedy'ye.

"Seni yalnız bırakayım mı?" diye fısıldayarak cevap verdi, sanki hala uyuyormuş ve tüm bunlar garip bir rüya gibiymişçesine etrafına bakınıyordu.

"Evet," diyorum ağzımın kenarından. "Evet, lütfen."

Kennedy, Gary'ye onunla tanışmanın büyük bir onur ve ayrıcalık olduğunu ve umarım yakında kendini daha iyi hisseder diye söyler ve en az üç kez bize şaşkın şaşkın bakarak yavaşça merdivenlerden yukarı, yatak odasına çıkar.

O gittikten sonra, ikimiz için olabildiğince çabuk çay yapıp, Gary'nin kahve masasındaki en son *Harcourt Royals* kitabına gözlerini dikmiş, ağzı hafifçe açık bir şekilde baktığını gördüm.

"Oh, hey, o kitap bende de var!" diyor.

"Biliyorum!" diye düşünmeden söylüyorum. *Kahretsin, Nora. Kendine hakim ol!*

"Biliyor musun?"

"Oh, hayır. Yani, herkes o kitabı okumadı mı?"

"O seriyi okuyan başka birini daha tanımadım. O senin oda arkadaşının mı?"

"Hayır, bu benim," diyorum ve büyük ellerinde minicik duran bardağı ona uzatıyorum. "İkimiz de bu kitaba takıntılıyız, hatta bu sayede tanıştık. Çevrimiçi hayran grubunda mı?"

"Hayran grubu mu var?" Gary yüksek sesle güldü, gözleri sadece gerçek bir kitap kurdu, kendisi kadar nerd bir grup insan olduğunu keşfettiğinde duyabileceği türden bir heyecanla parıltıyordu. Kendini fark eder ve yanakları hafifçe kızarır, bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey. Bu iri yarı adam, güçlü ve seksi bir prenses ile çevre savaşçısı bir striptizci hakkında bir kitap serisine olan nerd sevgisinden dolayı kızarıyor.

Onun tepkisine gülerek, aramızda saygılı bir mesafe bırakmaya dikkat ederek yanındaki kanepeye oturuyorum. "Ben de forumu keşfettiğimde çok benzer bir tepki vermiştim. Facebook'ta var mısın? Orada da bir grup var!"

Gary başını salladı ve havluyla yüzünü sildi. Kirpiklerinde kalan su damlacıklarını bırakmasını söylemek istedim, çünkü çok güzel görünüyorlardı, ama bu çok ürkütücü olurdu.

"Sahte bir isimle gizli bir hesabım var."

"Ah, tamam." Başımı salladım. *Gizli adın ne diye sorma, Nora. Sakın sorma...* "Gizli adın ne?" Hemen sordum, sonra elimi ağzıma kapattım.

ellerimle ağzımı kapatmadan önce soruyorum. Neden bu kadar aptalım? Boğazımı temizliyorum. "Bilmek istediğimden değil. Bana söylemek zorunda değilsin. Yani, kimseye söylemeyeceğim ama, evet, özür dilerim, beni dinleme."

Gary gülüyor, gözleri merakla kısılıyor. "Gizli isminin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet!" Ellerimi yüzüme kapatıyorum. "Preston Peabody," diyor Gary. "Oh! Neden?"

"Şey, babamın ikinci adı ve annemin kızlık soyadı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Çılgın hayranlarından saklanmak istiyorsan bu biraz bariz," diyorum hafifçe, sanki ben onlardan biri değilmişim gibi.

Gary yine gülümser, koyu renk gözleri parlar. "Şey, şimdiye kadar kimse keşfetmedi."

Haklı. Ben de düşünmemiştim ve Tanrı biliyor ya, gizli bir Facebook hesabı aradım.

"Eğer ilgilenirsen, forum ve Facebook hayran grubunun adı The Crown Kissers."

"The Crown Kissers mi?" Gary dudaklarını sıkıştırarak gülümsemeyi zorla bastırıyor.

Şimdi kızarma sırası bende, çünkü farkına varıyorum. Crown Kissers'ın oral seks için kullanılan bir euphemism olduğunu nasıl fark etmedim? Nefesimi tutuyorum. Kitapların ironik doğasını düşünürsek, CJ West'in ne yaptığını çok iyi bildiğinden eminim. "Ben uydurmadım!" diye itiraz ediyorum.

Gary yavaşça başını sallar. "Eve varır varmaz grubu bulacağım. Crown Kisser olmak istiyorum."

Dalga geçiyor. Gary Montgomery şaka yapıyor. Benimle.

"Taç Öpücüğü Hayatı güzel bir hayat," diyorum. "Diğer tutkulu Taç Öpücükçülerle bağ kurmak çok hoş."

"Kalbimde hep bir Taç Öpücüğü gibi hissettim, sonunda kendi kabilemi bulmak harika olacak," diye karşılık veriyor Gary.

İkimiz kahkahalara boğuluruz ve bir an için onun, sinemada gördüğüm geceden beri tüm dikkatimi çeken, mega ünlü Gary Montgomery olduğunu unuturum. Şu anda o, kanepede oturan, gerçekten çok hoşlandığım yarı çıplak bir adamdır.

Gülmeyi kesiyoruz ve Gary bana uzun uzun bakıyor. Vücudumdaki tüyler diken diken oluyor. Sonra başını hafifçe sallıyor ve öksürüyor.

"Ee, kış galasındaki kısmı okudun mu?" diye sorar kibarca. "Ne?" derim, çıplak gövdesine fazla bakmamaya çalışarak.

"Kitapta mı?" Gary masadaki kitabı işaret ederek sorar.

"Ah! Tanrım, evet!" diyorum. "O kısmı *az önce* okudum! O sahte gazetecinin Bastian'ın her şeyi mahvetmesine inanamıyorum! Onun balık bilgisi konusunda da çok heyecanlanmıştı."

Şu anda Gary Montgomery ile *Harcourt Royals* hakkında konuştuğuma inanamıyorum. Ve sohbet iyi gidiyor. Tanımadığım insanlarla konuşurken genellikle hissettiğim utangaçlık veya korku hissetmiyorum.

"Oh, peki, spoiler vermeyeceğim," diyor Gary. "Ama inan bana, daha da iyi oluyor!"

"Eek. Sabırsızlanıyorum. Belki de sen gitmelisin, ben de ."

Gary bana gülümser, şaka yaptığımı hemen anlar. "Oh, peki, Ölümle burun buruna gelmem yüzünden Esme ve Bastian'dan uzak kaldığın için üzgünüm."

"Seni affediyorum," diyorum asilce.

Aramızda bir sessizlik hakim oluyor. Garip bir sessizlik değil, ama kesinlikle bir şey var.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Her şey çok garip.

"Tamam!" Gary, kanepeden kalkarak ekstra yüksek sesle diyor. "Buradan gitsem iyi olacak."

"Oh, evet, tabii!" Ben de aynı sesle söylüyorum. "Kolun daha iyi mi?"

"Nerede? Oh! Evet. Kolum." Sanki

Varlığını tamamen unutmuştum. "Evet, o. Kurtardığın için teşekkürler, Nora." Boğazımda bir düğüm hissediyorum. "Ne zaman istersen, Gary."

Kapıya doğru ilerlerken onu takip ediyorum.

Gidecek. Bir şey söylemeliyim. Şimdi tam zamanı. Şimdi benim şansım. Buraya onun için geldiğimi söylemeliyim. Onun ruh ikizim olduğuna emin olduğumu ve onun da aynı şeyi hissetmediğini söylemeliyim.

Ağzımı açtım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Tam onun adını söyleyecektim ki o önce konuştu.

"Acele etmeliyim. Yarın akşam nişan partisi için takım elbise provam var ve nişanlıma bir kez olsun zamanında geleceğime söz verdim."

Ağzımı sıkıca kapatıyorum. Nişanlısı. Tori. Gary'nin delicesine aşık olduğu gerçek bir insan. Evlenme teklif ettiği kişi. Ben değilim.

Derin bir nefes alıp, rahat bir şekilde başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Gary resmi bir şekilde elini uzatır. Elini tutarım ve kolumdan elektrik akımı geçer, neredeyse zıplarım. O da hafifçe zıplar, ama eminim ki bu benim önce zıpladığım içindir, sanki ürkek bir kedi yavrusu gibi. Sonra Gary'nin gözleri bir kez daha vücudumda dolaşır ve gözlerinde bir şeyin parladığını gördüğüme eminim. Çekim mi? Kahretsin. O bakışı tanıyorum. Bu kesinlikle çekim. Aman Tanrım.

Birkaç saniye daha birbirimize baktık ve sonunda Gary, kafede yaptığı gibi dalgın bir şekilde elini salladı, arkasını döndü ve arkasına bakmadan gitti.

Kapı kapanır kapanmaz, Kennedy'nin yatak odasının kapısının açıldığını duyarım ve o, krem rengi uçuşan bir elbise giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde, merdivenlerden aşağı koşar.

"Hay sıçayım!" diyor.

"Hay sıçayım," diye cevap veriyorum ve odada çok hızlı bir şekilde volta atmaya başlıyorum. "Bu çok garipti..."

"Öyleydi." Dizlerim titriyor ve biraz başım dönüyor, kendimi kanepeye bırakıyorum. Kennedy'ye Gary'nin gözlerinde gördüğümü sandığım şeyi, o çok kısa süreli arzuyu, birbirimize dokunduğumuzda ikimizin de nasıl sıçradığımızı anlatmak üzereyim. Ama onun bana biraz kaşlarını çatıldığını fark edince duruyorum. "Onu kaçırdın falan sandım."

"Öyle düşünmedin!" diyorum. "Gerçekten değil."

"Biraz öyle düşündüm." Yüzünü buruşturur. "Ve öyle bir sonuca varmamalıydım, biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Brandon ve Imogene gibi benim de deli olduğumu düşünüyor. Dudaklarımı sıkıyorum. Gördüğümü sandığım şeyi ona anlatmanın bir anlamı yok. Buraya geldiğimden beri yaptığım tüm saçma aramaları düşünürsek, hayal gücümün hala bana oyun oynuyor olması çok olası.

Kennedy ellerimi tuttu. "Onu sahilde görmenin sadece bir tesadüf olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi nazikçe.

Başımı sallıyorum, ama aklımın bir köşesinde kader mi devreye giriyor diye düşünmeden edemiyorum. Yani, iki gün üst üste ona rastladım. Bu oldukça büyük bir tesadüf.

Kafamı sallayıp bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Zaten yeterince belaya bulaştım. Gary nişan partisi için takım elbise provasına gideceğini çok net bir şekilde söylemişti. Gerçeklere odaklanmam lazım. O başka biriyle nişanlı. Başka birini seviyor.

"Gerçeklere odaklanmaya çalış," diyor Kennedy. "Bu arada, Brandon'la aranızda ne oldu? Dün gece çok somurtkandı. Sevgililer kavga mı etti?"

Kardeşinin biraz pislik olduğunu olabildiğince diplomatik bir şekilde anlatmak üzereyim ki, kapı çaldı. İlk saçma umudum, Gary'nin geri dönüp beni öpmek ve o kıvılcımı hissettiğini söylemek için geldiğiydi.

Nefesimi tutarak kapıyı açtım ve sabahın ikinci büyük şokunu yaşadım. Kapıda Imogene duruyordu, kıyafetleri buruş buruş, gözleri yorgun ve her zamanki m kemmел saçları başının etrafında dağınık bir hale oluşturmuştu.

"Imogene?"

Kennedy başını omzumun üzerinden uzatır. "Kız kardeşin!"

Imogene bana en sert bakışını atar. "Seni buraya ben getirdim. şimdi de eve götüreceğim."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Gary

Bu da neydi böyle?
Siktir.

KONUŞMA

Nora

Kız kardeşimi tutup kucakladım. Valizini yere bırakıp bana sarıldı. Bu yolculuğun tüm duyguları ve Imogene ile hiç sarılmadığımız gerçeği beni gözyaşlarına boğdu.

Kennedy, Imogene'yi içeri alır ve bize papatya çayı ikram eder, tam bir melek gibi.

Imogene ve ben kanepeye oturduk. O arkasına yaslanıp ağlayan yüzüme baktı.

"Ağlama," diyor. Ve o benim ablam olduğu ve bunu çok kararlı bir şekilde söylediği için, ben de ağlamayı kesiyorum, ara sıra hıçkırıklar çıkıyor. "Farklı görünüyorsun," diye ekliyor şüpheyile. "Çok farklı... Botox mu yaptırdın?" Kennedy çayla geri dönerken Imogene burnunu kırıstırıyor. "Botox yaptırmasına izin mi verdin? Bu kadar hassas bir ruh halindeyken?"

Botox yaptırmadığımı kanıtlamak için kaşlarımı çatıyorum. "Tabii ki yaptırmadım, seni aptal," diyorum. "Ve ben hassas değilim. Aptal, evet, ama hassas değil."

Kennedy karşımızdaki koltuğa oturur. "Bilgin olsun, Botox yaşlanma belirtilerini hafifçe geciktirmek için çok yararlı bir araçtır. Ama Nora'nın taze yüzü, mutluluğun bir yan ürününden başka bir şey değil."

Imogene yüzünü buruşturur ve gözlerinin altında koyu gölgeler olduğunu fark ederim. "Mutluluk mu?"

Kennedy gülümser. "Mutluluk arıyoruz. Gary Montgomery'nin ruh ikizi olduğunu düşünmesi konusunda ona çok yardımcı oldu. Burada kendi sihrini keşfetti."

Imogene gülümser ve Kennedy'ye çabucak ısınmış gibi görünür. "Bu çok iyi. Onu seviyorum, ama bu ünlü aktörün onun tek gerçek aşkı olduğunu söylediğinde ne düşündüğümü hayal edebiliyor musun?"

"Hayal bile edemem. Yani, bir süreliğine ona uyum sağladım çünkü en nazik şeyin bu olduğunu düşündüm, ama el izi törenindeki karışıklıktan sonra? Bunun sona ermesi gerektiğini anladım."

"Aynen." Imogene gözlerini devirir. "Ve eve dönmeyi kabul ettikten sonra burada daha uzun kalacağını söylediğinde, ona tekrar ulaşmaya çalışıp kendini büyük bir belaya sokmayacağına inanmadım."

Aralarında bakınıyorum, ağzım açık. "Ben buradayım!"

"Şey," Kennedy beni görmezden gelip Imogene'e sanki yeni en iyi arkadaşlarıymış gibi komplo kurar gibi gülümser, "Onu kardeşim Brandon'la tanıştıracak dikkatini dağıttım. Onları bir araya getirmek için çok uğraştım ve birkaç gece önce onlar..." Kennedy kaşlarını oynatır.

"Seksi Brandon!" diyor Imogene. "Biliyordum."

"Hey!" diye ikisine bağıryorum. "Aranızdaki bu yakınlığı kesin! Ben yokmuşum gibi konuşmayın." Ayağa kalkıp ellerimi belime koyuyorum. "Bizi 'bir araya getirmeye çalıştığına' inanmıyorum, Kennedy!". Imogene'ye dönerim. "Brandon ve benim aramda *bir şey yok*. O çok kaba ve beni hiç sevmediğini düşünüyorum. Ben de onu kesinlikle sevmiyorum." Kennedy'ye yan gözle bakarım. "Alınma."

Kennedy eliyle beni uzaklaştırır. "Şu anda huysuz, ama kalbi kırık. Biraz ısınmasına izin vermelisin. O iyi bir çocuk. Esme ve Bastian da ilk başta anlaşıyorlardı, şimdi bak onlara!"

İç çekerim. "Onun senin kardeşin olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum, Kennedy, ve açıkça zor bir dönemden geçiyor, ben de öyle, ama bu ilişki yürümeyecek. Ben... Ben Gary'ye aşığım."

"Tanrım," diyor Imogene ve başını ellerinin arasına gömüyor.

"Asla olmayacağını biliyorum," diyorum ve tekrar oturuyorum. "Ama hislerime engel olamıyorum, özellikle de onu tanıdıktan sonra! Unutmam biraz zaman alacak..." Ayaklarıma bakıyorum. "Muhtemelen tüm hayatım."

"Onunla gerçekten *tanıştın mı*?" diye sorar Imogene. "Ne?"

"Sen gelmeden hemen önce gitti!" diyorum ona.

Imogene koltuğunda daha dik oturur ve Gary her an geri dönebilirmiş gibi saçlarını içgüdüsel olarak düzeltir, onun için en iyi şekilde görünmesi gerektiğini düşünür.

"Plajda yaralandı." diye açıklıyorum. "Ona yardım ettim. Onu *kurtardım* ve koluna bandaj yaptım. Onun kozmik partnerim olmadığı konusunda yanlış olduğumu biliyorum, ama o sürekli göğüslerime bakıyordu. Bu... bir şey olabilir mi?"

"Hayır!" Kennedy ve Imogene aynı anda bağırır. "Önemli değil."

"Tabii ki göğüslerine bakıyordu," diye ekler Imogene. "Çok büyükler."

Kennedy kaşlarını çatıyor. "Biliyor musun," diyor düşünceli bir şekilde. "Sen ve Brandon için harika bir çöpçatan olduğuma gerçekten inanmıştım... Genelde romantik ilişkilerde çok başarılıyım." Gerçekten kızgın görünüyor.

Yanına gidip ona sarılırım. "Bu sefer olmadı, korkarım. Yine de denediğin için teşekkürler. Sen tanıdığım en sevimli, en tatlı insansın."

Kennedy bana sarılırken, Brandon alt kısmı sadece bir havluyla kaplı halde aşağı iner. Bu halini bilerek mi yapıyor, deli gibi karın kaslarını göstermek için mi? İğrenç.

Imogene'nin ağzı açık kalır. Bana "Bunu reddettiğin için gerçekten aptalsın" der gibi bakar.

Brandon, bacaklarına atlayan Winklepuff'u kucağına alır, Imogene'e bakar ve kaşlarını çatarak "Harika. Bir tane daha" der ve mutfağa girip gürültüyle ortalığı karıştırmaya başlar. "O da burada kalmayacak, Kennedy!" diye bağırır. "Sakın sorma bile."

Kennedy'nin yüzü kızarır. "Üzgünüm," der Imogene'ye.

"O..." "Biraz pislik mi?" Imogene her zamanki gibi açık sözlü bir şekilde sözünü keser.

Kennedy hüzünlü bir gülümsemeyle "Şu anda öyle olabilir, evet. Zor bir dönemden geçiyor, biliyorsun. Aslında iyi biridir."

Imogene ayağa kalkar ve yorgun gözlerini ovuşturur. "Dinle," der bana, "Chalk Sands B&B'de kalıyorum, buradan bir mil aşağıda. Nora, beni oraya kadar geçirir misin?" Yanaklarından havayı dışarı üfler.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. Çok yorgun görünüyor ve her zamanki saf halinden çok farklı. Ama sanırım, asi kız kardeşini kendinden kurtarmak için on bir saatlik bir uçuştan yeni indi.

"Jet lag yüzünden uyumadan düzgün düşünemiyorum," diye devam etti. "Eve dönmen için çok geç oldu, bu yüzden yarın akşam için uçak bileti aldım. Eşyalarını toplamaya başlasan iyi olur. Ben gitmeden önce tuvalete çıkacağım..."

Kennedy, Imogene'e alt kattaki banyoyu gösterirken ağzı açık kalır.

"O da biraz huysuz," diye homurdanır Kennedy ve parmağını çenesine bastırır. "Oooh, belki *onu* Brandon'la tanıştırmalıyım..."

"Kennedy! O evli!" Kahkahamı tutamayıp ona dirsek atarım.

Kıkırdamayı kesip Brigglesford'a geri döneceğim düşüncesiyle iç çekerim. Imogene'nin haklı olduğunu biliyorum. Eve dönüp gerçek hayata geri dönmenin, Imogene'ye bu deney işe yaramazsa yapacağıma söz verdiğim şeyleri yapmaya başlamanın zamanı çoktan *geldi*. Ama bunu bilmek, yeni ve pratik bilgime rağmen kalbimden hiç çıkmayan özlemin dönen acısını dindiremiyor. Hiç bile.

* * *

Imogene'yi otele geri götürürken, yol boyunca güzel manzarayı neredeyse hiç fark etmiyor. Bunun yerine, homurdanıyor, iç çekiyor ve genel olarak moral bozuk gibi davranıyor. Ona iyi olup olmadığını soruyorum ve o da sadece yorgun olduğunu, ayrılmadan önce Dan'le kavga ettiğini, çünkü Dan'in birkaç gün Ariana'ya tek başına bakmak istemediğini söylüyor. Ona tüm bu karışıklığa neden olduğum için özür dilerim. Onu neşelendirmek için, yas terapisine başlamaya ne kadar hevesli olduğumu söylerim – ki bu tam olarak yalan sayılmaz – ve hatta Roger Pepper ile çıkmaya bile razı olduğumu söylerim – ki bu biraz yalan sayılır.

Imogene gülüyor ve bundan sonra romantik partnerlerimi kendim seçebileceğimi söylüyor, tabii ki yaşadığım yerden 5 mil uzaklıkta olmaları ve ünlü ya da nişanlı olmamaları şartıyla. B&B'ye vardığımızda bana dönüyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Seni özledim," diyor. "Ben de seni özledim."

"Hayır, demek istediğim... geri *döndün*. Anne ve babamdan beri seni bu kadar neşeli görmemiştim... Ve bu kaçamağın bunun sebebi ise, buraya gelmeni söylemekle doğru şeyi yapmışım. Acı çektiğini biliyorum. Görebiliyorum... ama seninle gurur duyuyorum."

Boğazımda bir yumru oluşur. "Geçen gece bir şarkı yazdım."

Imogene geniş bir gülümsemeyle, gözleri yaşlarla parlayarak, "Umarım annemin hep söylediği o göl üzerindeki ay saçmalığından daha iyidir." der. İkimiz de kahkahalara boğuluruz ve kız kardeşimin burada olmasının ne kadar güzel olduğunu düşünürüm.

Melekler Şehri'nde sadece bir günümüz kaldıysa, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.

Imogene'nin ayrılmadan önce bu muhteşem yeri biraz olsun deneyimleyebilmesi için Imogene, Kennedy ve benimle akşam yemeği planları yaptıktan sonra, Kennedy'nin evine doğru kalabalık sahil boyunca yürürken, tuzlu, güneş kremi kokularını, mutlu, enerjik sesleri ve puslu, renkli manzaraları beynime kazımaya çalışıyorum.

* * *

Günün geri kalanını Winklepuff'ı gezdirerek ve söz verdiğim gibi ona Santa Monica'nın en iyi Parma jambonunu ikram ederek geçiriyorum. Sabah kaçırdığım yüzmeyi tamamlıyor, kafamdan çıkmayan yeni bir şarkı fikri için birkaç söz yazıyor ve Brandon'dan kararlılıkla uzak duruyorum. Yavaş yavaş, Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall'u indirip kağıtları ve fotoğrafları kağıt geri dönüşüm kutusuna atıyorum. Duvardan Gary'nin posterini indirirken, fotoğrafın onun gerçek hayattaki muhteşemliğini hiç yansıtmadığını fark etmemeye çalışıyorum. Posterini yırtarken, oturma odasından bir çılgılık duyuyorum. Kennedy, "Aman Tanrım, Aman Tanrım!" diye bağıyor.

Perdeyi açmak için çekiyorum, valizime takılıp oturma odasına düşüyorum.

"NE OLDU? NE OLDU?" diye panik içinde bağıyorum.

Ama Kennedy'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir şey yok. Gülümsüyor, mükemmel beyaz dişleri görünüyor. Telefonunu gösteriyor. "Başardım!" diyor. "Genç haber spikeri pozisyonunu aldım!"

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" diye tekrarlıyorum. "Bu inanılmaz!"

Ellerini tutuyorum ve ikimiz oturma odasında dans etmeye başlıyoruz. Winklepuff da zıplıyor ve çılgınca havlıyor.

Kennedy gülüyor. "Annem çok sevinecek! Benim için hep bunu istemişti!"

"Çok mutlu olacak," diyorum. "Ve bu senin de hep istediğin şeydi, değil mi?"

Kennedy başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Oh evet. Kesinlikle!" Gülümsemesi bir anlığına sönükleşti, ama hemen ardından yeniden parladı. "Gidip

Annemi arayacağım. Erin'i de aramalıyım. Eminim çok üzölmüştür."

"O iyidir," diyorum, Erin'in her zaman bir şekilde ayağı kalkacak türde bir insan olduğuna eminim.

Kennedy etrafında dönerek kollarını havaya kaldırır. "Huysuz kız kardeşini ara. Sessiz sakın bir akşam yemeğı planımız daha da güzelleşti! Kutlama yapacağız!"

Imogene'nin bundan çok memnun olacağını sanmıyorum ve hem fiziksel hem de duygusal olarak yorgun hissediyorum. Ama Kennedy harika bir şey başardı ve muhteşem bir geceyi hak ediyor.

"Kutlama yapıyoruz lan!" diye bağıriyorum.

KONUŞMA

Nora

Biraz kestirdikten sonra Imogene, beklediğimden çok daha açık bir şekilde dışarı çıkma fikrine sıcak baktı ve saçlarını kocaman bigudilere sararak, tişört ve kot pantolon giyerek Kennedy'nin evine geldi, çünkü "sadece beni Brigglesford'a geri götürmek için geldiği" için elbette yanına şık bir şey almamıştı.

Imogene ile yaklaşık aynı boyda olan Kennedy, ona muhteşem bir gümüş elbise ve bir çift altın renkli bantlı topuklu ayakkabı ödünç verdi. Ve böylece, Kennedy'nin en sevdiği 90'ların başındaki pop şarkıları eşliğinde, dışarı çıkmaya hazırlanıyoruz.

Ben Imogene'nin saçını tararken, Kennedy telefonunu kontrol etmeye devam ediyor. "Erin hala cevap vermedi," diyor endişelice. "Umarım bir şeyi yoktur..."

"Açıkçası, eminim bir şey yoktur," diye onu sakinleştiriyorum ve açtığımız şişeden ona bir kadeh daha beyaz şarap dolduruyorum. "Sen de dedin, muhtemelen işi alamadığı için moral bozuktur. Alacağına oldukça emindi..."

Kennedy düşünceli bir şekilde başını sallar, omuzlarını silker ve derin bir nefes alır. "Haklısın." Telefonunu cebine geri koyar ve şarabından bir yudum daha alır. "Dışarı çıkacağımız için çok heyecanlıyım! Gitmeden önce bir tur daha Joy Ahoy."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Sürpriz."

Dudaklarımı bükerim. "Beni son sürprizinde rollerblade yaparken neredeyse boynumu kırıyordum."

"Rollerblade mi yaptın?!" Imogene kahkahalarla güler. Kennedy'yi daralmış gözlerle değerlendirir. "Sen iyisin. Brigglesford'da onu evden çıkarmak bile zordu. Rollerblade. Vay canına."

Kennedy gururla omuz silkiyor. "Diğer tüm arkadaşlarım çok gergin, her şeyleri mükemmel ve Nora ise..."

"Tam bir felaket?" diye bitiriyorum, yüzümü buruşturarak.

Kennedy yanıma gelir ve başını omzuma yaslar. "İlginç diyecektim. Sen gerçekten ilginçsin. Seni kafandan çıkarmak çok eğlenceliydi. Diğer arkadaşlarım kağıt üzerinde "her şeyi yolunda" gibi görünebilirler ama... onlar... Bilmiyorum. Benim gibi değil." "

Kennedy'nin iş arkadaşlarıyla barda buluştuğumuz geceyi hatırladım. Onlar da ona benziyorlardı ama tamamen farklı insanlardı. Kennedy onların yanında çok garip davranıyordu. Gergin ve aşırı entelektüel, sanki uçarı ve inek havasını gizlemeye çalışıyor gibiydi.

"*Harcourt Royals* gruplarında başka Angelenos var mı bir bakın?" diye öneriyorum. "Gazetecilik ve benzeri şeylerin dışında ortak ilgi alanları olan başka insanlarla tanışın. Başka kitap kurdu var mı?"

Kennedy başını sallar ve gözlerini kısar. "Belki de yapmalıyım... O nerd grubunu çok seviyorum..."

"Hey," diyorum. "Crown Kissers'ın oral seks için kullanılan bir euphemism olduğunu biliyor muydun?"

Imogene şarabını tükürür. "Crown Kissers mi? Crown Kissers de ne lan?"

Kennedy kahkahalara boğulur. "*Harcourt Royals* hayranlarının adı. Tabii ki oral seksin kibar bir ifadesi olduğunu biliyordum! Sen nasıl bilmezsin?"

"Aklıma gelmedi. Çok komik! CJ West'i seviyorum. Keşke internette bu kadar çekingen olmasaydı. Onunla tanışmak isterdim."

"Ben de," der Kennedy hüzünle. "Kendini çok iyi tanıyan bir kadın gibi görünüyor."

"Ona e-posta gönderip, lütfen bir tanışma etkinliği düzenlemesini rica edelim! Ne kadar harika olurdu?"

Kennedy cevap veremeden, Brandon tekrar merdivenlerden aşağı iner ve mutfağa girer, birkaç saniye sonra bir şişe bira ve somurtkan bir yüzle çıkar. Winklepuff'u kanepeden alır ve tek kelime etmeden merdivenlere doğru çıkar.

"Anladığım kadarıyla kardeşin bizimle gelmeyecek, değil mi?" Imogene yüzünü buruşturur.

Kennedy başını sallar. "Bütün gün odasında yazıyordu, muhtemelen gece de orada kalır."

Brandon muhtemelen Kennedy'nin yazdığını söylediği senaryoyu bitiriyordur. Hmmm. Acaba kaslı, başarılı bir Amerikalı yazar/set tasarımcısını reddetme cüretini gösteren içe dönük, tombul bir İngiliz kızın hikayesi mi? Onu incittiğim için bir an suçluluk duyarım, ama sonra YouTube'daki yorumları bana gösterirken ne kadar keyif aldığını hatırlarım. Ugh. Korkunç Brandon'ı düşünmek istemiyorum. Los Angeles'taki son gecem. Imogene'nin Los Angeles'taki *tek* gecesi. Ve Kennedy'nin büyük kutlaması. Bu gece unutulmaz bir gece olmalı.

Üçümüz hazırlanmayı bitirince, alt kattaki banyodaki boy aynasının önüne toplanıp kendimize hayran hayran bakıyoruz. Harika görünüyoruz. Imogene'nin kıvrılmış saçları 70'ler tarzında başının etrafında bir hale oluşturuyor ve Kennedy'den ödünç aldığı gümüş rengi elbiseyle Studio 54'e aitmiş gibi görünüyor. Ben yine Kennedy'nin yeni yıkanmış beyaz ışıltılı bluzunu kot pantolonumla giyiyorum, çünkü giyebileceğim tek şık kıyafet bu ve Kennedy'nin bana uyan tek şeyi bu. Saçlarımı başımın üstünde at kuyruğu yaptım. Gözlerim kontakt lenslerden çok yoruldu, bu yüzden sevdiğim gözlüklerimi taktım, altın çerçeveleri dudaklarımdaki turuncu-kırmızı parlak rujla harika uyum sağlıyor. Kennedy, uyluk ortasına kadar uzanan kırmızı, kloş etekli bir elbise giyiyor. Saçlarını da topuz yapıp kulaklarının üzerine küçük pembe çiçekler takmış.

Üçümüz de gülümsüyoruz. Bu iki kadına bakıyorum. Birini doğduğumdan beri tanıyorum, diğerini ise iki haftadan az bir süre önce gerçek hayatta tanıştım. İkisi de sahip olabileceğim en yakın arkadaşlarım. Yarın Los Angeles'tan ruh ikizimle ayrılmayabilirim, ama dünyada benim için mutluluk olduğunu bilerek ayrılacağım. Sadece filmler, kitaplar ve fantezilerle dolu bir hayat sürmekten gelmeyen bir mutluluk. Kendimi, hiç mümkün olduğunu düşünmediğim kadar çok şey yapabileceğimi bilerek ayrılacağım. Acı çekebilir, yoldan sapabilir, keder ve suçlulukla mücadele edebilirim, ama aynı zamanda cesur, umutlu ve açık kalpli biriyim. Ve dünyada benim için daha fazlası var. Artık bunu biliyorum. Bu iki inanılmaz kadın sayesinde biliyorum.

Çok şanslıyım.

KONUŞMA

Nora

Gecenin başında Kennedy ve Imogene hakkında düşündüğüm tüm güzel şeyler: Hepsini geri alıyorum. Hepsini geri alıyorum. İkisi de başımın belası.

Yarınki on bir saatlik uçuş nedeniyle içki içmemeyi tercih ederken (ayrıca Gary'nin bu sabah bana nasıl baktığını ya da bakmadığını hatırlamak istemediğim için), Imogene ve Kennedy Brigglesford'da "Çılgın Sikiş Partisi" olarak bilinen bir partiye katılmaya karar verdiler. İkisi margarita içip Culver City'deki salsa kulübünün dans pistinde birbirlerini döndürüyorlar. Dans etmekte rollerblade yapmak kadar iyiyim, bu yüzden barda durup kız kardeşim ve yeni en iyi arkadaşımın kendilerini rezil etmelerini izliyorum.

Imogene, yanakları kızarmış ve saçları iki saat öncesine göre çok daha düz bir şekilde, bir tür dönen hula hareketi yaparken ona gülüyorum. Aslında onun rahatlamış ve hiçbir şeyi umursamayan halini görmek çok güzel. Hayatı çok sorumluluk dolu, hep koşturup duruyor, hep herkese bakıyor. Annem ve babam öldükten sonra neşenin tadını unutan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

Kennedy aslında oldukça sinirli. Canlı müzik grubu funky bir mambo parçası çalarken, Imogene'nin yönüne doğru poposunu sallıyor.

İkisi beni izleyip güldüğümü fark ediyor ve beni dans pistine çekip dansa katılıyorlar.

"Hayırrrrrrrr!" diye itiraz ediyorum. Hayatım boyunca yeterince utanç yaşadım.

"Hadi ama abla," diye bağıyor Imogene müziğin sesini bastırarak. "Çok eğlenceli! Salsayı seviyorum!"

"Ben de salsa yapmayı seviyorum!" diye bağıyor Kennedy mutlu bir şekilde.

Onların aptallığı bulaşıcıdır ve ben de biraz sertçe de olsa müziğin ritmine uymaya başlarım.

"Kıcını gevşetmelisin!" Kennedy sarhoş gibi kıkırdarak, biraz kıvrılıyor.

"Kalçalarımı mı?" diye soruyorum, ona gülerek.

"Hayır! Kıcını!"

"Evet." Imogene de katılır. "Salsa, kıcını gevşetmekle ilgilidir."

İkisi beni işaret edip "Kıcını gevşet!"

Kıcını gevşet!" diye bağıarak beni kızdırmaktan büyük keyif alırlar.

Daha akıcı hareketler yapmaya çalışıyorum ve daha iyi yapabilmek için gözlerimi kapatıyorum. Sanırım çok iyi yapıyorum, ama gözlerimi tekrar açtığımda ikisi de bana gülüyor, Imogene telefonu video çekiyor.

"Hey!" diye bağıyorum, gülerek. "Kesin şunu!"

Omzumda bir dokunuş hissediyorum ve arkama döndüğümde, Adam Levine şarkıları söyleyen Lyft şoförünün yakışıklı yüzünü görüyorum. Bordo renkli deri pantolon ve kaslı vücudunu ortaya çıkaran dar beyaz bir tişört giyiyor. Saçları terden yüzünden geriye doğru taranmış ve dar belini bir yandan diğer yana sallıyor. "Bir numaralı hayranım!" diye mutlu bir şekilde bağıyor. "Buradasın! Gözlerin şimdi çok daha iyi görünüyor! Çok mutluyum."

"Billy Fever!" diye bağıarak ona sarılırım, sanki uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlar gibi, taksi şoförü ve müşterisi değil.

"Aslında, artık benim ikinci hayranımsın!" diyor. "Bir numaralı hayranım, nişan partisinde şarkı söylemem için beni tuttu, bu yüzden o benim bir numaralı hayranım oldu!"

"Vay canına. Tebrikler!"

"Arkadaşlarımla kutlama için buradayım! Buralarda bir yerlerde. Büyük konserimi kutlamak için benimle dans eder misin?"

Salsa yapamadığımı belirtmek için başımı salladım. "Dans etmeyi pek bilmiyorum."

"Kendine güvenmediğinde benim yaptığımı yap ve Adam Levine gibi davran - dünyadaki en etkileyici ve kendine güvenen kişi!"

"Ne?"

Billy önemli soruma cevap vermez ve bunun yerine elimi tutup beni bu tarafa o tarafa çevirmeye ve döndürmeye başlar. Belimi tutuş şekli, ne yapmam gerektiğini çok fazla düşünmeme gerek kalmadan, kısa sürede onun adımlarına uyum sağlamamı sağlar. Beni döndürüp eğdiğinde gülmeye başlarım. Tüm vücudum gevşer, popom bile.

Imogene ve Kennedy'nin bizi izlediğini, kahkahalarla gülüp neşeyle alkışladıklarını fark ettim. Şarkı bittiğinde Billy Fever elimi öptü.

"Vay canına," diyorum. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum! Teşekkürler!"

Billy bana gülümsüyor. "Korkunun, neler yapabileceğini keşfetmeni engellemesine izin verme! Kader korkusuzları sever!"

"Ne dedin sen?"

Muhtemelen çok bilinen bir söz olduğunu biliyorum, ama annem ve babam dışında kimseyi bunu söylerken duymamıştım.

"Ha? Burası çok gürültülü. Arkadaşlarımı bulmam lazım!" diyor Billy, deri pantolonunun cebinden mendilini çıkarıp alnına bastırıyor. "Şimdiye kadar beni aramışlardır. Bir sonraki haber bültenime hazır olun. Adam Levine hakkında bonus bilgilerle dolu olacak!"

Ve sonra, kalçalarını sallayarak kalabalığın içine kaybolur.

* * *

Eve giderken, Imogene ve Kennedy arabayı In-N-Out Burger'ın drive-through'una durdurur. Imogene sarhoş bir şekilde menüdeki her şeyi sipariş eder, Kennedy ise avokado salatası ister.

Evin önündeki verandada oturup yemeklerimizi yiyip bitirdikten sonra Imogene'yi yolun aşağısındaki B&B'ye geri götürdüm.

Ön kapıya vardığımızda, Imogene bana döner, gözleri benim gözlerime odaklanmaya çalışır ama başaramaz. Derin bir nefes alır. "Dan ve benim sorunlarımız var," der hıçkırarak.

"Ne?" Kaşlarım havaya kalkar, çünkü Imogene'nin Dan'le ilgili herhangi bir sorun olduğunu itiraf etmesi hiç olmamıştır, buna rağmen bunun için pek çok neden vardır. "Ne oldu?"

Imogene kollarını göğsüne sarar ve yana eğilir. Düşmesin diye kolumu uzatırım. "O... bir süredir sorumluluklarından kaçıyor.

Her şeyi ben halletmek zorundayım: çocuk bakımı, faturalar, ev işleri. Çok yorucu. Hiç bu kadar çok kavga etmemiştik."

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

Imogene omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu seviyorum. Ailemizi seviyorum, ama... Bilmiyorum."

"Üzgünüm. Kulağa çok kötü geliyor. Ben de tüm sorunlarımı sana yükledim. Ne aptalım."

Imogene'nin ağzının köşesi hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Saçmalama. Bugün sende bir fark gördüm. Eskisi gibi canlı olduğunu gördüm. Benim de depresyonda olduğumu ve belki de bunu senden daha fazla görmezden geldiğimi anladım. Normal hayatıma devam edersem, kendimi meşgul tutarsam, Dan'ın son zamanlardaki berbat halinden uzak durursam, kendimi Ariana'ya ve işe verirsem ve, bilmiyorum, seni mikro yönetirsem, bir şekilde bundan kurtulabilirim diye düşündüm..."

"Oh Imogene." diyorum, ellerini tutup sıkarak. Şok oldum. O her zaman çok dengeli görünür.

"Biz ne haldeyiz?" diye iç geçirerek yarı gülerek soruyor.

Aptalca bir gülümseme takınıyorum. "Biliyor musun, belki birlikte danışmanlığa gitmeliyiz. Harika olabilir. Haftalık randevu! Terapi kardeşler, hayatı tek tekvirip, zihinsel sağlıklarında ciddi olumlu değişiklikler yapıyorlar!"

Imogene kahkahayla güler.

"Hey, belki Roger Pepper ile çıkmalısın," diye tekrar şaka yapıyorum.

Imogene bu sefer gülmüyor. Bunun yerine kızarıyor ve yüzünü elleriyle kapatıyor.

"Bunu zaten düşünmüşsün!" diye haykırıyorum.

"Gerçekten çok esprili biri," Imogene gülümsüyor. "Ve bide, bideyi unutma."

"Bide! Düşünsene!"

Kahkahalara boğuluruz ve sarhoş ablamı odasına bırakırken, beni kendine çekip tam beş dakika süren bir kucaklaşmaya boğar.

"Dan'i çok seviyorum. Ariana'yı da. Ve seni."

Sessizleşir ve birbirimize sarılmaya devam ederken göğsümde bir duygu dalgası hissedirim. Sonra Imogene'nin sessizleşmesinin sebebinin aslında omzumda uyuyakaldığı olduğunu fark ederim.

Gözlerimi devirerek onu odaya götürüp yatağa oturtuyorum, topuklu ayakkabılarını çıkarıp onu yorganın altına sokuyorum ve alnına öpücük konduruyorum.

"İyi geceler, Nora," der uykulu bir sesle. "Seni çok seviyorum."

"İyi geceler, Im," diye cevap veriyorum. "Ben de seni çok seviyorum."

* * *

Kennedy'nin evine döndüğümde, Winklepuff kapıdan girer girmez heyecanla havlar. Kennedy ve Brandon yatmış olmalılar. Onları uyandıracak! Eyvah.

"Şşşşş," diyorum. "Sessiz ol, dostum!" Ama beni dinlemiyor ve bacağıma tırmanmaya çalışıyor, saf heyecanla havlıyor ve havlıyor.

Mutfığa koşuyorum ve buzdolabının en arkasında, mikro yeşilliklerin, organik tahinin ve kocaman tofu bloklarının arkasında, üzerinde "gazlı ekşi neon çilekli şekerler" yazan küçük bir paket çıkarıyorum. Üstüne taktığım küçük mandalı çıkarıp, oraya sakladığım jambon parçasını çıkarırım, Kennedy'nin neon olarak tanımlanan bir gıda maddesini açmayacağından eminim. Jambon parçasını parmağımla başparmağımın arasında sallayarak oturma odasına giderim.

"İyi mal buldum!" diye fısıldadım ama Kennedy'nin uyumadığını, merdivenlerin dibine yaklaşıp ağzı açık bir şekilde bana baktığını fark edince durdum.

Imogene'den bile daha sarhoş bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyor. "Biliyordum!" diyor ve beni suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret ediyor. "Winklepuff'ı radikalleştiriyorsun!"

"Şey... Ben yapmadım... Şey..."

Winklepuff zıplar ve jambonu benden alır, dudaklarını tatminkar bir şekilde şapırdatarak yutar, az önce benim suçumu kanıtladığının tamamen farkında değildir.

"Seni büyük yalancı!" Kennedy alaycı bir şekilde gülümser.

Gözlerimi kısarım. Oh... sandığım kadar kızgın görünmüyor. "Bana... çok kızgın değilsin, değil mi?"

Kennedy kanepeye doğru sendeleyerek yürür ve sanki göbeği yere degecekmiş gibi kanepeye atlar. "Brandon yıllardır bunu yapıyor. Mini buzdolabında gizli bir pastırma stoğu var."

"Biliyor muydun? Ve *ona* çok kızmadın mı?"

Omzunu silker ve "Winklepuff ile bağ kurması uzun zaman aldı. Etin ilişkilerine yardımcı olduğunu düşünüyorum!" der.

"Neden Brandon'a bir şey söylemedin?"

Kennedy kıkırdar ve sinsi bir yüz ifadesi takınır. "İhtiyacım olursa ona karşı kozum olsun diye..."

"Yalan söylediğim için özür dilerim," diyorum, yanaklarım kızarıyor. "Sadece... o jambonu gerçekten çok seviyor."

"Eğer uzman bir köpek eğitmeni Winklepuff için ara sıra biraz etin iyi olacağını düşünüyorsa, ben kimim ki ona karşı çıkayım?"

Ona bakıyorum. Dudakları büzülmüş, gülmemeye çalışıyor.

"Köpeklerle hiç tecrübem olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum, başımı ellerimin arasına gömerek.

"Geldiğin anda anladım! 'Buraya gel, oğlum' deyip dururken panikleyip bayılacaksın gibiydin."

Uykulu bir şekilde kanepeye yaslanıp, dehşete kapılmış tepkime gülüyor.

"Çok utandım," diyorum, tamamen utanarak. "Neden söyledim bilmiyorum. Ağzımdan öyle çıktı."

"Ah tatlım, yalan söyleyen tek kişi sen değilsin," diyor, gözlerini çaprazlayarak bana ciddi bir şekilde bakmaya çalışıyor. "Ben de yalan söyledim."

"Neden? Ne hakkında yalan söyledin?"

Kennedy birkaç saniye bana bakar ve gergin bir şekilde alt dudağını ısırır, sonra başını hafifçe sallar. "Ben... Joseph Gordon-Levitt'in Amerika'nın en seksi erkeği olduğunu söylemiştim. Aslında bence o *dünyanın* en seksi erkeği."

Elimi göğsüme bastırıp nefes nefese kaldım. "Nasıl yapabildin? Hayatımı değiştirecek bu büyük sırrı benden nasıl saklayabildin? Kendine arkadaş mı diyorsun?"

Ayağa kalkıp Kennedy'ye elimi uzattım ve onu yukarı çıkardım, Imogene'ye yaptığım gibi onu yatağına yatırdım.

Aşağıda, göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak sessizce kalan eşyalarımı valizime topluyorum. Burayı gerçekten çok özleyeceğim.

Yatağa girerken, bu sabah göz göze geldiğimizde Gary'nin yüzünü hayal ediyorum. Gülümsüyorum. En azından o an vardı. O an her zaman olacak.

KIRK ALTI.

Gary

Saat sabahın üçü ve onu düşünmeden duramıyorum. Onu tekrar görmeliyim.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Nora

Los Angeles'taki son günüm olduğuna inanamıyorum. Güneşle birlikte uyanıyorum ve kaçınılmaz akşamdan kalma halini atlatması için Kennedy'yi uyandırmadan kontakt lenslerimi takıp kostümümü giyerek son bir kez yüzmek için plaja gidiyorum.

Güneş çoktan parlamaya başlamış ve sınırsız su elmaslar gibi parıldıyor. Okyanusa girip biraz yüzdükten sonra sırt üstü dönüp rüya gibi şeftali ve pembe gökyüzüne hayran hayran bakıyorum. Bu görüntüyü hafızama kazımaya çalışıyorum. Yağmurlu Brigglesford'a döndüğümde buna çok ihtiyacım olacak gibi hissediyorum.

Kıyıya geri yüzmek üzereyken, suyun kenarında uzakta bir silüet görüyorum. Onun o olduğunu fark ettiğimde nedense hiç şaşırıyorum. Dün giydiği aynı lacivert mayoyu giymiş ve büyük bir spor çantası taşıyor. Hala bandajlı kolunu tereddütle kaldırıp bana el salladığında, ben de aynısını yapıyorum.

Çantayı yere bırakıp denize doğru büyük adımlarla ilerleyip bana doğru yüzmeye başladığında nefesim kesildi. Hala uyuyor muyum, yoksa bu çok hoş bir rüya mı diye emin olamadım ve gözlerimi ovuşturdum.

Plajın geri kalanını taradım, John Alan'ı ya da polisi de getirmiş olabileceğinden endişelendim. Belki dün seri katilin ilanını görmüş ve kaçmaya karar vermiş, ama bu sabah destekle geri dönmüştü. Ama hayır. Plaj sessizdi. Sadece Gary Montgomery vardı. Ve ben.

O bir metre kadar uzaklıkta durup suya ayak basmaya başlayınca ona gözlerimi kısarak baktım. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, gücünden göğüslerim zıplıyor gibi hissettim. Ağzım tamamen kurumuştı, zorlukla yuttum.

"Selam," diyor neşeyle, sanki şu anda benimle birlikte bu lanet denizde olması normalmiş gibi.

"Merhaba," diyorum aptalca.

"Ben aşağıda oturuyorum." Plajın aşağısındaki büyük evleri işaret ediyor. "Yürüyerek yaklaşık on beş dakika uzaklıkta."

Bunca zamandır bu kadar yakındı mı? On beş dakika uzaklıkta mı?

Güneş gözlerime gelmesin diye elimi alnıma koyuyorum.

"Sörf tahtanı unutmuşsun..." diyorum.

"Aslında seni görmeye gelmiştim. Kapını çalmak üzereydim, ama buraya baktığımda seni gördüm."

Dudaklarımı ısıırıyorum. "Neden... neden beni aramaya geldin?"

Gary biraz şaşkın görünüyor. "Ben... tam olarak bilmiyorum." Garip bir şekilde gülümsüyor ve sakallarına elini geçiriyor. "Ben, şey, dün bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim, sanırım."

"Oh, rica ederim," diyorum kibarca, sanki bu normal bir durummuş gibi. "Hastaneye gittin mi?"

"Evet. Haklıydın, dikiş gerekmedi. Ama bandajı çok daha iyi yaptılar." Kolunu kaldırıp bana gösterirken, keskin gözlerinde neşe parıldıyor.

"Hey! O tekniği ilk yardım kursunda öğrendim." "Ne zaman?"

"Şey, on altı yaşındayken."

"Tekrar almanın zamanı gelmiş olabilir."

"Hey!" Ona biraz su sıçratmak için elimi kaldırıyorum, sadece birazcık yapmak istiyorum ama elimin gücünü yanlış hesaplıyorum ve sonunda yüzüne şiddetle bir sürü su sıçratıyorum. "Oh, lanet olsun! Üzgünüm! Aslında öyle yapmak istemedim!"

Gary gözlerinden suyu siler, şoktan ağzı açık kalır. Sonra iki elini suya daldırır ve bana, benim ona sıçrattığımdan daha sert bir şekilde su sıçratır.

"Lütfen yapma!" diye bağıriyorum, sesim titriyor.

Gözlerimdeki suyu sildiğimde, Gary'nin beni izlediğini ve kahkahalarla güldüğünü görüyorum.

"Lütfen yapma?" Daha da çok güldü. "Bu çok dramatikti."

"Biliyorum! Öyle titrek çıkarmak istememiştim," diye gülerek cevap verdim. O kadar da komik değildi, ama ikimiz de yüksek sesle gülüyorduk

aniden hayatımızın en komik anı gibi geliyor.

Sonra başladığım kadar çabuk gülmeyi kesiyorum çünkü en büyük déjà vu hissi beynimi kaplıyor. Hatırlıyorum. Bu o. Buraya gelmeden önce gördüğüm garip ve canlı görüntü. Gary ve ben okyanusta gülüyoruz. Ellerimi dudaklarıma götürüp tuzlu tadı alıyorum, pembe gökyüzüne gözlerimi kısarak bakıyorum. Tam olarak gördüğüm gibi. Neler oluyor? Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Hey... iyi misin?" Gary kaşlarını çatarak bana biraz daha yaklaşıp sorar.

"Ben..." Sözümlü yarım bırakıyorum. Gerçeği söyleyemem, değil mi? Oh, iyiyim, sadece bu en büyüğü anın önsezisini gördüğümü fark ettim, önemli bir şey değil. "Evet." Hızla başımı sallıyorum. "Sadece burnuma biraz su kaçtı."

Oh, çok seksi, Nora.

"Tamam." Gary'nin ağzının köşesi eğlenerek yukarı kalkar. "Bu gece İngiltere'ye dönüyorum," diyorum.

"Alacakaranlıkta bir bahçe partisi var," diye cevapladı, kaşlarını çatarak.

"Evet. Dün söylemiştin."

O başını sallar, oniks gözleri yüzümü tarar, dudaklarıma ve sonra saçlarıma doğru. Elini çenesine sürer. "Dinle, şey. Bugün çekimim yok. Belki... yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Evet," diyorum hemen, bu olayların ne anlama geldiğini düşünmeden, yarının ne getireceğini umursamadan.

Gary şimdi geniş bir gülümsemeyle, gözlerinde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor. "Güzel," diyor. "Bu çok güzel."

* * *

Kennedy'nin evine dönerken Gary'den dışarıda beklemesi rica ettim. İçeri girerse Winklepuff havlamaya başlayacak ve bütün ev uyanacaktı. Henüz bunu paylaşmaya hazır değildim, özellikle de kendim bile tam olarak sindirebilmiş değildim.

Hızla kurulandıktan sonra, giyecek bir şey bulmak için valizimi karıştırıyorum. Başka bir şey bulamayınca, çok dar olan sundresslerden birini alıp, parmak arası terliklerimi giyiyorum ve Gary'nin yanına çıkıyorum. O, güneş gözlüğünü takıp, gri tişörtünü ve spor şortunun üzerine gri bir tişört giyiyor ve spor çantasına yeşil bir havluyu tıktırıyor.

gri tişört ve spor ayakkabılarını giyiyor. Mükemmel görünüyor.

"Tamam!" diyorum neşeyle, sanki bu hayatımda başıma gelen en tuhaf, en heyecan verici, en olası olmayan şey değilmiş gibi. "Gidelim."

KONUŞMA

Nora

Imogene ve Kennedy'ye mesaj: *Merhaba ikiniz, birkaç işim var. Yakında dönerim, telefonu kapatıyorum, merak etmeyin. :D Nora x*

Gary bir şeyler yiyelim mi diye önerdiğinde, havalı ve rahat görünmek ve şu anda olanlardan tamamen korkmadığımı göstermek için, harika bir dondurma yeri bildiğimi söyledim.

Gary, kahvaltıda dondurma yeme gibi tuhaf önerime tepki gösterme nezaketini gösterir ve yerine bana yolu göstermemi söyler, güvenlik ekibinin tavsiyesi üzerine şapka ve güneş gözlüğü taktığı için özür diler. Tek nedeni benim olduğum için bunu yaptığı için yüzüm kızarır. Kahretsin, gerçekte kim olduğumu bilse çok korkar mıydı?

Muhtemelen korkardı.

Ağzımı kapalı tutuyorum ve Bud's Ice Cream kamyonunun bulunduğu köpek dostu plaja doğru yürürken birbirimize neredeyse tek kelime etmiyoruz. Bill ve Ted'in sesine sahip Adonis'in kepenkleri kaldırdığını görebiliyorum. Tanrıya şükür açık.

Kamyoneti işaret ediyorum. "Hayatımda yediğim en iyi dondurma," diyorum.

Gary, şaşırtıcı bir şekilde kahkahalara boğulur. "Sen... benimle kafayı bulmak mı istiyorsun?" diye sorar. "Sabahın bu saatinde mi? Bunu beklemiyordum..."

"Ne? Kafayı mı? Hayır. Hayatımda hiç esrar içmedim," diyorum. "Bir keresinde Rescue Remedy aldım ve oldukça iyiydi, ama hayır. Esrar değil! Neden böyle düşündün ki..."

Gary dondurma kamyonunu işaret ediyor. "Bud's Ice Cream..." diyor, tezgaha yaklaşırken.

"Evet?" diye ona bakıyorum.

"Esrarlı dondurma," diye gülüyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Ne? Esrarlı dondurma mı? Hayır. Hayır, her geldiğimde kafam güzel olsaydı bilirdim. Tabii ki esrarlı dondurma değil!

Adonis'li adam beni tanır ve gözleri anlamlı bir şekilde parlar. "Yine sen." Gary'ye bakar. "Bu kız ürünü seviyor, dostum. Özellikle özel rocky road'u. Biraz daha ister misin?"

"Ürün mü?" diye nefes nefese soruyorum, yavaş yavaş anlıyorum. "Bu esrarlı dondurma mı?"

Adonis gülüyor. "Dostum, bilmiyor muydun? Buraya beş kez falan geldin, değil mi?"

"Hissetmedin mi?" Gary inanamadan sorar.

Gözlerimi kırıştırıp, bu dondurmayı burada yediğim tüm zamanları hatırlıyorum. "Beni mutlu, neşeli ve biraz sersemlemiş hissettirdi, ama ben bunun sadece dondurmanın verdiği mutluluk olduğunu sanmıştım!"

Gary kahkahalara boğulur. "Dondurmanın verdiği mutluluk!" diye tekrarlar. "Ah, dostum."

Adonis de gülmeye başlar. "Sana özel olduğunu söylemiştim, dostum!"

Ona öfkeyle bakarım. "Sadece tadı çok özel demek istedin sanmıştım. Sadece gurur duyuyorsun sanmıştım!"

"Hayır, dostum. *Özel*. Bu, buradaki kural gibi. Herkes bilir." "Ben bilmiyorum!" diye itiraz ettim. "İnanamıyorum. Bütün bu zaman otlu dondurma yiyip durdum

! Ben bir esrarkeşim."

"Kazara esrar bağımlısı," diye ekler Gary, kahkahalardan karnını tutarak, gözlerinden yaşlar süzülür. "Nora, adı Bud's Ice cream. BUD!" Onun bu kadar kahkaha atmasını görmek göğsümde o kadar büyük bir sevinç dalgası yaratır ki, ben de kahkahalara boğulurum. İkimiz de orada durup, gözlerimizden yaşlar akıncaya kadar kahkaha atarız. Karnım ağrıyor. Ve birdenbire Gary hakkında hissettiğim tüm endişeler – kim olduğu, ne yaptığı ve şu anda ne haltlar döndüğü – buharlaşıyor. O, film yıldızı Gary Montgomery değil. O sadece bir adam. Benimle gülen bir adam. Benimle birlikte gülen bir adam.

Adonis benden Gary'ye, sonra tekrar bana bakıyor. "Sanırım bu sabah benim saçmalıklarına ihtiyacınız yok..."

"Sanırım kızarmış peynirli sandviç daha uygun bir kahvaltı olur," diyor Gary, gözlerinden yaşları silerek.

"Haklısın," diyorum, yüzümü havalandırarak. Yüzümün parlak somon pembesi olduğuna eminim.

Ve böylece peynirli tost almak için bir yer aramaya koyulduk.

* * *

Sahildeki Sidewalk Cafe'de kahvaltı yaparken, Gary ve ben rahat bir sohbeta dalıyoruz ve tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu, onun nişanlısı olduğunu ya da benim bu gece eve gideceğimi konuşmamak konusunda bir tür anlaşma yapıyoruz. Sadece takılıyoruz. Bana okuduğu bir senaryodan bahsediyor – arkadaşı Olive'in, vasiyet okunması için dünyayı dolaşan parçalanmış bir aile hakkında yazdığı bir şey. Senaryodan bahsederken çok, çok tutkulu. Karakterleri anlatırken gözleri heyecanla parlıyor.

"O bir pislik. Çok komik. Hikaye de çok tuhaf. Wes Anderson ile *The Full Monty'nin* karışımı gibi. Menajerim pek beğenmedi ama. Senaryoyu okudu ve bunun bir geri adım olacağını düşünüyor."

"Ne yapmanı istiyor?" "Bir süper kahraman filmi..."

"Vay canına."

"Biliyorum! Yani, kulağa hoş geliyor, sanırım, ve böyle bir şey yapabilmek büyük şans olurdu, ama... büyük bir filmde oynadıktan sonra... Bilmiyorum."

"Delilik mi?" diye soruyorum.

Gary burnundan soluyor. "Evet. Çılgınca. Ünlü olmak için yıllar geçmesi gerektiğini düşünmüştüm. İstedğim rolleri oynamak için bolca vaktim olacağını..."

"Neden yapamıyorsun?"

Gary peçeteyle oynuyor ve film yıldızının karizmasının ardındaki kırılганlığı görebiliyorum. "Çünkü şu anda bir tür bir yol izliyoruz. Daha küçük projelere geri dönmek doğru bir şey değil."

"Kader korkusuzları sever," diyorum, ailemin sözlerini tekrarlayarak ve o anda bu sözün doğruluğunu her zamankinden daha fazla hissederek. "Çok uzun zaman saklanarak geçirdim, etrafımda kurduğum kozayı bozacak her şeyden korktum."

etrafımda kurduğum kozayı bozacak her şeyden korkarak saklandım. Son zamanlarda bunun büyük bir zaman kaybı olduğunu anladım. Seni korkutan şeylerin ötesinde sihir var." Ona gizlice bakıyorum. "Kısa süreli bir sihir bile hiç olmamasından iyidir."

Gary gülümsüyor. "Çok bilgesin Nora."

"Bu çok bilgece geldi, değil mi?" Kendime şaşırarak kıkırdamışım. "Bunu yazmalıyım." Telefonumu alıp az önce söylediğimi yazıyormuş gibi yapıyorum.

Gary güler. "Seni korkutan şeylerin öbür tarafında sihir vardır... Bu kesinlikle harika bir araba çıkartması olur."

"Sence? Ya da insanların yataklarının üzerine yapıştırdıkları duvar çıkartmalarından biri olabilir. Kazançlı olabilir."

İki neredeyse yabancı insanın normalde yapacağından biraz daha uzun süre birbirimize gülümseriz, her ne kadar birimiz son iki haftadır diğerini gizlice takip ediyor olsa da.

* * *

Lokantada hesabı ödedikten sonra sahil boyunca yürümeye devam ediyoruz ve Gary, yüzümün ve kollarımın giderek kızarmasından endişelenerek bir marketten güneş kremi alıyor. Sabah onunla çıkmak için acele ederken sürmeyi unutmuşum. Beyaz kremi yüzüme ve kollarıma bolca sıkıyor ama sürmeye çalışmıyor, buna şaşırtıcı bir şekilde minnettarım. Şu anda ovmaya başlasaydı, şimdiye kadar korumayı başardığım tüm soğukkanlılığımı kaybederdim. Kremi yüzüme sürüp bitirdikten sonra yürümeye devam ediyoruz.

"Telefonunda yüzüne bakmak istemiyor musun?" diye soruyor. "Hayır," diyorum. "Bakayım mı? Kahretsin, iyice sürülmemiş mi?"

"Hayır, sorun yok. Sadece Tori hep..." Sesi kesiliyor ve boğazını temizliyor. Plaj ve tahta kaldırım kalabalıklaşmaya başlayınca güneş gözlüklerini tekrar takıyor.

"Oh!" Ünlü Santa Monica Pier dönme dolabı görünür görünmez diyorum. "Bunu tüm filmlerde gördüm. Çok güzel! Burada yaşarken milyonlarca kez binmiş olmalısın."

"Garip bir şekilde hiç binmedim. Binmek istemiştım ama turistik bir şey olduğu için bir türlü fırsat bulamadım... ama manzarasının muhteşem olduğunu duydum."

"Binelim!" diyorum heyecanla, adımlarımı hızlandırarak. "Binelim mi? Yoksa çok klişe mi davranıyorum?"

Gary başını sallar. "Bugün klişe havamdayım. Hadi gidelim."

* * *

Santa Monica Pier'deki Pacific Park eğlence parkı, henüz sabah olmasına rağmen sandığımdan daha kalabalık ve insanlar lunapark trenlerine binmek için sıraya girmiş durumda. Dönme dolaba binmek için on dakika sıra beklemek zorunda kalıyoruz ama her şeyden bahsederek zaman su gibi akıyor. Gary'ye Virtual Assistants 4U'daki işimden bahsediyorum. On sekiz yaşındayken, kostüm partisinde arkadaşlarımdan ayrıldığımı ve onları aramak için *The Mask* filmindeki Jim Carrey gibi giyinmiş halde barları dolaştığımı anlatıyorum. Gary, yeni tanıştığı birinin ona sarılmak için elini uzattığını sandığı bir hikayeye karşılık veriyor. O da utanarak ona sıkıca sarılmış, ancak çok geç fark etmiş ki, o sadece elini çakmak istemiş. İkimiz de kahkahalarla gülüyoruz ve ona yaslanıp başımı omzuna gömmek için tüm gücümü kullanıyorum.

Dönme dolapta, yavaşça zirveye doğru yükselmeye başlarız, önümüzde akuamarin rengi deniz uzanır, sahildeki kalabalık kumların üzerinde renkli lekeler gibi görünür.

"Geçen gün brunch'ta şarkı yazdığını ve şarkı söylediğini söylemiştin. Biraz daha anlat. Ne tür müzik yapıyorsun? Nasıl başladın?" Güneş gözlüklerini çıkarıp bana gerçekten ilgiyle bakıyor.

Gülümsüyorum. "Sekiz yaşındayken, annemle babam Barbie'ler için kavga ettiğimiz için beni ve kız kardeşimi erken yatırmışlardı. Garip ve ürkütücü bir çocuk olduğum için onları gizlice izlemek için aşağıya süzülmuştüm. Kanepede birlikte oturmuş bir programı izliyorlardı ve ekranda bir kadın vardı, elinde gitarla acı, aşk ve umut hakkında muhteşem bir şarkı söylüyordu. Joni Mitchell'dı. O zamanlar şarkının sözlerini tam olarak anlamamıştım ama merdivenlerde dururken, onun yaptığını yapmak istediğimi biliyordum. Daha önce hiç şarkı söylememiştim, enstrüman çalmamıştım ama onu orada görmek ve sesini duymak, sanki biri hayatımı aydınlatmış gibi hissettirdi. Neden istediğimi bilmiyordum. Sadece bunu her şeyden çok istediğimi biliyordum."

Gary sıcak bir gülümsemeye karşılık verir. "Ben de oyunculuk hakkında aynen öyle hissediyorum. Senin gibi tek bir anım yok, ama yaz kampında

ve yaz sonu gösterisinde *Peter Pan*'ı oynadık. Ben Kayıp Çocuklardan biriydim ve provalar yaptığımız ve başka biri gibi davranabildiğim günlerin, kamp deneyiminin en güzel günleri olduğunu biliyordum."

O da anlıyor.

"Birkaç yıl şarkı yazmayı bıraktım. Aslında yeni başladım. Los Angeles'ta olmak... bu arzuyu yeniden uyandırdı."

"Neden bıraktın?" diye soruyor.

Göz teması kurmayı bırakıyorum ve şimdi dönme dolabın tepesinde olduğumuzu fark ediyorum. Göz alabildiğince uzanan parıldayan okyanus manzarası. Yan tarafa bakıyorum ve uzaktaki dağ sıralarına hayranlıkla bakıyorum. Gerçekten çok güzel.

"Şey... Londra'da bir plak şirketi için showcase konseri vardı. Konsere giderken ailem trafik kazası geçirdi. Öldüler. Bu... beni mahvetti." Sesim titriyor. Imogene dışında kimseye bundan bahsetmedim. "Benim hatam olduğunu düşündüm. Ancak şimdi bunun benim hatam olmayabileceğini anlıyorum. Ama evet... Çok korkunçtu. Onları özleme duygusu ve garip bir suçluluk duygusu her zaman içimde.

Gary'nin gözlerinin parladığını görüyorum. "Tam olarak ne hissettiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Annem beni doğururken öldü. Kendimi suçlamayı bırakmak için çok uzun süre terapi gördüm."

Joan Didion bir keresinde, yas tutan insanların belirli bir bakışları olduğunu, bu bakışı kendi yüzlerinde görmüş olanların tanıyabileceğini yazmıştı. Gary'nin gözlerinde bunu görebiliyorum ve onun için üzüntüyle kalbim burkuluyor. "Vay canına. Bu hissi bildiğin için çok üzgünüm."

"Berbat, değil mi?" Sertçe yutkunur ve elini kaldırarak high five yapar. "Ölü Ebeveynler Kulübü!" diye şaka yapar, ama hemen kızarır ve gözleri panikle dolar. "Üzgünüm, aptalca bir şakaydı. Gerçekten özür dilerim. Aklım başımda değildi."

Yumuşak bir kahkaha atarım. "Evet, biraz karanlık bir şakaydı..." derim ve çekinerek elini tutup benimkine vurarak beşlik çıkarım. "Ölü Ebeveynler Kulübü."

High five yaparken Gary elimi tutar ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir, başparmağını benim başparmağımın üzerinde okşar.

Yolun geri kalanında elimi bırakmadı.

KONUŞMA

Nora

Pacific Park Rollercoaster'da üç tur attıktan, bir whack-a-mole oyununu kazandıktan ve Gary'nin beni mahvettiği bir çember atma oyunundan sonra, eve doğru yürümeye başlıyoruz, yol boyunca çoğunlukla *Harcourt Royals* kitapları, birbirimizin en sevdiği sanatçılar ve restoranlarda insanların siparişlerine "Şunu yapacağım..." diye başlamasının ne kadar sinir bozucu olduğu gibi hafif konulardan bahsediyoruz.

Öğle yemeği saati geçti ve kalabalık giderek artıyor. Gary güneş gözlüğünü ve beyzbol şapkasını taktı. Onun bunları takmasının asıl nedeninin ben olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. Bunu fark ederse ne yaparım diye düşünmek beni korkudan nefes alamaz hale getiriyor.

Venice Beach sahil yoluna geri döndüğümüzde, sıcak rüzgar biraz daha şiddetlendi ve gözlerime bir daha toz kaçmaması için elimden geldiğince gözlerimi kapattım. Her on metrede bir sokak sanatçıları geçiyordu. Uzun kıvrıkcık saçlı, bronz tenli genç bir sihirbaz, ateş yutma ve kart hileleriyle geçenlerin hayranlığını topluyordu. Bir grup yakışıklı genç, birbirlerinin üzerinden atlayıp akrobatik pozlar vererek dans ediyor. Biraz ileride, yaşlı bir adam akustik gitar çalıyor ve "Mambo No. 5" şarkısını söylüyor. Onu izlemek için duruyoruz ve şarkı o kadar akılda kalıcı ki, kendimizi bir yandan diğer yana sallamaktan alıkoyamıyoruz. Yaşlı adam çok iyi çalıyor, etrafında daha fazla insan olmamasına şaşıyorum.

Şarkısını bitirince mikrofon standının yanındaki tahta sandalyeye oturur ve iki eliyle tuttuğu büyük bir şişe suyu yudumlar.

Gary dirseğiyle dirseğime dokunup gitar ve mikrofon standını işaret ediyor. "Hey, bize bir şarkı söyler misin?"

"Olmaz," diyorum hemen. "Kesinlikle olmaz! Sahne korkum var."

"Son zamanlarda tekrar şarkı söylemeye başladığını söylemiştin?"

"Sadece sarhoşken," diye itiraz ettim. "İki yıldır ayıkken sahneye çıkmadım."

Gary bana anlamlı bir bakış attı. "Biliyor musun, bilge bir yabancı bir keresinde bana, seni korkutan şeylerin öbür tarafında sihir olduğunu söylemişti."

"Saçma sapan bir araba çıkartması yazısı gibi," derim alaycı bir şekilde.

Gary güneş gözlüklerini başına kaldırır ve gözlerimin içine bakar. "Hadi ama. İçimde bir his var, sen gerçekten çok iyisin... ama aynı zamanda çok kötü de olabilirsin. Her halükarda, bunu bilmek benim için harika olur. Hatırlamak için."

Hatırlamak için. Çünkü ben bu gece eve gidiyorum ve o evleniyor ve evlenmekten vazgeçmeye niyeti yok. Ve ikimiz de söylemesek de, ikimiz de bunun birlikte geçireceğimiz tek zaman olduğunu biliyoruz. Bu tek sihirli gün.

Tüm cesaretimi toplayıp yaşlı adama doğru ilerleyerek ona bir şarkı söyleyebilir miyim diye soruyorum. Yıllar boyunca pek çok hevesli amatörün aynı soruyu sorduğunu düşünerek gözlerini devirip, "Tabii, evlat. Gitarı çok zorlama. O bir..." diyor.

"1957 model Hofner Club 50," diye araya giriyorum. "Harika bir gitar."

Yaşlı adam kaşlarını kaldırıp onaylayarak başını salladı. Gitarı elime aldım ve karnıma bastırılan ağırlığıyla hemen kendimi rahat hissettim.

Gary'ye bakıyorum ve onun cesaret verici gülümsemesi, göğsümdeki gerginliği heyecana dönüştürüyor. Ona neler yapabileceğimi göstermek istiyorum. Eğer geriye sadece anılar kalacaksa, o zaman beni en mutlu halimle hatırlamasını istiyorum – kalbimde sakladığım sözleri ve melodileri yüksek sesle söyleyerek.

Geçen gece Brandon'la sarhoş olduğumda Jama'nın barında söylediğim şarkıyı söylemeye başlıyorum. Gary'nin bilmediği bu şarkı, Los Angeles gezisiyle, onunla ilgili. Gözlerimi kapatıyorum ve son birkaç haftadır hissettiğim tüm duygular, sesimin kısılmasında, gitarın tınısında, yüksek notalarda ve akor değişikliklerinde dökülüyor.

Şarkı bittiğinde, gözlerimi açmadan önce birkaç saniye daha performansımın keyfini çıkarırım. Gözlerimi açtığımda,

küçük bir kalabalık toplandığını görünce şaşıyorum. Birkaç kişi beni telefonlarıyla kaydediyor, diğerleri ise bana sorular sormaya başlıyor.

"O şarkı neydi, tatlım?" diye bir kadın seslenir. "SoundCloud hesabın var mı?"

"Adele'nin şarkısı gibi geldi. Adele'nin şarkısı mıydı?"

"Adın ne? Yarın da burada olacak mısın?"

"Sen yeteneğin var, evlat." Gitarı geri verirken yaşlı adam gülümsüyor.

Yüzüm kızarak, sınırlardan kusacak gibi görünen Gary'nin yanına geri dönüyorum. Yüzü solgun, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı aralık.

"İyi misin?" diye soruyorum. "Hoşuna gitmedi! Ah!"

Gary şaşkınlıkla başını salladı. "O..." Gözlerini kısarak, "Birkaç gün önce Trash Karaoke barında mıydın? Oradan geçiyordum ve bir kadın şarkı söylüyordu ve..."

Aman Tanrım.

"O bendim!" diyorum, inanamadan gülerek. "Beni duyduğuna inanamıyorum."

"Nora," diyor alçak sesle, gözleri hiç bu kadar karanlık olmamıştı. Bana doğru bir adım atar ve...

"Hey, o Gary Montgomery mi?" diye bir ses duyuldu arkamdan. Sonra bir ses daha. "Evet! Gary Montgomery! Aman Tanrım! Gary!"

Kalabalık etrafımızı sarar ve düşünmeden Gary'nin elini tutup "Koş!" diye bağırırım.

Ve kaçıyoruz.

* * *

Kennedy'nin evine kadar neredeyse hiç konuşmadık. Aramızda daha fazla gerginlik olabileceğini düşünmemiştim, ama dönme dolapta el ele tutuşup Gary'nin şarkı söylememi dinledikten sonra, ortama bir değişiklik geldi. Ağır, kafa karıştırıcı ve elektrikli bir hava vardı.

Kennedy'nin evinin önünde birbirimize bakarız. İşte bu an. Gary Montgomery'ye veda edeceğim an. Bu hayatımın en güzel günüydü.

"Garip bir soru ama... erkekleri çıldırtan o feromon parfümünden sürdün mü?" diye soruyor Gary.

"Ha!" diye gülerek cevap veriyorum. "Korkarım ki hayır. Bu sabah deodorant bile sürmedim."

Çok seksi, Nora.

"Ee..." diyorum.

"Yani..." Gary diyor. "Sanırım bu veda."

Boğazıma gelen yumruyu yutuyorum. "Gerçekten çok güzel bir gündü."

"En güzel," diye mırıldanır Gary. Uzun bir süre bana bakar, obsidyen gözleri okunamaz.

Santa Ana rüzgarı etrafımızı sıcak bir şekilde sarmaya başlar, saçlarım arkamda uçuşur, palmiye ağaçlarının yapraklarını hışırdatır ve sallayarak marakas gibi sesler çıkarır.

Gary gökyüzüne bakar, sonra tekrar bana. Tereddütle, neredeyse çekinerek, ellerini başımın iki yanına koyar, ne eğilir, yarı yolda durur, gözlerime bakar ve sonra...

Beni pt. Dudakları dudaklarıma değdi ve ben kitaplarda, şarkılarda ve filmlerde anlatılan tüm o şeyler gibi dönüp eriyip kprdm.

Ben de onu öpüyorum, ellerim saçlarına dolanıyor, beyzbol şapkasını düşürüyor. Beni daha sert öpüyor, nefesi hızlanıyor ve yoğunlaşıyor. Hafifçe inliyor, beni Kennedy'nin n kapısına itiyor ve bana o kadar yakın bastırıyor ki sanki birbirimize erimişiz gibi hissediyorum. Elleri belimde dolaşıyor ve şortunun üzerinden ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar şehvetli ve tahrik olmamıştım. Onun her parçasını istiyorum. Tam burada. Gün ışığında. Kennedy'nin kapısında.

"Ah Tanrım," diye

inler. "Biliyorum,"

diye mırıldanırım.

Sonra, sanki elektrik çarpmış gibi, benden uzaklaşır, hızlı hızlı nefes alır ve acı dolu bir ifadeyle bana bakar.

"Yapamam," diyor. "Nişanlıyım."

Ayaklarıma bakıyorum ve bir kalbin kaç kez kırılabileceğini merak ediyorum. Bir kez kırılır sanırdım, ama öyle değilmiş.

Buna dayanamıyorum. Gözümden bir damla yaşı silirim ve derin bir nefes alırım. Doğru olanı yapmalıyım. "Hoşça kal Gary," derim, elim kapı kolunda.

"Hoşça kal, Nora," diyor, sesi titriyor. Ve

sonunda, her şeyden sonra, her şey bitti.

BÖLÜM ELLİ

Nora

Kennedy'nin kapısını açar açmaz, Winklepuff sevinçle havlayarak bana koşar. Gürültüyü duyan Kennedy mutfaktan çıkar, onu şaşırtıcı bir şekilde sinirli Imogene izler. İkisi de, turuncu renginden organik şeftali şarabı olduğunu tahmin ettiğim bardaklar tutmaktadır. Yanaklarındaki kızarıklıktan, en az birer bardak içtikleri anlaşılmaktadır.

"Tanrıya şükür!" diyor Imogene. "Neredeydin? Telefonunu kapatmışsın. Endişelendim!"

"Mesaj attım!"

Kennedy kollarını kavuşturur. "Gerçekten endişelendi," diye tekrarlar. "Gary'yi görmeye gittiğini, başını belaya sokacağını, uçağı kaçıracağını sandı. Telefonunu kapatmamalısın Nora."

Imogene, yüzümdeki ifadeyi fark ederek gözlerini kısar. "Ne oldu? Başın belaya mı girdi? İyi misin?"

Az önce olanlar, tüm gün yaşadıklarım bir anda üstüme çöküyor ve tüm bu duyguların beni bayılttığından korkarak kanepeye atlıyorum.

Kennedy ve Imogene yanıma koşar. "Nora, ne oldu?" "Ben..."

Gary'yi gördüm," diye fısıldarım.

"Olamaz!" diyor Imogene. "Kendini tutuklatmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne yaptın şimdi?" diye ekler Kennedy. "Bütün bunları bıraktığını sanıyordum."

Hala karıncalanan dudaklarıma parmaklarımı bastırıyorum. "O... o beni öptü," diye mırıldanıyorum. "Gary Montgomery... beni öptü."

"Oh, lanet olsun." Imogene şarabının geri kalanını bir dikişte içer. "Tamamen kafayı yedi. Sonunda oldu: çöktü. Merak etme, Nora. Oh, zavallı kardeşim. Seni eve götüreceğiz, her şeyi halledeceğiz, tamam mı?"

"Beni gerçekten öptü," diye tekrarlıyorum, yüzümde rüya gibi bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten öptü."

Kennedy benim seviyeme çömelir ve yüzümü ellerinin arasına alır. "Bir şey mi aldın Nora? Hmmm, göz bebekleri çok büyümüş..."

Winklepuff havlamaya ve çılgınca koşturmaya başlar, Brandon odasından çıkar ve merdivenlerden aşağı iner. Harika.

"Ben... şey, sanırım doğru söylüyor," der, yüzünde şok ifadesi belirir. "Sanırım pencereden gördüm. Onu öpüyordu. Gary Montgomery onu öpüyordu... onu." Anlayamıyormuş gibi gözlerini kırpar. "Ona bakışı. O... Tanrım, başından beri haklı mıydı?"

"Ne?" diye bağırır Kennedy, hızla ayağa kalkarak.

"Bir benzer miydi?" Imogene mantıklı bir şekilde sorar, düzgün HD kaşları çatılmış. "Onu bir ajansda mı buldun? Yani, bu da bir tür kapanış olur."

Gözlerim onunla buluştu ve ben omuzlarımı hafifçe silktim, mantıklı bir şey söyleme yeteneğim tamamen kaybolmuştu.

Imogene bir anlığına bana bakar, hala kaşları çatık, sonra hızlıca nefes alır ve ellerini yanaklarına bastırır, gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibidir. "Aman Tanrım..." diye fısıldadı. "Gary Montgomery seni öptü." Sesi yükseldi ve topukları üzerinde zıplamaya başladı. "GARY MONTGOMERY SENİ ÖPTÜ! AMAN TANRIM! AMAN TANRIM!"

"Gary Montgomery seni öptü mü?" diye çılgılık atar Kennedy, Imogene'yi fark edip biraz panikle yüzüne elini tutarak. "Seni öptü mü?"

"NE OLUYOR?" Imogene, sanki krem rengi kanepenin arkasından biri çıkıp bunun hepsinin ayrıntılı bir şaka olduğunu söyleyecekmiş gibi odaya bakınır.

"NE OLUYOR?" Kennedy de ekler, mutfaka koşar ve yarısı dolu organik şeftali şarabı şişesiyle geri döner.

Imogene gözlerini benden ayırmadan kadehini uzatır ve Kennedy onu doldurur, sonra şişeden bir yudum alır.

"Nasıl?" Imogene yanıma oturarak sordu. "Neden? Yani NASIL?"

"Bu, kalacağın anlamına mı geliyor?" Kennedy heyecanla sorar, diğer tarafıma oturup şeftali şarabından bir yudum daha alır. "Peki ya Tori? Takip etme olayı? O biliyor mu? Ne dedi? NE DEDİ, NORA? Nişanları bozuldu mu?"

Kafamı sallayarak düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Buraya onun için geldiğimi bilmiyor. Film setinde ve el izi töreninde benim olduğumu bilmiyor. Bilmesine gerek yok."

"Hmmm, bence bu olduka önemli," dedi Brandon, beyaz hasır sandalyeye oturarak. Winklepuff dizlerinin üzerine atladı ve sanki o da cevaplanması gereken birçok sorusu varmış gibi bana baktı. Ya da daha büyük olasılıkla, tüm bu heyecanın yaklaşan jambonla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Garipti. Aslında hiçbir şey konuşmadık. Ama aynı zamanda her şeyi konuştuk. Sanki... Kahretsin, çok garipti. Sanki ikimiz de harika bir şeyin olduğunu biliyorduk. O sadece bir erkekti, ben de sadece bir kızdım ve tanışmamız gerekiyordu. Ama..."

"Ama?" Kennedy, kanepedenne eğilerek ısrarla sorar. "Ama ne?"

"Ama, bilmiyorum... Sanki bunun sadece bir gün olacağını biliyorduk. O nişanlı. Ben İngiltere'de yaşıyorum. Ama en önemlisi, o nişanlı. Ve *delicesine aşık*," diyorum, Aileen'in Çin Tiyatrosu'nda söylediklerini hatırlayarak.

"Dilini ağzına sokması, başka birine delicesine aşık bir adamın yapacağı bir şey gibi gelmiyor," diye alay etti Imogene.

"Bir şeyler yapmalısın!" diyor Kennedy. "Böyle bırakamazsın."

"Katılıyorum," diyor Imogene. "Senipt!"

Onlara şaşkın bir bakış atıyorum. "Benden uzak durmamı söyleyen sizsiniz! Hislerimin sadece bir heves, bir aşık olma hali, ya da kederimin bir tezahürü olduğunu, ya da aklımı kaçırdığımı söyleyen sizsiniz."

"O sanapck vermedennceydi," diye cevaplar Imogene, sanki bu sözleri ağzından çıktığına inanamıyormuş gibi başını sallar.

"Onun ereksiyonunu da hissettim." Diye iç çekerim.

"Ereksiyonunu mu?" Kennedy nefesini tutar.

Başımı sallarım. "Evet. Gerçekten sertleşmişti."

"Ereksiyonlar yalan söylemez," Imogene düşünceli görünüyor. "Nasıl yalan söyleyecekler ki?" "Ama sonra bunu yapamayacağını, nişanlı olduğunu söyledi ve sonra kaçtı. Sahile doğru. Uzağa."

"Ona hislerini söyledin mi?" Brandon, her zamanki küçümseme yerine şaşkınlıkla sorar.

"Hayır! Nasıl söyleyebilirdim? Onu korkutmak istemedim. Ya da hayatımın en mükemmel gününü mahvetmek istemedim."

Kennedy yavaşça başını sallar ve hızla oturma odasında dolaşmaya başlar. "Ona hislerini söylemelisin. Söylemelisin. Yüz yüze."

Imogene ayağa kalkar ve Kennedy'nin odada hızla dolaşmasına katılır. "Katılıyorum. Böyle bırakamazsın. Uçağımız on bir on geçe kalkıyor. Fazla zaman yok, ama yeterli olabilir."

"Yapamam!" diye ağladım. "Onunla tanıştıktan, onu öptükten sonra her şey farklı geliyor. Bu gerçek. Lanet olsun, bu gerçek. Ona bunu yapamam. Hayatını mahvedebilirim! Her şey yolunda gitse bile, nasıl bir çift olarak halka açık olabiliriz? Kalp hırsız ve çılgın takipçi? Bir daha asla filmde oynamaz. Muhtemelen sadece biraz tereddüt etmiştir. Son zamanlarda kendini bunalmış hissettiğini söylemişti. Belki de sadece biraz dikkatini dağıtmak istemişti ve ben orada ona hayran hayran gülümsüyor ve kocaman göğüslerimi sergiliyordum."

Ama bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Bundan daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

"Ayrılmadan önce ona hislerini söylemenin artıları ve eksileri nelerdir?" diyor Imogene, mantıklı tarafı ortaya çıkıyor, ancak o da Kennedy'nin elinden şeftali şarabını kapıp şişeden içmeye başlamış.

"Eksileri," diyorum. "Birçok hayatın mahvolması, Gary, Tori ve kendimi sonsuza kadar küçük düşürmek, nişanlı bir çifti ayırmak, John Alan tarafından öldürülmek..."

"Peki artıları?" diye sorar Imogene yumuşak bir sesle.

"Gerçek aşk," diyorum açıkça. "Hepsi bu."

Imogene sırtıyor. "Gerçek aşk."

"Gerçek lanet aşk," diye Kennedy de ona eşlik ediyor.

Brandon, yüzü hala şaşkınlıkla solmuş halde, üçümüzün arasında bakınıyor.

"Başka bir kadına bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum, ellerimi kucığımda ovuşturarak.

"Ama o seni *öptü*!" diyor Imogene. "Başka bir kadını öpen biriyle evlenmek ister miydin?"

"O çok kötü hissetti. Resmen kaçtı!" diyorum.

"Öyle olsa bile," diye cevaplar Imogene, "mutlu bir ilişkisi olan insanlar, kendilerini kötü hissetseler bile başka kadınları öpmezler. O, senin düşündüğün kadar delicesine mutlu değil. Ve eğer o mutlu değilse, o zaman *onun da* delicesine mutlu olmadığı kesin..."

Dudaklarımı ısııyorum. Bu doğru olabilir mi? Aileen, Gary ve Tori'nin deli gibi mutlu olduklarını söylerken yalan mı söylüyordu? Ama o zaman... neden nişanlandılar?

"İkisine de iyilik yapmış olursun," diye ısrar ediyor Kennedy. "Gerçeği öğrenmeden eve dönmek istiyor musun? Bu senin şansın! Tek şansın!"

Haklı. Eve gidersem, hep ne olabileceğini merak edeceğim ve bunu istemiyorum. Buraya gelmemin tek nedeni bu çılgın duyguyu takip etmektir. Gary ile tanışırsam ve onun benden hiç hoşlanmazsa, sadece tuhaf bir takipçi olduğum ortaya çıkarsa eve dönmeye hazırdım. Ama sonra... bugün oldu. O öpücük oldu.

Üçüne birden baktım. "Bilmem gerek," dedim ve kararlı bir şekilde başımı salladım. "Ona hislerimi söylemeliyim ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmem gerek."

"Evet!" Kennedy sevinçle bağırır, ama hemen sonra yüzü endişeli bir ifadeye bürünür. "Ama ona nasıl ulaşacaksın? Nerede yaşadığını bilmiyoruz." Bir yudum daha şarap içer. "ZAMANIMIZ KALMIYOR!"

"Plajdan on beş dakika uzaklıkta yaşadığını söyledi," diyorum, kanepeden kalkarken adrenalin vücudumu sararken. "Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum."

"ÇOK YAKIN!" Kennedy nefes nefese. "Tüm kapıları çalabiliriz..."

Duvardaki saate bakıyorum. "Ama nişan partisi var. Alacakaranlıkta olacağını söylemişti. Saat kaçta?"

"Ağustos ortası ve bugün güneş 6.14'te doğdu," diyor Kennedy, pencereden dışarı bakarak, konsantre bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Yani alacakaranlık tam olarak 5.47'de başlayıp 8.05'te bitecek."

"O hava durumu spikeri," diyor Brandon, Kennedy'nin bilgisine hayranlıkla bakan Imogene'e.

"5.47 mi? Yirmi dakika sonra. Nişan partisi nerede bile bilmiyorum!"

Imogene gözlerini devirdi. "Nişan bahçe partisi. Burada böyle bir şey var mı?" Ve bunu söylerken, beynimin kenarlarında bir anı canlandı. Gözlerimi kapattım ve dikkatle düşündüm. Bulanıklık, Billy'nin salsa kulübündeki net görüntüsüyle birleşti.

Fever'ın net görüntüsüyle birleşir. Bugün bir nişan bahçe partisinde sahne alacağını söylemişti.

Bunu Imogene ve Kennedy'ye anlatıyorum.

"Bunun olasılığı ne kadar?" diyor Kennedy. "Aynı kişi olabilir mi?"

"Bu noktada, oldukça olası diyebilirim." Imogene çılgınca güldü.

"Billy Fever'a nasıl ulaşabiliriz?" diye sorar Brandon.

Başımı salladım. "Bunu bana kesin olarak söyledi," dedim ve uyku alanıma koşarak Billy'nin bana verdiği kartı çantamdan çıkardım. Kartı havaya kaldırdım. "İşte numarası!" diye bağırdım.

Imogene aceleyle yanıma gelir ve ellerimi tutar. "Kader korkusuzları sever, değil mi?" der, gözleri parıldayarak.

Boğazımda bir düğümle başımı sallarım.

"Hadi yapalım!" diye bağırır Kennedy, artık açıkça sinirlenmiş.
"GERÇEK AŞK. NEŞE GELİYOR!"

BÖLÜM ELLİ BİR

Gary

Selam

Yani... Ben bir pisliğim. İki bardak viski içtim ama hiç işe yaramadı. Bu açıkça bir tür bağılılık korkusu. Neden bu sabah sahile gittim ki? Neden tamamen yabancı birini öptüm... ve neden onu o kadar çok özledim ki kalbim resmen acıyor?

Siktir.

Tori eve geldiğimde neden bu kadar tuhaf davrandığımı sordu. Ben farkında değildim ama Seth ve Olive, uyuşturucu falan almışım gibi görüldüğümü söylediler. Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle hissediyordum. Seth beni kenara çekip iyi olup olmadığımı sordu ama ben ona az önce olanları anlatacak kelimeleri bile bulamadım.

Aklımı mı kaçıyorum?

Bunu, Tori nişan partisi için saçını ve tırnaklarını yaptırırken yazıyorum. Çok mutlu ve heyecanlı görünüyor. Nazik ve hırslı biridir. Güzel ve zariftir. Janet'i benim kadar çok seviyor. O olmasaydı, hâlâ Panorama City'de sızan bir bodrumda yaşıyor ve garsonluk yapıyor olurdu. Ona kendini adayacak birine ihtiyacı var. Kalbini kırmayacak birine. O iyi bir insan. Şöhret, ünlü olmak ve nüfuz sahibi olmaya bu kadar takıntılı olmasını sevmiyorum, ama o kabadayı tavırlarının altında, başka bir kadını öpen bir erkeği hak etmeyen iyi bir insan var.

Ona söylemeli miyim? Söylememe gerek yok, değil mi? Sonuçları çok kötü olur. Sadece tuhaf, harika bir gündü ve asla unutmayacağım bir öpücüktü.

Nişanlanma heyecanı. Başka bir şey değil. Başka bir şey olamaz. Başka bir şey olmayacak.

Tori, kaşlarını çatarak telefonunda bir şeyler yazıyor. Beni fark edince telefonu indiriyor ve yüzü anında göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Onu asla ağlatmayacağıma söz verdim.

Ve ben sözünden dönen bir adam değilim.

Önümdeki kadına odaklanmam lazım. Beni destekleyen ve yanımda duran kadına. Beni *gerçekten* tanıyan kadına. En azından bir günden uzun süredir tanıyan kadına.

Lanet olsun, Gary.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Nora

Telefon tam yedi kez çaldıktan sonra Billy Fever açtı. Nefesi kesilmiş gibiydi. Diğerlerinin de duyabilmesi için hoparlörü açtım.

"Billy Fever burada," diyor. Havlama sesleri ve mutfakta birinin gürültü yaptığı sesler duyuyorum.

"Merhaba Billy. Ben Nora Tucker. Hatırlamayabilirsin ama..." "Nora!"

Billy havlama sesini bastırarak bağırıyor. "Sevgili hayranım! Özür dilerim! Yavru köpeğim Jesse Carmichael akşam yemeğini istiyor ama konserve açacağını bulamıyorum. Bir saniye."

"Jesse Carmichael, Maroon Five'in klavyecisinin adı!" Kennedy gülerek fısıldadı. "İnanılmaz."

"Şşş!"

"Tamam, geldim! Maalesef bu gece arabada çalışmayacağım. Profesyonel bir işim var..."

"Evet!" diyorum. "Salsa kulübünde söylemiştin. Nişan partisi mi?"

"Nişan *bahçe* partisi," diye düzeltiyor Billy. "Çok önemli bir olay."

"Evet. Bu garip bir soru olabilir ama... Gary Montgomery için mi? Ve Tori Gould için mi?"

Telefonun diğer ucu bir an sessiz kalır. "Korkarım bu bilgiyi açıklayamam," der Billy sakın bir sesle. "Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

"Yani öyle demek istiyorsun," diye Imogene nefes nefese. "Gary'nin partisi!"

Aman Tanrım. Gary Montgomery, Billy Fever'ın "bir numaralı hayranı"ysa, bu da doğru karar olduğunu gösteren bir başka büyük işaret değil mi?

"Ben öyle demedim," diye cevaplar Billy. "Sana öyle demedim."

"Dinle, Billy," derim gergin bir şekilde. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama... Gary Montgomery'ye aşığım. Birkaç saat sonra Los Angeles'tan ayrılmam gerekiyor, ama gitmeden önce ona hislerimi söylemeliyim. Onu bulabilmem için partinin nerede olduğunu söyler misin?"

"Şu anda herkes Gary Montgomery'ye aşık!" diyor Billy. "O çok popüler. Partinin yerini söyleyemem. Olay çıkarırsın ve bu benim işim! Üzgünüm. Sen benim sevgili hayranımsın, ama seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

Omuzlarım çöküyor.

"Yardım et ona, Billy Fever!" Kennedy telefonda bağırıyor. "Bu gerçek aşk!"

"Billy," diyorum yumuşak bir sesle, "korkunun beni ne yapabileceğini öğrenmekten alıkoymasına izin vermemem gerektiğini söylemiştin! Kaderin korkusuzları sevdiğini söylemiştin. Annem ve babam da hep böyle derdi."

"Kader korkusuzları sever," diye tekrarlar Billy. "Adam Levine'in en sevdiğim sözü."

"Şey, bunun Adam Levine'in sözü olmadığına eminim. James Russell Lowell söylemiş."

"Adam Levine'in VH1'de söylediğini duydum," diyor Billy, sesinde bir tedirginlik var. Imogene bana susmamı işaret ediyor.

"Tamam," diyorum. "Mesele şu ki, ben korkusuz olmaya çalışıyorum. Bu adamı seviyorum ve onun da bana karşı hisleri olabileceğini düşünüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü yaklaşık otuz dakika önce beni öptü."

"NE?" Billy telefonda bağırır. "Yalan mı söylüyorsun?" "Hayır."

Doğru."

"Vay canına... Peki ya nişanlısı Tori? Çok kızacaktır. Bir keresinde onu arabamla götürmüştüm ve çok huysuzdu. Ona ücretsiz performansımı teklif ettiğinde hayır demişti. Bay Montgomery'yi çalmaya çalıştığın için sana çok kızacağını tahmin ediyorum."

İç çekiyorum. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum, Billy. Yani, eğer hayır derse, saygı duyar ve çekip giderim, ama... Hayır dediğini duymam lazım."

Hepimizin şaşkınlığıyla – sesini duyan Winklepuff bile kulaklarını dikti – Billy telefonda şarkı söylemeye başladı.

Bir kez daha "Hayır" de, sana inanacağım.

*Gider ve seni terk ederim
Ve bu sana hayır dediğin son sefer olacak
Başka bir sevgili bulmam uzun sürmez, ama seni istiyorum
Seni sevmekten vazgeçmek için bir dakika daha
harcayamam...'*

Brandon ve Imogene, Billy'nin Adam Levine'e benzeyen güzel ses tonundan etkilenerek birbirlerine bakıyorlar. Kennedy'nin gözleri yaşlarla parlıyor.

"Adam Levine'den daha güzel sözler," der Billy hüzünlü bir iç çekişle. "İkinci hayranım, birinci hayranıma aşık... Bu çok sıra dışı. Tamam. Sana yardım edeceğim Nora. Ancak, performansım parti başladığında saat 6'da ve şarkı söylemeyi bitirene kadar bekleyeceğine söz vermelisin. Konserimi mahvedemezsin, tamam mı? Bu çok önemli."

"Söz veriyorum," derken Imogene heyecanla ellerini birleştirir.

"Tamam," der Billy Fever. "Kalem al, adresi yazayım..."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Nora

Imogene ve Kennedy artık epeyce sarhoş oldukları için, şaşırtıcı bir şekilde Brandon imdadımıza yetişir ve Kennedy'nin üstü açık arabasıyla bizi götürmeyi teklif eder, çünkü onun kamyonetine sadece iki kişi sığar. Billy, nişan partisinin Pasadena'daki Unmei Japon Bahçesi'nde düzenlendiğini söylemişti.

Talihsiz zamanlama nedeniyle, biz – ya da umarım sadece Imogene – muhtemelen doğrudan havaalanına gitmek zorunda kalacağımız için, valizimi topladım ve Imogene'nin eşyalarını B&B'den çok hızlı bir şekilde aldık. Bütün gün giydiğim kıyafetleri giyiyorum, yüzüm eski güneş kremiyle kaplı, koltuk altlarım pek hoş kokmuyor. Billy'nin performansını beklememiz gerektiği için hızlıca duş alabilir miyim diye sordum, ama Kennedy beni reddetti ve "kıcını sabunlamak için zamanımız yok" dedi. Garip bir laftı, ama haklıydı.

Brandon'ın yanında ön koltukta oturan ve Winklepuff'u kucağına alan Kennedy, bir çalma listesi hazırlayıp play tuşuna bastı. Düğün şarkılarından oluşan bir çalma listesi.

"Bu çok fazla!" diye müziğin sesini bastırarak bağırdım. "Bir nişanı mahvedebiliriz. Biraz alçakgönüllü olmalıyız. Burada kötü adamlar biziz!"

Kennedy özür diler ve Los Angeles'ın birçok otoyolundan birine doğru hızla ilerlerken şarkıyı The Beach Boys'a değiştirir. Brandon, sanki şu anda olanlar tüm dünya görüşünü sarsmış gibi, sık sık başını sallayıp "siktir" diye mırıldanır.

Trafik çok yavaş ilerlediği için Pasadena'ya varmamız neredeyse doksan dakika sürer. Sonunda, her iki yanında sütunlar ve mükemmel ağaçlar sıralanan muhteşem beyaz sıvalı bir binaya yaklaşıyoruz. Kennedy, "Dön! Dön, Bran!" diye bağırır ve biz bir araba yoluna girmeye başlarız.

Brandon söyleneni yapar ve hızla garaj yolundan geri çıkar. "Ne oluyor!" Imogene, ikimiz birbirimize çarptığımızda bağırır. "Ne oldu?" diye sorarım.

"Vale görevlisini görmedin mi?" Kennedy geniş gözlerle bize dönüp bakar.

"Kahretsin." Kalbim sıkışır. "John Alan mıydı?"

Kahretsin. Bugün kafam o kadar karışık ki, John Alan'ın Gary'yi benden korumak için burada olacağı aklıma gelmemişti.

"Bilmiyorum," diyor Kennedy.

Onu göremiyorum ama orada kesinlikle güvenlik var. "Ne yapmalıyız?" diye sorar Brandon.

Kennedy dudaklarını bir an için sıkıştırdı ve sonra küçük bir "ooh" sesi çıkardı. "Bagajda battaniye ve giysiler var," dedi. "Sizi battaniyeyle örter ve içeri sokarız! Esme'nin Bastian'ı Delacourt Malikanesi'ne gizlice sokmaya çalıştığı gibi."

Yüzümü buruşturdum. "O kısmı hatırlamıyorum." "İnternette bir hayran kurgusunda görmüştüm." "Ooh! Linkini gönder bana."

"Tamam. Tamam. Bagajı aç, Brandon."

Kennedy, Winklepuff'un koşudan sonra ve banyodan önce kokan birkaç seyahat battaniyesini, rastgele bir muşamba parçası ve bir plaj havlusu getirir, sonra bana koltuğa olabildiğince çökmemi söyleyerek her şeyi üstüme dökmeye başlar. Imogene nefes alabilmem için biraz yer açar.

"Harika," diyor. "Sanki büyük, dağınık bir çöp yığını gibi görünüyor."

"Duyduğum en kötü hakaret değil," diye bağırıyorum, sesim kokulu battaniyeler ve pislikler.

Kennedy'nin yolcu koltuğuna geri döndüğünü ve herkese, özellikle Winklepuff'a "sakın davranın" talimatını verdiğini duydu m.

Arabada, Montgomery-Gould nişan bahçe partisi için geldiğimizi söylüyorum.

"Merhaba, ben Kennedy Jane Cooper, Montgomery-Gould nişan bahçe partisi için geldim."

"Çok geç kaldınız," diye sert bir sesle cevap geliyor.

"Aman Tanrım! Trafik kabus gibiydi." Imogene, Kennedy'nin sakin ol talimatını açıkça dinlemeden, berbat bir Amerikan aksanıyla konuşmaya başlıyor.

"Davetiyen var mı?" diye soran sert bir ses duyulur.

Bir hışırtı duyuyorum ve ardından Kennedy, kendi sesinden çok daha tatlı bir sesle diyor. "Oh, hay aksi! Unuttum! Ne aptalım."

"Davetiyen olmadan geçmenize izin veremem. Kesin emir." Bu hiç de iyi değil.

"Hadi ama dostum," diye Brandon dener. "Hayır. Üzgünüm."

Sonra başka bir ses duyulur. Hafif burunlu, derin bir ses. "Kennedy Cooper? Sen misin?" der ses. "Vay canına, *gerçekten* sensin!" "Merhaba!" der Kennedy, boğuk bir sesle, sanki bu adamın onu tanıdığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi.

Adam tekrar konuşur, heyecanlanmış gibi.

"Joel, bu hava durumu sunucusu kız! Bilirsin! KLCLA'da! *"Dışarısı serin olsun millet."* Bu sözleri söyleyen kız!"

"Ben hava durumunu izlemiyorum, Cleetus. Sadece ünlülerin partilerine davetiyeleri kontrol ediyorum."

"O en iyisi!" diye bağırır Cleetus. "Sen en iyisisin. İmzanı alabilir miyim?"

Biraz gülmemeye çalışıyorum çünkü bugün bu iki adamın gördüğü tüm ünlüler arasında, birinin hayranlık duymasına neden olan kişi Kennedy. İçimde küçük bir gurur duyuyorum.

"Tabii ki sana imza veririm!" diyor Kennedy. "Bana bir kalem ver."

"Davetiyesi yok," diye tekrarlar sert sesli adam.

"Neredeyse *her* sabah televizyonda çıkıyor, Joel. Hollywood'da herkes birbirini tanır. Sorun yok."

"Bu senin sorunun," diye homurdanır Joel.

"Senin için kefilim, Kennedy," diyor Cleetus, kalemin kağıda sürtünme sesleri arasında.

"Teşekkürler, Cleetus," der Kennedy tatlı bir sesle. "Al bakalım. Çok teşekkür ederim. Acele et!"

"İyi günler!" Cleetus neşeyle söyler. "Ve... dışarıda dikkatli ol."

"Hayır, sen serin kal!" Imogene tuhaf Amerikan aksanıyla bağırır ve küçük bir geçirmeyle cümlesini bitirir.

Kimse açıkça sarhoş olan Imogene'nin durumunu kontrol edemedi, Brandon ayağını pedala basar ve biz de kaderimize doğru yol alırız.

Teşekkürler, Cleetus!

Ugh, sanırım ağızımda köpek kılı var.

* * *

Brandon, hızlı bir çıkış yapmamız gerekirse diye arabada beklerken, Kennedy, Imogene, Winklepuff ve ben beyaz binaya giriyoruz. Bir görevli bizi iç lobiden geçip dışarıya, fenerlerle aydınlatılmış küçük bir tahta köprüye yönlendiriyor. Bahçelerin köprüünün sonunda olduğunu söylüyor.

Billy Fever'ın coşkulu alkışlar eşliğinde "Animals" şarkısını bitirdiğini duyunca nefesim kesildi.

Köprüünün ortasında Kennedy durur ve başının üstünde duran güneş gözlüklerini bana uzatır. "John Alan içeride olabilir, bunları takarsan daha fazla zamanın olur."

Imogene, el çantasının sapına dolanmış küçük ipek fularını çıkarır ve başıma sararak saçlarımı altına gizler. Onaylayarak başını sallar. "Sana yakışmış. Çok Hollywood tarzı."

Köprüden aşağıya doğru yürürken derin bir nefes alıyorum. Küçük bir ağaçlık alana varıyoruz ve onun ötesinde, hayatımda gördüğüm en güzel, en zarif partilerden biri var. Yuvarlak masalar, çarpıcı güzellikteki insanlarla doludur, garip bir şekilde çoğunun elinde profesyonel fotoğraf makineleri vardır. Fenerlerle çevrili geçici bir sahnede Billy, bir çellocuya yer açmak için mikrofonunu indiriyor. Bahçenin ortasında küçük balık havuzları ve ortasında muhteşem bir çeşme vardır.

Gökyüzüne bakıyorum, alacakaranlık ve mor, sanki bir filmde çıkmış gibi, sanki biri bu anı özenle ve dikkatle tasarlamış gibi. Ve sonra onu görüyorum. Gary. Koyu renk bir takım elbise giymiş, kolunu uzun pembe elbisesiyle mükemmel görünen Tori'nin omzuna atmış, elinde bir kadeh şampanya tutuyor. Tori ona bakıyor ve Gary eğilip yanağına bir öpücük konduruyor.

Yapamıyorum.

Bu mükemmel anı mahvedecek kişi ben olamam. Birlikte geçirecekleri muhteşem hayatı mahvedecek kişi ben olamam. Birbirleri için *yaratılmış* gibiler. Gary gülümsüyor. Çok büyük bir gülümseme. Onun yüzündeki gülümsemeyi silecek kişi ben olamam.

"Hayır," diye fısıldıyorum Imogene ve Kennedy'ye, güneş gözlüklerinin ardında gözlerim yaşlarla doluyor. "Ona bunu yapamam. Ona da. Bu doğru değil."

"Buraya kadar geldik," diyor Kennedy, kolumu nazıkçe okşayarak. "Bir daha böyle bir şansın olmayabilir!"

"Seni öptü Nora. Brandon, sana aşık bir adam gibi baktığını söyledi," diye ekliyor Imogene.

"Ama bak!" Gary ve Tori'yi işaret ediyorum, konuklarla sohbet ediyorlar, kollarını birbirlerine dolamışlar, Gary eğilip köpeği Janet'in kafasını okşuyor – Janet'in kafasında bir tür çiçekli çelenk var. "Bütün parti mükemmel. Onlar mükemmel! Benim yapmam gereken şey değil..."

Cümlemi bitiremeden, Winklepuff havayı çılgınca koklamaya başlar ve heyecanla küçük bir çığlık atarak Kennedy'nin kollarından atlar ve, aman Tanrım, bahçede koşmaya başlar. Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

"Siktir!" Kennedy yutkunur. "Onu sıkı tutuyordum."

Kalabalığın mırıldanmaları, bu küçük Yorkshire Terrier'ın etrafta koşuşturup havlayarak Janet'in yanına fırlamasını fark edince daha da yükselir.

"Winklepuff!" Kennedy tıslar, ama onu duymaz.

Gary ve Tori, Janet'e tırmanmaya çalışan Winklepuff'a şaşkınlıkla bakarken, yüzüm kızarır. Kahretsin. Yine Janet'e yaklaşmaya çalışacak, hem de herkesin önünde! Aman Tanrım.

"Ham!" diye çılgınca bağırarak, ağaçların arasından ve çakıllı yoldan Winklepuff'a doğru koşuyorum. "Ham!" İkinci kez Janet'e atlamadan onu yakalamak için eğildiğimde, Kennedy'nin güneş gözlüğü yüzümden yarı kayarak bir kulağımda sallanıyor.

"Nora?" Gary, yüzüme bakarak şok ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle sorar. "Ne yapıyorsun? Neden böyle davranıyorsun?"

"Çok üzgünüm. Çok üzgünüm," diyorum tekrar tekrar, kıvranan Winklepuff'u göğsüme sıkıştırıp, boş elimle bu aptal fularımı başımdan çekip alıyorum.

"Sen misin?" Tori, beni daha önce gördüğünü fark edince nefesini tutarak sorar. "Ve o korkunç köpek. Tanrım, seni makaleden tanıdığımı biliyordum."

"Siz tanışmış mıydınız?" Gary ikimizi birbirine bakarak gözlerini genişletir. "Neler oluyor?" Zorlukla yutar. "Nora, burada ne işin var?"

Makale mi? Tori neden bahsediyor? Panik içinde etrafıma bakıyorum, mükemmel düzenlenmiş masalarda oturan tüm konuklar bana bakıyor. Bir şey söylemek, kendimi açıklamak için ağzımı açıyorum ama hiçbir ses çıkmıyor. Küçük sahneden Billy bana üzgün, pişman bir gülümseme atıyor.

Biri elimi tuttuğunu hissettim. Başımı kaldırdığımda Imogene'nin bana cesaret verici bir gülümseme attığını gördüm. Kennedy diğer tarafıma geldi ve Winklepuff'u kollarımdan nazikçe aldı.

"Nora?" Gary tekrar deniyor.

Ağzımı açtım ama bir kelime bile söyleyemeden Tori elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana öfkeyle dokundu. Bana gözlerini kısarak baktı ve telefonu havaya kaldırdı.

"Onu nereden tanıyorsun, Gary? Kendi takipçini nereden tanıyorsun?"

Yer sanki sallanıyor, boğazımı sıkı bir kelepçe gibi sıkıyor.

"Sen ne diyorsun, Tori?" Gary alçak ve öfkeli bir sesle sorar.

"John Alan nerede?" Tori, bahçede çılgınca etrafa bakarak sorar. Sesini daha da yükseltir. "Biri onu hemen çağırın. Annem nerede?" Telefonu sallayarak etrafa gösterir. "Güvenlik çağırın!" Tori, Gary'ye telefonunu uzatarak, sanki benden korkuyormuş gibi onun biraz arkasına geçer. "TMZ bunu bir saat önce yayınladı," bahçedeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle Gary'ye söyler. "Sana sonra gösterecektim. Partini mahvetmek istemedim ve burada güvende olursun diye *düşündüm*! Tanrım."

"Ne oluyor?" diye soruyorum, kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki, maraton koşarken hissedeceğim gibi geliyor. Yani, pek iyi değil.

Kennedy, diğer konuklarla birlikte hızla telefonlarını çıkarır. Kennedy kaşlarını çatıp nefesini tutar, gözleri büyür. "Olamaz," diye fısıldar. "Hayır, hayır, hayır."

"Nora?" Gary, Tori'nin telefonundan gözlerini kaldırıp dehşetle benimkilere bakarak sorar, sesinde çatlaklar olur. "Bu doğru mu? Doğru değil, değil mi? Bu sadece aptalca bir dedikodu, değil mi?"

"Ne? Ne doğru? Ne yazıyor?" Çantamda telefonumu aramaya başlıyorum, ama ellerim titriyor ve çıkardığım tek şey bir dudak parlatıcısı

ve bir paket jambon çıkardım, bu da tabii ki Winklepuff'un çaresizlik içinde sızlanmaya başlamasına neden oldu.

Kennedy Winklepuff'u susturur ve sessizce telefonunu bana gösterir, Imogene omzuma eğilip herkesin şu anda okuduğu şeyi okumak ister.

"Tabii ki doğru!" Tori'nin çılgılık attığını duyarım. "Beni plaja kadar takip etmiş olmalı! O köpeği Janet'in üzerine saldı! Aman Tanrım. Güvenlik nerede? Seth, hemen John Alan'ı bul."

Telefonun ekranına bakıyorum ve kulaklarımda çınlayan ses kesiliyor. Kalbim durmuş gibi. Bacaklarım jöle gibi oluyor ve düşmemek için Imogene'nin koluna tutunmak zorunda kalıyorum. Orada, buradaki herkes ve şüphesiz dünyanın dört bir yanındaki binlerce insan tarafından okunuyor. En kötü zamanda, en kötü durumda, en kötü sözler.

***Gary Montgomery'ye saldırı girişiminde bulunan stalker, 27 yaşındaki Brit
Nora Tucker olarak ortaya çıktı***

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Nora

Web sitesinde benim bir fotoğrafım var. Virtual Assistants 4U web sitesinden alınmış eski bir fotoğraf. Babam birkaç yıl önce çekmişti. Gözlerim parlıyor, ağzım farkında olmadan gülümsüyor. Makaleyi gözden geçiriyorum, *Justice of The Peace*'de Gary Montgomery'yi gördükten sonra Los Angeles'a yaptığım seyahatin ayrıntıları yazıyor ve boğazıma kusmuk geliyor. Film setine sızıp Çin Tiyatrosu'nda ona saldırmaya çalıştığımı yazıyor. Sonra sayfayı aşağı kaydırduğım da başka bir fotoğraf görüyorum.

"Siktir," diye fısıldadım.

Bu, Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall'un bir fotoğrafı. Baskılardaki ayrıntılar pikseli, ama Tori'nin Instagram'ındaki fotoğraflar ve ekran görüntüleri ile Gary'nin devasa posterini çok net görünüyor. Fotoğrafın altında, "*Bayan Tucker'ın saldırı planı, Venice Beach'teki evinin duvarında bulundu*" yazıyor.

Nasıl bildiler... Fotoğrafı nasıl buldular?

Kennedy'ye bakmak için hızla dönerim. Yanakları kızarmış. Başını sallıyor ve kekeliyor. O yapmaz... Bana bunu yapmaz, değil mi? Yapmaz, değil mi? Onun dizüstü bilgisayarında çılgınca yazdığını, Gary ile olan her şeye olan ilgisini, Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall'u kurmama yardım ettiğini ve haber spikeri seçmelerine hazırlık için büyük bir haber aradığını düşünüyorum. Bu haberi *mi* kullandı? Beni mi kullandı? Bu işi bu şekilde mi aldı?

"Düşündüğün gibi değil," diye patlar Kennedy, gözleri yaşlarla dolar. Aman Tanrım. Bunu o yaptı.

"Nora," Gary tekrar söylüyor. "Bu ne? Bana ne olduğunu anlatmalısın."

Ona dönerim, gözlerinden kaçırım, gözleri artık bu sabahki gibi yumuşak ve sıcak değil, şimdi daralmış ve güvensizlikle doludur. "O... Ben... Bekle, açıklayabilirim..." Bir cümle bile kuramıyorum, bu makaleyi açıklayan bir cümle kurmak imkansız. Ona görüldüğü gibi olmadığını söylemek için ağzımı tekrar açtım, ama nasıl söyleyebilirdim ki? Tam olarak görüldüğü gibiydi. Yani, Gary'ye zarar vermek istediğim kısmı değil, ama geri kalanı... neden burada olduğum ve ne yaptığım... hepsi doğrudur. Ona doğru bir adım attım. "Ben..."

"John Alan nerede?" Tori, sanki Gary'nin derisini yüzüp pelerin gibi giyeceğimmişim gibi onun kolunu sıkıca tutarak bağıyor.

O anda, John Alan küçük bir bambu kulübeden çıkar, ardından Aileen Gould gelir. John Alan beni görür görmez yüzü düşer ve koşmaya başlar, koşarken küçük saksı bitkilerine takılıp neredeyse düşer. Felaketle dolu küçük kalabalığımıza ulaştığında, kollarımı yakalar, arkama çeker ve bir koluyla onları birbirine bağlarken diğer koluyla ceplerini arar.

"Kimsenin kelepçesi var mı?" diye kalabalığa seslenir. Herkes bu anı hayranlıkla izlemektedir. Orada bulunan düzinelerce fotoğrafçı, arka arkaya fotoğraf çekmekle meşguldür. John Alan kollarımı çeker ve ben, onu sertçe çekince istemeden çığlık atarım.

"Dur!" Gary bağıyor. "Onu bırak!"

Imogene, yüzü öfkeden kızarmış bir şekilde John Alan'ın yanına yaklaşır. "O hiçbir şey yapmadı! Hemen ellerini kızımdan çekmezsen, seni incitirim."

John Alan, Imogene'nin Tori'den bile daha zayıf olduğunu görünce alaycı bir gülümsemeyle karşılık verir. Yarı insan, yarı varil gibi birine karşı pek de tehditkar sayılmaz. Gary'ye döner. "Bu kadın sizi takip ediyor, Bay Montgomery. Vicdanım el vermiyor, ona yaklaşmasına izin veremem. O tehlikeli biri."

"O tehlikeli değil," diye bağıyor Kennedy. "O aşık!"

Bunun üzerine Tori başını geriye atar ve deli gibi güler. "Vay canına, *her şeyi* mahvediyorsun!" diye bağıyor bana. "Her şey mükemmel olacaktı! Mükemmel olması için planladım!"

Aileen, Tori'nin yanına koşar ve onu teselli etmek için kollarını ovuşturur. "Onu götür, John," der Aileen. "Ve lanet olası polisi ara."

Herkes aynı anda konuşmaya başlar ve öfke, üzüntü ve kaos sesleri etrafımı sararken, ben sadece Gary'ye bakarım ve o da bana bakar.

"DURUN!" diye bağıyor sonunda. "Herkes durun lan. John, ondan çekil. Lütfen, herkes gitsin."

Kimse kıpırdamıyor. John Alan beni bırakmıyor.

"Ciddiyim, John," diyor Gary, daha önce hiç duymadığım alçak ve öfkeli bir sesle. "Çekil üstünden."

John Alan hemen beni bırakır.

Kollarımı sallayıp ağrıyan omuzlarımı ovuşturuyorum, korku ve adrenalinle nefes nefeseyim ve buradan bir an önce nasıl çıkabileceğimi düşünüyorum. Bu çok fazla. Her şey çok fazla.

John Alan çömelir, elleri karate vuruşu pozisyonunda, sanki her an tekrar üzerime atlayacakmış gibi.

"İyi misin?" Kennedy ve Imogene, John Alan'dan beni korumak için etrafıma toplanarak soruyorlar.

Gary, Tori'den uzaklaşıp bana doğru gelir. "Yaralandın mı?" diye sorar, zorlukla yutkunarak.

"Hayır, fiziksel olarak yok," diyorum.

"Tamam, millet." Seth'in sesi arkamdan belirsiz bir şekilde duyulur. "Parti bitti. Gidelim!"

"Ben de gitmek zorunda mıyım?" Billy Fever, her şeyi izlediği yerden, hala sahnede durarak seslenir.

"Sen de, serseri," diye Olive'in sesini duydum.

Billy kaşlarını çatıp bana sempatiyle el salladı ve ayrılmak istemeyen kalabalığın peşinden bahçeden çıktı.

"Bana bunun ne olduğunu söylemelisin Nora," diyor Gary, Seth ve Olive parti misafirlerini kapıdan dışarı çıkarmaya başlarken telefonunu işaret ederek. "Yemin ederim, *şu anda* neler olduğunu açıklamalısın."

Yutkunup sesimi bulmak için bir an bekledim. Gerçeği duymaya hakkı vardı. Söylemem gerekiyordu.

"Ben... Bu doğru," diye boğuk bir sesle sonunda söylerim. "Bir nevi. O gün setteydim. Çin Tiyatrosu'nda çimentoya düşen kişi bendim. Ama... Sana saldırmaya çalışmıyordum, yemin ederim. Seni seviyorum."

"Aman Tanrım," diye Kennedy'nin yanımda

mırıldandığını duyarım. "Siktir," diye Imogene de ekler.

Gary yüzünü buruşturup tamamen şaşkın bir ifadeyle bana bakar.

"Sana zarar vermek istemedim," diye devam ediyorum, ona doğru bir adım atarak.

O bir adım geri çekilir, Tori koluna yapışır, böylece o, Tori ve Aileen birbirlerine tutunmuş halde kalırlar.

"Seni bulmak için Los Angeles'a geldim. Seni *Justice of The Peace*'de gördüm ve seninle tanışmam gerektiğini anladım. Hislerimin gerçek olup olmadığını, bana karşı benim sana karşı hissettiklerim gibi hissedip hissetmediğini görmek için. Eğer hissetmiyorsan, seni sonsuza kadar rahat bırakacaktım, gerçekten. Öyle yapacaktım. Ama... Sanırım sen de aynı şekilde hissediyorsun. Bugün... Biz..."

"Sen... beni bulmak için Los Angeles'a mı geldin?" Gary tamamen dehşete kapılmış, ağzı inanamadan açık kalmış. "Beni lanet bir *filmde* gördükten sonra mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor ve onun yüzünü bulanıklaştırıyor. Onları öfkeyle siliyorum. "Kulağa ürkütücü ve çılgınca geldiğini biliyorum, ama öyle demek istemedim," diyorum, bana inanmasını, niyetimin kötü olmadığını anlamasını istiyorum. "Hayatının aşkı olduğunu düşündüğün kişiyi gördüğünde ne yapmalısın? Hiçbir şey mi? Ben hiçbir şey yapamazdım. Hislerimin gerçek olup olmadığını görmek zorundaydım. Sonra Tori ile ne kadar mutlu olduğunu gördüm ve vazgeçmeye hazırdım, yemin ederim. Ama bugün beni öptüğünde..."

"Onu öptün mü?" diye bağıyor Tori, Aileen ve Gary'den uzaklaşıp Gary'nin göğsüne iterek. "Nişan partimizin olduğu gün başka bir kadını öptün mü? Ne halt ediyorsun sen!"

Tori onu tekrar göğsünden ittiğinde, Gary Tori'nin elini tuttu. "Dur! Seni incitmek istemedim. Bu bir hataydı, açıkça."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" Tori ağlayarak sorar.

Aman Tanrım. Bu berbat durumu ben yarattım. Bu acı, bu ıstırap. Ben çok kötü bir insanım.

"Çok üzgünüm," diyorum Tori'ye sessizce, sesim o kadar titriyor ki, sohohohohohory gibi çıkıyor. "Çok, çok üzgünüm."

Tori beni görmezden geliyor, hâlâ Gary'ye öfkeyle bakıyor, elleri belinde. "Sana birinci sınıf bir menajer buldum, ihtiyacın olduğunda kalacak yer verdim, Instagram'da seni tanıttım, repliklerini ezberlemene yardım ettim. Tanrı aşkına, Çin Tiyatrosu'nda el izi törenin bile oldu! Ve sen başka bir kadını öpüyorsun, hem de önemsiz birini. Şişman, önemsiz birini! Ne halt ediyorsun?"

"Hey!" Imogene, Tori'ye bağırır. "O hiç kimse değil. Hiç kimse olan *sensin*."

"Sorun yok," diye Imogene'yi susturuyorum. "Kızmaya hakkı var. Ben hak ettim."

Gary, Tori'nin ellerini bırakıp bir adım geri çekilir. "Bana el izi töreni mi ayarladın?" Kaşları çatılır.

Tori gözlerini devirir ve sinirlenerek ellerini havaya kaldırır. "Hadi *ama*. Bir filmde oynadın Gary. Sence bunu sana öylece verecekler miydi? Birisi vazgeçti ve ben de sana tören yaparlarsa, *Nightcar* basın toplantısında tiyatroyu yoğun bir şekilde tanıtacağını ve onlar için birkaç TV reklamında oynayacağını söyledim. Annemle yarın sana söyleyecektik!"

Gary, Aileen'e bakar ve onun için bunların hiçbirinin yeni bilgi olmadığını görünce, ayaklarına bakar. "Oh," der, neredeyse kendi kendine. "Bu daha mantıklı." Gözleri bana doğru kayar, şüphe ve öfkeyle parıldar, bunu içimde hissedebiliyorum. "Beni kandırdın Nora, beni takip ettin, bana düşündürdün... Beni kandırdın... bir şey hissetmemi sağladın. Ama sen aslında dengesizsin. Ne tür bir insan böyle bir şey yapar?"

"Üzgünüm," diyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. "Her şey çok karışık, biliyorum. Ama bir insan aşık olduğunda..."

"Sen bana aşık değilsin." Gary başını hızla sağa sola salladı. "Sen beni tanıımıyorsun bile Nora. Mahremiyetimi ve güvenimi ihlal ettin. Ciddi yardıma ihtiyacın var."

Ayaklarıma bakıp derin bir nefes alıyorum. "Haklısın. Öyle," diyorum, Imogene elimi sıkıca sıkarken. "Ama hissettiklerim gerçektir. Bugün gerçektir. Ve o öpücük? O *da gerçektir*, Gary."

Gary'nin gözleri benimkilere dikilir. "O öpücük bir hatadan başka bir şey değildi, Nora," der alçak ve sert bir sesle. "John Alan seni dışarıya kadar geçirmemden önce hemen gitmelisin."

"Onu öylece bırakacak mısın?" diye bağırır Tori. "Bize bir sürü sponsorluk fırsatını mahvetti! Suçlanmalı. Onu öylece bırakamazsın!"

Gary onu görmezden gelir ve bana bakmaya devam eder, göğsü hızla inip kalkar. Gözlerinde en ufak bir yumuşaklık ya da sıcaklık bulmaya çalışırım. Şu anda göğsümdeki acıyı hafifletecek herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yok. Gözleri taş kadar soğuk.

Ve bu benim gitme zamanımın geldiğini gösteriyor.

* * *

Bahçeden çıkarken Imogene bana yardım etmek zorunda kalıyor çünkü bacaklarım ıslak makarna gibi titriyor. Kennedy diğer kolumu tutuyor ama onu itiyorum.

"Yemin ederim hikayeyi ben sızdırmadım!" diye bağıyor. "TMZ'nin duvarın veya senin fotoğrafını nasıl çektiğini bilmiyorum. Nasıl bildiklerini hiç bilmiyorum!"

Yürümeyi bırakıp ona dönüyorum. Ona inanmak istiyorum, ama bu çok fazla tesadüf. Gizlice dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazması, benden çok daha havalı olduğu halde tüm zamanını benimle geçirmesi, seçmeler için daha ilginç bir hikayeye ihtiyacı olması, gerçekten *suçlu gibi* görünmesi.

"Bu işi böyle mi aldın?" diye tükürdüm. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ne aptalım. Tanrım, Kennedy."

"Tabii ki hayır!" Kennedy ağlayarak ellerimi tutmaya çalışıyor. Ellerimi göğsüne sıkıştırıp bir adım geri atıyorum. Kennedy öfkeyle başını sallıyor. "Asla yapmam. Biz arkadaşız! Sana bunu asla yapmam."

Yüzünü inceliyorum. Islak gözleri maskarasını akıtmış. Normalde gülümseyen ağzı palyaço gibi buruşmuş. Yıkılmış görünüyor.

"Sana yemin ederim, Nora," der çaresizce. "Ben yapmadım."

Ona inanıyorum. Ama başka kim olabilir? Makaledeki ayrıntıları başka kimse bilmiyor ki? Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall'un fotoğrafını başka kim çekmiş olabilir?

Sonra Brandon'ı arabaya yaslanmış, masumca telefonuyla oynarken görüyorum. O!

Sıcak öfke göğsümde kabarıyor, bacaklarıma yeniden hayat veren bir enerji dalgası yaratıyor. Ona doğru yürüyorum.

"Sen yaptın!" diye bağıyorum, parmağımı onun kaslı göğsüne batırarak. "Şişman, tuhaf küçük benim senden daha iyisini yapabileceğimi düşündüğüm için bunu kaldıramadın. Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

Brandon gözlerini kırıştırarak ellerini yanlarına kaldırır. "Ne?"

"Seni adi herif," diye tıslar Imogene. "Sen gerçekten de berbat birisin."

"Brandon yapmadı!" diye bağırır Kennedy, kardeşinin yanına koşarak koruyucu bir şekilde. "O yapmaz!"

"TMZ *evin içinden* fotoğrafı başka nasıl çekmiş olabilir?" diye bağırırım. "Çok açık, Kennedy. Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum, ama ciddi sorunları var."

"Affedersiniz, burada ne oluyor?" Brandon, sanki biri kamerayla ortaya çıkıp onun şaka yapıldığını ortaya çıkaracakmış gibi otoparkta etrafına bakınıyor.

Kennedy telefonunu çıkarır, makaleyi açar ve Brandon'a verir. Brandon makaleyi okur. "Hay sıçayım," diye mırıldanır ve başını sallar. "Ben yapmadım," der kararlı bir sesle.

"Beni şişmanla aşağıladın, beni değersiz hissettirdin, hakkımda bir hikaye satmak da mantıklı bir sonraki adımdı. Kabul et. Başka kimse olamaz!"

Brandon çenesini sıkar. "Haklısın. Benim sorunlarım var. Sana çok kötü davrandım ve nedenini tam olarak bilmiyorum. Sanırım senin iyimserliğin, aşka olan inancın... bana kendimde çok az olduğunu gösterdi." Derin bir nefes alır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Kendimde çalışmam gereken şeyler var. Ve çalışacağım... ama... Nora, bunu ben yapmadım." Gözleri benimkileri arıyor. "Ve, bilmeni isterim ki... bugün yaptığın şey çok cesurcaydı. Gary'ye hislerini çekinmeden söylemen. Seni değersiz hissettirdiğim için özür dilerim. Senin hakkında böyle düşünmüyorum. Tam tersine."

Doğruyu söylüyor gibi görünüyor, ama ben açıkça aklımı kaçırmış biriyim. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Eve gitmem gerek," diye fısıldıyorum. "Ben... ait olduğum yere dönmem gerek."

Dördümüz bir an orada duruyoruz, sessizlik çok rahatsız edici. Gökyüzü karanlık ve rüzgar şiddetle esmeye başlıyor. Bu hayatımın en kötü ikinci günü.

"Bence siz gitseniz iyi olur," diyor Imogene sakın bir sesle, artık tamamen ayılmış. "Biz araba çağırırız."

Brandon'ın bagajdan valizlerimizi çıkarıp yanımıza koyduğunu izlerken gözlerim yaşlarla doldu. Winklepuff'u Kennedy'den alıp göğsüme sıkıca bastırdım, yumuşak ve sıcak ağırlığı göğsümü acıtıyordu. "Seni özleyeceğim dostum," diye fısıldadım kürküne. "Sen gerçekten çok iyi bir köpeksin. En iyi köpek."

Winklepuff beni biraz kokladıktan sonra çılgınca gözyaşlarımı yalamaya çalıştı, bu tatlı hareket beni daha da ağlattı. Winklepuff'u Brandon'a verdim, o da onu arabaya koydu.

Kennedy'ye dönüyorum.

"Hoşça kalın," derim üzgün bir omuz silkmeye. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Kennedy ellerini yüzümün iki yanına koyar, parmakları hafifçe titriyor. "Gerçekten çok üzgünüm Nora. Ne karmaşa ama."

Burnumu çekiyorum. "Biliyorum. Ben de üzgünüm. Bütün bu kaos benim yüzümden oldu," diyorum, hıçkırıklarımı bastırarak. "Gerçek bu. Bütün bunları ben yaptım. Özür dilerim."

"Bu doğru değil!" Kennedy çaresizce diyor. "Bunu çözeceğim, TMZ'nin bunu nasıl ele geçirdiğini bulacağım, sana söz veriyorum."

O bana veda etmek için sarılırken, ben de başımı sallayıp acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Beni sıkıca sarıyor ve eve varır varmaz onu aramaya söz veriyorum.

Şu anda tek düşünebildiğim, her şeyi nasıl bu kadar mahvettiğim. Hayatını tamamen alt üst ettiğim zavallı Gary. Bunu hiç hak etmeyen Tori. Bana karşı sadece nazik davranan Kennedy. Beni eve götürmek için buraya gelen ve sonunda benim pisliğime bulaşan Imogene. Her şeyi mahvetmek benim alışkanlığım. Kendimi engelleyemiyorum.

Brandon arabasının motorunu çalıştırırken, Imogene nazikçe "Hadi" diyor ve o ve Kennedy park yerinden ayrılırken üzgün bir şekilde el sallıyor. Kennedy'nin arabadan el sallayarak veda ettiğini izliyorum, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış. Ben de el sallıyorum, bunun böyle biteceğine inanamıyorum.

"Brigglesford'a dönme zamanı." Imogene kolumu okşadı. "Eve vardığımızda her şey yoluna girecek."

Onun rahatlatıcı sözleriyle, artık hiçbir şeyi mahvedemeyeceğim sıcak ve güvenli yuvama, evime geri döneceğim düşüncesiyle rahatlamayı bekliyorum. Ama rahatlamıyorum. Gary, Kennedy, Winklepuff ve Los Angeles'tan önceki hayatımın gerçekliği, bir zamanlar olduğu kadar çekici gelmiyor. Artık daha iyi biliyorum. Bu felaket yolculuktan iyi bir şey çıktıysa, o da kesinlikle budur.

Arabamız geliyor ve gözyaşlı ama neyse ki kısa bir yolculuktan sonra havaalanına varıyoruz. Uçağa yerleşip bu çılgın macerayı geride bırakmaya hazırız.

Uçak havalanırken, pencereden aşağıdaki parıldayan ışıklara bakıyorum.

"Hoşça kal, LA," diye fısıldadım, elimi camın üzerine hafifçe bastırarak. "Hoşça kal, Gary Montgomery."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Nora

"Benim adım Nora Tucker ve sizler harika bir seyirciydiniz!"

Mikrofonu standına geri koyup, az sayıda ama oldukça coşkulu seyircilere gülümsüyorum. Az önce performansımı sergilediğim Camden'daki ilginç sanat kafe. Eşyalarımı topluyor, sahibinden aldığım cüzi ücreti cebime koyuyorum ve otele doğru yürümeye başlıyorum. Yüzüme çarpan soğuk kasım havasının ve saçlarımı dağıtan şiddetli rüzgârın tadını çıkarıyorum.

Hızlı bir öğle yemeği için bir kafeye uğrayıp peynirli tost ve bir fincan çay alıyorum. Pencerenin yanındaki bir masaya otururken, telefonumda yarınki terapi seansımı hatırlatan bir bildirim beliriyor. Sheffield'da değil, Londra'da birkaç gün kalacağım için telefonla görüşeceğim, ama üç buçuk aydır Dr. Hark'a gidiyorum ve neden bu kadar berbat bir durumda olduğumu anlamak konusunda çok ilerleme kaydettim, bu yüzden nerede olursam olayım seansı kaçırmak istemiyorum. Önceki apatik, neredeyse hissiz halime geri dönmek istemiyorum. Buna *kararlıyım*.

Tamamen yabancı biriyle duygularımı konuşmak ilk başta çok rahatsız ediciydi ve Imogene ile Los Angeles'tan döndükten sonra o kadar üzgün, utanmış ve suçlu hissettim ki, yataktan çıkamadım, en sevdiğim filmleri bile izleyemedim, kendimi içine soktuğum bu karmaşayı düzeltmeye çalışmak bir yana.

İki hafta boyunca nazikçe ikna etmeye çalıştıktan sonra, Imogene geldi ve kendini kaybetti, beni yataktan kaldırıp kliniğe sürükledi. Biliyordum.

gitmemin önemli olduğunu, ama bu gitmek istediğim anlamına gelmediğini söylediler! İlk üç seans boyunca, kafamdaki karmaşık düşünce ve duyguları ifade edemedim ve bunları düzenleyip yüksek sesle dile getirebilmekten çok uzaktaydım. Ama sonunda, Dr. Hark'ın yardımıyla her şey ortaya çıktı ve birlikte, her zamanki gibi, Imogene'nin son iki yıldır başıma gelenler konusunda neredeyse tamamen haklı olduğunu öğrendik. Annem ve babamın ölümü ve onların ölümündeki rolüm nedeniyle duyduğum keder ve suçluluk duygusu beni bir tür durgunluğa sürüklemişti. Kendimi kitaplara, filmlere ve "hayatımın aşkı" hayallerine kaptırdığım sürece, gerçekte hissettiklerimi görmezden gelebiliyordum. Saklanıp hiçbir şeyi ve kimseyi kabul etmediğim sürece, acı çekmeyi bırakabilir, kendime daha fazla sorun çıkarmayı engelleyebilirim sanıyordum.

Dr. Hark bunu elbette çok daha güzel bir şekilde ifade etti ve sorunlarımla yüzleşmem ve ciddi şekilde bozulan ruh sağlığımı iyileştirmem için bana görevler verdi. Bana Imogene'nin görevi kadar çılgın bir görev vermedi çünkü, bilirsiniz, Birleşik Krallık psikiyatristler siciline kaydının silinmesini istemiyordu. Ama Los Angeles'ta "yüksek sesle yaşamaya" iyi bir başlangıç yaptığımı öğrendikten sonra, bana üç önemli görev verdi.

İlk görev: egzersiz yapmak. Los Angeles'ta Kennedy ile okyanusta geçirdiğim zamanları sevmeye başladıktan sonra, yazın geri kalanını Chatsworth House'daki Derwent Nehri'nde vahşi yüzerek geçirdim ve Colin Firth'ün canlandırdığı Mr Darcy'nin her an ortaya çıkıp beni kostümümünden seksi bir şekilde çıkarıp bana saldırmasını hayal ettim.

Imogene ilk birkaç sefer benimle geldi, ta ki kışına bir sülük yapışıp zıplamaya başlayana kadar. Çığlık atarak ona "pis kan emici şeytan sülük" diye bağırdı, ben de gülmekten ağladım. Ekim ayında hava soğuduğunda, düzenli sabah yüzmelerime küçük, biraz eski Brigglesford Leisure merkezinde devam ettim. Orada, *Harcourt Royals* yerine paranormal fantastik kitaplar okumam gerektiğini söyleyen sıska cankurtaran Bony Liam ve yüzmeden sonra benimle oturup sıcak çikolata içip gençliklerinde Fleetwood Mac hayranı olduklarını ve Mick Fleetwood'un Avrupa'nın en iyi oral seks yapanı olduğunu söylediği Blanche adında iki yeni arkadaş edindim. ve Blanche, yüzmeden sonra benimle oturup sıcak çikolata içip gençliğinde Fleetwood Mac hayranı olduğu ve Mick Fleetwood'un ona Avrupa'nın en iyi oral seksini yaptığını söylediği zamanları anlatıyor. Blanche yetmiş yaşında.

Hala yeni insanların karşısında gergin olmamayı öğreniyorum, ama aynı zamanda bunun heyecanını, olasılığını da hatırlıyorum. Hatta

ve Londra'dan döndüğümde gelecek hafta onlarla bir şeyler içmek için plan yaptık!

İkinci görev? Her hafta yeni bir şarkı yazmak. Dr. Hark, bunun benim duygularımı daha ölçülü bir şekilde ifade etmeyi öğrenmem için harika bir yol olacağını düşündü. Normalde duygularımı ya uzun süre içime atıyor ya da başkalarının nişan partilerinde kontrolsüz bir şekilde dışa vuruyordum. Ve şimdi on altı yeni şarkım var. Çoğu annem ve babam hakkında, birkaçı Gary hakkında ve ilham kaynağı olan kadın gibi neşeli, umut dolu ve komik bir şarkı var. Şarkıların çoğu berbat ve kendini beğenmiş ama belki beş tanesi potansiyel taşıyor.

Terapiye başladıktan birkaç hafta sonra, eskiden şarkı söylediğim bazı eski barları ve kulüpleri aramaya ve kısa bir ücretsiz konser verebilir miyim diye sormaya cesaretim oldu. İlk birkaç konser kabus gibiydi. Alkol ve Gary'nin öpüştüğümüz günkü gibi beni izlemesi olmadan, resmen tökezledim, yanlış notaları çaldım ve tüm performans boyunca ayaklarıma baktım. Brigglesford High Street'teki bir canlı müzik mekanında düzenlenen açık mikrofon gecesinde sesim o kadar titriyordu ki, ölen bir koyun gibi ses çıkardım ve seyircilerden biri tereddüt etmeden salonun diğer ucundan bana bağırdı. O gece yine vazgeçmek istedim, ama içimden bir ses, vazgeçersem bir daha asla geri dönemeyeceğimi söylüyordu ve bu düşünce tüm vücudumu üzüntüyle doldurdu, ki açıkçası bu duyguyu yeterince yaşamıştım. Bu yüzden başımı dik tuttum, Los Angeles'ta bir şekilde bulduğum cesareti topladım ve yoluma devam ettim. Daha fazla ücretsiz yer ve açık mikrofon buldum, ta ki eski heyecanım geri gelene ve pub ve kulüp sahipleri bana profesyonel olarak geri dönmem için para teklif etmeye başlayana kadar. Artık yeterince para kazanıyorum, umarım yeni yılda Virtual Assistants 4U'da çalışmayı bırakabilirim ve hatta bir stüdyoda demo kaydı yapmak için yeterince para biriktirebilirim.

Dr. Hark'ın bana verdiği üçüncü ve en önemli görev, ne olursa olsun her gün evden çıkmaktı. LA'den döndükten sonra iki hafta boyunca yataktan çıkamadığım için bu görev benim için biraz zordu. Öncelikle, Imogene ve Ariana ile yüzmek ve parka gitmek dışında gidecek pek bir yerim yoktu. Bu yüzden, haftada birkaç öğleden sonra Sheffield şehir merkezindeki köpek barınağında gönüllü olarak çalışmaya başladım. Winklepuff ile tanışmadan önce köpekleri çoğunlukla sinir bozucu bulurdum, ama o kokuşmuş nefesli küçük sıçan kalbime girip yerini aldığından beri

yüzümde yumuşak tüylerin hissini, sevgi ve et dışında hiçbir beklentisi olmayan bu rahat arkadaşlığı özlüyorum. Köpekleri gezdirmeyi, onlara gizlice jambon parçaları vermeyi ve onlara şarkılarımı söylemeyi seviyorum.

Yavaş yavaş, Los Angeles'ta geçirdiğim zamanın tüm kötü ve aşağılayıcı anıları yerini güzel anılara bıraktı. Uzun zamandır ilk kez bedenimde hissettiğim heyecan, cildimde güneşin sıcak ve gıcıklayıcı hissi, korkmuş olduğum yeni şeyler denemenin verdiği gurur, ilginç yeni insanlarla tanışmak ve marihuana dondurması yemek. Gary... Bu tür duyguları daha fazla yaşamak istediğimi çok çabuk anladım. Tabii ki Brigglesford'da enerji ve heyecan Venice Beach'teki kadar çılgın ve heyecan verici değil. Ama hiç yok da değil.

Imogene ve ben son zamanlarda çok daha fazla vakit geçiriyoruz, bu çok güzel. Dan'e, aileye katkıda bulunmaması konusunda ne kadar bıktığını söylediğinden beri çok daha iyi durumda. Dan çok şaşırdı ve benim gibi Imogene'nin gayet iyi olduğunu düşünüyormuş. Gerçeği öğrendikten sonra, evde ve Ariana'ya daha fazla yardımcı olmak için gerçekten çaba göstermeye başladı. Yani, onun Dan için fazla iyi olduğunu her zaman düşüneceğim, ama Imogene onu seviyor ve artık şüphesiz biliyorum ki, sevdiğin kişiyi seçemezsin. En azından sonunda adım atmaya başladı.

Otele giderken, son birkaç haftadır her yerde gördüğüm reklam panosunun önünden geçiyorum. Gary'nin yeni filmi *Nightcar'ın* afişi. Ben oradayken çektiği film. Önümüzdeki yılın başında vizyona girecek. Afişte, neon ışıklı bir arabanın direksiyonunda oturmuş, uzaklara yoğun bir şekilde bakan Gary var. Yüzünü görünce nefesim kesiliyor.

Hüzünle gülümsüyorum, eve döndüğümünden beri hiç azalmayan bir acı kalbimi sızlatıyor. Hayatımdaki bazı boşlukları doldurmuş olabilirim, ya da en azından doldurmaya başlamış olabilirim, ama kalbimdeki boşluk, ömrümün sonuna kadar orada kalacakmış gibi geliyor.

Imogene'nin benim ve sorunlarım hakkında anlamadığı tek şey, Gary'nin benim ruh ikizim olamayacağına inanmasıydı. Şimdi bir şey biliyorsam, o da başından beri haklı olduğumdur. *O* benim ruh ikizim. Yani, öyleydi.

İnternette Gary'nin Tori Gould'dan ayrıldığını okudum. Tori Gould şu anda üç milyon takipçisi olan bir fitness Youtuber'ıyla çok açık bir şekilde çıkıyor. Gary ayrıca Aileen'i kovdu ve *Nightcar* çekimlerini bitirdikten sonra tüm kameraların önünden kayboldu. Zaten sosyal medyada hiç aktif değildi, ama dedikodu bloglarında veya gazetelerde de hakkında hiçbir şey yoktu.

Reddit'te birisi onu Teksas'ta babası ve başka bir kadınla gördüğünü iddia etti. Başka biri ise onu Bali'de sessiz bir inziva yerinde gördüğünü iddia etti, ama sessiz inziva kuralı nedeniyle onun olup olmadığını sormadığını söyledi.

Nişanını bozduğu için iki ay boyunca onunla iletişime geçmesini umut ettim. En azından kendimi düzgün bir şekilde açıklamak, hayatını alt üst ettiğim için özür dilemek istedim. Ama beni aramadı. Tabii ki aramadı. Ve zaman geçtikçe, onun asla aramayacağını anladım. Nasıl arayabilirdi ki? Nişan partisinde yaşanan felaket herkes tarafından konuşulmuştu ve ilgili herkes için inanılmaz derecede utanç vericiydi. Onunla, yani onu takip eden biriyle görülmek, yeni kurmaya başladığı muhteşem kariyerini mahvederdi. Farklı kıtalarda yaşıyorduk ve gerçek şu ki, muhtemelen benim yanımda hep gergin olurdu. Uyurken gizlice saçını kesmeyi mi planladığımı, ya da banyoya gizli kamera yerleştirip onu tuvalette izlemek gibi film yıldızlarını takip eden hayranların hayal ettiği tuhaf şeyleri yapmayı mı planladığımı merak ederdi. Neden aramadığını anlıyorum. Bu, incinmediğim anlamına gelmez. Her zaman incinmeyeceğim anlamına da gelmez. Ama onunla geçirdiğim o mükemmel günün anısı her zaman benimle olacak. Nefes aldığım sürece o günü kalbimde taşıyacağım.

Otele vardığımda merdivenleri koşarak çıktım ve asansöre atladım, beşinci kattaki odama hızla çıktım. Kapıyı açtığımda, gardırop kapısına asılı muhteşem balo elbisesini görünce bir kez daha kendime gülümsedim. Soluk mavi, hafif dekolte dantel üst kısmı ve gümüş iplikle işlenmiş devasa tafta eteği ile modern bir masaldan ya da çok havalı bir aşk romanından çıkmış gibiydi.

Hızlıca duş alıp saçlarımı mümkün olduğunca düzgün ve parlak bir şekilde omuzlarıma dökülmesi için kurutuyorum. Kennedy'nin bu sabah otele gönderdiği büyük karton kutuyu açıyorum ve sahte ama göz kamaştırıcı mücevherlerle süslenmiş parlak altın plastik taç görünce heyecanla gülümsüyorum.

İmzalatmak istediğim kitapları alıp aşağıya indim.

Tanrım, Kennedy'yi tekrar görmek için *sabırsızlanıyorum*.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Nora

Kennedy'den mesaj: *Otelin barında buluşalım. Tacını unutma! Taç öpücükçüler evde! Kennedy x*

Harcourt Royals karakterleri gibi giyinmiş, otel lobisinde dolaşan bir sürü insanı görünce geniş bir gülümsemeyle karşıladım. Herkes sanki harika bir sırrı paylaşıyormuş gibi birbirine başını sallıyordu, ki sanırım öyleydik.

Kennedy'yi göreceğim düşüncesi kalbimi heyecanla dolduruyor. Döndüğümünden beri oldukça yakın iletişim halindeyiz. Ben ayrıldıktan bir hafta sonra, "etkileyici gazetecilik becerilerini" kullanarak Erin'in TMZ'ye haberi sızdıran kişinin Erin olduğunu öğrenmiş. Anlaşılan, ciddi bir haber spikeri olmak için ek gelir elde etmek amacıyla birkaç dedikodu blogunda ek iş yapıyormuş. Kennedy çok kötü hissetmişti çünkü birlikte yattıktan sonra birkaç kadeh şarap içip Erin'e benim seyahatimle ilgili tüm detayları anlatmış ve ona bunu kesinlikle kimseye söylememesi için yemin ettirmişti. O gece geç saatlerde, ben Brandon'la yataktayken ve Kennedy odasında uyurken, Erin benim yatak odama girmiş ve "Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall"u görmüş. Fotoğraflarını çekti, yazısını yazdı ve bu hikayeyi KLCLA'ya genç haber spikeri pozisyonu karşılığında satmaya çalıştı. Birkaç hafta sonra Gary Montgomery ile büyük bir röportajları olduğu ve Kennedy'ye olan sadakatsizliğinden etkilenmedikleri için hikayeyi istemediler. Kennedy'nin

sunucu pozisyonunu aldığını öğrenir öğrenmez, Erin doğrudan TMZ'nin editörüne gitti ve hikayeyi onlara sattı. Kennedy, KLCLA'ya Erin'in ek iş yaptığını söyledi, bu da kanalın kurallarına aykırıydı. Erin, KLCLA'dan kovuldu ve şu anda tam zamanlı dedikodu blog yazarı olarak çalışıyor. Kennedy'nin verdiği bilgiye göre, Erin bu işi nefret ediyor çünkü hak ettiğini düşündüğü entelektüel habercilik kariyeri değil.

Kennedy'yi çok özledim, ama düzenli FaceTime görüşmelerimiz ve haberlerini internette izleyebilmem beni ayakta tuttu. Videolarının arka planında Brandon'ı birkaç kez gördüm, ona merhaba demek için ilgileniyormuş gibi davranmak zorunda kalmak biraz garipti. Kennedy'ye göre, Brandon hala kadınlarla ve senaryosuyla pek şanslı değil. Umarım bir çözüm bulur.

Söz verdiğim gibi barda beklerken, diğer kitap kurdu arkadaşları ve abartılı kostümlerini mutlu bir şekilde izliyordum ki, o tanıdık sevinç çılgınlığını duydum.

"Noooooooooooooooo!"

Dönüp baktığımda Kennedy'nin bana doğru koşarken Winklepuff'u kollarında tuttuğunu gördüm. Dilini dışarı çıkarmıştı. Beni gördü ve küçük çılgınlıklarını atmaya başladı. Beni gördüğü için heyecanlanmasının tek nedeninin, benim jambonlu kadın olmam olduğunu sanıyorum. Çantamdan bir parça jambon çıkarıp ona verdikten sonra ikisini de kucakladım.

"Seni özledim dostum!" Winklepuff jambonu yiyip sevinçle homurdanırken gülüyorum.

"Hey, ya ben?" Kennedy gülüyor.

"Sanırım ben de seni özledim." Geniş bir gülümsemeye omuz silkiyorum. Kennedy'nin her gün giydiği yeşil ve beyaz çiçekli elbisesini ve parlak beyaz spor ayakkabılarını fark ediyorum. "Hey, kostümün yok!"

"Ah, evet. Ben, şey, üzerine kahve döktüm!" "Sen kahve içmezsin ki."

"Papatya çayı demek istedim!" "Tamam..."

"Bakın, herkes içeri giriyor," diyor Kennedy heyecanla, *Harcourt Royals* hayranlarının otel konferans salonuna doğru ilerleyen akını işaret ederek. Üstte "İlk Crown Kissers Con" yazan dev bir afiş var.

Kalabalığın arkasına takılıp giderken, sıkıcı eski otel konferans salonunun şık bir saray balo salonuna dönüştürüldüğünü görüyoruz. Salonun her yeri

ağır kırmızı perdeler, altın süslemeli sandalyeler ve beyaz masa örtüleriyle kaplı uzun masalarla dekore edilmiş. Tavanda yüzlerce parıldayan peri ışığı ve her masada titreyen mumlar var. Büyülü bir yer! Prenses Esme'nin balo salonunun tam da böyle olacağını hayal etmişim!

Sevinçle Kennedy'nin omzuna yapıştım.

O da bana dönüp parıldayan gözlerle bakıyor. "Çok güzel," diyor, onaylayarak başını sallayarak. Bastian'ın en sevdiği müzik türü olan 90'ların pop şarkıları hoparlörlerden çınlarken, katılımcılar odada dolaşıyor, yüzleri sevinçle dolu, *Harcourt Royals* kitaplarının kapaklarının dev karton posterlerine bakıyor. Odanın bir tarafında, salatalık sandviçleri, kremalı çörekler ve çaydanlıklarla dolu uzun bir büfe masası var.

"CJ West'i gerçek hayatta göreceğimize inanamıyorum!" diye bağıryorum.

Kennedy gülüyor ve Winklepuff'un kafasını okşuyor. "Bu gerçekten çılgınca."

Sahne, Bastian'ın evcil balığı Frankie gibi giyinmiş, küçük, inek görünümlü bir kadın mikrofonu tıklatıp boğazını temizliyor ve müziğin sesinin kısılmasını istiyor.

"İyi günler," diyor kadın. "Ve ilk Crown Kissers Con'a hoş geldiniz!"

Salonda alkışlar yükselir. Ben çığlık atarım, Kennedy yüksek sesle ıslık çalar.

"Crown Kissers forumunun ve Facebook hayran grubunun üyeleri CJ West'i bugün bunu yapmaya zorladı," diye devam eder kadın. "O hepimize çok fazla neşe ve kahkaha getirdi ve biz de ona gerçek hayatta teşekkür etmenin zamanının geldiğini düşündük. Onu Londra'da ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyorum. Umarım bu, her yıl düzenlenecek *Harcourt Royals* hayran etkinliğinin ilki olur. Ve şimdi, daha fazla uzatmadan, sahneye CJ WEST'i davet ediyorum!"

Alkışlayıp tezahürat yaparken, bu odadaki herkesi gülüp ağlatıp bayılttığı abartılı, kitsch hikayeleriyle gizemli yazarı görmek için odada gözlerimi dört açtım. Kennedy, Winklepuff'ı yere bıraktı, bana tasmağını uzattı ve mikrofonun olduğu kadına doğru odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Ne? Nereye gidiyor?

"Kennedy!" diye sesleniyorum ama sesim alkış sesleriyle boğuluyor. Küçük kadına ulaştığında, mikrofonu ondan alıyor

mikrofonu alır ve kalabalığa döner, yanakları mutluluktan kızarır.

Ne oluyor? Şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum. Kennedy neden... Oh, LANET OLSUN. Hayır... olamaz!

Kennedy boğazını temizledi. "Bugün burada olmak benim için büyük bir onur." Bütün salon alkışlarla çınladı.

Kahretsin. Kennedy, *benim* Kennedy'm CJ West mi? Nasıl? Neden bana söylemedi? Nasıl bilemedim? Ne oluyor lan!

Kennedy, başını dik tutarak, sesinde sıcak bir güvenle salona hitap ederken, ben şoktan kahkahalara boğulurum, elimle ağzımı kapatırım.

"Gelmeyecektim," diyor Kennedy salona. "Aslında, bu kitapların yazarı olduğumu kimseye söylememeyi planlamıştım. Neden mi? Çünkü beni başka biri olarak gören ebeveynler tarafından büyütüldüm. Çaresizce, kendileri için istediklerini benim başarmamı istediler. Ciddi haberler yazmamı, bir sonraki Kate Couric olmamı istediler. Ama ben, on iki yaşımdan beri odamda *Sweet Valley High* kitaplarını okurken tek istediğim şey, aşk hikayeleri, eğlence, kahkaha, dostluk ve *neşe* dolu hikayeler yazmaktı."

Bana keskin bir bakış attı.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Kennedy? KENNEDY?

"Şanslıydım ve genç haber spikeri olarak harika bir iş buldum," diye devam ediyor Kennedy. "Ve bu işi kabul ettim. Ailemin benim için istediği şeyi yaptığımda bir şekilde tatmin olacağımı düşünmüştüm. Her boş vaktimde Esme ve Bastian hakkında yazmaya devam etme ihtiyacı hissetmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama haber spikeri olmak beni tatmin etmiyor. Artık bunu biliyorum. Beni gerçekten tatmin eden tek şey, bu hikayeleri yazmak ve sizlerle paylaşmak."

Oda yine alkışlarla çınlar.

Arkadaşım Kennedy'ye hayranlıkla bakan tüm bu insanlara bakıyorum. Göğsümde gurur duyuyorum.

"Uzun süre, romantik roman yazarı olduğum sırrımı kimseye söylemeye cesaret edemedim," diyor Kennedy. "Haber kanalındaki işimi kaybetmekten, meslektaşlarımla benimle alay etmesinden korkuyordum. Bu işi sürdürülebilir bir kariyere dönüştüremeyeceğimden çok korkuyordum. Ama geçen yaz, Los Angeles'taki evime bir Crown Kissar arkadaşım geldi..."

Oh! O benim! Benden bahsediyor!

"Ve bana çok önemli bir şey öğretti. Bazen sadece istediğini yapman gerektiğini öğretti. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi. Kaç kişi sana gülerse gülsün, ne kadar zor olursa olsun, her şey ciddi, *çok* ciddi bir şekilde ters gitse bile. Eğer yeterince inanıyorsan, denemelisin. Çünkü, bana defalarca söylediği gibi, kader korkusuzları sever."

Gözlerim doldu. Elimi göğsüme bastırdım. Kennedy. En iyi arkadaşım. En sevdiğim yazar.

Kennedy de biraz burnunu çeker, gözleri de dolmuştur.

"Dün işimden ayrıldım," diyor, ellerini kalçalarına koyarak bir tür Wonder Woman duruşu yapıyor. "Ve bugün, *Harcourt Royals* serisinin yazarı CJ West olarak resmen dünyaya açıklanıyorum!"

Kalabalık çılgına dönüyor. Solumda, benim gibi Prenses Esmé kılığına girmiş bir kadın, "Aman Tanrım, o muhteşem!" diye bağırıyor. İnsanlar fotoğraf çekiyor, ıslık çalıyor ve yüksek sesle tezahürat yapıyor. Bu delilik!

Odadaki herkesle birlikte alkışlıyorum ve Kennedy sahneden inmeden Winklepuff'u kucaklayıp, ağır balo elbisesiyle ona koşuyorum ve onu kucaklayarak sarılıyorum.

"Seni yaramaz!" diye gülüyorum. "Neden söylemedin? Aman Tanrım. Kitapları benden çok daha iyi bildiğini merak ediyordum! Şok oldum!"

"Söyleyecektim!" Kennedy ellerini kaldırıyor. "Yemin ederim. Ama sonra o gece Erin'e kaz ve kedi hikayemi anlattın ve bir şekilde başkasına söyleyeceğinden korktum. Ve, bilirsin, bunun ortaya çıkmasına hazır değildim."

"Hmmm. Muhtemelen en iyisi." Los Angeles'taki davranışımın pek de güvenilir olmadığını düşünerek başımı sallıyorum. "Vay canına. Şimdi konuşacak daha çok şeyimiz var! Soracak bir sürü sorum var."

"Ve hepsine gururla cevap vereceğim. Sana anlatacak çok şeyim var! Yukarıda söylediklerimde ciddiydim. Beni gerçekten her şeye atılmaya ilham verdin Nora."

Mutluluk ve gurur tüm vücuduma yayıldı, her kasımı ısıttı. "Çok, çok mutluyum." *Harcourt Royals*'ın özel baskı kitaplarının imzalanmasını bekleyen, hızla uzayan kuyruğu işaret ettim. "Hayranlarınız sizi bekliyor, Bayan West. Hey," diye espri yaptım. "Belki aralarından biri

onlardan biri sizin ruh ikizinizdir. Belki birinin evinde, üzerinde sizin yüzünüzün olduğu 'Creepy As Fuck Soulmate Procurement Wall' (Ürkütücü Ruh Eşı Bulma Duvarı) vardır."

"Umarım öyledir," diye gülerek Kennedy bana hızlıca sarılır ve tacımı düzeltir, sonra hayran okuyucularının oluşturduğu kuyruğa doğru koşar.

90'ların pop şarkıları, Christina Aguilera'nın klasik şarkısı "Genie in A Bottle" ile yeniden başlar. Bu muhteşem gelişmeye inanamayıp başımı sallayarak, konuşacak birini ararım. Her zamanki gibi, tanıdık bir gerginlik ve saklanma isteği içimi kaplar, ama Dr. Hark, benim için en iyisinin pratik yapmak ve kendimi mümkün olduğunca çok zorlu duruma atmak olduğunu söylemişti. Kennedy'nin dediği gibi, tam olarak hissetmesem bile kendime güvenip tüm gücümle ortaya çıkmam gerekiyordu. Bu yüzden çenemi kaldırdım, derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim ve Winklepuff'un önünden giderek, mum ışıklı masalardan birinin yanında sohbet eden beş altı kişilik *Harcourt Royals* hayranlarının yanına yaklaştım.

"Merhaba!" diyorum neşeyle. *Merhaba?* Neyim ben? Enid Blyton'ın romanlarındaki karakterlerden biri mi?

"Um, hey kız!" Dothberry'nin seksi on dokuz yaşındaki markizi Leah Plumbow Cavendish kılığına girmiş kadınlardan biri elini sallayarak cevap veriyor. Burada bir başka Prenses Esme, iki Kraliçe Evangeline, Bastian'ın seksi ama kötü ikiz kardeşı Raphael kılığına girmiş iki erkek ve Bastian'ın çalıştığı Dreamy Dix striptiz kulübünün seksi ve güçlü yöneticisi Courtney Bucket kılığına girmiş yaşlı bir kadın var. "Elbisen muhteşem!"

"Teşekkürler," diyorum gülümseyerek, gülünç derecede kabarık eteğimi okşayarak. "Bu etek çok büyük. Bununla tuvalete nasıl gideceğimi düşünmemiştim!"

Grup gülüyor ve Kraliçe Evangelines'lerden biri kendi devasa elbisesine bakıp yüzünü buruşturuyor. "Ben de aynen öyle," diyor Fransız aksanıyla. "Bana yardım edersen, ben de sana yardım ederim."

"Ben de katılmak istiyorum," diyor diğer Prenses Esme. "Sanki düğün elbisemi tekrar giyiyorum. Kesinlikle yardıma ihtiyacım olacak."

"Hepimiz birbirimize yardım edebiliriz. Tuvalet Kurtarma Ekibi," diyorum, bu da birkaçının kıkırdamasına neden oluyor.

Bana bakın. Yabancılarla sohbet ediyorum, tabii hepsi benim gibi çok sevimli kitap kurdu ama yine de. Buraya tek başıma geldim. Dünyada yaşıyorum, sohbet ediyorum, evimde bir masalın arkasına saklanıp, asla elde etmek istemediğim bir gelecek hakkında hayal kurmuyorum. Dr. Hark ve Imogene benimle gurur duyardı. Kahretsin, ben kendimle gurur duyuyorum!

Grup kitap imzalama sırasına girmenin uygun olduğunu karar verdiğinde, sıkılmış görünen Winklepuff'u büfe masasına götürüyorum. "Bir fincan çay alayım," diyorum ona. "Sonra otururuz ve sen biraz daha kaliteli jambon yersin. Ocado Gold jambonu, biliyor musun? Çok kaliteli bir şey. En iyi arkadaşım için en iyisi."

Winklepuff jambon kelimesini duyunca itaatkar bir şekilde oturur ve ben bu lanet köpeği ne kadar özlediğime gülerek başımı sallarım.

Masadan altın rengi bir kağıt tabak alıp üzerine birkaç salatalık sandviç ve bir Fransız keki koyuyorum. Geri kalan yiyecekleri düşünürken, bir de çörek ekleyip eklememeyi kararsız kalıyorum. Hmmm.

"Siktir et," diyorum sonunda kendime, büyük bir reçel ve krema kaplı çörek alıp tabağıma ekliyorum. "Hayat çok kısa, değil mi Winklepuff?"

Winklepuff coşkuyla havlamaya başladığında, oldukça büyük bir lokma kekin tadını çıkarıyordum ve sonra son dört aydır her gün ve her gece düşündüğüm o boğuk Teksas aksanlı sesi duydum. Gerçek hayatta bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm ses.

"Nora."

Nefesimi keserek, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Nefesim boğazımda düğümlenir. Ağzım Fransız kurabiyesiyle dolu halde yavaşça arkamı dönerim ve Gary'yi *Harcourt Royals'tan* Bastian kılığına girmiş, tamamen ve tamamen gülünç bir halde görürüm. Üzerinde müstehcen bir şekilde vücuduna yapışan beyaz bir tişört, gördüğüm en dar deri pantolon ve "I Heart Sea Life!" yazan alçak bir beyzbol şapkası vardır. Kostümün dışında harika görünüyor, teni bronz ve pürüzsüz, yüzü Los Angeles'ta olduğundan biraz daha dolgun, gözleri berrak ve parlak. Kalbim duruyor ve şimdi karşımda dururken, dört ayın ona olan hislerimi hiç azaltmadığını anlıyorum.

Boğulmadan önce French Fancy'nin geri kalanını çabucak çiğneyip yuttum. Sonra Gary'nin benim çılgın davranışım için suç duyurusunda bulunmama kararını yeniden düşünmüş olabilir diye etrafta John Alan'ın izini aradım. John Alan'dan iz yoktu. Neyse.

Winklepuff, Gary'nin bacağına tırmanmaya başlar.

"Hey! Ayağa!" diye azarladım, ama Gary köpeği kucağına aldı ve sevimli bir şekilde göğsüne bastırdı, bu da göğsümdeki arzu dolu çarpıntıyı dindirmeye yardımcı olmadı.

"Seni hatırlıyorum," diyor Gary gözlerini kısarak. Winklepuff çılgınca yanağını yalıyor, Gary de nefesinin kokusundan çekiliyor. "Oh

"Hayır!" diye bağırarak Winklepuff'u yere geri bırakıp gülmeye başlar, gözleri kokudan dehşetle açılmıştır.

"Aynı dişçimize gidiyoruz," derim, bu hiç mantıklı değil. Sanki onu benden iğrenmesini sağlamak için çaba sarf ediyormuşum gibi.

Gary kaşlarını kaldırıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Aslında değil," diyorum çabucak. "Aslında nefesim güzel, sanırım. Su diş ipi ve ekstra güçlü antiseptik gargara kullanıyorum. Dişçim diş etlerimin on sekiz yaşındaki bir gencin diş etleri gibi olduğunu söylüyor, yani..."

Kapa çeneni, Nora. Kapa çeneni!

Gary yüksek sesle gülmeye başlar. Neden güldüğünü tam olarak anlamıyorum, ama bana iğrenç ya da kızgın bakmaması ve burada olması şokunun etkisiyle ben de ona katılıyorum. Birkaç saniye boyunca, somut bir neden olmadan histerik bir şekilde gülüyoruz.

Son dört aydır her zerremle özlemle beklediğim Gary Montgomery, Londra'da ne arıyor, deniz biyolojisi meraklısı striptizci Bastian kılığına girmiş?

"Burada ne işin var?" Sonunda yüzümdeki gözyaşlarını silerek ve özenle sürdüğüm maskaramın şimdi Alice Cooper tarzında yanaklarıma akmış olduğunu fark ederek soruyorum.

Gary de gözlerinden yaşları siler ve beyzbol şapkasını yüzünden biraz kaldırır. "Aslında bir çekim için İngiltere'deyim. Arkadaşım Olive'in filminde oynuyorum. Adı *Chuffed*."

"Aşağılık kardeş karakteri."

Gary geniş bir gülümsemeyle,

"Hatırladın," dedi. "Tabii ki hatırladım," dedim.

Gary yavaşça başını sallar, gözleri yüzümde dolaşır.

"Ben, şey, artık oyunculuk yapıp yapmadığını bilmiyordum," diyorum. "Sanki... ortadan kaybolmuşsun gibiydin. Yani, senin hareketlerini takip ettiğimden falan değil..."

Gary yarı gülümser, gözlerinde eğlence parlar. "Biraz ara verdim. Teksas'ta babamla vakit geçirdim, ne yapacağıma karar verdim. Bilirsin, Los Angeles'ta işler... biraz üstüme üstüme geldi."

"Öyle mi?" dedim, kayıtsız bir şekilde. "Neden acaba? Hayatını mahveden çılgın bir hayranın falan yoktu ya." Aptalca espriyi yaptığım için hemen pişman oldum, ama Gary yine kahkahayla güldü ve sakallı çenesini eliyle ovuşturdu.

"Sen takipçi değilsin Nora. Hayatımı mahvetmedin," der ciddi bir şekilde, bana bir adım yaklaşarak. "Sadece... biraz sarsmıştın."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Bu çok cömert bir yorum." diye yanıtladım.

"Ben çok cömert biriyim, sanırım... Cidden, biraz sarsılmaya ihtiyacım vardı."

Bir an birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve onun gözlerinin artık Los Angeles'ta bana baktığı soğuk ve güvensiz gözler olmadığını fark ediyorum. Gözleri sıcak, meraklı ve biraz gergin.

Taşıdığı plak çantasına uzanır ve bana bir CD kutusu uzatır. Onu elinden alırken, parmakları benimkilere değdiğinde üzerine atlamamak için kendimi zor tutarım ve arzu dolu bir akım vücudumun arzu dolu akımların genellikle gittiği yerlere doğru fırlar. CD'ye bakarım.

Billy Fever, Efsanevi Adam Levine'in En Büyük Hitlerini Söylüyor

Önünde, parlak mor bir tulum giymiş Billy Fever'ın bir fotoğrafı var. Elleri mikrofonu şehvetle kavırıyor ve seksi bir bakışla doğrudan kameraya bakıyor. Kahkahayı boğazımdan geçiriyorum. "Aman Tanrım," diyebiliyorum sadece. "Aman *Tanrım*."

"Biliyorum," diyor Gary. "Bana e-posta gönderip, en büyük hayranı olduğum için ilk kopyayı bana vereceğini söyledi. Yani, artık kim CD yapar ki? Yanlış anlama, Billy Fever'ın CD yapmasına çok sevindim, ama *vay canına*."

"Vay canına," diye katıldım.

"Bu senin. Sana vermemi istedi." "Onunla konuştu mu?"

"Bahçe partisinden sonra bana e-posta attı. Adresini sana verdiği için özür diledi. Senin onun ikinci hayranı olduğunu ve belki de seni affetmem gerektiğini söyledi."

"Ve, şey, ne dedin?" diye soruyorum, sesimi doğal tutmaya çalışarak.

"Los Angeles'taki onca Lyft şoförü varken ikimizin de ona denk gelmesinin, onun haber bültenine kaydolana tek iki yolcusunun biz olmamızın gerçekten çok garip olduğunu söyledim." Gary, hâlâ *Harcourt Royals*'ı imzalayan Kennedy'yi işaret ediyor. "Sonra da arkadaşın bir gün sonra benimle iletişime geçti."

"Ne? Ne? Kennedy mi? Kennedy seninle iletişime geçti mi?"

"Evet. CJ West'in ta kendisi. E-posta adresimi nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama bir şekilde bulmuş ve ona nasıl olduğunu sorduğumda, kaynağını açıklamayacağını söyledi."

Kennedy'nin çılgın gazetecilik becerileri. Ona bakıp şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Gözlerimi ona çevirince, kiminle konuştuğumu fark edip geniş bir gülümsemeyle bana iki parmağını kaldırıyor.

"Ne... Kennedy ne dedi?" diye soruyorum.

Gary bana doğru bir adım daha atar ve yakınlığı beni zayıflatır. "Bana gerçekte ne olduğunu anlattı. Hikayenin senin tarafını baştan sona anlattı. Los Angeles'ta sinemada beni gördükten sonra olan biten her şeyi. Kız kardeşinin seni benimle tanışmaya zorladığını. Beni asla takip etmediğini söyledi. Bir kez benimle tanışıp bir şey olup olmadığını görmek istediğini, yoksa beni rahat bırakacağını söyledi. O gün sette bıçağı düşürdüğünü ve bıçağın sende olmasının sebebinin bana kızarmış peynirli sandviç yapmak istediğin için olduğunu söyledi." Ağzının köşesi neşeye yukarı kıvrıldı. "Betonun üzerine düştüğünde itildiğini söyledi. Tabii ki bana saldırmaya çalışmadığını da." Sesini alçaltarak devam etti. "Tamamen yabancı birine karşı hissettiğin bu garip, çılgın duyguyla ne kadar mücadele ettiğini, ama... bizim hakkımızda haklı olabileceğin ihtimaline karşı bir şans denemen gerektiğini hissettiğini söyledi."

Başımı sallayıp yere bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Sana çok şey anlatmış."

Gary yüzümden bir tutam saçımı çekiyor ve ben bayılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Nora. Bizim hakkımızda haklıydın..."

Keskin bir şekilde başımı kaldırıyorum. "Ne?"

Gary şefkatle gülümser ve sanki söylediklerine inanamıyormuş gibi başını sallar. "Ben... Ben de aynı şeyi hissettim. Seni John Alan'ın arabaya bindirirken ilk gördüğümde hissettim, gerçi sadece sırtını görmüştüm. Betonun üzerinde küçük yüzünün izini gördüğümde hissettim. Kolumu berbat bir şekilde sardığında anladım. Ve sonra Santa Monica Pier'de o gün... Ben sadece... Ne düşüneceğimi bilemedim. Ve hayatımın bu kadar çabuk ve habersizce değişebileceğini kesinlikle kabul etmek istemedim. Belki de evlilik öncesi heyecanıdır diye düşündüm. Kariyerimde olan biten her şeyin beni bunalttığını düşündüm. Senin kadar aşkın bir anda, bir anda olabileceğine emin değildim. Ve bunun mümkün olup olmadığını görmek için yeterince cesur değildim."

"Peki şimdi?" diye soruyorum, hala olanlara inanamadan.

"Şimdi ise kafamın kalbime yetişmesi için zamanım oldu."

Annemle ruh eşini bulmak hakkında konuştuğumuz gece aklıma geldi. *İlk başta belli olmayabilir, demişti, bazen kafanın kalbini yakalaması biraz zaman alır.*

Gary elini yanağıma koyar, başparmağı dudaklarımın köşesini hafifçe okşar. "Senin deli olmadığını biliyorum Nora. Sadece sana delice, olasılık dışı bir şey oldu. Ve sen içgüdülerini takip edecek kadar cesurdun. Bunu pek çok insan yapmaz."

"Hayır," diye katılıyorum. "Oldukça çılgın bir davranış."

"Oldukça inanılmaz. Bence sen de oldukça inanılmazsın, Nora."

"Oh," dedim, yüzümde geniş bir gülümseme yayıldı. Vay canına. *Vay canına.*

Gary nazikçe tacımı başımdan kaldırıp öptü, bu da beni kahkahalara boğdu.

"Sanırım bu beni resmi Taç Öpücüğü yapar," diyor ciddi bir şekilde. "O tacı öpmekten ne kadar keyif aldığını görebiliyordum," diyorum. "Öptüğüm en güzel taç."

Gary tacı tekrar kafama takar.

"Şey... Sanırım... Şimdi seni öpmek istiyorum, Nora," diyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta, gözleri açgözlülükle gözlerimden dudaklarıma, dudaklarımdan gözlerime gidip geliyor.

"Bu harika olur," diyorum, sesim titriyor.

Beni kendine doğru çekerek, güçlü, sağlam kollarıyla sarar. Dudakları dudaklarıma değiyor. Ellerimi saçlarına dolayarak beyzbol şapkasını düşürüyorum. Kalçalarımı kendine doğru çekerek bana bastırıyor. Sonra yavaşça uzaklaşıyor ve gülümsüyor, alnını alnıma değdirerek bir an için adımı fısıldıyor.

Nefesim kesildi.

Biliyordum.

Kesinlikle *biliyordum*.

Gary Montgomery benim ruh ikizim, tek aşkım, gerçek aşkım. Ve o benim her şeyim. O benim tüm kalbim. Büyük bir yıldırım gibi. Tam karnımın ortasından geçiyor.

90'ların klişe pop şarkıları eşliğinde, sanki zamanımız doluyormuş gibi öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, öpüşüyoruz.

Anlaşılan annem ve babam tamamen haklıymış. Kader, korkusuzları seviyor, bu *yadsınamaz bir gerçek*.

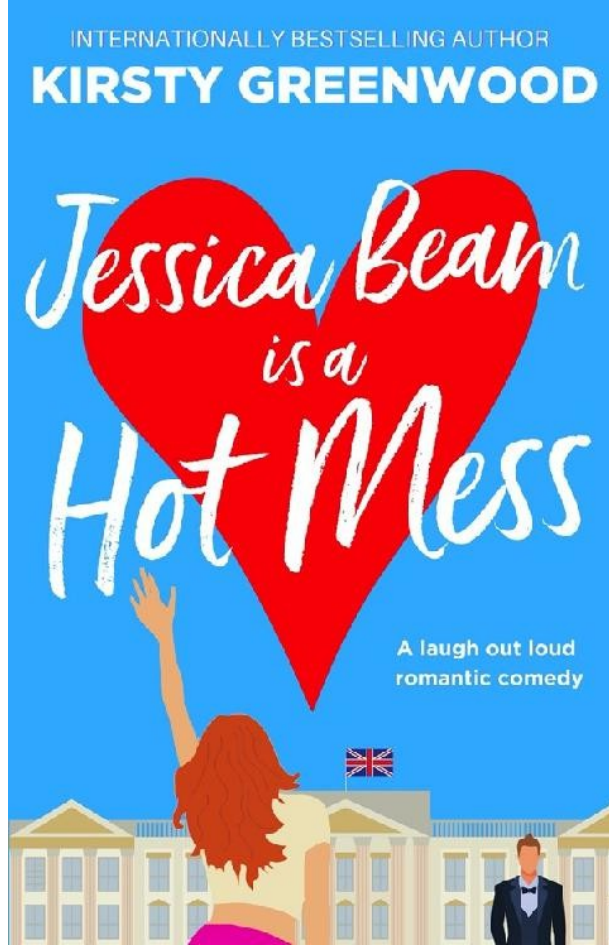
Göreceksin...

SON

***Nora ve Gary'yi daha çok mu istiyorsunuz? Bonus uzatılmış epilogu almak için [listeme kaydolun](#)! Kaydolma linkini web sitemde de bulabilirsiniz!

***Eğlence, duygu ve kahkahalarla dolu başka bir romantik komedi macerası okumak ister misiniz? Jessica Beam is a Hot Mess adlı kitabımı tavsiye ederim. Kitap, Londra'nın en gözde (ve kibirli) bekarı Leo Frost'un kalbini kazanmak için kendini ağırbaşlı bir hanımefendi olan Lucille Darling'e dönüştürmek zorunda kalan parti kızı Jess'in hikayesini anlatıyor. Jessica Beam is a Hot Mess, muhtemelen romanlarımın en kaba olanıdır, bu yüzden hassas duyguları olanlar için kesinlikle uygun değildir. Ancak aynı zamanda kalp, dostluk, romantizm ve sonsuza kadar aklınızda kalacak karakterlerle doludur.

[JESSICA BEAM IS A HOT MESS'İ ALIN](#)

Sevgili Okuyucu

Merhaba! THE MOVIE STAR AND ME'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Kitaplarımda beklediğiniz çılgın senaryoları, tuhaf karakterleri ve sıra dışı kahkahaları korurken, aynı zamanda romantik ve kaçışçı bir hikaye yazmak istedim. Umarım başarmışımdır ve bu hikaye sizi endişelerinizden biraz olsun uzaklaştırmıştır. Umarım sizi gülümsetmiş ve hayatın yeniden olağanüstü olabileceğine dair umut vermiştir.

Bu tür okuyucu mektuplarında yorum istemek her zaman biraz tuhaf geliyor ama yine de utanarak yapacağım çünkü yorumlar yazarlar için gerçekten

büyük fark yaratıyor. Nora'nın Los Angeles macerasını okumaktan keyif aldığınız, Amazon, Goodreads veya Bookbub'da birkaç cümle yazarak paylaşırsanız çok mutlu olurum.

Bilmeniz gereken diğer bazı şeyler: [Haber bültenime kaydolarak](#), birkaç ücretsiz kısa öykü ve kitaplarım için bonus materyallere erişebilirsiniz, bunlara bu kitabın "altı ay sonra" bölümü de dahil! Ayrıca, yeni yayınlar ve neler yaptığımı hakkında sizi bilgilendirmek için ana yol olarak e-posta listesini kullanıyorum. Ayda yaklaşık bir kez e-posta gönderiyorum ve asla spam yapmıyorum.

Ayrıca Facebook'ta bir okuyucu grubum da var! Adı [Kirsty Greenwood's Literary Darlings](#). Orada sahne arkası paylaşımları, hediye çekilişleri ve aylık kitap kulübü düzenliyoruz. Aşk hayatı ve komik kitaplar hakkında sohbet eden, dost canlısı kitap kurdu kadınlardan oluşan harika bir grup. Sizin de aramıza katılmanızı çok isteriz!

Tamam. Yazacak daha çok işim var ve sizin de okumak için bekleyen kitaplarınız vardır.

THE MOVIE STAR AND ME'yi okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Sevgiler ve iyi dileklerle.

Bir dahaki sefere
görüşmek üzere,
Kirsty xx

TEŞEKKÜR

Kitapları yazmak çok zamanımı alıyor. Daha hızlı yazmak için çalışıyorum, söz veriyorum! Aşağıdaki kişilerden aldığım muhteşem destek olmasaydı, bu kitaplar hiç var olamazdı. Teşekkürler:

Bu kitabı baştan sona düzenleyen ve benim gurur duyduğum bir esere dönüştürmeme yardımcı olan Caroline Hogg. Sen en iyisin.

Hannah Ferguson, her zaman sevgi dolu teşvik ve desteğin için. Jade Craddock, mükemmel redaksiyonun için.

Tina Snider, harika asistanlığın için. Angie, Net ve Edd, düzeltmeleriniz için.

Grace Frösén, güzel kapak yazısı için.

Cesca Major, benim danışmanım, sırdaşım, ilk okuyucum ve genel olarak harika bir arkadaş olduğun için.

Cressida McLaughlin, bana karşı açık kalpli, havalı ve eğlenceli bir arkadaş olduğun için.

Elizabeth Keach, Victoria Stone ve Keris Stainton, dostluğunuz ve sohbetleriniz için.

Holly Martin, sabırlı ve çok akıllıca tavsiyeleri için.

Harika Bookcampers – ne inanılmaz yetenekli kadınlar. Bir sonraki buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Kirsty Greenwood'un Literary Darlings'i. Henüz birbirimizi tanımaya başladık ama şimdiden günlerimi neşelendiriyorsunuz!

Kitaplarımı satın alan, paylaşan, öven ve yorumlayan harika okuyucular, yazarlar, blogcular, bookstagramcılar ve kitap kulüpleri. Size çok minnettarım! Bir kadının sahip olabileceği en iyi okuyucu grubusunuz.

Sevgili ailem: Annem, babam, Net, Nic, Tony, Mary ve Will. Sizi hiç bilemeyeceğiniz kadar çok seviyorum ve tekrar güvenle bir araya gelene kadar sabırsızlanıyorum.

Edd – Teşekkürler yetmez.

YAZAR HAKKINDA

Kirsty Greenwood, sıra dışı aşklar hakkında komik, cesur ve hızlı tempolu romantik komediler yazan, en çok satan on yazar arasında yer alan bir yazardır.

Kitap yazmadığı zamanlarda müzikal besteler yapıyor, çeşitli tarifleri deniyor (bazen başarılı, bazen başarısız), yaşadığı rüzgarlı tepelerde yürüyüş yapar, çok fazla parlak göz farı satın alır, köpeğine şarkı söyler, kocasını öper ve eline geçirebildiği tüm kitapları okur.

Kirsty'nin yeni kitapları, aylık hediyeleri ve daha fazlası hakkında bilgi almak için haber bültenine kaydolun. Kayıt linki web sitesinde bulunmaktadır.

www.kirstygreenwood.com

KIRSTY GREENWOOD'UN DİĞER ESERLERİ

KIRSTY GREENWOOD'UN DİĞER KİTAPLARINI OKUYABİLİRSİNİZ (hepsi Kindle Unlimited'da da mevcuttur).

[Sevgilerimle](#)

Big Sexy [Love](#)

[Noel Arifesinde Olanlar Jessica Beam](#)

[Tam Bir Felaket](#)

[Aşk Günü Kurtaracak](#)

Yeni yayınlar, aylık hediyeler ve Kirsty'nin ücretsiz kısa öykülerinden [haberdar olmak](#) için [haber bültenine](#) kaydolun! [Bağlantı](#), [yazarın web sitesinde](#) bulunmaktadır.

Telif hakkı © 2020 Kirsty Greenwood Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak illüstrasyonları © 2020 Edward Jordan

Vellum ile oluşturulmuştur.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

